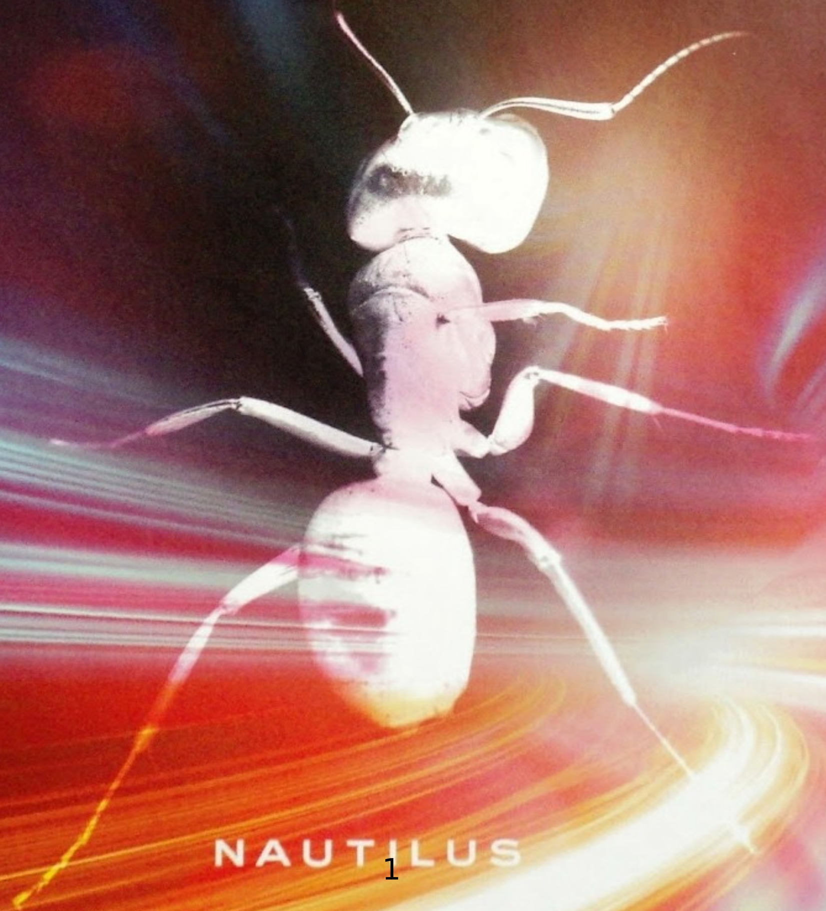
PHILIP K. DICK

furnica electrică



NAUTILUS

FURNICA ELECTRICĂ

de Philip K. Dick

Traducerea: Ion Doru Brana

Impostorul

— Într-una din zilele astea o să-mi iau concediu, spuse Spence Olham după micul dejun. Se uită la soţia lui. Cred că merit puţină odihnă. Zece ani înseamnă ceva vreme.

— Şi Proiectul?

— Războiul va fi câştigat şi fără mine. Bulgărele nostru de clisă nu-i chiar în aşa mare pericol. Olham se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară. Maşinile de ştiri distorsionează informaţiile ca să dea impresia că spaţienii sunt exact deasupra noastră. Ştii ce mi-ar plăcea să fac în concediu? Mi-ar plăcea să fac o excursie cu cortul în munţii ăia din afara oraşului, unde am fost amândoi atunci. Mai ţii minte? Eu am descoperit oţetari, iar tu erai cât pe ce să calci pe un şarpe de vizuină.

— Pădurea Sutton? Mary începu să adune farfuriile. Acolo a fost de curând un incendiu. Credeam că ştii. Se pare că pădurea a luat foc, aşa, din senin.

Olham lăsă capul în jos.

— Nici măcar n-au încercat să afle cauza? Strâmbă din buze. Nimănui nu-i mai pasă de nimic. Toată lumea se gândeşte doar la război.

Încleştă fălcile în timp ce tabloul i se ivea în minte – spaţienii, războiul, navele bold.

— Cum ne-am putea gândi la altceva?

Olham dădu din cap. Mary avea dreptate, fireşte. Micile nave negre venite din Alpha Centauri surclasaseră cu uşurinţă crucişătoarele Pământului, lăsându-le în urmă ca pe nişte ţestoase neputincioase. Fuseseră doar lupte în sens unic, pe tot parcursul spre Terra.

Pe tot parcursul, până când laboratoarele Westinghouse elaboraseră cupola protectoare. Acoperind marile oraşe ale Pământului şi în cel din urmă întreaga planetă, cupola era

prima apărare reală, prima replică pe măsură dată spaţienilor, cum îi botezaseră maşinile de ştiri.

Dar câştigarea războiului... asta era altceva. Fiecare laborator, fiecare proiect lucra zi şi noapte, neîncetat, pentru a descoperi încă ceva: o armă de luptă eficace. Propriul său Proiect, de exemplu. Din zori până-n noapte, an după an.

Olham se ridică şi stinse ţigara.

— Ca sabia lui Damocles. Atârnând tot timpul deasupra capetelor noastre. M-am săturat. Tot ce vreau e un răgaz lung de odihnă. Dar presupun că toată lumea simte la fel.

Îşi luă jacheta din dulap şi se îndreptă spre uşă. Era timpul să apară naveta, micul vehicul rapid, cu o formă ca de gândac, care îl ducea la Proiect.

— Sper să nu întârzie Nelson. Se uită la ceas. E aproape ora 7.

— Uite că vine gândacul, îl anunţă Mary, privind printre şirurile de case.

Soarele strălucea în spatele acoperişurilor, reflectându-se în plăcile grele de plumb. Aşezarea era cufundată în linişte; doar câţiva oameni ieşiseră.

— Ne vedem mai târziu. Încearcă să nu lucrezi peste program, Spence.

Olham deschise uşa vehiculului şi, după ce se strecură înăuntru, se sprijini, oftând, pe spătarul scaunului. Lângă Nelson şedea un bărbat mai vârstnic.

— Ei? făcu Olham în timp ce gândacul pornea ca din puşcă. Ceva ştiri interesante?

— Ca de obicei, spuse Nelson. Câteva nave spaţiene au atacat, încă un asteroid a fost abandonat din motive strategice.

— O să meargă mai bine când vom ajunge cu Proiectul în stadiul final. Poate că-i doar propaganda maşinilor de ştiri, dar în ultima lună toate astea au ajuns să mă obosească. Totul pare atât de sumbru şi grav, viaţa nu mai are culoare.

— Credeţi că războiul este zadarnic? întrebă brusc bărbatul mai vârstnic.

— Maiorul Peters, îl prezentă Nelson.

Olham şi Peters îşi strânseră mâinile. Olham rămase cu ochii la noua sa cunoştinţă.

— Ce vă aduce aici atât de devreme? întrebă. Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut la Proiect.

— Nu, nu lucrez la Proiect, spuse Peters. Dar ştiu câte ceva despre ceea ce faceţi. Domeniul meu de activitate e cu totul altul.

Schimbă o privire cu Nelson. Olham o remarcă şi se încruntă. Gândacul luase viteză, gonind peste solul arid, lipsit de viaţă, spre silueta îndepărtată a clădirii Proiectului.

— Cu ce anume vă ocupaţi? se interesă Olham. Sau n-aveţi voie să vorbiţi despre asta?

— Lucrez pentru guvern. La Agenţia Federală de Securitate.

— Da? Olham ridică o sprânceană. E vreo infiltraţie inamică în zonă?

— De fapt, am venit pentru dumneavoastră, domnule Olham.

Mirat, Olham cântări vorbele lui Peters, dar nu ajunse la nici o concluzie.

— Pentru mine? De ce?

— Pentru a te aresta, ca spion spaţian. Iată de ce am venit atât de devreme. Ia-l în primire, Nelson.

Ţeava unui pistol se înfipse în coastele lui Olham. Mâinile lui Nelson tremurau de încordare, iar faţa sa era lividă. Inspiră adânc, apoi expiră dintr-o dată.

— Îl ucidem acum? şuieră el către Peters. Cred că ar trebui să-l ucidem acum. Nu putem aştepta.

Olham se uită lung la prietenul său. Deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieşi nici o vorbă. Cei doi îl priveau fix, ţepeni, cu o ură alimentată de teamă. Olham simţi că-l ia ameţeala. Capul îl durea şi i se învârtea.

— Nu înţeleg, bolborosi.

În clipa următoare naveta părăsi solul şi începu să se înalţe vertiginos, îndreptându-se spre spaţiu. Dedesubt, clădirea Proiectului se făcu tot mai mică, apoi dispăru. Olham închise gura.

— Putem să mai aşteptăm un pic, spuse Peters. Mai întâi vreau să-i pun câteva întrebări.

Buimac, Olham rămase cu privirea drept înainte, în timp ce gândacul străbătea stratosfera.

— L-am arestat, raportă Peters în videofon. Pe ecran apăruse figura şefului Securităţii. O povară mai puţin pe umerii tuturor.

— Vreo problemă?

— Nici una. A intrat în gândac fără să bănuiască nimic. Nu părea să găsească neobişnuită prezenţa mea.

— Unde sunteţi acum?

— Pe drum, încă în interiorul cupolei. Ne deplasăm cu viteza maximă. Puteţi considera că perioada critică a trecut. Mă bucur că reactoarele de decolare ale navetei au fost în bună stare de funcţionare. Dacă survenea vreo defecţiune în momentul desprinderii...

— Lasă-mă să-l văd şi eu, spuse şeful Securităţii. Se uită ţintă la Olham, care şedea cu mâinile în poală, privind înainte. Deci ăsta e. Continuă să-l privească pe Olham o vreme. Olham nu spuse nimic. În cele din urmă şeful dădu din cap către Peters. În regulă. Ajunge. O vagă expresie de silă îi încreţi chipul. Am văzut destul. Aţi făcut un lucru de care lumea îşi va aminti multă vreme. Veţi fi citaţi, amândoi, printr-un ordin de zi.

— Nu-i nevoie, zise Peters.

— Cât pericol mai e acum? Mai există vreun risc să...

— Un risc ar mai fi, dar nu prea mare. După cum am înţeles eu, are nevoie de o propoziţie cheie verbală. În orice caz, va trebui să ne asumăm riscul.

— O să comunic bazei selenare că veniţi.

— Nu. Peters scutură din cap. Voi aseleniza la distanţă de bază. Nu vreau s-o pun în pericol.

— Cum crezi.

Ochii şefului scăpărară când îl privi încă o dată pe Olham. Apoi chipul său dispăru. Ecranul se stinse.

Olham se uită din nou pe fereastră. Naveta traversase între timp cupola şi zbura cu viteză tot mai mare. Peters se grăbea; dedesubt, vuind sub planşeu, ajutajele erau larg deschise. Le era frică, goneau nebuneşte din cauza lui.

Pe scaunul din faţa sa, Nelson se foi neliniştit.

— Cred că ar trebui s-o facem acum, zise. Aş da orice să terminăm odată cu el.

— Calmează-te, spuse Peters. Vreau să pilotezi naveta un timp ca să pot sta de vorbă cu el.

Se strecură lângă Olham, privindu-l în ochi. Brusc, întinse mâna şi-i atinse cu precauţie mai întâi braţul, apoi obrazul.

Olham nu scoase nici o vorbă. Dacă aş putea s-o anunţ pe Mary, gândi. Dac-aş găsi o modalitate să-i dau de ştire. Privi împrejur. Cum? Videofonul? Nelson se afla în faţa tabloului de comandă, cu pistolul în mână. Nu putea face nimic. Era captiv, prins în laţ.

Dar de ce?

— Ascultă, i se adresă Peters, vreau să-ţi pun nişte întrebări. Ştii încotro mergem. Spre Lună. Peste o oră vom aseleniza pe faţa întunecată, cea pustie. După ce ajungem, vei fi predat imediat unei echipe care aşteaptă acolo. Corpul tău va fi distrus pe loc. Înţelegi? Se uită la ceas. Peste două ore piesele tale vor face parte din peisajul lunar. N-o să mai rămână nimic din tine.

Olham ieşi din letargie.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie...

— Sigur că da, o să-ţi spun. Acum două zile ni s-a raportat că o navă spaţiană a reuşit să pătrundă prin cupola de protecţie. Nava a debarcat un spion sub forma unui robot umanoid. Robotul trebuia să ucidă o anumită fiinţă umană şi să-i ia locul... Peters îl privi calm pe Olham. În interiorul robotului era o bombă U. Agentul nostru nu ştia cum va fi detonată bomba, dar a presupus că s-ar putea să fie vorba de pronunţarea unei anumite fraze, a

unui anumit grup de cuvinte. Robotul urma să ducă viaţa persoanei pe care a omorât-o, să îndeplinească activităţile obişnuite ale acesteia, munca sa, viaţa de zi cu zi. Fusese construit după chipul şi asemănarea persoanei respective. Nimeni nu trebuia să remarce substituirea.

Chipul lui Olham se făcu alb ca varul.

— Persoana pe care trebuia să o înlocuiască era Spence Olham, cadru de conducere la unul dintre proiectele de cercetare. Deoarece proiectul în cauză se apropia de stadiul final, prezenţa unei bombe animate, îndreptându-se spre clădirea în care...

Olham îşi privi mâinile.

— Dar eu sunt Olham.

— După ce robotul l-a găsit şi l-a ucis pe Olham, a fost uşor să-i preia viaţa. Robotul a fost debarcat cu opt zile în urmă. Substituirea a avut loc, probabil, la sfârşitul săptămânii trecute, când Olham a făcut o scurtă excursie în munţi.

— Dar eu sunt Olham. Se întoarse spre Nelson. Nu mă recunoşti? Mă ştii de douăzeci de ani. Am fost colegi de liceu. Se ridică. Şi la universitate am fost împreună. Am stat în aceeaşi cameră.

Se îndreptă spre Nelson.

— Nu te apropia de mine! mârâi acesta.

— Ascultă. Ţii minte anul al doilea? Îţi aminteşti de fata aia? Cum o chema... Îşi frecă fruntea. Fata aia cu părul negru, pe care am cunoscut-o acasă la Ted.

— Încetează! Nelson agită cu furie pistolul. Nu vreau să mai aud nimic. Tu l-ai omorât... tu, maşină!

Olham îl privi în ochi.

— Te înşeli. Nu ştiu ce s-o fi întâmplat, dar robotul ăla nu a ajuns la mine. Ceva n-o fi mers cum trebuie. Poate că nava s-a prăbuşit. Se întoarse spre Peters. Sunt Olham. Ştiu sigur. Nu a avut loc nici o substituire. Sunt aşa cum am fost dintotdeauna. Se pipăi, plimbându-şi mâinile pe tot corpul. Trebuie să existe o cale pentru a dovedi lucrul ăsta. Duceţi-mă înapoi pe Pământ. Un examen radiologic, o

analiză neurologică, orice de genul ăsta o să vă lămurească. Sau poate găsim nava prăbuşită.

Nici Peters, nici Nelson nu rostiră o vorbă.

— Sunt Olham, repetă el. Ştiu că sunt Olham. Dar nu pot să dovedesc.

— Robotul nu-i conştient că nu e adevăratul Spence Olham, spuse Peters. El a devenit Olham nu doar fizic, ci şi psihic. Pentru că a fost dotat cu o memorie artificială falsă, cu amintiri false. Arată ca el, are amintirile lui, gândurile şi interesele lui, poate efectua munca lui. Dar există o diferenţă. În interiorul robotului se află o bombă U, gata să explodeze la enunţul de detonare. Peters se retrase uşor. Asta e singura diferenţă. De asta te ducem pe Lună. Or să te demonteze şi or să scoată bomba. Poate va exploda, dar, acolo, asta nu va mai conta.

Olham se aşeză încet.

— Ajungem, anunţă Nelson.

Olham se lăsă pe spate, gândind cu înfrigurare, în timp ce naveta cobora lent. Sub ei se vedea suprafaţa plină de cratere, pustie, a Lunii. Ce putea să facă? Ce ar fi putut să-l salveze?

— Pregăteşte-te, îi spuse Peters.

Peste câteva minute, gândi Olham, voi fi mort. Jos, zări un punct mititel, un fel de clădire. În clădire erau oameni, echipa de demontare, aşteptând să-l facă bucăţi. Îi vor despica trupul, îi vor smulge braţele şi picioarele, îl vor măcelări. Vor fi surprinşi când nu vor găsi nici o bombă. Vor înţelege, dar va fi prea târziu.

Olham îşi roti ochii prin cabina strâmtă. Nelson avea încă pistolul în mână. Acolo nu era nici o şansă. Dacă ar fi putut să cheme un medic, să-l consulte – asta era singura cale. Mary ar fi putut să-l ajute. Mintea îi gonea nebuneşte. Mai rămăseseră doar câteva minute, foarte puţin timp. Dacă putea să ia legătura cu ea, să-i dea cumva de ştire.

— Uşurel, îi spuse Peters lui Nelson.

Nava coborî domol, oprindu-se cu o bufnitură pe solul accidentat. Se făcu linişte.

— Ascultaţi-mă, rosti cu voce sugrumată Olham. Pot dovedi că sunt Spence Olham. Chemaţi un doctor. Aduceţi-l aici...

— Echipa, rosti Nelson, arătând cu mâna. Vine spre noi. Se uită nervos la Olham. Sper să n-avem probleme.

— O să fim departe înainte de a începe ei lucrul, îl linişti Peters. Vom pleca imediat.

Se apucă să îmbrace costumul presurizat. Când termină, luă pistolul de la Nelson.

— Îl păzesc eu acum.

Nelson îşi puse şi el costumul, cu mişcări grăbite, stângace.

— Şi el? întrebă, arătând spre Olham. Îi trebuie şi lui unul?

— Nu, scutură din cap Peters. Nu cred că roboţii au nevoie de oxigen.

Oamenii de afară ajunseseră aproape lângă navetă. Se opriră, aşteptând. Peters le făcu semn să se apropie şi oamenii înaintară cu prudenţă – siluete ţepene, groteşti în costumele lor umflate.

— Dacă deschideţi uşa, spuse Olham, o să mor. Veţi comite o crimă.

— Deschid, spuse Nelson şi întinse mâna spre zăvor.

Olham îl privi. Îi văzu mâna încleştându-se de bara metalică. În clipa următoare uşa se va deschide şi aerul din navetă va da năvală afară. El va muri şi, imediat, ei îşi vor da seama de greşeală. Poate că în altfel de timpuri, fără război, oamenii n-ar fi procedat în felul acesta, împingându-l pe unul de al lor la moarte fiindcă le era frică. Tuturor le era frică, toată lumea era gata să sacrifice individul din cauza fricii colective.

Era ucis pentru că ei nu voiau să aştepte şi să-i dovedească vina. Nu era destul timp.

Se uită la Nelson. Nelson fusese prietenul său ani de zile. Merseseră împreună la şcoală. Fusese cavaler de onoare la căsătoria lui. Iar acum Nelson voia să-l omoare. Dar Nelson nu era un om rău; nu era vina lui. Vina era a

timpurilor. Poate că tot aşa fusese şi pe vremea ciumei. Dacă pe trupul cuiva apărea o pată, era ucis fără şovăială, fără a se aştepta vreo dovadă, doar fiindcă era suspect. La vreme de primejdie nu-i altă cale. Nu le găsea nici o vină. Dar el trebuia să se salveze. Viaţa lui era prea preţioasă ca să fie sacrificată. Olham gândi repede. Ce să facă? Era vreo soluţie la îndemână? Privi împrejur.

— Gata, zise Nelson.

— Aveţi dreptate, spuse brusc Olham. Sunetul propriei sale voci îl surprinse. Avea forţa disperării. N-am nevoie de aer. Deschideţi uşa.

Ei se opriră, privindu-l cu o curiozitate alarmată.

— Daţi-i drumul. Deschideţi. N-are nici o importanţă. Mâna lui dispăru în interiorul jachetei. Mă întreb până unde veţi apuca să fugiţi?

— Să fugim?

— Mai aveţi de trăit cincisprezece secunde. Înăuntrul jachetei, degetele îi tresăriră, braţul îi înţepeni dintr-o dată. Apoi se destinse şi schiţă un zâmbet. V-aţi înşelat cu privire la propoziţia de detonare. În privinţa asta n-aţi nimerit-o. Paisprezece secunde, acum.

Două chipuri şocate se holbară la el din costumele presurizate. Apoi cei doi se năpustiră deodată, deschizând uşa. Aerul ţâşni cu un şuierat ascuţit, supt de vid. Peters şi Nelson săriră din navetă. Olham se repezi după ei. Apucă bara şi trânti uşa la loc. Sistemul automat de presurizare pufni furios, reintroducând aer. Olham expiră, cutremurându-se. Încă o secundă şi...

Afară, Peters şi Nelson alergau spre grupul de oameni. Grupul se sparse, oamenii alergând care încotro. Unul după altul, se aruncară cu faţa în jos, făcându-se una cu solul. Olham se aşeză în faţa tabloului de comandă. Restabili contactele şi indicatoarele înviară. În timp ce naveta se înălţa, oamenii de dedesubt se ridicară în picioare, privind în sus, cu gurile căscate.

— Scuze, murmură Olham, dar trebuie să mă întorc pe Pământ.

Orientă naveta în direcţia din care venise.

Era noapte. În jurul navetei, greierii cântau, tulburând liniştea. Olham se aplecă spre videofon. Treptat, imaginea se formă; apelul ajunsese fără probleme. Oftă uşurat.

— Mary.

Femeia făcu ochii mari şi scoase un geamăt.

— Spence! Unde eşti? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ţi spun. Ascultă-mă, trebuie să vorbesc repede. Pot să întrerupă legătura în orice clipă. Du-te la Proiect şi caută-l pe doctorul Chamberlain. Dacă el nu-i acolo, găseşte orice alt medic. Adu-l acasă şi reţine-l acolo. Să ia cu el nişte aparate... radioscop, fluoroscop, tot.

— Dar...

— Fă cum îţi spun. Imediat. Să fie acolo peste o oră. Olham se apropie de ecran. Totu-i în regulă? Eşti singură?

— Singură?

— Nu-i nimeni cu tine? Nu... nu te-a căutat Nelson sau altcineva?

— Nu. Spence, nu înţeleg.

— Bine. Ne vedem acasă peste o oră. Şi nu spune nimic nimănui. Adu-l pe Chamberlain sub orice pretext. Spune-i că mi-e foarte rău.

Întrerupse legătura şi se uită la ceas. Apoi coborî din navetă, în întuneric. Avea de mers vreun kilometru şi ceva. O luă din loc.

Fereastra camerei de lucru era luminată. O privi, lăsându-se în genunchi lângă gard. Nu se auzea nici un zgomot, nici un fel de mişcare. Apropie ceasul de ochi şi privi cadranul la lumina stelelor. Trecuse aproape o oră.

La capătul străzii apăru un gândac. Trecu mai departe.

Olham se uită din nou către casă. Doctorul probabil că venise deja. Probabil că era înăuntru, aşteptând cu soţia sa. Îl fulgeră un gând. Putuse Mary să iasă din casă? Poate că interceptaseră convorbirea. Poate că avea să cadă într-o capcană. Dar ce altceva putea face?

Cu un raport medical, însoţit de radioscopii şi analize, exista o şansă, şansa de a aduce dovada. Dacă putea fi examinat, dacă rămânea în viaţă destul timp ca ei să cerceteze...

În felul acesta putea dovedi. Era probabil singura cale. Unica sa speranţă se afla în interiorul casei. Doctorul Chamberlain se bucura de respect. Era medicul şef al Proiectului. El se va încredinţa, cuvântul lui în privinţa asta va avea greutate. El putea să le învingă isteria, nebunia, cu fapte.

Nebunie – fiindcă asta era. Măcar dacă ar fi fost dispuşi să aştepte, să nu acţioneze în pripă, să aibă răbdare. Dar nu puteau să aştepte. El trebuia să moară, să moară imediat, fără nici o dovadă, fără nici un fel de judecată sau de examinare. Chiar şi un examen medical sumar ar fi fost concludent, dar ei nu aveau timp nici pentru aşa ceva. Ei nu se gândeau decât la pericol. Pericol şi nimic altceva.

Se ridică şi se îndreptă către casă. Intră pe alee. La uşă se opri, trăgând cu urechea. Nici un zgomot. Casa era cufundată într-o linişte deplină. Prea deplină.

Olham rămase în faţa uşii, nemişcat. Încercau să păstreze liniştea înăuntru? De ce? Era o casă mică; la doar câţiva metri, în spatele uşii, desigur că Mary şi doctorul Chamberlain aşteptau, în picioare. Şi totuşi, nu auzea nici un zgomot, nici un sunet de voci, absolut nimic. Se uită la uşă. Era uşa pe care o deschisese şi o închisese de mii de ori, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară.

Puse mâna pe clanţă. Apoi, dintr-o dată, o ridică şi apăsă pe sonerie. Soneria răsună înfundat, undeva în casă. Olham zâmbi. Auzea mişcare.

Mary deschise uşa.

De cum îi văzu chipul ştiu. O rupse la fugă, aruncându-se în tufişuri. Un ofiţer de la Securitate o îmbrânci pe Mary din pragul uşii şi trase pe lângă ea. Tufişurile explodară. Olham se repezi, în genunchi şi în coate, spre spatele casei. Sări în picioare şi o luă la goană, alergând bezmetic în

întuneric. Un proiector se aprinse brusc şi un fascicul de lumină trecu pe lângă el.

Traversă şoseaua şi se căţără pe un gard. Sări jos şi traversă curtea din spatele unei case. În urma lui auzea glasuri, ofiţeri de la Securitate strigând unii la alţii. Olham îşi trase răsuflarea, gâfâind. Chipul ei – îşi dăduse seama instantaneu. Buzele strânse, privirea îngrozită, îndurerată. Dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi deschis uşa şi ar fi intrat?! Interceptaseră convorbirea şi veniseră imediat, de cum închisese videofonul. Probabil că ea le crezuse povestea. Fără îndoială că acum şi ea credea că e un robot.

O luă iar la fugă. Alergă şi iar alergă. Se depărtă de ofiţeri tot mai mult, lăsându-i în urmă. Nu prea păreau bine antrenaţi. Urcă o colină şi coborî pe partea opusă, în câteva clipe trebuia să ajungă înapoi la navetă. Dar încotro se va îndrepta de această dată? Încetini, apoi se opri. Vedea deja naveta, conturată pe fondul cerului, acolo unde o lăsase. Aşezarea rămăsese în spatele lui; iar el se afla la marginea pustietăţii dintre zonele locuite, unde începeau pădurile. Traversă o porţiune de pajişte şi o luă printre copaci. În timp ce se îndrepta spre navetă, uşa acesteia se deschise. Peters coborî din vehicul, cu silueta profilată de luminile ei. Ţinea în braţe o mitralieră grea Boris. Olham încremeni. Peters privi în jur, scrutând bezna.

— Ştiu că eşti pe aproape, spuse el. Vino aici, Olham. Eşti înconjurat de oamenii noştri.

Olham nu făcu nici o mişcare.

— Ascultă ce-ţi spun. O să te prindem foarte repede. Se pare că tot nu crezi că tu eşti robotul. Ceea ce i-ai spus femeii demonstrează că te afli încă sub influenţa iluziei create de memoria ta artificială. Dar eşti robotul. Eşti robotul şi înăuntrul tău se află bomba. Propoziţia menită s-o detoneze ar putea fi pronunţată dintr-o clipă în alta. S-ar putea s-o pronunţi tu, altcineva, oricine. Când se va întâmpla asta, bomba va distruge totul pe o rază de câţiva kilometri. Proiectul, femeia, cu toţii vom fi spulberaţi. Pricepi?

Olham nu scoase nici o vorbă. Asculta. Spre el veneau oameni, furişându-se prin pădure.

— Dacă nu ieşi de bunăvoie, o să te prindem. Va fi doar o chestiune de timp. N-o să te mai ducem la baza selenară. Vei fi distrus pe loc şi va trebui să ne asumăm riscul ca bomba să explodeze. Am adus aici fiecare om disponibil. Tot ţinutul e scotocit, centimetru cu centimetru. N-ai unde să te refugiezi. În jurul pădurii e un cordon de oameni înarmaţi. Mai ai vreo şase ore până ce va fi acoperit şi ultimul centimetru.

Olham se depărtă. Peters continuă să vorbească; nu-l văzuse nici o clipă. Era prea întuneric ca să se vadă ceva. Dar Peters avea dreptate. Nu avea unde să se refugieze. Era departe de aşezare, la hotarul unde începeau pădurile. Ar fi putut să se ascundă o vreme, dar în cele din urmă tot aveau să-l prindă.

Doar o chestiune de timp.

Olham merse liniştit prin pădure. Kilometru după kilometru, ţinutul era cercetat, scotocit, examinat. Cordonul înainta tot timpul, împingându-l într-un spaţiu din ce în ce mai redus.

Ce mai putea face? Pierduse naveta, singura speranţă de scăpare. Ei erau acasă la el; soţia lui era de partea lor, crezând, fără nici o îndoială, că adevăratul Olham fusese ucis. Încleştă pumnii. Undeva trebuia să existe epava unei nave bold spaţiene, iar în ea, rămăşiţele unui robot.

Nava se prăbuşise undeva pe aproape, zdrobindu-se.

Iar robotul se afla în ea, distrus.

O uşoară speranţă începu să pâlpâie. Dar dacă putea s-o găsească? Dacă putea să le arate epava, rămăşiţele navei, robotul...

Dar unde? Unde putea s-o găsească?

Continuă să meargă, frământându-şi mintea. Undeva, probabil nu prea departe. Nava trebuia să aterizeze aproape de Proiect; robotul ar fi urmat să parcurgă pe jos restul drumului. Olham urcă în vârful unei coline şi privi împrejur. Prăbuşire, incendiu... Exista vreun punct de

reper, vreun indiciu? Citise ceva, auzise ceva? Un loc din apropiere, la o distanţă care putea fi străbătută pe jos. O zonă sălbatică, nelocuită.

Brusc, Olham zâmbi. Prăbuşire şi incendiu...

Pădurea Sutton.

Grăbi pasul.

Era dimineaţă. Razele soarelui se strecurau printre crengile frânte ale copacilor, până la silueta ghemuită la marginea luminişului. Olham înălţa din când în când capul, trăgând cu urechea. Nu erau departe – la doar câteva minute distanţă. Surâse. În faţă, mai jos, răspândite prin tot luminişul şi printre trunchiurile carbonizate care aparţinuseră Pădurii Sutton, zăceau sfărâmăturile contorsionate ale navei. În lumina soarelui, sclipeau uşor, ici şi colo, cu scânteieri misterioase. Nu-i fusese prea greu să găsească epava. Cunoştea bine Pădurea Sutton; în tinereţe îi urcase de multe ori pantele. Ştiuse unde va găsi rămăşiţele. Era un singur pisc care se înălţa brusc, neaşteptat. O navă care cobora, care nu cunoştea Pădurea Sutton, avea puţine şanse să-l evite.

Iar acum el se afla aici, aşezat pe vine, privind în jos către navă, sau ce mai rămăsese din ea. Se ridică. Îi auzea, la doar mică distanţă, închizând cercul, vorbind cu voci scăzute. Se încordă. Totul depindea de cel care îl va vedea primul. Dacă era Nelson, n-avea nici o şansă. Nelson ar fi tras imediat iar el ar fi fost mort înainte ca ei să vadă nava. Dar dacă avea timp să strige, să îi reţină o clipă – nu-i trebuia mai mult. Din momentul în care vor vedea nava va fi în siguranţă.

Însă dacă întâi vor trage...

O cracă uscată pârâi. Apoi se ivi o siluetă, înaintând şovăielnic. Olham trase adânc aer în piept. Mai erau câteva secunde, poate ultimele secunde ale vieţii sale. Ridică braţele, privind cu toată atenţia.

Era Peters.

— Peters! Olham flutură braţele. Peters ridică pistolul, ţintind. Nu trage! Glasul îi tremura. Aşteaptă un minut. Priveşte pe lângă mine, în luminiş.

— L-am găsit! strigă Peters.

Din pădurea pârjolită aflată de jur împrejur dădură năvală oamenii Securităţii.

— Nu trageţi! Priviţi în spatele meu. Nava, nava bold. Nava spaţiană. Uitaţi-vă!

Peters ezită. Pistolul tremură în mâna lui.

— E acolo, spuse repede Olham. Ştiam c-am s-o găsesc aici. Pădurea arsă. Acum mă credeţi. O să găsiţi rămăşiţele robotului în navă. Vă rog, uitaţi-vă.

— E ceva acolo jos, spuse nervos unul din oameni.

— Împuşcaţi-l! se auzi o voce.

Era Nelson. Peters se răsuci.

— Staţi! Comanda la mine. Nu trage nimeni. Poate că spune adevărul.

— Împuşcă-l, insistă Nelson. El l-a ucis pe Olham. Şi ne-ar putea ucide pe toţi în orice moment. Dacă bomba explodează…

— Ţine-ţi gura. Peters înaintă spre marginea pantei şi privi în jos. Veniţi încoace. Făcu semn ca doi oameni să urce până la el. Duceţi-vă până jos şi vedeţi ce-i acolo.

Oamenii coborâră în fugă. Se aplecară, cercetând sfărâmăturile navei.

— Ei? strigă Peters.

Olham îşi ţinu răsuflarea. Apoi se încumetă să schiţeze un zâmbet, gândind: Acolo trebuie să fie. Nu avusese timp să se uite el însuşi, dar trebuia să fie acolo. Brusc, îl cuprinse îndoiala. Dar dacă robotul scăpase nevătămat şi plecase? Sau dacă trupul său fusese distrus în întregime, prefăcut în cenuşă în urma incendiului?

Îşi umezi buzele. Transpiraţia îi îmbroboni fruntea. Nelson îl privea fix, cu faţa încă lividă. Pieptul îi urca şi-i cobora.

— Omorâţi-l, spuse din nou. Până nu ne omoară el.

Cei doi oameni se ridicară.

— Ce aţi găsit? întrebă Peters. Ţinea pistolul pregătit. E ceva acolo?

— Pare a fi ceva. E o navă bold, într-adevăr. Şi e ceva lângă ea.

— Vin să văd.

Peters păşi repede pe lângă Olham. Olham îl privi coborând panta şi îndreptându-se către cei doi oameni. Ceilalţi se luară după el, curioşi.

— E ceva ce seamănă cu un corp, zise Peters. Uitaţi-vă!

Olham coborî cu ei. Se opriră cu toţii în cerc, privind în jos.

Pe pământ, chircită şi răsucită într-o poziţie stranie, zăcea o formă oribilă. Cumva, arăta a om; doar că era atât de ciudat contorsionată, cu braţele şi picioarele în toate direcţiile. Gura era deschisă, ochii holbaţi, sticloşi.

— Ca o maşină strivită, murmură Peters.

Olham avu un zâmbet stins.

— Deci? făcu el.

Peters îl privi.

— Nu-mi vine să cred. Ai spus adevărul.

— Robotul n-a ajuns la mine, spuse Olham. Scoase o ţigară şi o aprinse. A fost distrus când s-a prăbuşit nava. Eraţi cu toţii prea ocupaţi cu războiul ca să vă întrebaţi de ce a luat brusc foc şi a ars o porţiune dintr-o pădure izolată. Acum ştiţi.

Continuă să fumeze, privindu-i pe oamenii lui Peters. Trăgeau de lângă navă corpul ţeapăn, cu membrele rigide.

— Acum veţi găsi şi bomba, spuse Olham.

Oamenii lăsară jos trupul. Peters se aplecă.

— Cred că văd o parte din ea.

Întinse mâna, atingând corpul.

Pieptul era crăpat. În interiorul deschizăturii strălucea ceva metalic. Oamenii priviră metalul fără să rostească nici un cuvânt.

— Asta ne-ar fi ucis pe toţi, dacă robotul ar fi rămas în viaţă, zise Peters. Cutia asta de metal.

Aceeaşi tăcere.

— Cred că vă suntem datori cu ceva, îi spuse Peters lui Olham. Povestea asta trebuie să fi fost un coşmar pentru dumneavoastră. Dacă n-aţi fi reuşit să fugiţi, v-am fi...

Tăcu.

Olham stinse ţigara.

— Ştiam, fireşte, că robotul nu apucase să ajungă la mine. Dar n-aveam cum să dovedesc. Uneori e imposibil să dovedeşti ceva imediat. Asta a fost tot necazul. Nu aveam nici o posibilitate să demonstrez că eram eu însumi.

— Ce aţi zice de o vacanţă? spuse Peters. Cred că vom putea aranja un concediu de o lună pentru dumneavoastră. Ca să vă odihniţi, să vă relaxaţi.

— Deocamdată cred că vreau să mă duc acasă.

— Foarte bine. Cum doriţi.

Nelson se lăsase pe vine, lângă cadavru. Dădu să întindă mâna spre scânteierea metalică din toracele robotului.

— N-o atinge, spuse Olham. Încă ar mai putea exploda. Mai bine să lăsăm geniştii să se ocupe de ea mai târziu.

Nelson nu zise nimic. Brusc, vârî mâna în crăpătură, apucă bucata de metal şi trase.

— Ce faci? strigă Olham.

Nelson se ridică. Ţinea strâns obiectul metalic. Faţa îi era încremenită de oroare. Era un pumnal spaţian, pătat cu sânge.

— Asta l-a ucis, şopti Nelson. Cu ăsta a fost omorât prietenul meu. Se uită la Olham. Tu l-ai ucis cu arma asta şi l-ai lăsat lângă navă.

Olham tremura. Îi clănţăneau dinţii. Privi de la pumnal la cadavru.

— Nu poate fi Olham, rosti. Mintea i se învârtejea, totul se învârtea. M-am înşelat?

Gemu.

— Dar dacă acesta e Olham, înseamnă că eu...

Nu-şi termină fraza, ci doar prima propoziţie. Explozia fu vizibilă până în Alpha Centauri.

[„Impostor”: Originally published in „Astounding” Jun 1953]

Varietatea a doua

Soldatul rus urca neliniştit panta părăginită a movilei, cu arma pregătită. Privea în jur, trecându-şi limba peste buzele uscate, cu chipul rigid. Din când în când, ridica o mână înmănuşată şi, împingând în jos gulerul uniformei, îşi ştergea sudoarea de pe gât.

Eric se întoarse spre caporalul Leone.

— Îl vrei tu? Sau pot să-l aranjez eu?

Reglă periscopul până ce faţa rusului umplu ocularul, cu reticulul intersectându-i trăsăturile aspre şi expresia întunecată.

Leone stătu pe gânduri. Rusul era aproape, se mişca repede, aproape alergând.

— Nu trage, zise. Aşteaptă, adăugă, încordându-se. Nu cred că e nevoie de noi.

Rusul grăbi pasul, împrăştiind cu bocancii cenuşă şi grohotiş. Ajunse în vârful movilei şi se opri, gâfâind, rotindu-şi privirea. Cerul era acoperit cu nori rătăcitori de particule cenuşii. Ici şi colo se iţeau trunchiuri de copaci fără ramuri. Solul era plat şi arid, acoperit cu moloz, presărat din loc în loc cu ruine de clădiri, ca nişte cranii îngălbenite. Rusul era agitat. Îşi dădea seama că ceva nu era în regulă. Începu să coboare, apropiindu-se tot mai mult de cazemată. Eric nu avea astâmpăr. Îşi frământa pistolul, aruncând priviri scurte către Leone.

— Nu-ţi face griji, spuse Leone. Nu va ajunge aici. O să-i vină de hac ei.

— Eşti sigur? E al naibii de aproape.

— Se aţin prin preajma cazematei. O să pătrundă în zona lor. Calmează-te!

Rusul începu să se grăbească, alunecând pe pantă, cu bocancii cufundându-se în îngrămădirile de cenuşă. Încerca

să-şi ţină arma cât mai sus. Se opri un moment, ducând binoclul la ochi.

— Stau drept la noi, zise Eric.

Rusul o luă din loc. Îi vedeau ochii, ca două pietricele albastre. Avea gura întredeschisă. Era nebărbierit, cu bărbia ţepoasă. Unul dintre pometţii osoşi era acoperit cu un plasture pătrat, pe marginile căruia pielea era albăstruie. O tumefacţie fungoasă. Uniforma era plină de noroi şi ruptă. Îi lipsea o mănuşă. În timp ce alerga, contorul de la centură îi lovea trupul, săltând în sus şi în jos.

Leone atinse braţul lui Eric.

— Uite unul.

La nivelul solului apăruse ceva mic şi metalic, scânteind în lumina posomorâtă a amiezii. O sferă de metal. Se repezi în sus, către rus, cu filamentele fâlfâind. Era foarte mică, un „pui”. Avea cleştii scoşi – două lame ca de brici, rotindu-se ca o morişcă, un vârtej alb, de oţel. Rusul o auzi. Se răsuci instantaneu, trăgând. Sfera se făcu bucăţele. Dar o a doua se ivise deja, pe urmele celei dintâi. Rusul trase din nou.

O a treia sferă sări pe piciorul lui, ţăcănind şi zumzăind. Dintr-un salt îi ajunse pe umăr. Lamele rotative dispărură în beregata rusului.

Eric se destinse.

— Gata. Dumnezeule, afuriseniile astea îmi fac pielea de găină. Uneori cred că era mai bine înainte.

— Dacă nu le inventam noi, le-ar fi inventat ei. Cu mâna tremurând, Leone îşi aprinse o ţigară. Mă întreb de ce s-o fi aventurat un rus până aici, de unul singur.

Locotenentul Scott ieşi din tunelul care ducea la nivelul inferior şi pătrunse în cazemată.

— Ce s-a întâmplat? A apărut ceva pe ecran.

— Un rusnac.

— Unul singur?

Eric roti periscopul. Scott privi în ocular. Pe trupul căzut la pământ se târau acum nenumărate sfere metalice,

globuri cu un luciu şters, ţăcănind şi zumzăind, tranşând cadavrul rusului în bucăţele uşor de transportat.

— Ce de cleşti, murmură Scott.

— Vin ca muştele. Vânatul s-a cam împuţinat.

Scott dădu periscopul la o parte, dezgustat.

— Ca muştele. Ce-o fi căutat ăla acolo? Doar ştiu că avem cleşti peste tot.

Un robot de dimensiuni mai mari se alăturase micilor sfere – un tub lung, cu capetele plate şi pedunculi oculari. Conducea operaţiunile. Din soldat nu mai rămăsese mare lucru. Iar ce rămăsese era transportat de oastea cleştilor spre poalele dealului.

— Domnule locotenent, spuse Leone, dacă n-aveţi nimic împotrivă, m-aş duce până acolo să arunc o privire.

— Pentru ce?

— Poate că a venit cu ceva.

Scott reflectă o clipă, apoi ridică din umeri.

— Bine. Dar ai grijă.

— Am plăcuţa. Leone bătu cu degetul în brăţara plată de metal de la încheietura mâinii. Voi fi protejat.

Îşi luă carabina şi urcă cu grijă spre trapa cazematei, strecurându-se printre blocuri de beton şi prelungiri de oţel, îndoite şi răsucite. Sus, aerul era rece. Păşind prin cenuşa moale, se îndreptă spre rămăşiţele soldatului. O pală de vânt îi suflă în faţă o volbură de particule cenuşii. Strânse din pleoape şi trecu mai departe.

Cleştii se retraseră la apropierea lui, unii încremenind. Atinse plăcuţa de la încheietură. Ce n-ar fi dat rusnacul să aibă aşa ceva! Radiaţia penetrantă cu undă scurtă emisă de plăcuţă neutraliza cleştii, îi scotea din funcţiune. Chiar şi robotul cel mare, cu pedunculi oculari, se dădu respectuos înapoi.

Leone se aplecă peste rămăşiţele soldatului. Mâna înmănuşată era încleştată. Era ceva în ea. Leone îi desfăcu degetele. Un tub etanş, din aluminiu. Încă lucios.

Îl vârî în buzunar şi porni înapoi spre cazemată. În spatele lui, cleştii reveniră la viaţă, apucându-se iar de

lucru. Procesiunea se reluă – sfere de metal strecurându-se prin cenuşă cu poverile lor. Le auzea filamentele care loveau solul. Îl străbătu un fior.

Scott înălţă din sprâncene când Leone scoase din buzunar tubul lucios.

— Avea asta?

— În mână. Leone deşurubă capacul. Poate c-ar trebui să aruncaţi o privire, domnule locotenent.

Scott luă tubul şi îi goli conţinutul în palmă. O bucată de foiţă, împăturită cu grijă. Se aşeză lângă lampă şi o despături.

— Ce scrie, domnule locotenent? întrebă Eric.

Din tunel îşi făcură apariţia câţiva ofiţeri. Se ivi şi maiorul Hendricks.

— Domnule maior, rosti Scott. Priviţi.

Hendricks citi bileţelul.

— De unde?

— Un curier, de unul singur. Acum câteva minute.

— Unde-i? întrebă tăios Hendricks.

— L-au ucis cleştii.

Maiorul Hendricks scoase un mârâit.

— Uitaţi-vă. Le întinse hârtia celorlalţi ofiţeri. Cred că asta-i ce aşteptam. Dar le-a luat cam mult timp.

— Aşadar, vor tratative, spuse Scott. Acceptăm?

— Nu noi hotărâm asta. Hendricks se aşeză. Unde-i transmisionistul? Să-mi facă legătura cu Baza Selenară.

Hendricks rămase îngândurat, în timp ce transmisionistul înălţa cu precauţie antena exterioară, scrutând cerul de deasupra cazematei pentru a se asigura că nu-i supraveghea nici o navă rusească.

— Domnule maior, i se adresă Scott. E foarte ciudat că i-a apucat aşa, dintr-o dată. Folosim cleştii de aproape un an. Iar acum, brusc, vor să negocieze.

— Poate că cleştii au început să le invadeze cazematele.

— Unul din cei mari, modelul cu pedunculi, a pătruns într-o cazemată rusească săptămâna trecută, spuse Eric.

Le-a nimicit un pluton întreg până au apucat să închidă trapa.

— De unde ştii?

— Mi-a spus un camarad. Maşina s-a înapoiat cărând rămăşiţele.

— Baza Selenară, domnule maior, raportă transmisionistul.

Pe ecran apăru figura ofiţerului de legătură de pe Lună. Uniforma lui impecabilă contrasta cu cele din cazemată. Şi era proaspăt bărbierit.

— Baza Selenară.

— Sunt postul de comandă avansat L-Dublu V. Pe Terra. Vreau să vorbesc cu generalul Thompson.

Ecranul se albi. O clipă mai târziu se ivi faţa colţuroasă a generalului Thompson.

— Cleştii noştri au ucis un curier rus care venise cu un mesaj. Nu ştim dacă trebuie să-i dăm curs. S-au mai folosit de asemenea tertipuri într-o vreme.

— Care-i mesajul?

— Ruşii vor să trimitem pe aliniamentul lor un ofiţer, singur şi la nivel strategic. Pentru tratative. Nu precizează natura tratativelor. Spun că probleme... Consultă biletul. Probleme grave şi extrem de urgente impun începerea de discuţii cu un reprezentant al forţelor Naţiunilor Unite.

Ţinu mesajul în dreptul ecranului pentru ca generalul să-l poată citi. Ochii lui Thompson parcurseră cele câteva rânduri.

— Ce facem? întrebă Hendricks.

— Trimite un om.

— Nu credeţi că-i o capcană?

— S-ar putea. Dar coordonatele postului lor de comandă avansat sunt corecte. În orice caz, merită să facem o încercare.

— Voi trimite un ofiţer. Şi vă voi raporta rezultatul de îndată ce se întoarce.

— E-n regulă, domnule maior.

Thompson întrerupse legătura. Ecranul se stinse. Pe acoperişul cazematei, antena coborî încet. Hendricks împături hârtia, îngândurat.

— Merg eu, se oferi Leone.

— Vor pe cineva la nivel strategic. Hendricks îşi frecă maxilarul. La nivel strategic. N-am mai ieşit de câteva luni. Poate că nu mi-ar strica să iau puţin aer.

— Nu vi se pare prea riscant?

Hendricks înălţă periscopul şi privi afară. Rămăşiţele rusului dispăruseră. Nu se vedea decât un singur cleşte. Tocmai îşi replia lamele şi se afunda în cenuşă, ca un crab. Ca un crab hidos, de metal...

— Cleştii sunt singurul lucru care mă îngrijorează, rosti. Pipăi brăţara de la încheietură. Ştiu că-s în siguranţă cât timp am asta. Dar detest monştrii ăştia mărunţi. Aş vrea să nu-i fi inventat niciodată. Ceva nu-i în regulă cu ei. Bestialitatea cu care...

— Dacă nu i-am fi născocit noi, ar fi făcut-o rusnacii.

Hendricks retrase periscopul.

— Oricum, par să ducă la câştigarea războiului. Şi cred că asta e bine.

— S-ar zice că vă înspăimântă la fel ca pe rusnaci.

Hendricks îşi consultă ceasul.

— Cred c-ar fi bine să plec chiar acum dacă vreau să ajung acolo înainte de a se lăsa întunericul.

Inspiră adânc şi ieşi afară, pe solul frământat, cenuşiu. Îşi aprinse o ţigară şi îşi plimbă privirea de jur împrejur. Ţinutul era mort. Nu se zărea nici o mişcare. Cât vedea cu ochii, erau numai cenuşă, zgură, ruine. Câţiva copaci, fără frunze sau crengi, doar trunchiuri. Deasupra, veşnicii nori cenuşii, învolburându-se, duşi de vânt, între suprafaţa Pământului şi lumina soarelui.

Porni la drum. În dreapta lui, ceva se ţâşni prin cenuşă. Ceva rotund şi metalic – un cleşte aruncându-se fulgerător spre cine ştie ce pradă. Probabil vreun animal mărunt, un şobolan. Omorau şi şobolani. Ca un fel de activitate suplimentară.

Ajunse pe creasta micii coline şi privi prin binoclu. Liniile ruseşti erau la câţiva kilometri în faţă. Acolo aveau un post de comandă avansat. De unde venise curierul.

Un robot scund, cu braţe unduitoare, trecu pe lângă el, agitându-şi iscoditor braţele. Robotul îşi văzu de drum, dispărând în spatele unor grămezi de moloz. Hendricks se uită după el. Nu mai văzuse modelul acela. Aveau să apară tot mai multe modele pe care nu le văzuse niciodată; uzinele subterane produceau varietăţi noi, de mărimi diferite.

Hendricks aruncă restul ţigării şi iuţi pasul. Era interesantă folosirea formelor artificiale în timp de război. Cum apăruseră? Din necesitate. Iniţial, Uniunea Sovietică înregistrase succese, cum se întâmplă de obicei pentru cel care declanşează conflictul. Cea mai mare parte a Americii de Nord fusese ştearsă de pe hartă. Contralovitura nu întârziase, fireşte. Bombardiere discoidale brăzdaseră cerul ani de-a rândul, cu mult înainte de a începe războiul. La câteva ore după ce fusese lovit Washingtonul, discurile se aflau deasupra Rusiei.

Dar asta nu folosise la nimic Washingtonului.

Guvernele blocului american se mutaseră la Baza Selenară încă din primul an. Altceva nu prea aveau ce face. Europa pierise; nu mai era decât un morman de moloz, cu buruieni negre crescând din cenuşă şi oseminte. Mai toată America de Nord era de nelocuit; nu se putea semăna nimic, nu se putea trăi. Câteva milioane de oameni apucaseră să emigreze în sus, în Canada, şi în jos, în America de Sud. Dar în cursul celui de-al doilea an, începuseră că coboare paraşutiştii sovietici, la început puţini, apoi din ce în ce mai mulţi. Purtau primele echipamente anti-radioactive eficiente. Ce mai rămăsese din industria americană se transferase pe Lună, împreună cu guvernele.

Nu şi trupele. Trupele supravieţuitoare rămăseseră pe Pământ, adăpostindu-se cât de bine putuseră, câteva mii într-un loc, un pluton în altul… Nimeni nu ştia exact unde

se aflau; poposeau unde puteau, deplasându-se noaptea, ascunzându-se în ruine, în canale şi beciuri, cu şobolanii şi şerpii. Se părea că războiul fusese aproape câştigat de Uniunea Sovietică. Cu excepţia celor câtorva proiectile lansate în fiecare zi de pe Lună, nu se mai folosea împotriva lor nici o armă. Ruşii circulau după bunul lor plac. Pentru ei, practic, războiul se încheiase. Nu li se mai opunea nimic eficace.

Atunci îşi făcuseră apariţia cei dintâi cleşti. Şi aspectul războiului se schimbă peste noapte.

La început, cleştii erau neîndemânatici. Lenţi. Rusnacii le veneau de hac aproape de cum ieşeau din tunelurile subterane. Dar cu timpul deveniră mai pricepuţi, mai iuţi şi mai vicleni. Îi fabricau uzine de pe tot cuprinsul Pământului. Uzine îngropate la mare adâncime, în spatele liniilor sovietice; uzine care odinioară fabricaseră proiectile atomice, acum aproape uitate.

Cleştii deveniră mai rapizi, şi mai mari. Apărură noi tipuri, unii cu antene, alţii care zburau. Câteva modele atacau în salturi. Cei mai buni specialişti de pe Lună lucrau la aceste proiecte, făcându-le din ce în ce mai complexe, mai adaptabile. Aveau ceva sinistru, supranatural; le produceau ruşilor pierderi grele. Unii din cleştii mici învăţară să se ascundă, îngropându-se sub cenuşă, la pândă.

Apoi începură să pătrundă în cazematele ruseşti, strecurându-se înăuntru când trapele erau deschise pentru aerisire şi observarea terenului. Un singur cleşte în interiorul cazematei, o sferă de metal cu lame rotative, era de ajuns. Iar când pătrundea unul, îl urmau alţii. Cu o astfel de armă, războiul nu mai putea dura prea mult.

Poate că se şi terminase.

Poate că avea să afle vestea chiar azi. Poate că Biroul Politic hotărâse să arunce prosopul. Păcat că durase atât de mult timp. Şase ani. Un interval lung pentru un război ca acesta, pentru felul în care fusese purtat. Discurile automate de represalii, survolând cu sutele de mii tot

teritoriul Rusiei. Cristalele bacteriologice. Rachetele teleghidate sovietice şuierând prin aer. Bombele cu explozie în lanţ. Şi acum ei – cleştii.

Cleştii nu erau ca alte arme. Din punct de vedere practic, erau vii, indiferent dacă guvernele voiau să admită asta sau nu. Nu erau maşini. Erau obiecte cu viaţă, care se roteau, se furişau, ţâşneau brusc din cenuşă şi se repezeau la om, căţărându-se pe el, sărind la beregată. Pentru asta fuseseră proiectaţi. Asta era treaba lor.

Şi îşi făceau bine treaba. Mai ales în ultima vreme, odată cu apariţia noilor modele. Acum se reparau singuri. Erau autonomi. Plăcuţele radioactive protejau trupele Naţiunilor Unite, dar dacă un om îşi pierdea plăcuţa devenea o pradă uşoară pentru cleşti, indiferent ce uniformă purta. Jos, sub pământ, maşini automate îi produceau în serie. Fiinţele umane rămâneau la mare distanţă. Era prea riscant; nimeni nu voia să se afle în preajma lor. Erau lăsaţi să se descurce singuri. Şi păreau să se descurce foarte bine. Noile tipuri erau mai rapide, mai complexe. Mai eficiente.

După toate aparenţele, ele câştigaseră războiul.

Maiorul Hendricks îşi aprinse încă o ţigară. Peisajul îl deprima. Nimic altceva decât cenuşă şi ruine. Avea impresia că rămăsese singura făptură de pe planetă. În dreapta apărură dărâmăturile unui orăşel, câteva ziduri şi mormane de moloz. Azvârli chibritul stins şi începu să meargă mai repede. Se opri brusc, scoţându-şi pistolul din toc, cu trupul încordat. Pentru o clipă i se păruse că...

Dintre dărâmăturile unei clădiri distruse apăru o siluetă, îndreptându-se încet către el, cu mers şovăielnic.

Hendricks clipi.

— Stai!

Băiatul se opri. Hendricks coborî pistolul. Băiatul stătea tăcut, privindu-l. Era mic de statură, nu prea vârstnic.

La vreo opt ani. Dar era greu de spus. Majoritatea copiilor care supravieţuiseră erau piperniciţi. Băiatul purta un flanel albastru, decolorat, jerpelit murdar şi pantaloni

scurţi. Avea părul lung şi încâlcit. Păr castaniu. Îi atârna în şuviţe pe faţă şi în jurul urechilor. În braţe ţinea ceva.

— Ce ai acolo? întrebă aspru Hendricks.

Băiatul îi întinse obiectul.

Era o jucărie, un ursuleţ de pluş. Băiatul îl privea cu ochi mari, dar lipsiţi de expresie. Hendricks se destinse.

— Nu-mi trebuie. Păstrează-l.

Băiatul strânse din nou la piept ursuleţul.

— Unde locuieşti? îl întrebă Hendricks.

— Acolo.

— În ruine?

— Da.

— Dedesubt?

— Da.

— Câţi mai sunt?

— Cum câţi?

— Câţi sunteţi. Câţi oameni mai sunt acolo?

Băiatul nu răspunse. Hendricks se încruntă.

— Vrei să zici că eşti numai tu?

Băiatul dădu din cap.

— Din ce trăieşti?

— E de mâncare.

— Ce fel de mâncare?

— Depinde.

Hendricks îl studie.

— Câţi ani ai?

— Treisprezece.

Nu era cu putinţă. Sau da? Băiatul era slab, scund. Şi probabil steril. Expunerea la radiaţii, ani de-a rândul.

Nu era de mirare că era aşa firav. Braţele şi picioarele lui arătau ca nişte curăţitoare de pipă, subţiri, cu genunchii şi coatele ca nişte noduri. Hendricks îi atinse un braţ. Pielea era pergamentoasă şi aspră; piele expusă la radiaţii. Se aplecă şi-l privi în ochi pe băiat. Nici o expresie. Ochi mari, mari şi negri.

— Eşti orb? întrebă.

— Nu. Văd destul de bine.

— Cum ai scăpat de cleşti?

— De cleşti?

— Obiectele alea rotunde. Care stau îngropate şi se reped dintr-o dată.

— Nu înţeleg.

Poate că nu erau cleşti prin preajmă. Existau o mulţime de zone libere. Cleştii se adunau în special în jurul cazematelor, unde erau oameni. Fuseseră proiectaţi să simtă căldura, căldura fiinţelor vii.

— Eşti norocos. Hendricks îşi îndreptă spatele. Ei? Ce ai de gând? Te întorci acolo?

— Pot să vin cu tine?

— Cu mine? Hendricks îşi încrucişă braţele. Eu am mult de mers. Câţiva kilometri. Şi trebuie să mă grăbesc. Se uită la ceas. Trebuie să ajung înainte de a se înnopta.

— Vreau să vin cu tine.

Hendricks scotoci în raniţă.

— N-are nici un rost. Ţine.

Aruncă la picioarele băiatului conservele pe care le luase cu el.

— Ia-le şi du-te înapoi. Bine?

Băiatul nu spuse nimic.

— O să mă întorc tot pe aici. Peste o zi sau două. Dacă mai eşti prin preajmă, o să te iau cu mine. S-a făcut?

— Vreau să vin acum.

— Ţi-am spus, e mult de mers.

— Pot să merg.

Hendricks se foi stingherit. Două persoane erau o ţintă prea vizibilă. Şi băiatul l-ar fi încetinit. Dar poate că n-avea să se întoarcă tot pe aici. Iar dacă băiatul era într-adevăr singur...

— Bine. Hai.

Hendricks porni mai departe şi băiatul se luă după el. Mergea în tăcere, ţinând strâns ursuleţul de pluş.

— Cum te cheamă? îl întrebă Hendricks, după un timp.

— David Edward Derring.

— David? Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

— Au murit.
— Cum?
— La explozie.
— Când?
— Acum şase ani.
Hendricks încetini.
— Eşti singur de şase ani?
— Nu. O vreme au mai fost şi alţi oameni. Au plecat.
— Şi de atunci ai stat singur?
— Da.
Hendricks lăsă ochii în jos. Băiatul era straniu, vorbea atât de puţin. Dar aşa erau ei, copiii care supravieţuiseră. Tăcuţi. Stoici. Stăpâniţi de un soi ciudat de fatalism. Nu-i mira nimic. Acceptau tot ce se întâmpla. Nu mai exista nici un curs normal, natural, al lucrurilor, la care să se aştepte. Obiceiuri, deprinderi, toate forţele determinante ale educaţiei dispăruseră; nu mai rămăsese decât experienţa brută.
— Merg prea repede? întrebă.
— Nu.
— Cum de m-ai observat?
— Aşteptam.
— Aşteptai? făcu Hendricks uimit. Ce anume aşteptai?
— Să prind ceva.
— Adică?
— Ceva de mâncat.
— A!
Hendricks se încruntă şi strânse din buze. Un copil de treisprezece ani care trăia hrănindu-se cu şobolani, şerpi şi conserve pe jumătate alterate. Într-o văgăună de sub ruinele unui orăşel. Cu pungi de radiaţie şi cleşti, şi mine ruseşti de atac în picaj dând târcoale pe cer.
— Unde mergem? întrebă David.
— Spre liniile ruşilor.
— Ruşi?
— Inamicul. Cei care au început războiul. Ei au lansat primele bombe. Ei au declanşat totul.

Băiatul dădu din cap. Chipul său nu exprima nimic.

— Eu sunt american, spuse Hendricks.

Nici un comentariu. Continuară să meargă, amândoi, Hendricks cu doi paşi înainte, David în urma lui, cu ursuleţul lui murdar strâns la piept.

Pe la ora 16 se opriră ca să mănânce. Hendricks făcu focul între nişte lespezi de beton. Smulse buruienile şi îngrămădi bucăţi de lemn. Liniile ruseşti nu erau prea departe.

Locul în care se aflau fusese cândva o vale lungă, pogoane de pomi fructiferi şi vie. Acum nu se mai vedeau decât nişte cioturi mohorâte şi munţii care conturau în depărtare, la celălalt capăt al văii. Da, şi norii de cenuşă învolburată pe care vântul îi purta de colo colo, depunându-le particulele peste buruieni şi dărâmături, pe zidurile răzleţe care mărgineau ceea ce va fi fost odată un drum.

Hendricks pregăti cafea, scoase pâinea şi încălzi o conservă cu carne de oaie.

— Ia.

Îi dădu băiatului o bucată de pâine cu carne. David stătea chircit lângă foc, cu genunchii lui noduroşi şi albi strânşi sub bărbie. Examină mâncarea, apoi i-o înapoie scuturând din cap.

— Nu.

— Nu? Nu vrei deloc?

— Nu.

Hendricks dădu din umeri. Poate că băiatul era un mutant, obişnuit cu alt fel de hrană. Treaba lui. Când i se va face foame, va găsi el ceva de mâncat. Era într-adevăr un copil straniu. Dar în lume se petreceau multe schimbări stranii. Viaţa nu mai era la fel ca înainte. N-avea să mai fie niciodată la fel. Specia umană trebuia să ajungă să înţeleagă asta.

— Faci cum crezi, spuse.

Mâncă el porţia lui David, sorbind din când în când din cafea. Mâncă încet, găsind carnea greu de digerat. Când termină, se ridică şi stinse jarul cu talpa bocancului.

David se ridică şi el, încet, privindu-l cu ochii lui de copil îmbătrânit.

— Plecăm mai departe, zise Hendricks.

— Bine.

Hendricks mergea cu carabina în mâini. Se apropiau; era încordat, pregătit de orice. Ruşii aşteptau un curier cu răspunsul la mesajul pe care îl trimiseseră, dar ruşii erau vicleni. Era posibil să se întâmple orice. Scrută peisajul din jur. Doar cenuşă şi zgură, câteva dealuri, copaci arşi. Ziduri de beton. Însă undeva, în faţă, se afla prima cazemată a liniilor ruseşti, postul de comandă avansat. Sub nivelul solului, îngropat adânc, cu doar un periscop la vedere, şi câteva ambrazuri. Poate şi o antenă.

— Mai avem mult? întrebă David.

— Nu. Ai obosit?

— Nu.

— Atunci de ce-ntrebi?

David nu răspunse. Păşea grijuliu în spatele lui, uitându-se pe unde călca prin cenuşă. Un strat de praf cenuşiu îi acoperise picioarele şi pantofii. Faţa lui ascuţită şi palidă era vărgată de pârâiaşe gri de cenuşă. N-avea nici un pic de culoare în obraji. Ceva tipic la noii copii, crescuţi în pivniţe, în canale şi în adăposturi subterane.

Hendricks îşi încetini mersul. Duse binoclul la ochi şi cercetă terenul din faţa lui. Erau pe undeva pe acolo, aşteptându-l? Observându-l, aşa cum oamenii săi îl observaseră pe curierul rus? Îl străbătu un fior pe şira spinării. Poate că stăteau cu armele pregătite, gata să tragă, la fel cum stătuseră oamenii săi, pregătiţi să ucidă.

Se opri şi îşi şterse faţa de transpiraţie. „La dracu'!" îşi spuse. Era neliniştit. Dar cu siguranţă că era aşteptat. Situaţia se schimbase.

Porni iar prin cenuşă, ţinând strâns arma cu ambele mâini. David continua să meargă în spatele lui. Hendricks

privi împrejur, cu buzele strânse. Se putea întâmpla în orice moment. Un fulger alb, un foc de armă bine ochit din interiorul unui cazemate adânci de beton.

Ridică un braţ şi-l roti într-un cerc larg.

Nici o mişcare. În dreapta se înălţa o colină lungă, pe creasta căreia se zăreau trunchiuri de copaci morţi. Câteva vrejuri de viţă sălbatică crescuseră în jurul pomilor; rămăşiţele unor umbrare. Şi nelipsitele buruieni negre. Hendricks examină coama colinei. Era ceva acolo, sus? Locul părea ideal pentru un punct de observaţie. Se apropie prudent de colină, urmat în tăcere de David.

Dacă ar fi fost el comandant, ar fi plasat o santinelă pe creastă, pentru a semnala orice încercare de infiltrare în zona postului de comandă. Pe de altă parte, fireşte, dacă ar fi fost el comandantul, zona ar fi fost împânzită de cleşti, pentru o protecţie deplină.

Se opri, cu picioarele depărtate, cu mâinile în şold.

— Am ajuns? întrebă David.

— Aproape.

— De ce ne-am oprit?

— Nu vreau să risc.

Hendricks reîncepu să înainteze încet. Ajunse la poalele colinei care se înălţa în dreapta lui. Dominându-l. Senzaţia de nelinişte crescu. Dacă de sus îl pândea un rusnac, nu avea nici o şansă. Făcu din nou semn cu braţul. Aşteptau pe cineva în uniforma Naţiunilor Unite, ca răspuns la mesajul trimis prin curierul lor. Doar dacă toată povestea nu era decât o cursă.

Se întoarse spre David.

— Stai cu mine. Să nu rămâi în urmă.

— Cu tine?

— Da, aici, lângă mine. Suntem aproape. Nu ne putem asuma nici un risc. Vino.

— N-o să păţesc nimic.

David se încăpăţâna să rămână în urma lui, la distanţă de câţiva paşi, strângându-şi ursuleţul în braţe.

— Treaba ta.

Ridică din nou binoclul, încordându-se dintr-o dată. Se mişcase ceva? Scrută cu grijă versantul. Totul era cufundat în tăcere. Mort. Nici o urmă de viaţă, doar cenuşă şi trunchiuri de arbori. Poate câţiva şobolani. Şobolanii mari, negri, care le supravieţuiseră cleştilor. Mutanţi care îşi construiau singuri vizuini din salivă amestecată cu cenuşă. Un fel de mortar. O adaptare. Îşi reluă urcuşul.

Pe creastă, deasupra lui, apăru o siluetă, cu mantaua fâlfâind în vânt. Manta gri verzuie. Un soldat rus. În spatele lui se ivi un al doilea soldat rus. Amândoi ridicară puştile la umăr.

Hendricks încremeni. Deschise gura. Soldaţii puseseră un genunchi în pământ, luând linia de ochire în josul pantei, pieziş. O a treia siluetă li se alătură pe creastă, o siluetă mai mică de statură, în gri verzui. O femeie. Stătea nemişcată în spatele celor doi.

Hendricks îşi recăpătă glasul.

— Nu trageţi! Le făcu disperat semn cu braţele. Sunt...

Cei doi ruşi traseră. În spatele lui Hendricks răsună o pocnitură înfundată. O undă termică îl izbi în plin, culcându-l la pământ. Cenuşa îi împroşcă faţa, pătrunzându-i în ochi şi în nări. Simţind că se înăbuşă, se ridică în genunchi. Căzuse în cursă. Se terminase cu el. Venise pentru a fi căsăpit, ca o vită la abator. Soldaţii şi femeia coborau către el, alunecând pe cenuşa afânată. Hendricks era ameţit. Tâmplele îi pulsau. Cu mişcări stângace, înălţă carabina, încercând să ţintească. Arma cântărea o mie de tone; abia dacă reuşea să o ţină în mâini. Nasul şi obrajii îl usturau. Aerul era plin de mirosul exploziei, un miros greu, amar şi înţepător.

— Nu trage, spuse primul rus, într-o engleză cu un accent pronunţat.

Ajunseră toţi trei lângă el, înconjurându-l.

— Lasă arma, yankeule, zise celălalt.

Hendricks era năucit. Totul se întâmplase atât de iute. Îl capturaseră. Şi-l omorâseră pe băiat. Întoarse capul. David dispăruse. Ce mai rămăsese din el era împrăştiat pe jos.

Cei trei ruşi îl studiau curioşi. Hendricks se lăsă în şezut, ştergându-şi sângele care îi curgea din nas, amestecat cu cenuşă. Îşi scutură capul, încercând să-l limpezească.

— De ce aţi făcut asta? îngăimă cu glas înecat. Puştiul.

— De ce? Unul dintre soldaţi îl ajută cu o smucitură brutală să se ridice şi-l răsuci. Ia uită-te.

Hendricks închise ochii.

— Uită-te. Cei doi ruşi îl îmbrânciră înainte. Priveşte. Repede. N-avem prea mult timp la dispoziţie, yankeule!

Hendricks privi. Şi gemu.

— Vezi? Acum pricepi?

Printre rămăşiţele lui David se învârtea o rotiţă metalică. Relee, luciri de metal. Piese, cablaje. Unul dintre ruşi lovi rămăşiţele cu piciorul. O puzderie de piese se rostogoliră la vale – role, resorturi, tije. O placă de plastic pe jumătate carbonizată se desprinse şi căzu încet într-o parte. Hendricks se aplecă, tremurând. Partea din faţă a capului se crăpase. Putea să distingă structura complexă a creierului, cablaje şi relee miniaturale, tubuleţe şi întrerupătoare minuscule, mii de contacte infime.

— Un robot, rosti soldatul care îl ţinea de braţ. L-am observat în timp ce te urmărea.

— Mă urmărea?

— Asta-i metoda lor. Urmăresc oamenii de aproape. Până în cazemată. Aşa izbutesc să intre.

Hendricks clipi, buimăcit.

— Dar…

— Să mergem.

Urcă în spatele ruşilor, poticnindu-se şi alunecând prin cenuşă. Femeia ajunse în vârf şi se opri să-i aştepte.

— Postul de comandă, bolborosi Hendricks. Am venit să negociez cu sovieticii.

— Nu mai există nici un post de comandă. L-au invadat ei. O să-ţi explicăm. Ajunseră pe creastă. Noi suntem singurii supravieţuitori. Noi trei. Restul erau jos, în cazemată.

— Pe aici, spuse femeia şi deschise o trapă, un capac gri, rotund, la nivelul solului. Coboară.

Hendricks se aplecă. Cei doi soldaţi şi femeia îl urmară pe scara îngustă. În urma lor, femeia trase la loc capacul şi-l zăvori.

— Bine că te-am văzut, mormăi unul dintre soldaţi. Te urmărea cât de aproape îi permitea raza lui de acţiune.

— Dă-mi o ţigară, spuse femeia. Sunt săptămâni de când n-am mai fumat o ţigară americană.

Hendricks îi împinse pachetul. Ea luă o ţigară şi trecu pachetul celor doi soldaţi. Într-un colţ al micului adăpost, o lampă lumina cu intermitenţe. Încăperea era strâmtă, cu tavanul jos. Stăteau toţi patru în jurul unei mese mici de lemn. Pe una din laturi erau stivuite câteva blide murdare. Îndărătul unei perdele zdrenţuite, se întrezărea o a doua odaie. Hendricks desluşi capătul unui pat de campanie, nişte pături, haine agăţate într-un cârlig.

— Noi ne aflam aici, începu soldatul de lângă el. Scoase casca şi îşi netezi părul blond. Sunt caporalul Rudi Maxer. Polonez. Înrolat în armata sovietică acum doi ani.

Întinse mâna. Hendricks ezită, apoi o strânse.

— Maior Joseph Hendricks.

— Klaus Epstein, se prezentă celălalt soldat, întinzându-i la rândul său mâna. Scund, cu părul pe cale să se rărească, Epstein îşi ciupi nervos lobul unei urechi. Austriac. Înrolat Dumnezeu ştie când. Nu mai ţin minte. Toţi trei eram aici, Rudi, eu şi Tasso. Arătă spre femeie. Aşa am scăpat cu viaţă. Toţi ceilalţi erau jos, în cazemată.

— Iar ei au pătruns acolo?

Epstein îşi aprinse ţigara.

— Mai întâi unul singur. De tipul celui care te-a urmărit. El le-a deschis drumul celorlalţi.

Hendricks tresări.

— Tipul? Există mai multe tipuri?

— Ăsta e copilul. David. Davidul cu ursuleţul de pluş. Varietatea a treia. Cea mai eficace.

— Care sunt celelalte tipuri?

Epstein vârî mâna în interiorul tunicii.

— Uite. Azvârli pe masă un teanc de fotografii, legate cu sfoară. Lămureşte-te singur.

Hendricks deznodă sfoara.

— Acesta-i motivul pentru care am vrut să purtăm tratative, spuse Rudi Maxer. Adică, ruşii au vrut. S-a aflat totul cu vreo săptămână în urmă. S-a descoperit că cleştii voştri au început să construiască modele noi, proiecte proprii. Tipuri încă necunoscute, concepute de ei. Tipuri îmbunătăţite. Realizate în uzinele subterane din spatele liniilor noastre. I-aţi lăsat să se autoproducă, să se autorepare. I-aţi făcut din ce în ce mai perfecţionaţi. Vina e numai a voastră.

Hendricks examină fotografiile. Erau instantanee făcute în pripă, poze mişcate, neclare. Primele îl înfăţişau pe David. David mergând pe o potecă, de unul singur. David cu un alt David. Trei Davizi. Toţi, exact la fel. Fiecare cu ursuleţul lui de pluş. Toţi trei, cu aceeaşi înfăţişare jalnică.

— Uită-te şi la celelalte poze, îl îndemnă Tasso.

Următoarea fotografie, luată de la mare distanţă, înfăţişa un soldat înalt, rănit, şezând pe marginea unui drum, cu un braţ agăţat de o eşarfă, cu ciotul unui picior întins în faţă şi cu o cârjă rudimentară în poală. Apoi doi soldaţi răniţi, identici, stând unul lângă altul.

— Asta-i varietatea întâi. Soldatul rănit. Klaus întinse mâna după fotografie. Cleştii au fost concepuţi pentru a ucide fiinţe umane. Pentru a le da de urmă. Fiecare nou tip era mai perfecţionat decât cel dinainte. S-au aventurat tot mai departe, au pătruns tot mai adânc pe lângă majoritatea sistemelor noastre defensive, până la aliniamentele noastre. Dar atât timp cât era vorba doar de nişte maşini, sfere de metal cu cleşti lame şi filamente antene, acestea puteau fi distruse, ca orice obiect. Puteau fi detectate ca roboţi ucigaşi de îndată ce erau reperate. Din clipa în care le observam.

— Varietatea întâi ne-a distrus toate aliniamentele de la nord, interveni Rudi. A durat mult până când cineva să-şi

dea seama. Dar era deja prea târziu. Se iveau peste tot, soldaţi răniţi, jeluindu-se, cerând adăpost. Erau lăsaţi să intre. Şi de cum intrau, nimiceau totul. Noi ne feream de maşini...

— La vreme aceea se credea că există un singur model, spuse Klaus Epstein. Nimeni nu bănuia că mai erau şi altele. Fotografiile astea ne-au fost transmise de urgenţă. Când curierul a fost trimis la voi, nu cunoşteam decât un singur model. Varietatea întâi. Înaltul soldat rănit. Credeam că altceva nu există.

— Aliniamentul vostru a fost nimicit de...

— Varietatea a treia. David şi ursuleţul. Tipul ăsta a avut şi mai mult succes. Klaus schiţă un zâmbet amar. Soldaţii nu rezistă când văd copii. I-am adus înăuntru, vrând le dăm de mâncare. Am aflat pe pielea noastră ce urmăreau. Adică, au aflat cei din cazemată.

— Noi trei am avut noroc, zise Rudi. Klaus şi cu mine eram la Tasso când s-a întâmplat. Ăsta e adăpostul ei. Arătă împrejur cu un gest larg al mâinii. Hruba asta mică. Ne încheiasem vizita şi am ieşit, ca să ne întoarcem în buncăr. De pe creastă, am văzut. Erau acolo, de jur împrejurul cazematei. Încă se mai lupta. Davizi cu ursuleţi. Sute. Klaus a făcut pozele.

Klaus legă la loc fotografiile.

— Şi asta se petrece pe toate amplasamentele voastre? întrebă Hendricks.

— Da.

— Dar pe ale noastre? Instinctiv, îşi atinse plăcuţa de la încheietura mâinii. Ar putea să...

— Plăcuţele voastre radioactive n-au nici un efect asupra lor. Pentru ei nu contează dacă oamenii sunt ruşi, americani, polonezi, germani... Pentru ei toţi sunt la fel. Fac ceea ce-au de făcut. Pornind de la ideea iniţială. Urmăresc formele de viaţă, oriunde dau de ele.

— Se ghidează după căldură, spuse Klaus. Aşa i-aţi proiectat, de la bun început. Fireşte, cei construiţi de voi erau ţinuţi la distanţă de plăcuţele radioactive din dotarea

voastră. Dar acum au depăşit faza asta. Varietăţile noi sunt blindate cu plumb.

— Care-i cealaltă varietate? întrebă Hendricks. Modelul David, modelul soldatul rănit... Care e cealaltă?

— Nu ştim.

Klaus arătă spre unul dintre pereţi. Pe perete erau fixate două plăcuţe de metal, cu marginile ştirbite.

Hendricks se ridică şi le examină.

— Cea din stânga e de la un soldat rănit, explică Rudi. Am reuşit să distrugem unul. Se îndrepta spre fosta noastră cazemată. L-am doborât din vârful colinei, la fel ca pe Davidul care te urmărea.

Placa era marcată V-I. Hendricks o atinse pe cealaltă.

— Şi asta-i de la tipul David?

— Da.

Marcajul era V-III.

Klaus privi peste umărul lui Hendricks.

— Acum îţi dai seama care-i situaţia. Mai există un tip. Poate că a fost abandonat. Poate că n-a dat rezultate. Dar trebuie să existe şi o a doua varietate. De vreme ce există unu şi trei.

— Ai avut noroc, zise Rudi. Davidul te-a urmărit până aici, dar nu s-a atins de tine. Probabil că aştepta să intri într-o cazemată.

— Din momentul în care a intrat unul, s-a terminat, interveni Klaus. Acţionează rapid. Unul singur le dă drumul tuturor celorlalţi. Sunt neînduplecaţi. Maşini cu un singur scop. Au fost construite pentru a face un singur lucru. Îşi şterse transpiraţia din jurul buzelor. Am văzut cu ochii noştri.

Tăcură cu toţii.

— Mai dă-mi o ţigară, yankeule, spuse brusc Tasso. Bune mai sunt. Aproape că uitasem cât sunt de bune.

Se înnoptase. Cerul era negru. Nu se zărea nici o stea printre norii de cenuşă purtaţi de vânt. Klaus săltă cu prudenţă capacul, pentru ca Hendricks să poată arunca o privire afară.

Rudi arătă cu degetul în beznă.

— În direcţia aia sunt cazematele. Unde eram noi. La vreo opt sute de metri de locul ăsta. Klaus şi cu mine am avut un noroc chior că nu ne aflam acolo când au atacat. Slăbiciunile! Ne-au salvat poftele noastre trupeşti.

— Toţi ceilalţi trebuie că sunt morţi, spuse Klaus cu voce joasă. Evenimentele au evoluat repede. Noaptea trecută, Biroul Politic a luat decizia. Ne-au desemnat post de comandă avansat. Curierul nostru a fost trimis imediat. L-am văzut când a pornit spre liniile voastre.

De fapt, noi l-am acoperit până când a dispărut din vedere.

— Alex Radrivski, murmură Rudi. Îl ştiam amândoi. A plecat pe la 6, când abia se lumina de ziuă. Către prânz, lui Klaus şi mie ni s-a acordat o oră de repaus. Am venit aici. În locul ăsta a fost cândva un sat – câteva case, o uliţă. Beciul ăsta era pivniţa unei ferme. Ştiam că Tasso e aici, în micul ei adăpost. Mai venisem şi altă dată. Veneau şi alţii, din cazemată. Astăzi s-a nimerit să fie rândul nostru.

— Aşa că am scăpat cu viaţă, zise Klaus. Am avut noroc. Puteau fi alţii. Ne-am terminat treaba şi am ieşit la suprafaţă. Mergeam pe creastă. Atunci i-am văzut pe Davizi. Am înţeles imediat. Văzusem deja fotografiile înfăţişând varietatea întâi, soldatul rănit. Ni le distribuise comisarul nostru, cu explicaţiile necesare. Un pas dacă mai făceam, am fi fost reperaţi. Am reuşit să doborâm doi Davizi înainte de a ne retrage. Jos erau deja cu sutele, peste tot. Ca furnicile. Am fotografiat şi ne-am târât înapoi aici, zăvorând trapa.

— Izolaţi, nu-s în stare de mare lucru, explică Rudi. Noi ne-am mişcat mai repede ca ei. Dar sunt neîndurători. Nu ca oamenii. Doi dintre ei s-au repezit spre noi. Şi i-am spulberat.

Hendricks se sprijini de marginea trapei, încercând să-şi adapteze ochii la întuneric.

— Nu e periculos să ridicăm capacul?

— Dacă suntem atenţi, nu. Cum altfel ai putea să-ţi foloseşti emiţătorul?

Hendricks desprinse încet micul emiţător agăţat de centură. Îl lipi de ureche. Metalul era rece şi umed. Suflă în microfon, în timp ce scotea mica antenă. Un zumzet slab îi răsună în ureche.

— Asta cam aşa-i, zise.

Dar tot mai şovăia.

— Te tragem în jos dacă se întâmplă ceva, spuse Klaus.

— Bine. Hendricks aşteptă un moment, cu emiţătorul sprijinit de umăr. Interesant, nu?

— Ce anume?

— Chestia asta, noile tipuri. Noile varietăţi de cleşti. Suntem cu totul la cheremul lor, nu-i aşa? La ora asta probabil că au pătruns şi în liniile Naţiunilor Unite. Mă întreb dacă nu asistăm la apariţia unei noi specii. O evoluţie. Specia care va urma după om.

Rudi mârâi:

— Nu va exista altă specie după om.

— Nu? De ce nu? Poate că exact la asta suntem martori acum: la dispariţia fiinţei umane, la începutul unei noi societăţi.

— Ei nu sunt o specie. Sunt ucigaşi mecanici. Voi i-aţi conceput pentru a distruge. Asta e tot ce ştiu să facă. Sunt maşini cu o funcţie.

— Aşa pare acum. Dar ce se va întâmpla mai târziu? După ce se va termina războiul. Poate că, în momentul când nu vor mai fi oameni de nimicit, vor da la iveală adevăratul lor potenţial.

— Vorbeşti de parcă ar fi vii!

— Şi nu sunt?

Tăcere.

— Sunt maşini, decretă Rudi. Arată ca oamenii, dar sunt maşini.

— Foloseşte emiţătorul, maiorule, spuse Klaus. Nu putem rămâne aici la nesfârşit.

Strângând aparatul în mână, Hendricks formă codul postului său de comandă. Aşteptă, cu urechea ciulită. Nici un răspuns. Linişte. Controlă cu toată atenţia contactele. Totul era în regulă.

— Scott! rosti el în microfon. Mă auzi?

Nimic. Extinse antena la maximum. Doar zgomot de fond.

— Nu prind nimic. S-ar putea să mă audă, dar să nu vrea să răspundă.

— Spune-le că-i o urgenţă.

— O să creadă că sunt silit să-i chem. Sub constrângerea voastră.

Încercă din nou, rezumând rapid ce aflase. Dar emiţătorul rămase mut, cu excepţia slabilor paraziţi.

— Pungile radioactive perturbează mai toate comunicaţiile, opină Klaus după o vreme. Poate că asta e.

Hendricks închise emiţătorul.

— N-are nici un rost. Nu răspund. Pungile radioactive? Poate. Sau mă aud, dar nu vor să răspundă. Sincer vorbind, asta aş face şi eu dacă un curier ar încerca să apeleze dinspre liniile sovietice. N-au nici un motiv să creadă o poveste ca asta. Poate c-au auzit tot ce-am spus.

— Sau poate că-i prea târziu.

Hendricks dădu din cap.

— Mai bine să-nchidem capacul, rosti cu nervozitate Rudi. Nu e cazul să ne asumăm riscuri inutile.

Coborâră încet prin tunel. În spate, Klaus zăvori cu grijă capacul. Intrară în încăperea care servea drept bucătărie. Aerul era apăsător, înăbuşitor.

— Să fi acţionat atât de repede? se miră Hendricks. Am părăsit cazemata pe la amiază. Acum zece ore. Cum puteau să se mişte atât de rapid?

— N-au nevoie de prea mult timp. Nu după ce intră primul. Măcelăresc. Ştii doar ce pot face cleştii cei mici. Chiar şi unul singur e de necrezut. Lame de brici, fiecare protuberanţă. Curată demenţă.

— Bine, bine.

Hendricks se îndepărtă, nervos. Apoi se opri, cu spatele la ei.

— Ce este? întrebă Rudi.

— Baza Selenară. Dumnezeule, dacă au ajuns acolo...

— Baza Selenară?

Hendricks se întoarse.

— Nu se poate să fi ajuns pe Lună. Cum să ajungă acolo? E imposibil. Nu pot să cred asta.

— Ce-i cu Baza asta Selenară? Am auzit unele zvonuri, dar nimic precis. Care-i de fapt situaţia? Pari realmente îngrijorat.

— Suntem aprovizionaţi de pe Lună. Guvernele sunt acolo, sub suprafaţa selenară. Toţi oamenii noştri importanţi şi industriile noastre. Asta ne menţine în acţiune. Dacă roboţii ăştia găsesc vreo cale să iasă în spaţiu, să se îndrepte spre Lună…

— E suficient să ajungă unul. Odată pătruns, le deschide calea celorlalţi. Sute, cu toţii la fel. Dacă i-ai fi văzut... Identici. Ca furnicile.

— Socialismul perfect, comentă Tasso. Idealul sistemului comunist. Toţi cetăţenii interschimbabili.

Klaus mârâi furios:

— Destul. Şi acum? Ce-o să facem?

Hendricks se plimba de acolo-colo prin odaia strâmtă. Aerul era îmbâcsit de miros de mâncare şi de transpiraţie. Ceilalţi îl urmăreau cu privirea. În cele din urmă, Tasso dădu la o parte perdeaua şi trecu în cealaltă încăpere.

— Eu am să trag un pui de somn.

Perdeaua căzu în urma ei. Rudi şi Klaus se aşezară la masă, continuând să-l privească pe Hendricks.

— Tu hotărăşti, spuse Klaus. Noi nu cunoaştem situaţia voastră.

Hendricks încuviinţă cu o mişcare a capului.

— E o problemă, zise Rudi, turnându-şi o ceaşcă de cafea dintr-un ibric ruginit. Aici suntem în siguranţă pentru o vreme, dar nu putem rămâne o veşnicie. N-avem destule provizii.

— Dar dacă ieşim…

— Dacă ieşim, ne vor face de petrecanie. Sau probabil că ne vor face de petrecanie. N-am putea să ajungem prea departe. La ce distanţă se află postul tău de comandă, maiorule?

— Şi dacă ei sunt deja acolo? interveni Klaus.

Rudi dădu din umeri.

— Atunci… ne întoarcem aici.

Hendricks îşi întrerupse foiala.

— Ce şanse credeţi că sunt ca ei să fi pătruns deja în liniile americane?

— Greu de spus. Destul de mari. Sunt organizaţi. Ştiu exact ce au de făcut. Odată porniţi, se năpustesc ca un roi de lăcuste. Trebuie să se mişte extrem de rapid. Se bazează pe secret şi viteză. Pe elementul surpriză. Năvălesc înainte de a apuca cineva să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Înţeleg, murmură Hendricks.

Din odaia de alături se auzi vocea lui Tasso:

— Maiorule?

Hendricks dădu la o parte perdeaua.

— Ce este?

Tasso îl privi pe sub gene, de pe patul de campanie.

— Mai ai ţigări?

Hendricks intră în odaie şi se aşeză în faţa ei, pe un taburet de lemn. Se căută în buzunare.

— Nu. S-au terminat.

— Păcat.

— Ce naţionalitate ai? întrebă Hendricks după un timp.

— Rusă.

— Cum ai ajuns aici?

— Aici?

— Aici a fost cândva Franţa. Regiunea asta ţinea de Normandia. Ai venit cu armata sovietică?

— De ce-ntrebi?

— Simplă curiozitate.

O studie. Tasso îşi dezbrăcase tunica, lepădând-o la capătul patului. Era tânără, la vreo douăzeci de ani. Zveltă. Părul lung i se revărsa pe pernă. Îl privea în tăcere, cu ochi mari şi negri.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

— La nimic. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

Continua să se uite la el, fără să clipească, cu braţele îndoite sub cap. Purta cămaşă şi pantaloni de uniformă rusească, gri-verzui. Centură lată de piele, cu contor şi cartuşe. Trusă medicală.

— Eşti în armata sovietică?

— Nu.

— De unde ai uniforma?

Ea ridică din umeri.

— Am primit-o.

— Ce vârstă aveai când ai venit aici?

— Şaisprezece ani.

— Aşa de tânără?

Ochii ei se îngustară.

— Ce vrei să spui?

Hendricks îşi frecă bărbia.

— Viaţa ta ar fi fost cu totul alta de n-ar fi fost războiul. Şaisprezece ani. Ai ajuns aici la şaisprezece ani. Ca să trăieşti în felul ăsta.

— Trebuia să supravieţuiesc.

— Nu-ţi fac morală.

— Şi viaţa ta ar fi fost alta, murmură Tasso. Se apleca şi desfăcu şiretul unuia din bocanci. Cu o zvâcnitură a piciorului, azvârli bocancul pe podea. Maiorule, vrei să treci în camera cealaltă? Mi-e somn.

— Va fi problematic cu noi patru, aici. O să fie dificil să trăim în locul acesta. Nu-s decât două camere?

— Da.

— Cât de mare era la origine pivniţa asta? Nu era mai mare? Mai sunt şi alte încăperi, astupate de moloz? Poate reuşim să degajăm una.

— Poate. De fapt, habar n-am. Tasso îşi slăbi centura. Se instală mai confortabil în pat, descheindu-şi cămaşa. Eşti sigur că nu mai ai ţigări?

— N-am avut decât un pachet.

— Păcat. Poate că dacă ne întoarcem la cazemata voastră, mai găsim. Căzu şi celălalt bocanc. Tasso întinse mâna spre întrerupătorul lămpii. Noapte bună.

— Te culci?

— Da.

Camera se cufundă în întuneric. Hendricks se ridică şi se strecură pe lângă perdea, în bucătărie.

Unde rămase încremenit.

Rudi stătea lipit de perete, cu picioarele depărtate, cu faţa albă ca varul. Gura lui se deschidea şi se închidea, dar nu scotea nici un sunet. Klaus stătea cu ţeava pistolului înfiptă în burta lui Rudi. Nici unul din ei nu se mişca. Klaus, cu mâna încleştată de armă, cu o expresie rigidă. Rudi, livid şi mut, ca răstignit pe perete.

— Ce..., bolborosi Hendricks, dar Klaus îi tăie vorba:

— Linişte, maiorule. Scoate pistolul şi vino aici.

Hendricks trase pistolul din toc.

— Cee?

— Îndreaptă arma spre el. Klaus îi făcu semn să se apropie. Vino lângă mine. Mai iute!

Rudi se mişcă puţin, coborând braţele. Întoarse capul spre Hendricks şi îşi umezi buzele. Albul ochilor săi avea o lucire stranie. Picături de sudoare i se scurgeau de pe frunte, prelingându-se de-a lungul obrajilor. Îşi aţinti privirea la Hendricks.

— Maiorule, a înnebunit. Opreşte-l.

Glasul lui Rudi era slab şi răguşit, aproape inaudibil.

— Ce se întâmplă? întrebă Hendricks.

Fără să coboare pistolul, Klaus răspunse:

— Mai ţii minte discuţia noastră, maiorule? Cele trei varietăţi? Ştiam de prima şi de a treia. Dar n-o cunoşteam pe a doua. Adică, n-am cunoscut-o până acum. Degetele lui

Klaus strânseră şi mai tare patul pistolului. N-am cunoscut-o până acum, dar acum o cunoaştem.

Apăsă pe trăgaci. O flacără albă linse corpul lui Rudi de la mijloc în sus.

— Maiorule, asta-i varietatea a doua.

Tasso trase în lături perdeaua.

— Klaus! Ce-ai făcut?

Klaus se retrase din faţa trupului ars care aluneca încet spre podea, sprijinit de perete.

— Varietatea a doua, Tasso. Acum ştim. Am identificat toate trei tipurile. Pericolul se reduce. Am...

Tasso se uită la rămăşiţele lui Rudi, fragmente înnegrite, arzând mocnit, şi zdrenţe de uniformă.

— L-ai ucis.

— Ucis? Vrei să zici, l-am distrus. Am fost tot timpul cu ochii pe el. Simţeam eu ceva, dar nu eram sigur. Adică, înainte nu eram sigur. Dar în seara asta am fost sigur. Klaus frecă nervos patul pistolului. Am avut noroc. Nu înţelegi? Încă o oră şi...

— Ai fost sigur? Tasso îl îmbrânci la o parte şi se aplecă deasupra rămăşiţelor încă fumegânde de pe podea. Expresia ei deveni dură. Maiorule, priveşte. Oase. Carne.

Hendricks se aplecă lângă ea. Erau rămăşiţe omeneşti. Ţesuturi arse, fragmente carbonizate de os, o bucată de craniu. Ligamente, viscere, sânge. Sânge care era pe cale să formeze o băltoacă la baza peretelui.

— Nici o rotiţă, rosti calmă Tasso. Îşi îndreptă spatele. Nici rotiţe, nici piese, nici relee. Nu-i cleşte. Nu-i varietatea a doua. Încrucişă braţele. Va trebui să fii în măsură să explici asta.

Klaus se aşeză la masă, cu faţa dintr-o dată albită, îşi prinse capul în mâini şi începu să se clatine înainte şi înapoi.

— Vino-ţi în fire! Degetele lui Tasso se înfipseră în umărul lui. De ce ai făcut asta? De ce l-ai omorât?

— I-a fost frică, spuse Hendricks. Toate astea, tot ce se petrece, tot ce pare că fierbe în jurul nostru.

— Poate.

— Dacă nu asta, atunci ce altceva? Tu ce crezi?

— Cred că s-ar putea să fi avut un motiv pentru a-l ucide pe Rudi. Un motiv întemeiat.

— Ce motiv?

— Poate că Rudi a aflat ceva.

Hendricks îi iscodi chipul întunecat.

— Despre ce? o întrebă.

— Despre el. Despre Klaus.

Klaus înălţă brusc capul.

— Vezi bine ce vrea să spună. Crede că eu sunt varietatea a doua. Nu pricepi, maiorule? Vrea să te facă să crezi că l-am omorât dinadins. Că eu aş fi...

— Atunci, de ce l-ai ucis? întrebă Tasso.

— Ţi-am spus. Klaus clătină din cap, obosit. Credeam că-i un cleşte, un robot. Credeam că nu mă înşel.

— De ce?

— Îl supravegheasem. Îl suspectam.

— De ce?

— Mi s-a părut că am detectat ceva. Că am auzit ceva. Mi s-a părut că emitea un zumzet.

Tăcere.

— Tu crezi asta? îl întrebă Tasso pe Hendricks.

— Da. Cred ce spune.

— Eu nu. Eu cred că l-a ucis pe Rudi dintr-un motiv bine întemeiat. Tasso atinse carabina sprijinită în colţul odăii. Maiorule...

Hendricks scutură din cap.

— Nu. Să punem capăt poveştii ăsteia. Unul e de ajuns. Ne e frică şi nouă, cum i-a fost lui. Dacă-l ucidem, o să facem ce i-a făcut el lui Rudi.

Klaus îl aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulţumesc. Da, m-am temut. Înţelegi, nu-i aşa? Acum i-e frică şi ei, exact cum mi-a fost mie. Vrea să mă omori.

— Nu mai omoară nimeni pe nimeni. Hendricks se îndreptă spre scară. Mă duc sus să mai fac o încercare cu

emiţătorul. Dacă nu reuşesc să-i prind, mâine dimineaţă pornim spre liniile noastre.

Klaus se ridică repede în picioare.

— Vin cu tine să-ţi dau o mână de ajutor.

Aerul nopţii era rece. Pământul se răcorea. Klaus inspiră adânc, umplându-şi plămânii. Ieşi din tunel şi se opri lângă Hendricks, cu picioarele depărtate, ţinând strâns carabina, numai ochi şi urechi. Hendricks se lăsă pe vine la marginea trapei şi puse în funcţiune micul emiţător.

— Prinzi ceva? întrebă repede Klaus.

— Încă nu.

— Mai încearcă. Spune-le ce s-a întâmplat.

Hendricks continuă să încerce. Fără succes. În cele din urmă replie antena.

— N-are nici un rost. Nu mă aud. Sau mă aud şi nu răspund. Sau...

— Sau nu mai sunt în viaţă.

— O să-ncerc încă o dată. Hendricks scoase din nou antena. Scott, mă auzi? Recepţie!

Ascultă. Doar zgomot de fond. Apoi, foarte, foarte slab:

— Sunt Scott.

Degetele lui Hendricks se crispară.

— Scott! Tu eşti?

— Sunt Scott.

Klaus se ghemui lângă el.

— E postul tău de comandă?

— Scott, ascultă. Ai priceput? Treaba cu cleştii. Ai recepţionat mesajul meu dinainte? M-ai auzit?

— Da.

Slab. Aproape imperceptibil. Abia dacă desluşi cuvântul.

— Ai recepţionat mesajul? Totul e în regulă în cazemată? N-a pătruns nici unul?

— Totul e în regulă.

— Au încercat să pătrundă?

Vocea îi parveni şi mai slab:

— Nu.

Hendricks se întoarse spre Klaus.

— Sunt teferi.
— N-au fost atacaţi?
— Nu. Hendricks apăsă mai tare emiţătorul pe ureche. Scott, abia te aud. Aţi comunicat la Baza Selenară? Ei ştiu? Sunt preveniţi?
Nici un răspuns.
— Scott! Mă auzi?
Hendricks se destinse, lăsă capul în jos.
— S-a pierdut. Probabil că sunt pungi de radiaţii.
Se uitară unul la altul. Nici unul nu spuse nimic. Într-un târziu, Klaus întrebă:
— Părea vreunul dintre oamenii tăi? Ai putut identifica vocea?
— Era prea slabă.
— Nu poţi fi sigur?
— Nu.
— Deci s-ar putea să fi fost.
— Nu ştiu. În clipa asta nu-s sigur. Să mergem jos şi să zăvorâm capacul.
Coborâră încet treptele până în pivniţa caldă. Tasso îi aştepta, cu un chip impasibil.
— Aţi avut noroc? întrebă.
Nici unul din ei nu răspunse.
— Ei? făcu în cele din urmă Klaus. Ce crezi, maiorule? Era unul din oamenii tăi sau era unul din ei?
— Nu ştiu.
— Înseamnă că ne-am întors de unde am plecat.
Hendricks privi în pământ, cu fălcile încleştate.
— Va trebui să plecăm. Ca să fim siguri.
— Oricum, nu mai avem provizii decât pentru câteva săptămâni. După asta tot ar trebui să ieşim, orice ar fi.
— Aşa se pare.
— Ce nu-i în regulă? întrebă Tasso. Ai reuşit să vorbeşti cu postul tău de comandă? Ce s-a întâmplat?
— S-ar putea să fi fost unul din oamenii mei, răspunse încet Hendricks. Sau s-ar putea să fi fost unul din ei. Dar nu vom afla niciodată dacă rămânem aici. Îşi consultă

ceasul. Să încercăm să dormim puţin. Va trebui să ne sculăm dis-de-dimineaţă.

— Dis-de-dimineaţă?

— Cele mai mari şanse să scăpăm de cleşti le-am avea în primele ore ale zilei, zise Hendricks.

Aerul dimineţii era răcoros şi limpede. Hendricks cercetă împrejurimile cu binoclul.

— Se vede ceva? întrebă Klaus.

— Nu.

— Vezi cazematele noastre?

— Unde?

— Dă-l încoace. Klaus luă binoclul şi îl reglă. Ştiu eu unde să mă uit.

Privi îndelung, în tăcere.

Tasso ieşi din tunel şi veni lângă ei.

— Vreo mişcare?

— Nu. Klaus îi înapoie binoclul lui Hendricks. Nu se văd. Haideţi. Să nu stăm aici.

Începură să coboare versantul colinei, alunecând pe cenuşa moale. O şopârlă traversă repede suprafaţa unei stânci plate. Înţepeniră instantaneu.

— Ce-a fost? şopti Klaus.

— O şopârlă.

Şopârla goni mai departe, peste stratul de cenuşă. Avea exact culoarea cenuşii.

— Perfect adaptată, observă Klaus. O dovadă că am avut dreptate. Adică... Lîsenko.[1]

Ajunseră la poalele colinei şi se opriră, strânşi unul lângă altul, privind împrejur.

— Să mergem. Hendricks o luă înainte. E cale lungă, pe jos.

Klaus i se alătură. Tasso îi urmă, cu pistolul în mână.

---

[1] Lîsenko, Trofim Denisovici (1898-1976), biolog şi agronom sovietic. Ideile sale eronate cu privire la transmiterea însuşirilor dobândite au fost considerate teorie oficială de puterea sovietică până în 1955 (n. tr.).

— Maiorule, am tot vrut să te-ntreb ceva, spuse Klaus. Cum ai dat peste Davidul care te-a urmărit.

— L-am întâlnit în drum. Lângă nişte ruine.

— Ce ţi-a spus?

— Nu mare lucru. Mi-a zis că era singur. De capul lui.

— Nu ţi s-a părut deloc că ar fi o maşină? Vorbea ca o fiinţă umană? Nimic suspect?

— N-a vorbit prea mult. N-am remarcat nimic neobişnuit.

— E straniu. Maşini atât de asemănătoare cu omul, încât să te poată induce în eroare. Aproape fiinţe. Mă întreb unde vor sfârşi toate astea.

— Fac ce i-aţi învăţat voi, yankeii, să facă, comentă Tasso. I-aţi proiectat să caute şi să distrugă viaţa. Viaţa umană. Oriunde ar da de ea.

Hendricks îl privi cu atenţie pe Klaus.

— De ce mi-ai pus întrebarea de adineauri? La ce te gândeşti?

— La nimic, răspunse Klaus.

— Klaus te bănuieşte că eşti varietatea a doua, rosti calmă Tasso, din spatele lor. Acum e cu ochii pe tine.

Klaus se înroşi.

— De ce nu? Am trimis un curier spre liniile yankeilor, apoi a apărut el. Poate că şi-a spus că va da peste o pradă bună.

Hendricks râse sec.

— Eu am venit din cazematele Naţiunilor Unite. Unde erau numai fiinţe umane.

— Poate că ai mirosit ocazia de a pătrunde în liniile sovietice. Poate că ţi-ai dat seama de şansă. Poate că…

— Liniile sovietice căzuseră deja. Liniile voastre fuseseră invadate înainte de a pleca eu din postul meu de comandă. Nu uita asta.

Tasso veni lângă el.

— Asta nu dovedeşte nimic, maiorule.

— De ce?

— Diferitele varietăţi par să comunice prea puţin între ele. Fiecare e fabricată în altă uzină. Nu par să conlucreze. Poate că ai pornit spre liniile ruseşti fără să ştii nimic despre acţiunile celorlalte varietăţi. Sau chiar fără să ai idee cum arată celelalte varietăţi.

— Cum de ştii atât de multe despre cleşti? întrebă Hendricks.

— I-am văzut. I-am observat. I-am observat cum au pus stăpânire pe cazematele sovietice.

— Ştii cam multe, zise Klaus. De fapt, n-ai văzut mai nimic. E ciudat că te dovedeşti a fi fost o observatoare atât de perspicace.

Tasso râse.

— Acum mă suspectezi pe mine?

— Lăsaţi-o moartă, spuse Hendricks.

Continuară să meargă în tăcere.

— O să batem tot drumul pe jos? se interesă Tasso după o vreme. Nu-s obişnuită să umblu. Îşi roti privirea peste câmpia de cenuşă care se întindea de jur împrejurul lor, cât vedeai cu ochii. Ce lugubru!

— Aşa o să fie tot timpul, mormăi Klaus.

— Ştii, într-un fel aş vrea ca tu să fi fost în cazemată când a fost atacată.

— Dacă n-aş fi fost eu la tine, ar fi fost altul, zise Klaus.

Tasso izbucni în râs şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Probabil.

Îşi văzură de drum, cu ochii la întinderea mută de cenuşă din jur.

Soarele apunea. Hendricks înaintă încet, făcându-le semn lui Tasso şi Klaus să se oprească. Klaus se lăsă pe vine, sprijinind în pământ patul puştii. Tasso găsi o lespede de beton şi se aşeză, oftând.

— E bună puţină odihnă.

— Taci, o admonestă Klaus.

Hendricks urcă spre vârful movilei din faţa lor. Aceeaşi movilă pe care o urcase curierul rus cu o zi înainte. Se lungi pe burtă şi privi în jos prin binoclu.

Nu se vedea nimic. Doar cenuşă şi câte un copac răzleţ. Şi totuşi, acolo, la nici cincizeci de metri distanţă, se afla intrarea în cazemata postului său de comandă. Cazemata din care plecase. Hendricks observă în tăcere. Nici o mişcare. Nici un semn de viaţă. Imobilitate desăvârşită.

Klaus se strecură lângă el.

— Unde e?

— Acolo, jos.

Hendricks îi dădu binoclul. Pe cerul serii se rostogoleau nori de cenuşă. Începea deja să se întunece. Mai aveau vreo două ore de lumină, cel mult. Probabil nici atât.

— Nu văd nimic, spuse Klaus.

— Copacul ăla de colo. Fără crengi. Lângă mormanul de cărămizi. Intrarea e în dreapta cărămizilor.

— Trebuie să te cred pe cuvânt.

— Tu şi cu Tasso o să mă acoperiţi de aici. Aveţi distanţă de ochire până la intrarea în cazemată.

— Vrei să cobori singur?

— Cu plăcuţa mea, sunt în siguranţă. Terenul din jurul cazematei e plin de cleşti. Se ascund în cenuşă. Precum crabii. Fără plăcuţă, n-aţi avea nici o şansă.

— Poate că ai dreptate.

— Am să mă apropii încet. De îndată ce voi ştii în mod sigur...

— Dacă au pătruns în cazemată nu mai apuci să te întorci. Se mişcă fulgerător. Nici nu-ţi dai seama.

— Ai vreo sugestie?

Klaus chibzui.

— Nu ştiu. Convinge-i cumva să iasă. Ca să-i poţi vedea.

Hendricks desprinse emiţătorul de la centură şi scoase antena.

— Să-i dăm drumul.

Klaus îi făcu semn lui Tasso, care se căţără cu îndemânare până în locul în care se aflau ei.

— O să coboare singur, îi spuse Klaus. Noi o să-l acoperim de aici. Dacă-l vezi că face cale întoarsă, deschizi imediat focul, pe lângă el. Ai grijă, căci sunt foarte rapizi.

— Nu eşti prea optimist, zise Tasso.

— Nu, nu sunt.

Hendricks deschise chiulasa carabinei şi verifică atent mecanismul.

— Poate că totu-i în regulă.

— Tu nu i-ai văzut. Apar cu sutele. Toţi la fel. Năvălesc ca furnicile.

— Ar trebui să aflu cum stă treaba înainte de a ajunge până acolo. Hendricks se pregăti să coboare, cu arma într-o mână şi emiţătorul în cealaltă. Ei, uraţi-mi noroc.

Klaus îi întinse mâna.

— Nu coborî în buncăr până când nu eşti sigur. Vorbeşte cu ei de la suprafaţă. Convinge-i să se arate.

Hendricks se ridică şi începu să coboare.

Câteva minute mai târziu, se îndrepta încet spre mormanul de cărămizi şi moloz de lângă trunchiul copacului mort. Spre intrarea în cazemata postului de comandă.

Nu se mişca nimic. Ridică emiţătorul şi îl puse în funcţiune.

— Scott? Mă auzi?

Tăcere.

— Scott! Sunt Hendricks. Mă auzi? Sunt aproape de cazemată. Ar trebui să mă vezi prin periscop.

Ascultă, ţinând strâns emiţătorul. Nici un sunet. Doar paraziţi. Păşi înainte. Un cleşte apăru din cenuşă şi se repezi spre el, apoi, examinându-l, rămase în spatele lui, urmându-l respectuos la distanţă de câţiva paşi. După o clipă i se alătură un al doilea, mai mare. Îl urmară amândoi, fără zgomot, în timp ce se înainta încet spre cazemată.

Hendricks se opri şi, în spatele lui, se opriră şi cleştii. Era foarte aproape acum. La câţiva paşi de treptele intrării în buncăr.

— Scott! Mă auzi? Sunt exact deasupra ta. Afară. La suprafaţă. Mă recepţionezi?

Aşteptă, cu carabina la şold, cu emiţătorul lipit de ureche. Timpul trecea. Se străduia să audă, dar nu desluşea decât un slab zgomot de fond.

Apoi, foarte îndepărtat, metalic:

— Aici Scott.

Vocea era neutră. Rece. Nu putea să o identifice. Dar receptorul era minuscul.

— Scott, ascultă. Mă aflu exact deasupra ta. Sunt în faţa treptelor de la intrare.

Hendricks stătu pe gânduri. Un cerc de cleşti aşteptau în linişte de jur împrejurul lui.

— Totul e-n regulă înăuntru? Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit?

— Totul e-n regulă.

— Poţi să ieşi pentru o clipă? Vreau să te văd. Hendricks inspiră adânc. Urcă aici, la mine. Vreau să vorbesc cu tine.

— Vino jos.

— Urcă la mine. E un ordin.

Tăcere.

— Vii? Hendricks ascultă. Nu primi nici un răspuns. Îţi ordon să ieşi.

— Vino jos.

Hendricks încleştă dinţii.

— Dă-mi-l pe Leone.

Urmă o pauză lungă. Ascultă zgomotul de fond. Apoi răzbătu o voce – slabă, rece, metalică. La fel ca prima.

— Aici Leone.

— Hendricks. Sunt la suprafaţă. La intrarea în cazemată. Vreau ca unul din voi să urce la mine.

— Vino jos.

— De ce să vin jos? Îţi dau un ordin!

Tăcere. Hendricks lăsă jos emiţătorul. Privi atent împrejur. Intrarea era chiar în faţă. Aproape la picioarele lui. Replie antena şi agăţă emiţătorul la centură. Cu grijă, prinse carabina cu ambele mâini. Începu să avanseze încet, pas cu pas. Dacă îl vedeau, puteau să-şi dea seama că se apropie de intrare. Preţ de o secundă, închise ochii. Apoi

puse piciorul pe prima treaptă. Doi Davizi urcară spre el, cu feţe identice şi lipsite de expresie. Îi prefăcu în particule. Alţii se repeziră în sus, pe scări, o ceată întreagă. Cu toţii, exact la fel. Hendricks se răsuci şi o rupse la fugă în direcţia movilei.

Din vârful ei, Tasso şi Klaus deschiseseră focul. Cleştii mici se îndreptau deja spre ei, sfere metalice lucitoare urcând cu repeziciune prin cenuşă. Dar nu avea timp să se gândească la asta. Puse un genunchi în pământ, ochind intrarea cazematei, cu arma lipită de obraz. Davizii ieşeau în grupuri, strângând la piept ursuleţii, pompând cu genunchii lor noduroşi în timp ce urcau treptele către suprafaţă. Hendricks trase în grupul cel mai compact. Davizii explodară, împroşcând în toate direcţiile rotiţe şi resorturi. Trase din nou, prin ceaţa de particule.

O siluetă uriaşă, stângace, se ivi la intrarea cazematei, legănându-se. Hendricks se opri, uluit. Un om, un soldat. Într-un singur picior, sprijinindu-se într-o cârjă.

— Maiorule! se auzi vocea lui Tasso.

Urmară alte focuri. Silueta înaltă înaintă, cu Davizi mişunând împrejurul ei. Hendricks se dezmetici. Varietatea întâi. Soldatul rănit. Ochi şi trase. Soldatul se spulberă, împrăştiind piese şi relee. Acum, terenul din faţa cazematei era plin de Davizi. Hendricks continuă să tragă foc după foc, în timp ce se retrăgea cu spatele, îndoit din mijloc.

Din vârful movilei, Klaus trăgea şi el. Panta colcăia de cleşti care urcau spre creastă. Hendricks îşi continuă retragerea, când alergând, când ghemuindu-se. Tasso îl lăsase singur pe Klaus şi se deplasa încet către dreapta, depărtându-se de movilă.

Un David, cu faţa ascuţită şi palidă lipsită de orice expresie şi părul atârnându-i în ochi, alerga spre el. Brusc, se aplecă, deschizând braţele. Ursuleţul lui de pluş se izbi de sol şi se rostogoli săltând înspre Hendricks. Hendricks trase. Ursuleţul şi Davidul se evaporară. Hendricks avu un rictus şi clipi repede de câteva ori. Era ca un coşmar.

— Aici!

Vocea lui Tasso. Hendricks alergă spre ea. Tasso stătea lângă nişte stâlpi de beton, în ruinele unei case. Trăgea pe lângă el, cu pistolul pe care i-l dăduse Klaus.

— Mulţumesc.

Se opri lângă ea, cu răsuflarea tăiată. Ea îl împinse în spatele unui stâlp, în timp ce dibuia ceva la centură.

— Închide ochii!

Tasso desprinse de la brâu un glob. Cu mişcări repezi, deşurubă un capac şi-l apăsă.

— Închide ochii şi lasă-te jos!

Aruncă bomba. Globul descrise o boltă perfectă şi ateriză rostogolindu-se în salturi la intrarea cazematei. Doi soldaţi răniţi părură să ezite lângă grămada de cărămizi. Din spatele lor ieşiră la iveală o mulţime de Davizi. Unul dintre soldaţii răniţi se apropie de bombă, aplecându-se neîndemânatic să o ridice.

Bomba explodă. Unda de şoc îl răsuci pe Hendricks şi-l aruncă la pământ. O rafală fierbinte de vânt trecu pe deasupra lui. Ca prin ceaţă, o văzu pe Tasso în spatele stâlpilor, trăgând încet şi metodic în puţinii Davizi care se mai iveau din perdeaua de fum şi incandescenţă.

Pe creasta movilei, Klaus se lupta cu un puhoi de cleşti care-l împresuraseră. Se retrăgea, trăgând în ei şi dându-se câte un pas înapoi, încercând să străpungă încercuirea.

Hendricks se ridică cu greu. Îl durea capul şi abia vedea. În jurul lui, totul se legăna şi se învârtea. Braţul drept îi era înţepenit.

Tasso veni către el.

— Hai. Să mergem.

— Klaus... E încă acolo, sus.

— Vino!

Îl trase pe Hendricks de lângă stâlpi. El îşi scutură capul, încercând să-l limpezească. Tasso îl conduse cu paşi repezi, uitându-se cu ochi scăpărători după cleşti care ar mai fi putut scăpa din explozie.

Un David apăru din vâlvătaia de flăcări şi fum. Tasso îl spulberă. Alţii nu se mai iviră.

— Dar Klaus... Ce facem cu el? Hendricks se opri, clătinându-se pe picioare. Klaus...

— Vino!

Se retraseră, depărtându-se tot mai mult de cazemată. Câţiva cleşti mici îi urmăriră o bucată de vreme, apoi renunţară, făcând cale-ntoarsă şi dispărând. Tasso se opri în sfârşit.

— Acum putem sta un pic să ne tragem sufletul.

Hendricks se aşeză pe nişte grămezi de moloz. Îşi şterse gâtul, gemând.

— L-am lăsat pe Klaus acolo.

Tasso nu scoase nici un cuvânt. Scoase încărcătorul pistolului şi-l reumplu cu cartuşe termice. Hendricks o privi lung, năucit.

— L-ai lăsat singur acolo în mod intenţionat.

Tasso împinse cu un gest scurt încărcătorul plin în patul pistolului. Examină mormanele de moloz dimprejur, cu chipul lipsit de expresie. Ca şi când ar fi căutat ceva.

— Ce este? întrebă Hendricks. După ce te uiţi? Trebuie să apară ceva?

Scutură capul, încercând să înţeleagă. Ce făcea Tasso? Ce aştepta? Nu vedea nimic. În jurul lor nu era decât cenuşă. Cenuşă şi ruine. Ici şi colo, câte un trunchi ţeapăn de arbore, fără ramuri sau frunze.

— Ce...

Tasso îi tăie vorba:

— Stai liniştit.

Ochii ei se îngustară. Brusc, ridică pistolul. Hendricks se întoarse, urmărindu-i privirea.

Pe drumul pe care veniseră ei apăruse un om. Înainta cu greutate în direcţia lor. Îmbrăcămintea îi era sfâşiată. Mergea şchiopătând, cu paşi şovăitori şi precauţi, în răstimpuri, se oprea, ca şi când ar fi vrut să-şi adune puterile. La un moment dat fu pe punctul să cadă. Se balansă o clipă, restabilindu-şi echilibrul. Apoi începu din nou să înainteze.

Klaus.

Hendricks se ridică în picioare.

— Klaus! Porni către el. Cum naiba ai...

Tasso trase. Hendricks se dădu îndărăt. Ea trase din nou. Fasciculul trecu fulgerător pe lângă el, ca o limbă de foc, oprindu-se în pieptul lui Klaus. Klaus explodă, într-o jerbă de mecanisme şi rotiţe. Încă o clipă, continuă să meargă. Apoi se clătină înainte şi înapoi şi se prăbuşi, cu braţele desfăcute. Alte rotiţe se rostogoliră din el.

Linişte.

Tasso se întoarse spre Hendricks.

— Acum înţelegi de ce l-a ucis pe Rudi.

Încet, Hendricks se lăsă în şezut şi, iarăşi, îşi scutură capul. Era total ameţit. Nu putea să gândească.

— Vezi? zise Tasso. Ai priceput?

Hendricks nu rosti nici o vorbă. Totul se depărta de el, iute, din ce în ce mai iute. Îl năpădea întunericul, venind ca o avalanşă, acoperindu-l. Strânse din răsputeri pleoapele.

Hendricks deschise încet ochii. Simţea durere în tot trupul. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar mii de ace îi străpunseră braţul şi umărul. Gemu.

— Nu încerca să te ridici, spuse Tasso.

Se aplecă şi îşi lipi palma rece de fruntea lui.

Era noapte. Câteva stele licăreau când şi când pe cer, printre norii rătăcitori de cenuşă. Hendricks zăcea cu faţa în sus, cu dinţii încleştaţi. Tasso îl privea, impasibilă. Făcuse un foc cu nişte bucăţi de lemn şi buruieni. Focul pâlpâia anemic, făcând să murmure o gamelă suspendată deasupra lui. În rest era linişte. Dincolo de foc, beznă imobilă.

— Deci, el era varietatea a doua, murmură Hendricks.

— Am bănuit de la început.

— De ce nu l-ai distrus atunci? vru el să ştie.

— Nu m-ai lăsat. Tasso se apropie de foc şi se uită în gamelă. Cafea. O s-o putem bea curând.

Se întoarse şi se aşeză lângă el. Brusc, deschise chiulasa pistolului şi începu să demonteze mecanismul percutant, examinându-l cu cea mai mare atenţie.

— Minunată armă, rosti ea, ca pentru sine. O realizare superbă.

— Cum stau lucrurile cu ei? Cleştii.

— Bomba i-a scos din funcţiune aproape pe toţi. Sunt fragili. Prea organizaţi, cred.

— Şi Davizii?

— Şi.

— Cum de aveai o asemenea bombă?

Tasso ridică din umeri.

— A fost concepută de-ai noştri. N-ar trebui să ne subestimezi tehnologia, maiorule. Fără o bombă ca asta, noi doi n-am mai fi existat.

— Eficientă, într-adevăr.

Tasso îşi întinse picioarele, încălzindu-şi tălpile la căldura focului.

— M-a uimit faptul că n-ai înţeles, după ce l-a omorât pe Rudi. De ce ai crezut că...

— Ţi-am spus. Am crezut că i-a fost frică.

— Zău? Ştii ceva, maiorule, pentru câteva clipe te-am suspectat pe tine. Fiindcă nu m-ai lăsat să-l ucid. Râse. Am avut impresia că vrei să-l aperi.

— Suntem în siguranţă aici? întrebă el brusc.

— O vreme. Până ce le vor veni întăriri din vreo altă zonă.

Tasso începu să cureţe piesele pistolului cu o cârpă. Când termină, remontă mecanismul, puse piedica şi îşi plimbă degetele pe ţeava armei.

— Am fost norocoşi, murmură Hendricks.

— Da. Foarte norocoşi.

— Îţi mulţumesc că m-ai scos de acolo.

Tasso nu răspunse. Întoarse doar privirea spre el, cu ochii lucind în lumina focului. Hendricks îşi examină braţul. Nu putea mişca degetele. Toată partea aceea a trupului părea amorţită. Şi undeva, înăuntrul corpului, simţea o durere surdă, constantă.

— Cum ţi-e? întrebă Tasso.

— Nu-mi simt braţul.

— Atât?

— Şi leziuni interne.

— Nu te-ai culcat la pământ când am aruncat bomba.

Hendricks nu spuse nimic. O privi în timp ce turna cafeaua din gamelă într-o cană de metal, pe care i-o întinse.

— Mulţumesc.

Se strădui să bea. Abia putu să înghită. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi-i înapoie cana lui Tasso.

— Nu pot să beau mai mult deocamdată.

Tasso bău restul. Timpul trecea. Norii de cenuşă defilau pe cerul întunecat de deasupra lor. Hendricks încercă să se odihnească, alungându-şi toate gândurile.

Într-un târziu, îşi dădu seama că Tasso stătea în picioare lângă el, privindu-l.

— Ce este? murmură.

— Te simţi mai bine?

— Parcă.

— Ştii, maiorule, dacă nu te-aş fi scos de acolo, ţi-ar fi venit de hac. Acum ai fi fost mort. Ca Rudi.

— Ştiu.

— Vrei să ştii şi de ce te-am scos? Puteam să te abandonez. Să te las acolo.

— De ce m-ai scos?

— Pentru că trebuie să plecăm de aici. Tasso scormoni în foc cu un băţ, privind calmă flăcările care înviau. Aici nu va putea rezista nici o fiinţă umană. Când le vor veni întăriri, nu vom mai avea nici o şansă. M-am tot gândit la asta cât timp ai dormit. Cred că mai avem, poate, vreo trei ore până când îşi vor face apariţia.

— Şi te aştepţi ca acum eu să te scot de aici?

— Întocmai. Mă aştept să ne scoţi pe amândoi de aici.

— De ce eu?

— Pentru că nu văd altă cale. Îl privi fix, ferm, cu ochi scânteietori în semiobscuritate. Dacă nu ne scoţi de aici, peste trei ore ne vor ucide. Alt deznodământ nu văd. Aşadar, maiorule? Ce vei face? Am aşteptat toată noaptea.

Cât timp ai dormit, am stat aici, aşteptând şi trăgând cu urechea. Curând va începe să se crape de ziuă. Noaptea e pe sfârşite.

Hendricks chibzui.

— E curios, rosti el în cele din urmă.

— Curios?

— Faptul că îţi închipui că eu pot să te scot de aici. Mă întreb ce vei fi crezând că pot face eu.

— Poţi să ne duci la Baza Selenară?

— La Baza Selenară? Cum?

— Trebuie să existe o cale.

Hendricks scutură din cap.

— Nu. Nu există nici o cale de care să am eu ştiinţă.

Tasso nu spuse nimic. Pentru o clipă, privirea ei fermă păru să şovăie. Lăsă capul în jos, apoi se depărtă brusc şi se aplecă lângă foc.

— Mai vrei cafea?

— Nu.

— Cum doreşti.

Tasso bău în tăcere. Hendricks nu-i vedea faţa. Rămase întins pe spate, frământându-şi mintea, încercând să se concentreze. Era greu să gândească. Capul încă îl mai durea. Şi un fel de amorţeală încă mai persista în trupul său.

— Ar putea fi o cale, rosti el deodată.

— Da?

— Cât să mai fie până în zori?

— Vreo două ore.

— Trebuie să fie o navă prin apropiere. N-am văzut-o niciodată, dar ştiu că există.

— Ce fel de navă?

Tonul ei era încordat.

— O navetă rapidă.

— Ne poate duce la Baza Selenară?

— Pentru asta există. Pentru urgenţe.

Hendricks îşi frecă fruntea.

— Ce e?

— Capul. Mi-e greu să gândesc, nu reuşesc să mă concentrez. Bomba aia.

— Zici că nava e prin apropiere? Tasso veni lângă el şi se aşeză pe vine. Cât de aproape? Unde anume?

— Încerc să-mi amintesc.

Degetele ei se înfipseră în braţul lui.

— Foarte aproape? Vocea ei avea rezonanţa oţelului. Unde ar putea fi? Într-un siloz subteran? Ascunsă sub pământ?

— Da. Într-un siloz.

— Cum dăm de el? E marcat? Există vreo baliză, vreun marcaj codificat pentru a-l identifica?

Hendricks se concentră.

— Nu. Nu există marcaj. Nici codificare.

— Atunci, ce?

— Un semn.

— Ce fel de semn?

Hendricks nu răspunse. În lumina tremurătoare a focului, ochii lui Tasso păreau smălţuiţi, doi globi orbi. Din nou, degetele ei îi frământară braţul.

— Ce fel de semn? Ce anume?

— Nu pot să gândesc. Lasă-mă să mă odihnesc.

— Bine.

Tasso îi dădu drumul şi se ridică în picioare. Hendricks rămase întins, cu ochii închişi. Ea se îndepărtă, cu mâinile în buzunare. Lovi cu piciorul o piatră care-i stătea în cale şi se opri, ridicând ochii spre cer. Întunericul nopţii începea să devină leşios. Se lumina de ziuă.

Tasso strângea în mână pistolul şi se plimba de colo colo, în jurul focului. Hendricks zăcea întins pe pământ, cu ochii închişi, nemişcat. Griul cerului se spălăcea tot mai mult. Deja se putea desluşi peisajul – câmpuri de cenuşă, întinzându-se în toate direcţiile. Cenuşă şi ruine, ici colo câte un zid, plăci de beton sparte, trunchiul gol al unui copac.

Aerul era rece, pătrunzător. Undeva, foarte departe, o pasăre scoase câteva sunete mohorâte.

Hendricks se foi, apoi deschise ochii.

— E ziuă? Deja?

— Da.

El se ridică într-un cot.

— Voiai să afli ceva. M-ai tot întrebat.

— Acum îţi aminteşti?

— Da.

— Ce este? întrebă ea încordată. Ce? repetă cu voce tăioasă.

— Un puţ. Un puţ surpat. Silozul se află sub puţ.

— Un puţ. Tasso se destinse. Atunci, vom căuta un puţ. Se uită la ceas. Avem la dispoziţie o oră, maiorule. Crezi că putem să-l găsim într-o oră?

— Dă-mi o mână, să mă ridic, zise Hendricks.

Tasso vârî pistolul în centură şi-l ajută să se ridice în picioare.

— N-o să-ţi fie uşor.

— Nu mi-e. Hendricks strânse din buze. Nu cred că vom ajunge prea departe.

Porniră. Soarele care abia răsărise le oferi un pic de căldură. Ţinutul era plat şi pustiu, întinzându-se, cenuşiu şi mort, cât vedeau cu ochii. Câteva păsări planau în linişte la mare înălţime deasupra lor, rotindu-se lent.

— Vezi ceva? întrebă Hendricks. Vreun cleşte?

— Nu. Încă nu.

Trecură printre nişte ruine – plăci de beton şi cărămizi. O fundaţie. Câţiva şobolani o zbughiră prin faţa lor. Tasso se dădu înapoi, prudentă.

— Aici a fost un orăşel, spuse Hendricks. Un orăşel de provincie. Întregul ţinut a fost cândva o regiune viticolă. Chiar aici, unde suntem noi.

Dădură de o stradă mărginită de dărâmături, cu asfaltul plin de crăpături în care crescuseră buruieni. În dreapta se înălţa singuratic un horn de piatră.

— Fii cu ochii în patru, zise el.

Trecură pe lângă o groapă largă, o pivniţă căreia i se prăbuşise tavanul. Din pereţi ieşeau capete de conducte

sparte, îndoite şi răsucite. Urmă o parte dintr-o casă, cu o cadă de baie zăcând într-o rână. Un scaun rupt. Câteva linguri şi cioburi de vase de porţelan. În mijlocul străzii terenul se afundase. Adâncitura era plină de buruieni, moloz şi oseminte.

— Aici, spuse Hendricks.

— Pe strada asta?

— La dreapta.

Depăşiră carcasa unui tanc greu. Contorul de la centura lui Hendricks pârâi ameninţător. Tancul fusese lovit de un proiectil radioactiv. La câţiva metri de tanc zăcea, cu gura deschisă, un cadavru mumificat. Dincolo de marginea străzii era un câmp. Pietre şi ierburi, cioburi de geamuri sparte.

— Acolo, arătă Hendricks.

Era un puţ de piatră, cu pereţii pe jumătate sparţi. Deasupra lui se aflau câteva scânduri. Cea mai mare parte a puţului se surpase. Hendricks se apropie cu paşi şovăielnici, împreună cu Tasso.

— Eşti sigur că ăsta e locul? întrebă ea. Nu prea seamănă a nimic.

— Sunt sigur.

Hendricks se aşeză pe marginea puţului, strângând din dinţi. Respira sacadat. Îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— A fost prevăzut pentru retragerea comandantului, în caz de pericol. Dacă postul de comandă ar fi fost pe punctul de a cădea în mâinile inamicului.

— Comandantul erai tu?

— Da.

— Unde e nava? E aici?

— Stăm pe ea. Hendricks îşi plimbă palmele pe pietrele puţului. Sistemul de zăvorâre reacţionează numai la amprentele mele. E nava mea. Sau ar fi trebuit să fie.

Se auzi un ţăcănit puternic. Imediat după aceea, de sub ei răsună un scrâşnet înfundat.

— Dă-te înapoi, spuse Hendricks.

Amândoi se retraseră de lângă puţ. O porţiune din sol alunecă într-o parte. O structură metalică se ridică încet din cenuşă, răsturnând buruieni, cărămizi şi pietre. Mişcarea încetă şi naveta ieşi la iveală.

— Iat-o, zise Hendricks.

Era foarte mică. Stătea nemişcată în cadrul ei de fixare, ca un glonţ bont. O cascadă de cenuşă se prăvălea în cavitatea întunecată din care se înălţase. Hendricks se apropie de navetă. Urcă pe prima treaptă a cadrului şi deschise uşa ecluzei, împingând-o înăuntru. În interior se vedeau pupitrele de comandă şi scaunul cu sistemul de presurizare.

Tasso veni lângă el şi privi înăuntru.

— Nu ştiu să pilotez o navă ca asta, rosti ea după câteva clipe.

Hendricks îi aruncă o privire.

— O s-o pilotez eu.

— Da? Văd un singur loc, maiorule. E clar că e menită să transporte o singură persoană.

Respiraţia lui Hendricks îşi schimbă ritmul. Cercetă atent interiorul navei. Tasso avea dreptate. Era un singur scaun. Naveta era proiectată pentru transportul unei singure persoane.

— Înţeleg, spuse el cu voce joasă. Şi acea persoană eşti tu.

Ea încuviinţă din cap.

— Exact.

— De ce?

— Pentru că nu poţi fi tu. S-ar putea să nu supravieţuieşti drumului. Eşti rănit. Probabil că n-ai ajunge până acolo.

— Interesant. Numai că, vezi tu, eu ştiu unde se află Baza Selenară. Iar tu, nu. Ai putea să te învârteşti luni de zile în jurul Lunii fără să o găseşti. E bine camuflată. Dacă n-ai ştii ce să cauţi...

— Va trebui să-mi asum riscul. Poate că n-aş putea s-o găsesc de una singură. Dar îmi vei da tu toate informaţiile necesare. Viaţa ta depinde de asta.

— În ce fel?

— Dacă găsesc Baza Selenară la timp, poate că îi determin să trimită o navă ca să te ia. Dacă găsesc baza în timp util. Dacă nu, n-ai nici o şansă. Îmi închipui că la bordul navei există provizii. Îmi vor ajunge destulă vreme.

Hendricks se mişcă iute. Dar braţul rănit îl trădă. Tasso se apleca, făcând un pas scurt lateral. Mâna ei se ridică fulgerător. Hendricks apucă să vadă patul pistolului. Încercă să evite lovitura, dar ea era prea rapidă. Muchia metalică îl izbi în tâmplă, deasupra urechii. O durere cumplită i se răspândi în tot trupul. Durere şi un nor negru, rostogolindu-se peste el. Picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi la pământ.

Vag, deveni conştient că Tasso era deasupra lui, împungându-l cu piciorul în coaste.

— Maiorule! Trezeşte-te!

Deschise ochii, gemând.

— Ascultă-mă. Tasso se apleca, cu pistolul aţintit spre faţa lui. Trebuie să mă grăbesc. N-a mai rămas mult timp. Naveta e pregătită, dar trebuie să-mi dai informaţia de care am nevoie înainte de a porni.

Hendricks îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească.

— Dă-i drumul! Unde e Baza Selenară? Cum pot s-o găsesc? Ce trebuie să caut?

Hendricks nu rosti nici un cuvânt.

— Răspunde!

— Regret.

— Maiorule, naveta e plină de provizii. Pot să mă învârtesc în jurul Lunii câteva săptămâni. Până la urmă tot o să găsesc baza. Dar peste o jumătate de oră tu vei fi mort. Singura ta şansă de supravieţuire…

Se întrerupse.

Puţin mai încolo, lângă nişte ruine, ceva se mişca, în stratul de cenuşă. Tasso se răsuci şi trase. Fasciculul ricoşă cu o flacără scurtă. Ceva se retrase cu repeziciune, lăsând o brazdă în stratul de cenuşă. Tasso trase din nou. Cleştele explodă, împroşcând rotiţe.

— Vezi? rosti Tasso. Un cercetaş. Nu va mai dura mult.

— O să-i trimiţi aici să mă ia?

— Da. Cât mai repede cu putinţă.

Hendricks ridică privirea spre ea. O iscodi, încordat.

— Spui adevărul? Pe chipul lui se întipărise o expresie stranie, ca şi când ar fi fost hămesit. O să te întorci după mine? O să mă duci la Baza Selenară?

— O să te duc la Baza Selenară. Dar spune-mi unde se află! Pierdem timpul.

— Bine. Hendricks luă de pe jos o piatră ascuţită şi se ridică în şezut. Fii atentă.

Se apucă să deseneze în stratul de cenuşă. Tasso se aplecă, urmărind mişcările pietrei. Hendricks schiţa o hartă rudimentară a Lunii.

— Ăsta e lanţul muntos al Apeninilor. Aici e craterul Arhimede. Baza Selenară se află la capătul Apeninilor, la vreo trei sute de kilometri. Nu ştiu exact în ce loc. Nu ştie nimeni de pe Terra. Dar după ce treci de Apenini, semnalizează cu o rachetă roşie şi una verde, urmate de două rachete roşii în succesiune rapidă. Monitorul bazei va înregistra semnalul. Baza nu se află la suprafaţă, fireşte. Or să-ţi ghideze coborârea cu ancore magnetice.

— Şi comenzile? Pot să le manevrez?

— Toate comenzile sunt automate. Tot ce ai de făcut este să lansezi semnalul la momentul potrivit.

— O s-o fac.

— Scaunul amortizează cea mai mare parte a şocului de decolare. Aerul şi temperatura sunt reglate în mod automat. Naveta va părăsi orbita terestră şi va ieşi în spaţiu. Va intra pe traiectoria spre Lună şi se va înscrie pe o orbită, la vreo mie şase sute de metri altitudine. Orbita te

va purta pe deasupra bazei. Când ajungi în zona Apeninilor, lansează rachetele de semnalizare.

Tasso se urcă în navetă şi se instală în scaun. Braţele scaunului se pliară în mod automat în jurul ei. Tasso atinse uşor comenzile.

— Păcat că nu poţi veni, maiorule. Toate astea, pregătite pentru tine, în zadar.

— Lasă-mi pistolul.

Tasso scoase arma de la centură şi o cumpăni în mână, gânditoare.

— Să nu te depărtezi prea mult de locul ăsta. Şi aşa o să fii greu de găsit.

— E-n regulă. O să rămân aici, lângă puţ.

Tasso întinse mâna spre maneta de decolare şi îşi plimbă degetele pe metalul lucios.

— Frumoasă navă, maiorule. Bine gândită. Vă admir priceperea. Aţi făcut întotdeauna treabă bună. Aveţi realizări excelente. Munca voastră, creaţiile voastre sunt cea mai mare reuşită a voastră.

— Dă-mi pistolul, spuse nerăbdător Hendricks, întinzând mâna. Se căzni să se ridice în picioare.

— Rămâi cu bine, maiorule.

Tasso aruncă pistolul pe lângă Hendricks. Arma se lovi de pământ şi se rostogoli mai departe. Hendricks se repezi după ea.

Uşa navetei se trânti. Zăvoarele interioare ţăcăniră. Hendricks se întoarse, cu pistolul în mână. Ecluza era închisă. Hendricks ridică pistolul, nesigur.

Urmă un tunet zguduitor. Naveta se desprinse de cadru, topind instantaneu metalul. Hendricks se ghemui, trăgându-se îndărăt. Naveta se înălţă, ridicând nori de cenuşă, şi dispăru în înaltul cerului.

Hendricks rămase cu privirea în sus vreme îndelungată, până ce şi ultima dâră de condensare pieri în văzduh. În jur, totul era încremenit. Aerul dimineţii era rece şi mut. O luă încet înapoi, fără ţintă precisă, pe drumul pe care venise cu Tasso. Era mai bine să se mişte un pic. Avea să

treacă o vreme până ce se va ivi ajutorul, dacă avea să se ivească.

Se scotoci prin buzunare până ce dădu de un pachet de ţigări. Aprinse una, posomorât. Toată lumea îi cerea ţigări. Dar ţigările erau un lux pe cale de dispariţie.

O şopârlă se strecură iute pe lângă el, prin cenuşă. Hendricks se opri, stană de piatră. Şopârlă dispăru. Pe cer, soarele se înălţa. Câteva muşte aterizară pe un bolovan plat de lângă el. Le alungă cu piciorul.

Se făcea tot mai cald. Sudoarea începu să i se scurgă pe faţă, spre guler. Avea gura uscată.

Se opri din mers şi se aşeză pe un morman de moloz. Deschise trusa medicală şi luă câteva calmante.

Privi în jur. Unde era?

În faţă, desluşi ceva. Ceva întins pe pământ. Nemişcat.

Hendricks scoase iute pistolul. Ce vedea arăta a om. Apoi îşi aminti. Era trupul lui Klaus. Varietatea a doua. În locul unde îl doborâse Tasso. Putea să distingă acum şi releele, şi piesele de metal împrăştiate de jur împrejur în cenuşă. Lucind şi scânteind în lumina soarelui.

Se ridică în picioare şi se apropie. Împinse trupul inert cu vârful piciorului, întorcând-l puţin. Văzu învelişul metalic, nervurile şi tijele de aluminiu. O încâlceală de cablaje se revărsase în exterior. Ca nişte viscere. Cabluri, contacte şi relee. Nenumărate motoraşe şi pârghii.

Se aplecă. Cutia craniană se spărsese în cădere. Se vedea creierul artificial. Îl privi îndelung. Un labirint de circuite. Tuburi miniaturale. Conductori subţiri ca firul de păr. Atinse marginea cutiei craniene. O bucată mare se desprinse şi căzu într-o parte. Pe spatele ei era o plăcuţă de identificare. Hendricks o examină.

Şi se albi la faţă. V-IV.

Vreme îndelungată rămase cu ochii la marcaj. Varietatea a patra. Nu a doua. Se înşelaseră. Existau mai multe tipuri. Nu doar trei. Mult mai multe, poate. Patru, cel puţin. Şi Klaus nu era varietatea a doua.

Brusc, se încordă. Ceva se apropia printre mormanele de cenuşă din spatele movilei. Ce era? Se ridică şi se strădui să distingă ce era. Siluete. Siluete care înaintau încet, croindu-şi drum prin cenuşă.

Veneau spre el.

Hendricks se ghemui repede, ridicând pistolul. Picături de sudoare i se prelinseră în ochi. Se luptă să-şi reprime panica, în timp ce siluetele se apropiau.

Primul era un David. Davidul îl zări şi iuţi pasul. Celelalte forme se grăbiră şi ele, în spatele lui. Un al doilea David. Şi un al treilea. Trei Davizi, toţi la fel, venind spre el în tăcere, cu feţe inexpresive, mărşăluind cu picioarele lor sfrijite. Strângând în braţe ursuleţii de pluş.

Hendricks ochi şi trase. Primii doi Davizi se făcură fărâme. Al treilea continuă să înainteze. Ca şi silueta din spatele lui. Veneau tăcuţi spre el prin pulberea cenuşie. Un soldat rănit, înălţându-se în spatele Davidului. Şi...

Şi pe soldatul rănit îl urmau două Tasso, mergând una lângă alta. Cămaşă şi pantaloni de uniformă rusească, centură lată, păr lung. Figura cunoscută, aşa cum o văzuse doar cu puţin timp în urmă, în scaunul navetei. Două siluete zvelte, tăcute, ambele identice.

Erau foarte aproape. Davidul se aplecă brusc, dând drumul ursuleţului. Ursuleţul se repezi către el. Degetul lui Hendricks apăsă automat pe trăgaci. Ursuleţul dispăru într-un nor de ceaţă. Cele două tipuri Tasso îşi văzură de drum, impasibile, păşind umăr la umăr prin cenuşă.

Când fură la aproape doi paşi de el, Hendricks se ridică şi trase de la înălţimea şoldului. Cele două Tasso se evaporară. Dar deja apăruse un nou grup, cinci sau şase Tasso, toate identice, înaintând în linie spre el.

Iar el îi dăduse lui Tasso naveta şi codul de semnalizare. Din cauza lui, ea era acum în drum spre Lună, spre Baza Selenară. El îi oferise această posibilitate.

Judecase bine şi în privinţa bombei. Concepţia ei se baza pe cunoaşterea celorlalte tipuri, tipul David şi tipul soldat rănit. Şi tipul Klaus. Nu fusese concepută de fiinţe umane.

Fusese concepută de una dintre uzinele subterane independente, fără nici o legătură cu omul.

Linia Tasso-urilor se apropie. Hendricks se pregăti, privindu-le calm. Chipul familiar, cămaşa groasă, centura, bomba la locul ei. Bomba…

Când Tasso-urile ajunseră în dreptul lui, un ultim gând ironic trecu prin mintea lui Hendricks. Gândul îl făcu să se simtă un pic mai bine. Bomba. Concepută de varietatea a doua pentru a distruge celelalte varietăţi. Concepută cu acest unic scop.

Începuseră deja să construiască arme pentru a le folosi unii împotriva altora.

[„Second Variety”: Originally published in „Space Science Fiction”, May 1953]

Raport minoritar

I.

Primul gând al lui Anderton, când îl văzu pe tânărul blond, fu: Chelesc. Chelesc, mă îngraş şi îmbătrânesc. Dar nu-i dădu glas. Împinse în spate scaunul, se ridică în picioare şi, ocolind cu paşi hotărâţi biroul, înaintă, cu mâna dreaptă întinsă. Zâmbind cu o amabilitate forţată, strânse mâna tânărului.

— Witwer? întrebă el, izbutind să confere întrebării un ton binevoitor.

— Exact, răspunse tânărul. Dar, pentru tine, Ed, fireşte. Asta, în cazul în care, ca şi mie, nu-ţi plac formalităţile inutile.

Expresia excesiv de încrezătoare de pe chipul său arăta că, pentru el, chestiunea era tranşată. Vor fi Ed şi John şi vor stabili de la bun început relaţiile unei colaborări agreabile.

— Ţi-a fost greu să găseşti clădirea? întrebă rezervat Anderton, ignorând deschiderea prea amicală.

Dumnezeule mare, trebuia să se ţină de ceva. Îl năpădi teama şi începu să transpire. Witwer se plimba prin birou de parcă era deja al lui – de parcă i-ar fi măsurat dimensiunile. Nu putea să aştepte câteva zile... un interval decent?

— Câtuşi de puţin, răspunse voios Witwer, cu mâinile în buzunare. Examină cu un aer avid dosarele voluminoase care acopereau un perete. N-am venit la agenţia ta în necunoştinţă de cauză, îţi dai seama. Am idee despre felul cum e condusă Precrime.

Cu o mână tremurătoare, Anderton îşi aprinse pipa.

— Cum e condusă? Mi-ar plăcea să aflu şi eu.

— Nu rău, zise Witwer. De fapt, foarte bine.

Anderton îl privi pătrunzător.

— E părerea ta personală? Sau e doar abureală?

— Personală şi publică, răspunse Witwer, întorcându-i privirea cu onestitate. Senatorii sunt mulţumiţi de munca ta. La drept vorbind, sunt entuziasmaţi. Adăugă: Pe cât de entuziasmaţi pot fi nişte oameni foarte bătrâni.

Anderton avu o tresărire, dar pe dinafară rămase impasibil. Nu fără un efort, totuşi. Se întrebă ce gândea cu adevărat Witwer? Ce se petrecea în capul acela cu părul tuns scurt? Ochii tânărului erau albaştri, strălucitori... şi tulburător de inteligenţi. Witwer nu era genul de om care putea fi dus de nas. Şi era, în mod evident, un tip foarte ambiţios.

— După câte am înţeles, rosti precaut Anderton, vei fi asistentul meu, până mă pensionez.

— Aşa am înţeles şi eu, răspunse celălalt, fără nici un moment de ezitare.

— Ceea ce s-ar putea întâmpla anul ăsta, sau la anul... sau peste zece ani. Pipa din mâna lui Anderton tremura. Nu mă obligă nimeni să mă retrag. Am întemeiat Precrime şi pot rămâne aici cât timp vreau. Eu sunt cel care hotărăşte.

Witwer dădu din cap, cu aceeaşi expresie de sinceritate.

— Desigur.

Sforţându-se, Anderton se mai linişti un pic.

— Voiam doar să lămurim lucrurile.

— De la bun început, încuviinţă Witwer. Tu eşti şeful. Tu ai ultimul cuvânt. Dând toate semnele unei sincerităţi depline, întrebă: Eşti bun să-mi arăţi şi mie organizaţia? Aş vrea să mă familiarizez cu treburile curente cât mai curând cu putinţă.

În timp ce traversau şirurile de birouri scăldate în lumină galbenă şi aflate în plină activitate, Anderton spuse:

— Cunoşti, desigur, teoria pe baza căreia funcţionează prevenirea infracţiunilor. Presupun că putem considera asta ca fiind de la sine înţeles.

— Deţin informaţiile disponibile publicului, spuse Witwer. Cu ajutorul mutanţilor precognitivi, aţi desfiinţat, în mod temerar şi încununat de succes, sistemul punitiv postinfracţional al întemniţării şi al pedepselor judiciare. După cum ştim cu toţii, pedeapsa nu a fost niciodată un factor preventiv foarte eficace şi nici nu oferea vreo consolare unei victime deja decedate.

Ajunseseră la ascensor. În timp ce coborau cu repeziciune, Anderton spuse:

— Probabil că ai sesizat neajunsul juridic al metodologiei preinfracţionale. Reţinem persoane care nu au încălcat nici o lege.

— Dar cu siguranţă că o vor face, afirmă Witwer cu toată convingerea.

— Din fericire nu ajung să o facă… pentru că îi arestăm înainte de a putea comite vreun act de violenţă. Astfel încât comiterea infracţiunii sau a crimei propriu zise este metafizică pură. Noi susţinem că sunt vinovaţi. Pe de altă parte, ei susţin veşnic că sunt nevinovaţi. Şi, într-un fel, sunt nevinovaţi.

Coborâră din lift şi continuară de a lungul unui coridor cu lumină galbenă.

— În societatea noastră nu se comit crime, continuă Anderton, dar avem un lagăr de detenţie plin de presupuşi criminali.

După ce trecură de câteva uşi, ajunseră în sectorul analitic. În faţa lor se înălţau blocuri impresionante de echipamente – receptoarele de date şi dispozitivele de calcul care studiau şi restructurau elementele de intrare. Iar în spatele maşinilor se aflau cei trei precogi, aproape imposibil de desluşit în labirintul cablajelor.

— Iată-i, rosti sec Anderton. Ce zici?

Cei trei idioţi zăceau în semiobscuritate, bolborosind. Fiecare enunţ incoerent, fiecare vorbă întâmplătoare era analizate, comparate, reasamblate sub forma unor simboluri vizuale, transcrise pe cartele perforate convenţionale, care erau ejectate în diferite sertăraşe

codificate. Cât era ziua de lungă, idioţii bolboroseau, fixaţi în scaunele lor speciale, cu spătarul înalt, menţinuţi într-o poziţie ţeapănă de benzi metalice şi mănunchiuri de cabluri şi cleme. Necesităţile lor fizice erau tratate în mod automat. Necesităţi psihice nu aveau. Bâiguiau, dormitau şi existau ca nişte legume. Minţile lor erau înceţoşate, confuze, pierdute în tenebre.

Dar nu în tenebrele prezentului. Cele trei fiinţe afazice, bolborositoare, cu capetele lor hipertrofiate şi trupurile pipernicite, contemplau viitorul. Echipamentul analitic înregistra profeţii şi, în timp ce idioţii precognitivi mormăiau, maşinile ascultau cu atenţie.

Pentru prima oară, chipul lui Witwer îşi pierdu aerul de voioşie încrezătoare. În ochii săi se strecură o expresie chinuită, descurajată, un amestec de ruşine şi revoltă morală.

— Nu e... agreabil, murmură el. N-am ştiut că sunt atât de... Căută cuvântul potrivit, gesticulând. Atât de... diformi.

— Diformi şi arieraţi, întări imediat Anderton. Mai ales fata. Donna are patruzeci şi cinci de ani. Dar arată ca de zece. Talentul absoarbe aproape totul; lobul percepţiei extrasenzoriale atrofiază echilibrul zonei frontale. Dar ce contează? Obţinem profeţiile lor. Ne transmit ceea ce ne trebuie. Ei nu înţeleg nimic, în schimb înţelegem *noi.*

Tăcut, Witwer traversă încăperea, apropiindu-se de maşini. Dintr-un sertăraş, luă un teanc de cartele.

— Astea sunt nume care au ieşit la iveală? întrebă.

— Bineînţeles. Încruntându-se, Anderton luă teancul din mâna lui. Încă n-am avut timp să le examinez, explică el, ascunzându-şi cu greu iritarea.

Witwer privi fascinat maşina care tocmai ejecta o nouă cartelă în sertăraşul gol. Aceasta fu urmată de încă una... şi încă una. Dintre tambururile zumzăitoare ieşeau cartele după cartele.

— Trebuie că precogii văd foarte departe în viitor, rosti el, uimit.

— Nu, au o rază de vizualizare destul de limitată, îl informă Anderton. O săptămână sau, cel mult, două în avans. Multe dintre datele furnizate de ei nu ne folosesc, fiind pur şi simplu irelevante pentru domeniul nostru. Le pasăm agenţiilor interesate. Care, la rândul lor, fac schimb de date cu noi. Fiecare departament important are propria sa pivniţă cu *maimuţe* preţioase.

— Maimuţe? făcu Witwer, privindu-l nedumerit. Ah, da, înţeleg. Să nu vezi lucruri rele, să nu vorbeşti lucruri rele etcetera.[2] Foarte nostim.

— Foarte *potrivit.* Cu un gest automat, Anderton adună ultimele cartele pe care le scuipase maşina. Unele dintre aceste nume vor fi înlăturate cu totul. Iar cele mai multe dintre cele rămase înregistrează infracţiuni minore: furturi, evaziuni fiscale, molestări, extorcări. După cum sunt sigur că ştii, Precrime a redus delictele cu 99,8%. Rareori înregistrăm omoruri calificate sau acte de înaltă trădare. În definitiv, criminalul ştie că ar ajunge în lagărul de detenţie cu o săptămână înainte de a apuca să comită crima.

— Când a fost ultima dată când s-a comis un omor? se interesă Witwer.

— Acum cinci ani, răspunse Anderton, cu mândrie în glas.

— Cum de s-a întâmplat?

— Criminalul le-a scăpat echipajelor noastre de intervenţie. Aveam numele său – de fapt, aveam toate detaliile crimei, inclusiv numele victimei. Ştiam momentul exact, locul plănuitului act de violenţă. Dar, în ciuda acestor lucruri, a reuşit să-l ducă la îndeplinire. Anderton

---

[2] Aluzie la „Cele trei maimuţe înţelepte”, faimosul basorelief din secolul al XVII-lea, aflat pe frontispiciul sanctuarului budist Tosho-gu din Nikko, Japonia, şi reprezentând trei maimuţe: una care îşi acoperă ochii, una care îşi acoperă urechile şi una care îşi acoperă gura. Maxima imagistică este interpretată prin proverbul „Să nu vezi lucruri rele, să nu auzi lucruri rele, să nu vorbeşti lucruri rele.” Ideea proverbului este atribuită unei învăţături a zeului Vadjra, conform căreia dacă nu auzi, nu vezi şi nu vorbeşti lucruri rele, nu vei avea parte de ele (n. tr.).

ridică din umeri. La urma urmei, nu-i putem prinde chiar pe toţi. Răsfoi cartelele. Dar pe cei mai mulţi îi prindem.

— O crimă în cinci ani. Încrederea lui Witwer reînvie. Un record de-a dreptul impresionant... ceva de care poţi fi mândru.

— *Sunt* mândru, rosti liniştit Anderton. Teoria am elaborat-o acum treizeci de ani – pe vremea când afaceriştii veroşi puneau la cale lovituri la bursa de valori. Am întrezărit perspectiva unei acţiuni legale, a unei acţiuni de o importanţă socială fără precedent.

Îi aruncă pachetul de cartele lui Wally Page, subordonatul său însărcinat cu sala maimuţelor.

— Vezi care ne trebuie, îi spuse. Apreciază singur.

În timp ce Page dispărea cu cartelele, Witwer zise cu un aer meditativ:

— E o mare responsabilitate.

— Este, încuviinţă Anderton. Dacă lăsăm să scape un criminal, cum s-a întâmplat cu cinci ani în urmă, avem pe conştiinţă o viaţă de om. Suntem singurii răspunzători. Dacă dăm greş, cineva moare. Cu amărăciune, trase din fanta de deasupra sertăraşului alte trei cartele noi. E o responsabilitate publică.

— Aţi fost vreodată tentaţi să... Witwer şovăi. Vreau să zic, unii dintre cei pe care îi agăţaţi trebuie că vă fac oferte ispititoare.

— N-ar folosi la nimic. Duplicatele cartelelor ajung automat la Cartierul General al Armatei. E un sistem de control preventiv. Ne pot supraveghea tot timpul. Anderton îşi aruncă ochii pe cartela de deasupra. Aşa că şi dacă am vrea să acceptăm o...

Se întrerupse brusc, strângând din buze.

— Ce este? întrebă curios Witwer.

Cu grijă, Anderton îndoi prima cartelă şi o vârî în buzunar.

— Nimic, mârâi. Absolut nimic.

Duritatea din vocea lui îl făcu pe Witwer să se înroşească la faţă.

— Nu-ţi sunt prea simpatic, observă el.

— Într-adevăr, recunoscu Anderton. Nu prea. Dar... Nu-i venea să creadă că-i displăcea atât de mult tânărul. Nu părea plauzibil; *nu era* plauzibil. Ceva era în neregulă. Buimăcit, încercă să-şi domolească vârtejul din minte.

Pe cartelă era numele lui. Pe rândul întâi – un viitor ucigaş, deja învinuit! Conform perforaţiilor codificate, comisarul John A. Anderton de la Precrime avea să ucidă un om – şi asta, în cursul următoarei săptămâni.

Cu o convingere absolută, de nezdruncinat, nu credea acest lucru.

II.

În biroul lui Anderton, Lisa, tânăra sa soţie, zveltă şi atrăgătoare, stătea de vorbă cu Wally Page. Era angajată într-o discuţie vie pe teme politice şi abia dacă ridică privirea când intrară Witwer şi soţul ei.

— Bună, dragă, spuse Anderton.

Witwer nu scoase nici o vorbă. Dar ochii săi albaştri licăriră uşor când zăboviră asupra femeii cu păr castaniu, în uniformă elegantă de poliţie. Lisa era în prezent ofiţer administrativ la Precrime, dar Witwer ştia că, într-o vreme, fusese secretara lui Anderton.

Remarcând interesul care se citea pe chipul lui Witwer, Anderton îşi îngădui un răgaz de reflecţie. Pentru a strecura cartela în circuitul maşinilor era nevoie de un complice din interior – cineva care cunoştea bine Precrime şi avea acces la echipamentul analitic.

Lisa era un element improbabil. Dar posibilitatea nu era exclusă.

Fireşte, conspiraţia putea fi mult mai amplă şi complexă, implicând mai mult decât o cartelă „trucată”, inserată undeva pe parcurs. Poate că se falsificaseră chiar datele originare. De fapt, nu se putea spune cât de departe se situa denaturarea. O spaimă rece îl năpădi când începu să

întrevadă posibilităţile. Imboldul său iniţial – acela de a deschide maşinile şi de a şterge toate datele – era nu doar primitiv, ci şi inutil. Probabil că benzile concordau cu cartela. N-ar fi făcut decât să se învinuiască şi mai mult.

Avea la dispoziţie aproximativ douăzeci şi patru de ore. Apoi, cei de la Armată vor verifica propriile lor cartele şi vor descoperi discrepanţa. Vor găsi în cartotecile lor un duplicat al cartelei pe care şi-o însuşise. Nu avea decât una din cele două copii, ceea ce însemna că o copie a cartelei îndoite din buzunarul său s-ar fi putut afla pe biroul lui Page, la vederea oricui.

Din afara clădirii răzbătură sirenele maşinilor de poliţie, care porneau în raziile lor de rutină. Câte ore vor trece până ce una din ele va opri în faţa casei sale?

— Ce-i cu tine, dragul meu? îl întrebă neliniştită Lisa. Arăţi de parcă tocmai ai văzut un strigoi. Te simţi bine?

— N-am nimic, o asigură el.

Lisa păru să devină brusc conştientă de căutătura admiratoare a lui Witwer.

— Domnul este noul tău colaborator? se interesă ea.

Fără efuziuni, Anderton i-l prezentă pe noul lui partener. Lisa îi adresă lui Witwer un zâmbet cald. Schimbaseră cumva o privire ascunsă? Nu-şi dădea seama. Dumnezeule, începea să suspecteze pe toată lumea – nu numai pe soţia sa şi pe Witwer, dar şi pe vreo zece dintre colaboratorii săi apropiaţi.

— Sunteţi newyorkez? întrebă Lisa.

— Nu, răspunse Witwer. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii la Chicago. Acum stau la un hotel – unul din cele mari, din centru. O clipă... am numele trecut pe un card, undeva.

În timp ce se căuta stânjenit prin buzunare, Lisa avansă o propunere:

— Poate că v-ar face plăcere să luaţi cina cu noi. Vom lucra în strânsă colaborare şi chiar cred că ar trebui să ne cunoaştem mai bine.

Surprins, Anderton făcu un pas înapoi. Cât de firească, de bună credinţă, era cordialitatea soţiei sale? Poate că Witwer fusese desemnat să-l supravegheze, iar acum i se oferea un pretext pentru a-l urmări la locuinţa lui particulară. Profund tulburat, se răsuci brusc şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă Lisa, mirată.

— Înapoi, în sala maimuţelor, răspunse el. Vreau să verific câteva benzi de date cam încurcate, până nu ajung la Armată.

Era pe coridor înainte ca ea să se fi putut gândi la un motiv verosimil de a-l reţine.

Cu paşi repezi, porni spre ieşirea de la capătul culoarului. Cobora ultima treaptă a scărilor care duceau spre trotuar, când Lisa apăru gâfâind din spatele lui.

— Ce naiba te-a apucat? Prinzându-l de braţ, trecu repede în faţa lui. Eram sigură că ai să pleci, exclamă ea, blocându-i trecerea. Ce-i cu tine? Toată lumea crede că ai... Se controlă. Te porţi foarte ciudat.

Oameni treceau pe lângă ei – obişnuita aglomeraţie a după amiezii. Ignorându-i, Anderton desprinse degetele Lisei de pe braţul său.

— Plec, spuse. Până mai am timp.

— Dar... de ce?

— Mi s-a pus la cale o înscenare. Licheaua asta vrea să-mi ia postul. Senatul vrea să mă distrugă prin intermediul lui.

Lisa îl privi stupefiată.

— Dar pare un tânăr atât de drăguţ.

— Drăguţ ca un şarpe veninos.

Consternarea Lisei se preschimbă în scepticism.

— Nu cred una ca asta. Dragul meu, toate tensiunile astea la care ai fost supus... Cu un zâmbet incert, spuse, şovăitor: Chiar nu-i de crezut că Ed Witwer încearcă să-ţi întindă o cursă. Cum i-ar fi cu putinţă, chiar dacă ar vrea? Cu siguranţă că Ed n-ar...

— Ed?

— Nu aşa îl cheamă?

Ochii ei căprui scăpărară de revoltă amestecată cu perplexitate.

— Dumnezeule mare, suspectezi pe toată lumea. Chiar crezi că sunt amestecată cumva în povestea asta, nu-i aşa?

El păru să chibzuiască.

— Nu sunt sigur.

Ea se apropie şi îl fixă cu o privire acuzatoare.

— Nu-i adevărat. Chiar crezi lucrul ăsta. Poate că ar trebui într-adevăr să pleci undeva pentru câteva săptămâni. Ai cu siguranţă nevoie de un răgaz de odihnă. Stresul provocat de venirea unuia mai tânăr ca tine te-a traumatizat. Te comporţi ca un paranoic. Nu-ţi dai seama? Un complot împotriva ta! Spune-mi, ai vreo dovadă concretă?

Anderton scoase din buzunar cartela îndoită.

— Uită-te bine la asta, spuse, întinzându-i-o.

Faţa ei se albi şi un geamăt scurt, surd îi ieşi din fundul gâtului.

— Planul e destul de limpede, îi spuse Anderton, străduindu-se să folosească un ton cât mai egal. Asta îi va da lui Witwer pretextul legal să mă elimine imediat. Nu va trebui să aştepte până ce mă voi retrage din funcţie. Mohorât, adăugă: Se ştie că mai pot face faţă câţiva ani buni.

— Dar...

— Se va termina cu sistemul supravegherii preventive. Precrime nu va mai fi o agenţie independentă. Senatul va controla Poliţia, iar după asta... Strânse din buze. Vor prelua controlul şi asupra Armatei. Mi se pare cât se poate de logic. Fireşte că am o atitudine ostilă şi resentimentară faţă de Witwer... fireşte că am un motiv. Nimănui nu-i place să fie înlocuit de cineva mai tânăr, să se pomenească trimis la plimbare. Totul e cât se poate de plauzibil... doar că n-am nici cea mai mică intenţie de a-l ucide pe Witwer. Însă nu am cum să dovedesc asta. Şi atunci, ce pot să fac?

Tăcută, cu faţa albă ca varul, Lisa scutură din cap.

— Nu... nu ştiu. Dragul meu, măcar de...

— Deocamdată, spuse brusc Anderton, mă duc acasă să-mi fac bagajul. Ăsta-i primul lucru la care m-am gândit.

— Chiar vei... încerca să te ascunzi?

— Exact. Până pe una dintre planetele centauriene colonizate, dacă e necesar. Au mai reuşit s-o facă şi alţii, şi am un avans de douăzeci şi patru de ore. Se întoarse spre ea, cu un aer hotărât. Du-te înapoi. N-are nici un rost să vii cu mine.

— Ţi-ai închipuit că aş face asta? întrebă ea cu glas înecat.

— Nu? Anderton o privi surprins. Apoi murmură, cu uimire: Nu, văd că nu mă crezi. Crezi şi acum că totul e doar rodul imaginaţiei mele. Lovi cu furie cartela. Nici măcar dovada asta nu te convinge.

— Nu, rosti repede Lisa, nu mă convinge. Nu te-ai uitat bine la ea, dragul meu. Nu menţionează numele lui Ed Witwer.

Neîncrezător, Anderton luă cartela din mâna ei.

— Nimeni nu spune că ai să-l omori pe Ed Witwer, continuă Lisa pe un ton precipitat, cu o voce slabă. Cartela trebuie să fie autentică, înţelegi? Şi nu are nimic de-a face cu Ed. Ed nu unelteşte împotriva ta şi nici altcineva.

Prea năucit pentru a replica, Anderton rămase cu ochii la cartelă. Lisa avea dreptate. Nu Ed Witwer era indicat drept viitoarea sa victimă. Pe rândul al cincilea, maşina imprimase clar alt nume.

LEOPOLD KAPLAN

Descumpănit, puse cartela în buzunar. Nu auzise în viaţa lui de omul acela.

III.

Aproape de cum intră în casa rece şi goală, Anderton se apucă să facă pregătirile de călătorie. În timp ce împacheta, mintea îi lucra frenetic.

S-ar fi putut să se înşele în privinţa lui Witwer… dar cum putea fi sigur? În orice caz, conspiraţia împotriva sa era mult mai complexă decât îşi închipuise. În imaginea de ansamblu, Witwer era, poate, doar o marionetă neînsemnată, mânuită de altcineva – de cineva aflat la distanţă, nedesluşit, vizibil doar foarte vag în fundal.

Greşise arătându-i Lisei cartela. Nu încăpea îndoială că îi va spune totul lui Witwer. Nu va putea părăsi Pământul, nu va avea prilejul de a afla cum se trăia pe o planetă de la frontieră.

În timp ce se frământa astfel, duşumeaua scârţâi în spatele lui. Se întoarse dinspre pat, ţinând în mână o jachetă de schi decolorată, şi dădu cu ochii de ţeava unui pistol A.

— Nu v-a luat prea mult timp, spuse el, privindu-l cu amărăciune pe bărbatul solid, în pardesiu maro, care stătea tăcut, cu pistolul din mâna înmănuşată aţintit spre el.

Pe chipul intrusului nu apăru nici o reacţie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise el. Vii cu mine.

Uimit, Anderton lăsă jos jacheta.

— Nu eşti de la agenţie? Nu eşti ofiţer de poliţie?

În timp ce protesta nedumerit, fu scos afară şi împins până la o limuzină care aştepta în faţa casei. Imediat, trei inşi înarmaţi îl încadrară. Uşa se trânti şi maşina demară în trombă pe şosea, îndepărtându-se de oraş. Impasibile şi distante, feţele din jurul lui săltau în mişcarea vehiculului care accelera, gonind pe lângă câmpuri pustii, întunecate şi posomorâte.

Anderton încă mai încerca în zadar să priceapă ce se întâmplase, când maşina ajunse în dreptul unui drum lateral, coti şi coborî într-un garaj subteran întunecos. Cineva strigă un ordin. Uşa grea de metal scrâşni

închizându-se şi în tavan se aprinseră lămpi. Şoferul opri motorul maşinii.

— O să regretaţi treaba asta, ameninţă cu glas răguşit Anderton în timp ce era scos din maşină. Ştiţi cine sunt?

— Ştim, rosti bărbatul în pardesiu.

Cu pistolul în coaste, Anderton urcă scara care ducea din garajul rece şi umed, cufundat în tăcere, într-un hol acoperit cu un covor gros. Se afla, după toate aparenţele, într-o somptuoasă reşedinţă particulară, situată în zona rurală devastată de război. La capătul îndepărtat al holului văzu o încăpere – o cameră de lucru plină de cărţi, cu un mobilier simplu, dar de bun gust. În cercul de lumină al unei lămpi, cu faţa parţial în umbră, şedea în aşteptarea lui un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

În timp ce Anderton se apropia, bărbatul îşi puse nişte ochelari fără ramă, închise cu un pocnet sec etuiul din care îi scosese şi îşi umezi buzele uscate. Era destul de vârstnic, la vreo şaptezeci de ani sau mai mult, şi sub braţ ţinea un baston subţire cu mâner din argint. Trupul său era slab şi vânos, iar ţinuta sa avea o rigiditate curioasă. Puţinul păr care-i mai rămăsese, de un castaniu decolorat şi pieptănat lins, era o pată de culoare neutră pe craniul palid, osos. Doar ochii săi păreau a fi cu adevărat animaţi, vigilenţi.

— Ăsta e Anderton? întrebă el pe un ton arţăgos, întorcându-se spre omul în pardesiu maro. Unde l-aţi găsit?

— Acasă la el, veni răspunsul. Îşi făcea bagajul – după cum ne aşteptam.

Bărbatul de la birou tresări vizibil.

— Bagajul. Cu o mişcare smucită, scoase ochelarii şi-i puse la loc în etui. Ia ascultă, i se adresă tăios lui Anderton, ce-i cu tine? Nu eşti în toate minţile? De ce să omori un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

Bătrânul, înţelese deodată Anderton, era Leopold Kaplan.

— Mai întâi, am să te întreb eu ceva, replică prompt Anderton. Îţi dai seama ce-ai făcut? Sunt comisarul şef al Poliţiei. Pot să te bag la răcoare pentru douăzeci de ani.

Era pe punctul de a continua, când o nedumerire subită îl făcu să se oprească.

— Cum ai aflat? exclamă. Involuntar, mâna îi alunecă spre buzunarul în care ascunsese cartela îndoită. Abia peste...

— N-am fost avertizat de agenţia voastră, îi tăie vorba Kaplan, cu o nerăbdare mânioasă. Faptul că n-ai auzit niciodată de mine nu mă miră prea tare. Leopold Kaplan, general al Armatei Alianţei Federative a Blocului Occidental. Pe un ton de obidă, adăugă: În rezervă, de la sfârşitul Războiului Anglo-Chinez şi desfiinţarea AAFBO.

Normal. Anderton bănuise că Armata analiza imediat duplicatele cartelelor, pentru propria ei protecţie. Întrucâtva mai destins, întrebă:

— Bun. M-ai adus aici. Ce urmează?

— Evident, răspunse Kaplan, că nu pentru a te lichida, altminteri aş fi apărut pe una din nenorocitele voastre de cartele. Eram curios în ceea ce te priveşte. Mi s-a părut incredibil ca un om cu poziţia ta să pună la cale uciderea cu sânge rece a cuiva total necunoscut. Aici trebuie că mai există ceva. Sincer vorbind, sunt nedumerit. Dacă ar fi fost vorba de vreun plan al Poliţiei... Îşi ridică umerii săi subţiri. De bună seamă că n-aţi fi lăsat ca duplicatul cartelei să ajungă la noi.

— Doar dacă n-a fost introdusă intenţionat, sugeră unul dintre oamenii săi.

Kaplan înălţă ochii săi scânteietori, ca ai unei păsări, şi-l sfredeli cu privirea pe Anderton.

— Ce ai de spus?

— Exact asta s-a şi întâmplat, răspunse Anderton, văzând imediat avantajul de a spune deschis ceea ce credea că era purul adevăr. Predicţia de pe cartelă a fost contrafăcută în mod deliberat de o clică din interiorul agenţiei. Cartela este falsă, iar eu am căzut în laţ. Voi fi demis în mod automat. Asistentul meu îmi va lua locul şi va pretinde că a prevenit o crimă, cu obişnuita eficienţă a

Agenţiei de Prevenire a Crimelor. Inutil de adăugat că nu există crimă, nici intenţia de a comite o crimă.

— Sunt de acord cu tine că nu va exista o crimă, încuviinţă Kaplan, ameninţător. Vei fi reţinut de poliţie. O să am grijă de asta.

Îngrozit, Anderton protestă:

— Vrei să mă trimiţi iarăşi acolo? Dacă voi fi arestat, n-am să pot dovedi niciodată...

— Nu mă interesează ce poţi sau nu poţi dovedi, îl întrerupse Kaplan. Tot ce mă interesează este să te elimin. Adăugă, cu răceală: Pentru propria-mi protecţie.

— Se pregătea să dispară, interveni unul din oameni.

— Bineînţeles, spuse Anderton, transpirând. De cum ar pune mâna pe mine, m-ar expedia în lagărul de detenţie. Witwer s-ar instala definitiv în locul meu – cu arme şi bagaje. Chipul i se întunecă. Şi cu soţia mea. Se pare că lucrează mână în mână.

Pentru o clipă, Kaplan păru să ezite.

— Tot ce se poate, admise el, privindu-l fix pe Anderton. Apoi scutură din cap. Nu-mi pot asuma riscul. Dacă eşti victima unei înscenări, îmi pare rău. Însă asta, pur şi simplu, nu-i treaba mea. Zâmbi într-o dungă. Oricum, îţi urez noroc. Apoi, către oamenii săi: Duceţi-l la sediul Poliţiei şi predaţi-l persoanei cu funcţia cea mai înaltă.

Rosti numele comisarului interimar şi aşteptă reacţia lui Anderton.

— Witwer! repetă Anderton, neîncrezător.

Cu acelaşi zâmbet subţire, Kaplan se întoarse şi deschise radioul aflat pe un stativ.

— Witwer a preluat deja comanda, spuse. E limpede că va da amploare afacerii ăsteia.

Zgomot de fond, apoi, dintr-o dată, radioul răsună cu putere în toată încăperea – o voce vibrantă, profesională, citind un comunicat:

— ...li se pune în vedere tuturor cetăţenilor să nu acorde în nici un fel adăpost sau ajutor acestui individ periculos. Împrejurarea extraordinară în care un criminal scăpat de

sub urmărire se află în libertate, având posibilitatea de a comite un act de violenţă, este fără precedent în epoca noastră. Ca atare, se atrage atenţia tuturor cetăţenilor că reglementările legale încă în vigoare pun sub învinuire orice persoană care refuză să coopereze deplin cu Poliţia în misiunea ei de a-l aresta pe John Allison Anderton. Repetăm: Agenţia Precrime a Guvernului Federal al Blocului Occidental acţionează pentru a-l localiza şi neutraliza pe fostul comisar şef, John Allison Anderton, care, conform metodologiei sistemului de prevenire a crimelor, este declarat potenţial ucigaş şi, pe cale de consecinţă, îşi pierde dreptul la libertate şi toate privilegiile aferente.

— N-a aşteptat prea mult, murmură scârbit Anderton.

Kaplan închise radioul şi vocea amuţi.

— Probabil că Lisa s-a dus drept la el, specul Anderton cu amărăciune.

— De ce ar fi aşteptat? comentă Kaplan. Ţi-ai dat în vileag intenţiile. Le făcu semn oamenilor săi. Duceţi-l în oraş. Nu mă simt liniştit cu el pe aproape. În privinţa asta sunt de acord cu comisarul Witwer. Vreau să-l ştiu neutralizat cât mai curând cu putinţă.

IV.

O ploaie măruntă şi rece bătea în pavaj în timp maşina rula pe străzile întunecate ale New Yorkului spre sediul Poliţiei.

— Trebuie să-nţelegi punctul lui de vedere, îi spuse unul din oamenii lui Anderton. Dac-ai fi fost în locul lui, ai fi acţionat la fel de decis.

Posac şi indignat, Anderton privea drept înainte.

— Oricum, continuă omul, eşti doar unul dintr-o mulţime. Mii de oameni au ajuns în lagărul ăla de detenţie.

N-o să fii singur. De fapt, poate că nici nu vei vrea să-l mai părăseşti.

Anderton se uita neputincios la pietonii care umblau grăbiţi pe trotuarele scăldate de ploaie. Nu-l încerca nici o emoţie deosebită. Simţea doar o oboseală copleşitoare în timp ce înregistra absent numerele străzilor pe care le intersectau; se apropiau de clădirea Poliţiei.

— Witwer ăsta pare a şti cum să profite de un prilej favorabil, îşi dădu cu părerea unul dintre oameni, pe un ton de conversaţie. L-ai întâlnit vreodată?

— O dată, răspunse Anderton.

— Voia funcţia ta şi de asta a pus la cale o înscenare. Eşti sigur că aşa a fost?

Anderton făcu o grimasă.

— Are vreo importanţă?

— Eram doar curios. Omul îl privi cu indiferenţă. Aşadar eşti ex-comisarul şef al Poliţiei. Cei din lagăr se vor bucura să te vadă. Or să-şi aducă aminte de tine.

— Fără-ndoială, rosti Anderton.

— Witwer chiar n-a pierdut timpul. Kaplan a avut noroc cu un tip ca el la cârma Poliţiei. Brusc, omul se uită la el aproape rugător. Chiar eşti convins că-i vorba de o uneltire?

— Bineînţeles.

— N-ai fi clintit nici un fir de păr din capul lui Kaplan? Pentru prima oară de când există, Precrime o ia razna? Un nevinovat e acuzat pe nedrept de una dintre cartelele alea. Atunci poate că au mai fost şi alţii nevinovaţi, nu?

— E foarte posibil, admise Anderton apatic.

— Poate că întregul sistem riscă să se ducă de râpă. Sigur, tu n-ai să mai comiţi nici o crimă – dar poate că nici vreunii din ceilalţi n-ar fi făcut-o. De asta i-ai spus lui Kaplan că voiai să rămâi în libertate? Sperai să dovedeşti că sistemul e eronat? Sunt gata să te ascult cu inima deschisă, dacă vrei să vorbeşti despre asta.

Un altul dintre însoţitori se aplecă şi spuse:

— Rămâne între noi... E într-adevăr ceva în povestea asta cu înscenarea? Chiar ţi s-a întins o cursă?

Anderton oftă. În momentul ăsta nu mai era sigur el însuşi. Poate că era blocat într-o buclă temporală închisă, lipsită de noimă, fără cauză şi fără punct de pornire. De fapt, era aproape gata să admită că era victima unei fantasme nevrotice istovitoare, generate de o nesiguranţă crescândă. Fără vreo luptă, era dispus să se dea bătut. Asupra lui apăsa povara uriaşă a extenuării. Se războia cu imposibilul... şi toate cărţile îi erau potrivnice.

Schelălăitul ascuţit al pneurilor îl aduse la realitate. Şoferul se lupta înnebunit să controleze maşina, trăgând de volan şi apăsând pedala de frână, în timp ce un camion de pâine masiv se ivi din ceaţa ploii, traversând perpendicular banda din faţa lor. Dacă ar fi accelerat, poate că s-ar fi salvat. Dar îşi dădu prea târziu seama de greşeală. Maşina derapă, se înclină, şovăi preţ de o clipă şi izbi frontal camionul de pâine.

Sub Anderton, scaunul se înălţă şi-l proiectă cu faţa în uşă. O durere subită, insuportabilă, păru să-i explodeze în creier în timp ce-şi trăgea sufletul şi încerca în zadar să se ridice în genunchi. De undeva auzi pârâitul sinistru al unui incendiu – o vâlvătaie şuierătoare, pâlpâind prin rotocoalele de fum care se revărsau în carcasa contorsionată a maşinii.

Mâini din exterior se întinseră spre el. Încet, îşi dădu seama că era tras prin spărtura care fusese uşa vehiculului. O pernă grea de scaun fu aruncată brusc la o parte şi, dintr-o dată, se pomeni în picioare, sprijinindu-se cu toată greutatea corpului pe o siluetă întunecată şi lăsându-se condus în semiobscuritatea unui pasaj aflat în apropierea maşinii.

De departe, răzbătea vaietul sirenelor de poliţie.

— O să trăieşti, îi scrâşni în ureche o voce joasă, presantă. Era o voce pe care nu o mai auzise niciodată, la fel de puţin familiară şi aspră ca ploaia care îi biciuia faţa. Auzi ce-ţi spun?

— Da, rosti Anderton.

Trase fără rost de mâneca sfâşiată a cămăşii. O tăietură din obrazul său începuse să zvâcnească. Buimac, încercă să se orienteze.

— Nu eşti...

— Lasă vorba şi ascultă.

Bărbatul era masiv, aproape obez. Mâinile sale mari îl proptiră pe Anderton de zidul de cărămidă al unei clădiri, unde nu ajungeau ploaia şi lumina pâlpâitoare a maşinii care ardea.

— A trebuit să procedăm în felul ăsta, spuse bărbatul. Era singura alternativă. N-am avut prea mult timp. Am crezut că vei fi reţinut mai multă vreme la Kaplan.

— Cine eşti? reuşi să îngaime Anderton.

Faţa udă de ploaie se strâmbă într-un zâmbet lipsit de umor.

— Numele meu e Fleming. O să ne mai întâlnim. Avem mai puţin de un minut până o să apară poliţia. După aia, vom fi iarăşi de unde am pornit.

Anderton simţi cum i se vâră în mâini un pacheţel plat.

— Ai aici destui bani pentru a nu te da bătut. Şi un set complet de acte de identitate. Din când în când vom lua legătura cu tine. Zâmbetul forţat se lărgi şi se materializă într-un râset nervos. Până când vei fi dovedit că ai avut dreptate.

Anderton clipi.

— Deci, e o înscenare?

— Evident. Brusc, omul înjură. Vrei să zici că te-au făcut să crezi până şi tu?

— M-am gândit... Anderton vorbea cu greu, unul din dinţi părea să se mişte. Antipatia faţă de Witwer... înlocuit... soţia mea cu un bărbat mai tânăr, normal să fiu...

— Nu te prosti singur, spuse celălalt. Ştii să judeci mai bine. Toată afacerea asta a fost pusă la cale cu grijă. Au planificat fiecare fază. Cartela a fost programată să se ivească în ziua în care a apărut Witwer. Prima parte e deja

încheiată. Witwer e comisar-şef, iar tu eşti un criminal dat în urmărire.

— Cine se află în spate?

— Soţia ta.

Anderton simţi că-l ia ameţeala.

— Eşti sigur?

Omul râse.

— Poţi să bagi mâna în foc, zise, apoi privi repede împrejur. Vine poliţia. Ia-o prin pasajul ăsta. Urcă-te într-un autobuz, du-te la periferie, închiriază o cameră şi cumpără-ţi un teanc de reviste ca să ai ce face. Fă rost de alte haine... Eşti destul de deştept pentru a-ţi purta singur de grijă. Nu încerca să părăseşti Pământul. Toate transporturile intersisteme sunt monitorizate. Dacă poţi rămâne în umbră pentru următoarele şapte zile, te-ai scos.

— Cine eşti? întrebă Anderton.

Fleming îi dădu drumul. Prudent, se apropie de intrarea pasajului şi privi după colţ. Prima maşină de poliţie tocmai se oprise pe caldarâmul ud; cu motorul torcând domol, începu să avanseze cu precauţie spre carcasa arzând mocnit care fusese limuzina lui Kaplan. În interiorul ei, oamenii care îl însoţiseră pe Anderton se mişcau anemic, chinuindu-se să treacă prin încâlceala de oţel şi plastic pentru a ieşi afară, în ploaia rece.

— Consideră-ne o organizaţie de protecţie, spuse încet Fleming, întorcându-şi faţa buhăită, inexpresivă, acoperită cu stropi lucitori de ploaie. Un fel de poliţie care supraveghează poliţia. Pentru a avea grijă – adăugă – ca situaţia să rămână stabilă.

Mâna sa butucănoasă îl îmbrânci brusc pe Anderton. Acesta se împiedică şi fu cât pe ce să cadă, în întunericul şi mormanele de gunoi care umpleau pasajul.

— Întinde-o, îi spuse tăios Fleming. Şi vezi să nu pierzi pachetul ăla.

În timp ce Anderton se îndrepta pe bâjbâite spre ieşirea din pasaj, îi ajunseră la urechi ultimele cuvinte ale lui Fleming:

— Examinează-l cu grijă şi s-ar putea, totuşi, să supravieţuieşti.

V.

Cardurile de identitate îl dădeau drept Ernest Temple, electrician şomer, beneficiind de un ajutor săptămânal din partea statului New York, cu o soţie şi patru copii la Buffalo, şi bunuri în valoare de sub o sută de dolari. Un permis verde, pătat de sudoare, îl autoriza să călătorească şi să nu aibă un domiciliu stabil. Cineva care căuta de lucru trebuia să călătorească; putea fi nevoit să bată cale lungă. În timp ce traversa oraşul în autobuzul aproape gol, Anderton studie datele lui Ernest Temple. Era limpede că documentele fuseseră făcute anume pentru el, căci toate semnalmentele se potriveau. După un timp, se întrebă cum stăteau lucrurile cu amprentele digitale şi cu modelul curentului cerebral. Acestea nu puteau fi contrafăcute. Grămada de carduri n-ar fi păcălit un control mai amănunţit.

Dar era, totuşi, ceva. Iar la cardurile de identitate se adăugau zece mii de dolari în bancnote. Vârî în buzunar banii şi cardurile, apoi îşi îndreptă atenţia spre mesajul tipărit pe hârtia în care fuseseră ambalate.

La început, i se păru că nu are nici o noimă. Îl studie îndelung, nedumerit.

Existenţa unei majorităţi implică, în mod logic, existenţa unei minorităţi.

Autobuzul pătrunse în vasta zonă a periferiei – zeci de kilometri în care se îngrămădeau de-a valma hotelurile ieftine şi locuinţele dărăpănate ce răsăriseră după distrugerile masive ale războiului. Încetinind, vehiculul opri într-o staţie şi Anderton se ridică în picioare. Câţiva

pasageri se uitară indiferenţi la obrazul său rănit şi la hainele zdrenţuite. Fără a-i lua în seamă, coborî pe trotuarul măturat de ploaie.

În afară de a-i lua banii cuveniţi, recepţionerul hotelului nu-i acordă nici o atenţie. Anderton urcă pe scări la etajul al doilea şi intră în cămăruţa mirosind a mucegai care acum îi aparţinea. Recunoscător, zăvorî uşa şi coborî storurile ferestrei. Camera era mică, dar curată. Pat, măsuţă de toaletă, calendar ilustrat, scaun, un radio cu o fantă pentru monede de douăzeci şi cinci de cenţi.

Introduse în aparat o monedă şi se trânti istovit pe pat. Toate staţiile importante transmiteau comunicatul Poliţiei. Era ceva nou, senzaţional, ceva necunoscut actualei generaţii. Un criminal care scăpase! Lumea urmărea evenimentul cu aviditate.

— ...acest om a profitat de funcţia sa înaltă pentru a evita arestarea, spunea crainicul, cu o indignare profesională. Datorită poziţiei sale, avea acces la datele previzionale, iar încrederea de care se bucura i-a îngăduit să eludeze procesul normal de detecţie şi localizare. În perioada în care s-a aflat în exerciţiul funcţiunii, şi-a folosit autoritatea pentru a trimite într-o meritată detenţie nenumăraţi indivizi potenţial vinovaţi, cruţând astfel vieţile unor cetăţeni nevinovaţi. Omul acesta, John Allison Anderton, a avut un rol hotărâtor în crearea sistemului de prevenire a infracţiunilor, Precrime, constând în detectarea profilactică a infractorilor prin utilizarea ingenioasă a unor mutanţi precognitivi, capabili să prevadă evenimente viitoare şi să transfere aceste date, pe cale orală, unor maşini analitice. Aceşti precogi, cu funcţia lor de-o importanţă vitală...

Vocea se estompă când Anderton părăsi camera şi intră în mica sală de baie. După ce îşi scoase haina şi cămaşa, deschise robinetul de apă caldă al chiuvetei şi începu să-şi spele tăietura de pe obraz. Cumpărase de la un mic magazin din apropiere iod, plasturi, aparat de ras, pieptene, periuţă de dinţi şi alte mărunţişuri trebuincioase.

Dimineaţa, avea de gând să caute un magazin de îmbrăcăminte second hand şi să-şi cumpere nişte haine mai potrivite. În definitiv, acum era un electrician şomer, nu un comisar şef al Poliţiei care supravieţuise unui accident.

În cameră, radioul continua să turuie. Ascultând mai degrabă în mod subconştient, rămase în faţa oglinzii crăpate, examinându-şi un dinte rupt.

— ...sistemul celor trei precogi îşi are originea în calculatoarele de la mijlocul secolului trecut. Cum se verifică rezultatele unui calculator electronic? Prin introducerea datelor într-un al doilea calculator identic. Dar două computere nu sunt suficiente. Dacă ele dau răspunsuri diferite, este imposibil de determinat în mod aprioric care e răspunsul corect. Soluţia, bazată pe un studiu amănunţit al metodei statistice, constă în utilizarea unui al treilea computer, care să verifice rezultatele celorlalte două. În acest mod, se obţine un aşa zis raport majoritar. Se poate presupune, cu o destul de mare probabilitate, că acordul a două din trei calculatoare arată care dintre rezultatele alternative e corect. Este improbabil ca două calculatoare să furnizeze soluţii la fel de incorecte...

Anderton aruncă prosopul pe care-l ţinea în mână şi se repezi în odaie. Tremurând, se aplecă şi ascultă încordat.

— ...unanimitatea celor trei precogi este un fenomen de dorit, dar rareori realizat, ne-a explicat comisarul interimar Witwer. Cel mai adesea se obţine un raport majoritar pe baza datelor culese de la doi precogi, plus un raport minoritar cu o uşoară abatere, de obicei în privinţa timpului şi a locului, pe baza datelor furnizate de cel de-al treilea mutant. Faptul se explică prin teoria viitorurilor multiple. Dacă ar exista un singur făgaş temporal, informaţia precognitivă n-ar avea importanţă, întrucât n-ar exista nici o posibilitate ca, dispunându-se de această informaţie, să se modifice viitorul. În munca Agenţiei Precrime trebuie să se presupună, înainte de toate...

Anderton începu să se plimbe agitat de acolo-colo. Raportul majoritar... Doar doi precogi concuraseră la materialul care stătea la baza cartelei. Asta era semnificaţia mesajului introdus în pachet. Raportul celui de-al treilea precog, raportul minoritar, avea, cumva, importanţă.

De ce?

Ceasul îi spuse că era trecut de miezul nopţii. Page era în afara orelor de serviciu. N-avea să se întoarcă în sala maimuţelor decât în după-amiaza zilei următoare. Poate că Page avea să-l acopere, poate nu. Era nevoit să rişte.

Trebuia să vadă raportul minoritar.

VI.

Între orele 12 şi 13 străzile pline de gunoaie mişunau de oameni. Alesese anume această oră de vârf pentru a telefona. Intrând într-o cabină telefonică dintr-un magazin care gemea de lume, tastă numărul bine cunoscut al Poliţiei şi rămase nemişcat, cu receptorul rece lipit de ureche. Selectase numai canalul audio, nu şi pe cel video: în ciuda hainelor ponosite şi a aspectului neîngrijit, putea fi recunoscut.

Agentul de la biroul de recepţie era o voce nouă. Temător, îi ceru interiorul lui Page. Dacă Witwer începuse deja să se debaraseze de vechiul personal ca să-şi instaleze propriii oameni, se putea pomeni având drept interlocutor o persoană cu totul străină.

— Alo, se auzi vocea posacă a lui Page.

Uşurat, Anderton aruncă o privire în jur. Nimeni nu se uita la el. Cumpărătorii se plimbau printre rafturi, văzându-şi de treburile lor.

— Poţi să vorbeşti? întrebă. Sau eşti ocupat?

Urmă un moment de tăcere. Putea să-şi imagineze chipul blajin al lui Page chinuit de incertitudine în timp ce

tehnicianul încerca disperat să decidă ce trebuie să facă. În cele din urmă răspunsul veni, poticnit:

— De ce... suni aici?

Ignorând întrebarea, Anderton spuse:

— Nu l-am recunoscut pe recepţioner. Lume nouă?

— Nou-nouţă, confirmă Page cu voce înfundată. Schimbări mari pe aici în ultimul timp.

— Am auzit. Încordat, Anderton întrebă: Dar postul tău? Încă-i sigur?

— Aşteaptă o clipă.

Receptorul fu lăsat jos şi lui Anderton îi ajunse la ureche sunetul înfundat al paşilor lui Page, urmat de zgomotul sec al unei uşi trântite în grabă. Page reveni.

— Putem vorbi mai în siguranţă acum, spuse el răguşit.

— Cât de mult mai în siguranţă?

— Nu prea mult. Unde eşti?

— Mă plimb prin Central Park, răspunse Anderton. Profit de razele soarelui. Nu putea fi sigur că Page nu se dusese să se asigure că derivaţia de interceptare a convorbirii era conectată. Poate că un echipaj aeropurtat al poliţiei era pe drum chiar în clipa asta. Dar trebuia să-şi asume riscul. Lucrez acum într-un alt domeniu, spuse el sec. Mai nou, sunt electrician.

— Zău? făcu Page, descumpănit.

— M-am gândit că poate ai ceva de lucru pentru mine. Dacă poţi aranja, aş trece pe acolo să verific instalaţiile de calcul. În special bancurile de prelucrare a datelor şi de analiză din sala maimuţelor.

După o pauză, Page spuse:

— S-ar... putea aranja. Dacă e într-adevăr atât de important.

— Este, îl asigură Anderton. Când ţi-ar conveni?

— Păi, rosti şovăitor Page, am chemat o echipă de întreţinere s-arunce o privire la circuitul de intercomunicaţie. Comisarul interimar vrea unele îmbunătăţiri, ca să poată lucra mai repede. Ai putea veni şi tu.

— O să vin. Pe la ce oră?

— Să zicem, la ora 16. Intrarea B, nivelul 6. O să... te aştept eu.

— Bine, spuse Anderton, pregătindu-se să închidă. Sper să mai fii în funcţie până atunci.

Agăţă receptorul şi părăsi repede cabina. O clipă mai târziu, îşi găsi un loc în aglomeraţia din bufetul cu autoservire al magazinului. Acolo nu-l putea localiza nimeni.

Avea de aşteptat trei ore şi jumătate. Şi răgazul avea să i se pară cu mult mai lung.

Se dovedi cea mai lungă aşteptare din viaţa sa, până ce se întâlni cu Page conform înţelegerii. Primul lucru pe care i-l spuse acesta fu:

— Ţi-ai pierdut minţile. De ce dracu' te-ai întors?

— Nu m-am întors pentru mult timp. Încordat, Anderton dădu ocol sălii maimuţelor, zăvorând cu grijă uşă după uşă. Să nu laşi pe nimeni să intre. Nu-mi pot asuma nici un risc.

Page se ţinea după el, chinuit de nelinişte.

— Trebuia să dispari cât timp ai avut un avans. Witwer vrea să bată fierul cât e cald. A reuşit să facă toată ţara să-ţi ceară capul.

Fără a-l lua în seamă, Anderton deschise bancul principal de comandă a echipamentului analitic.

— Care dintre cele trei maimuţe a dat raportul minoritar?

— Nu mă-ntreba pe mine... eu m-am cărat. În faţa uşii, Page se opri o clipă, arătă cu degetul spre silueta din mijloc, apoi dispăru. Uşa se închise; Anderton era singur.

Cel din mijloc. Îl cunoştea bine. Stârpitura cu spatele cocârjat zăcea cufundată în cablajele şi releele ei de cincisprezece ani. La apropierea lui Anderton, nu ridică privirea. Cu ochi sticloşi şi goi, precogul contempla o lume care încă nu exista, orb la realitatea fizică din jurul său.

„Jerry” avea douăzeci şi patru de ani. Iniţial fusese clasificat ca idiot hidrocefalic, dar când împlinise vârsta de şase ani specialiştii psihiatri identificaseră talentul

precognitiv, îngropat sub straturile tisulare deteriorate. Darul latent fusese cultivat după plasarea lui într-o şcoală de antrenament guvernamentală. La vârsta de nouă ani, talentul său ajunsese într-un un stadiu util. „Jerry”, însă, rămăsese în haosul fără orizont al idioţeniei; facultatea în dezvoltare îi absorbise în întregime personalitatea.

Lăsându-se pe vine, Anderton începu să demonteze panourile de protecţie care acopereau benzile aflate în maşina analitică. Folosind schemele de principiu, urmări conductorii care duceau de la intrările calculatoarelor integrate la conexiunea cu echipamentul individual al lui „Jerry”. Câteva minute mai târziu, extrase cu mâini tremurătoare două benzi de câte o jumătate de oră: date respinse recent ca neconcordante cu rapoarte majoritare. Consultând tabelul codurilor, alese banda cu porţiunea referitoare la cartela sa.

Alături se afla un scanner. Ţinându-şi răsuflarea, introduse banda, apăsă pe butonul de redare şi ascultă. Nu-i trebui mai mult de o secundă. De la prima afirmaţie a raportului îi fu clar ce se întâmplase. Avea ce voia; nu mai trebuia să caute.

Viziunea lui „Jerry” era defazată. Din cauza naturii eratice a precogniţiei, el examina o zonă temporală uşor diferită de cea a tovarăşilor săi. Pentru el, raportul conform căruia Anderton avea să comită un omor era un eveniment de integrat cu tot restul. Această aserţiune – şi reacţia lui Anderton – era o simplă informaţie în plus.

În mod evident, raportul lui „Jerry” eliminase raportul majoritar. Aflând că va comite o crimă, Anderton avea să se răzgândească şi să renunţe. Prezicerea omorului anulase omorul; acţiunea profilactică avusese loc, pur şi simplu, prin faptul că fusese informat. Deja se creease un nou făgaş temporal. Dar „Jerry” era în minoritate.

Tremurând, Anderton rebobină banda şi apăsă pe butonul de înregistrare. Copie raportul la viteză mare, puse la loc originalul şi scoase copia din scanner. Avea acum

dovada invalidităţii cartelei: era depăşită. Tot ce avea de făcut era să-i ducă banda lui Witwer...

Propria sa stupiditate îl ului. Nu încăpea îndoială că Witwer văzuse raportul; cu toate astea, preluase funcţia de comisar şef şi pusese echipajele de poliţie pe urmele lui. Witwer nu intenţiona să renunţe: nu-l interesa nevinovăţia lui Anderton.

În cazul acesta, ce putea face? Cine ar fi putut să fie interesat?

— Nesăbuitule! răsună în spatele lui o voce în care neliniştea era amestecată cu spaimă.

Anderton se răsuci. În pragul uneia dintre uşi stătea soţia sa, în uniforma de poliţie, fixându-l cu o privire îngrozită.

— Nu te teme, rosti el laconic, arătându-i banda. Plec.

Cu chipul descompus, Lisa alergă spre el.

— Page mi-a spus că eşti aici, dar nu mi-a venit să cred. Nu trebuia să te lase să intri. El nu-şi dă seama ce eşti.

— Ce sunt? se interesă Anderton, sarcastic. Înainte de a răspunde, poate că ar fi bine să asculţi banda asta.

— Nu vreau s-o ascult! Vreau doar să părăseşti imediat clădirea! Ed Witwer ştie că e cineva aici, jos. Page încearcă să-l reţină, dar... Se întrerupse, întorcând uşor capul şi trăgând cu urechea. Vine! O să intre cu forţa.

— N-ai nici o influenţă? Arată-ţi nurii şi farmecul. Probabil că va uita de mine.

Lisa îl privi cu reproş şi amărăciune.

— Pe acoperiş aşteaptă o navetă, rosti. Dacă vrei să fugi... Glasul i se înecă şi, vreme de-o clipă, amuţi. Apoi: Decolez în două minute. Dacă vrei să vii...

— Vin, spuse Anderton.

Nu avea de ales. Obţinuse banda, dovada de care avea nevoie, dar nu se gândise la nici o cale de ieşire din clădire. Bucuros, se luă repede după silueta mlădioasă a soţiei sale care părăsi sala printr-una din uşile laterale şi iuţi pasul de-a lungul unui coridor de serviciu întunecat, unde ţăcănitul tocurilor ei răsuna cu ecou.

— E o navetă rapidă bună, îi spuse Lisa, peste umăr. Alimentată pentru urgenţe, gata de plecare. Trebuia să supraveghez nişte echipaje.

VII.

Aşezat la volanul navetei rapide a Poliţiei, Anderton rezumă conţinutul benzii cu raportul minoritar. Lisa ascultă fără vreun comentariu, cu faţa trasă, încordată, cu mâinile încleştate în poală. Sub navetă, se întindeau, ca o hartă în relief, ţinuturile rurale răvăşite de război – regiunile pustii dintre oraşe, presărate cu cratere şi ruine de ferme şi mici întreprinderi industriale.

— Mă întreb, spuse ea după ce Anderton termină, de câte ori s-o fi întâmplat asta până acum?

— Un raport minoritar? De foarte multe ori.

— Vreau să zic, un precog defazat. Folosind drept informaţie raportul celorlalţi… înlăturându-i. Cu o expresie întunecată, gravă, adăugă: Poate că mulţi dintre cei aflaţi în lagăr sunt ca tine.

— Nu, replică Anderton. Dar începea să aibă îndoieli şi el. Eu m-am aflat în situaţia de a vedea cartela, de a cunoaşte raportul. Asta a rezolvat problema.

— Dar… poate că toţi ar fi reacţionat în acelaşi fel. Le-am fi putut spune adevărul.

— Ar fi fost un risc prea mare, replică el încăpăţânat.

Lisa râse ironic.

— Risc? Şanse? Incertitudine? Cu precogi în acţiune?

Anderton se concentră la pilotarea micii navete.

— Ăsta e un caz unic, repetă el. Şi deocamdată avem o problemă urgentă. Putem să dezbatem aspectele teoretice mai târziu. Trebuie să duc banda asta cui trebuie… până când n-o distruge tânărul şi sclipitorul tău prieten.

— Vrei să i-o duci lui Kaplan?

— De bună seamă. Ciocăni cu degetul în rola aflată pe scaunul dintre ei. O să-l intereseze. Dovada că viaţa sa nu este în pericol ar trebui să fie pentru el o chestiune de prim ordin.

Cu mâinile tremurând, Lisa scoase din geantă o tabacheră.

— Şi crezi că el te va ajuta?

— Poate că da… poate că nu. E o carte pe care merită să mizez.

— Cum de ai reuşit să treci în clandestinitate aşa de repede? întrebă Lisa. O disimulare completă şi eficientă a identităţii nu se obţine cu una, cu două.

— Nu e nevoie decât de bani, răspunse el evaziv.

Lisa trase din ţigară, cugetând.

— Kaplan probabil că îţi va oferi protecţie, spuse ea. Are destulă putere.

— Tehnic, da. Însă Witwer i-a descoperit dosarul. Kaplan conduce un fel de organizaţie exclusivistă a veteranilor. De fapt, e un soi de club, cu membri aleşi pe sprânceană. Numai ofiţeri superiori – un grup multinaţional provenit din ambele tabere ale războiului. Aici, în New York, îşi permit o vilă cât un palat, trei reviste pe hârtie lucioasă şi reportaje ocazionale la televiziune, care îi costă o mică avere.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât. Pe mine m-ai convins că eşti nevinovat. Adică, e limpede că nu vei comite o crimă. Dar acum ar trebui să-ţi dai seama că raportul iniţial, raportul majoritar, nu a fost o făcătură. Nu l-a falsificat nimeni. Nu l-a născocit Witwer. Nu e nici o uneltire împotriva ta şi nici nu a fost vreodată. Dacă accepţi faptul că acest raport minoritar e autentic, trebuie să accepţi că la fel este şi cel majoritar.

— Presupun că da, se învoi el, fără tragere de inimă.

— Ed Witwer, continuă Lisa, acţionează cu bunăcredinţă. El crede într-adevăr că eşti un potenţial criminal – şi de ce nu? Pe biroul lui se află raportul majoritar, dar cartela aia îndoită se află în buzunarul tău.

— Am distrus-o, rosti liniştit Anderton.

Lisa se aplecă spre el, privindu-l cu toată seriozitatea.

— Ed Witwer nu e mânat de nici o dorinţă de a-ţi lua locul, zise ea. E mânat de aceeaşi dorinţă de care ai fost stăpânit întotdeauna şi tu. Crede în Precrime. Vrea ca sistemul să fie menţinut. Am stat de vorbă cu el şi sunt convinsă că spune adevărul.

— Vrei să-i duc banda asta lui Witwer? întrebă Anderton. Dacă fac asta... o va distruge.

— Pe naiba! replică Lisa. A avut originalele de la început. Ar fi putut să le distrugă oricând.

— E drept, admise Anderton. Foarte posibil să nu fi ştiut.

— Bineînţeles că n-a ştiut. Priveşte lucrurile sub următorul aspect. Dacă Leonard Kaplan pune mâna pe banda asta, Poliţia va fi discreditată. Nu-ţi dai seama de ce? Asta va dovedi că raportul majoritar a fost o eroare. Ed Witwer are perfectă dreptate. Trebuie să fii arestat – dacă vrem ca Precrime să supravieţuiască. Tu te gândeşti la doar la siguranţa persoanei tale. Dar gândeşte-te, măcar pentru o clipă, la sistem. Aplecându-se, stinse ţigara şi scotoci în geantă, după tabacheră. Ce înseamnă mai mult pentru tine? Siguranţa persoanei tale sau supravieţuirea sistemului?

— Siguranţa persoanei mele, răspunse Anderton fără şovăială.

— Eşti sigur?

— Dacă sistemul poate supravieţui doar întemniţând oameni nevinovaţi, atunci merită să fie distrus. Siguranţa persoanei mele este importantă pentru că sunt o fiinţă umană. În plus...

Lisa scoase din geantă un pistol incredibil de mic.

— Cred că sunt cu degetul pe trăgaci, rosti ea cu voce scăzută. N-am mai folosit până acum o armă ca asta. Dar sunt dispusă să-ncerc.

După o pauză, Anderton întrebă:

— Vrei să fac cale-ntoarsă? Asta e?

— Da, ne întoarcem la sediul Poliţiei. Îmi pare rău. Dacă ai fi putut pune binele sistemului mai presus de egoismul…

— Păstrează-ţi predica, îi tăie vorba Anderton. O să întorc naveta. Dar n-am să ascult pledoaria ta în favoarea unui cod al conduitei la care n-ar putea să subscrie nici un om cu scaun la cap.

Buzele Lisei se strânseră într-o linie subţire, golită de sânge. Ţinând strâns pistolul, rămase cu ochii la soţul ei, urmărindu-l încordată în timp ce începea să întoarcă naveta, angajând-o într-un viraj larg. Nişte obiecte se rostogoliră zgomotos în torpedo când mica aerodină se înclină pe o aripă, iar cealaltă se înălţă maiestuos până ajunse aproape la verticală.

Şi Anderton, şi soţia sa erau susţinuţi de braţele metalice de securitate ale scaunelor lor. Nu însă şi al treilea pasager.

Cu coada ochiului, Anderton prinse fulgerarea unei mişcări. În acelaşi moment se auzi un zgomot – zbaterea disperată a unui trup masiv care îşi pierde brusc echilibrul şi se răstoarnă, izbindu-se de peretele capitonat al navetei. Ceea ce urmă se petrecu repede. Fleming sări imediat în picioare şi, clătinându-se, repezi un braţ spre pistolul din mâna femeii. Anderton fu prea surprins ca să scoată vreun sunet. Lisa se întoarse, văzu bărbatul… şi ţipă. Cu o lovitură scurtă, Fleming îi zbură din mână pistolul, care căzu pe podea.

Icnind, Fleming o îmbrânci în lături pe Lisa şi recuperă arma.

— Scuze, gâfâi el, îndreptându-şi trupul pe cât îi fu cu putinţă. Credeam că va mai spune câte ceva. De asta am aşteptat.

— Erai aici când… începu Anderton, apoi se opri.

Era clar că Fleming şi oamenii lui îl urmăriseră. Prezenţa navetei fusese reperată şi luată în calcul, iar în timp ce Lisa venise să vadă dacă merita să-l ducă pe el într-un loc sigur, Fleming se strecurase în compartimentul de bagaje al navetei.

— Poate c-ar fi mai bine să iau eu banda asta, spuse Fleming, bâjbâind după rolă cu degete umede, nesigure. Ai dreptate... Witwer ar fi dat-o la topit.

— Şi Kaplan? întrebă cu voce spartă Anderton, încă năucit de apariţia celuilalt.

— Kaplan lucrează în directă colaborare cu Witwer. De asta a apărut numele lui pe rândul cinci al cartelei. Care dintre ei e de fapt şeful nu ştim. Poate că nici unul. Fleming aruncă micul pistol şi scoase propria sa armă militară de calibru mare. Ai făcut o mare greşeală când ai plecat cu femeia asta. Ţi-am spus că ea e în spatele întregii afaceri.

— Nu pot să cred asta, protestă Anderton. Dacă ea...

— Nu judeci. Naveta aştepta cu motorul încălzit din ordinul lui Witwer. Voiau să te scoată din clădire ca să n-ajungem la tine. De unul singur, rupt de noi, nu mai aveai nici o şansă.

O expresie stranie apăru pe chipul răvăşit al Lisei.

— Nu-i adevărat, şopti ea. Witwer nu ştia de navetă. Urma să supraveghez...

— Aproape că ţi-a reuşit stratagema, o întrerupse neînduplecat Fleming. Vom avea noroc dacă o navă de patrulare nu e pe urmele noastre. N-am avut timp să verificăm. În timp ce vorbea, se strecură în spatele scaunului pe care şedea Lisa. Primul lucru pe care-l avem de făcut e să scăpăm de femeie. Apoi va trebui să te scoatem cât mai degrabă din zona asta. Page l-a informat pe Witwer despre noua ta identitate şi poţi fi sigur că informaţia a fost larg radiodifuzată.

Aruncându-i pistolul lui Anderton, o înşfăcă pe Lisa şi, cu un gest expert, îi răsuci bărbia în sus, lipind tâmpla femeii de spătarul scaunului. Lisa încercă disperată să-l zgârie; un vaiet subţire, de spaimă, îi urcă în gâtlej. Ignorând-o, Fleming îşi încleştă mâinile sale mari pe gâtul ei şi începu să strângă, neîndurător.

— Fără rană de glonţ, explică el, gâfâind. O să cadă pe uşă – un accident. Se-ntâmplă mereu. Doar că, în cazul ei, gâtul va fi frânt dinainte.

Părea ciudat că Anderton aşteptase atât de mult timp. Degetele groase ale lui Fleming se îngropaseră adânc în gâtul albit al femeii când Anderton ridică patul greu al pistolului şi îl lovi scurt pe Fleming în spatele craniului. Mâinile monstruoase se desprinseră. Ameţit, Fleming alunecă moale lângă peretele navetei. Cu capul bălăngănindu-se, încercă să se dezmeticească, chinuindu-se să se ridice. Anderton îl lovi din nou, de astă dată deasupra ochiului stâng. Fleming se prăbuşi şi rămase nemişcat.

— Poţi să conduci? întrebă cu glas înfrigurat Anderton, tremurând.

— Da, cred că da. Lisa puse mâinile pe volan cu un gest aproape mecanic. Sunt teafără. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Pistolul ăsta, zise Anderton, e o armă din dotarea Armatei. Dar nu de pe vremea războiului. E unul dintre modelele noi şi mai eficiente pe care le-au pus la punct. Poate că mă înşel amarnic, dar s-ar putea să...

Încălecă scaunul şi trecu în spate, unde zăcea întins Fleming. Încercând să nu-i atingă capul, îi descheie haina şi începu să scotocească prin buzunare. O clipă mai târziu, portofelul umed de sudoare al lui Fleming era în mâinile sale.

Conform cardului de identitate, Tod Fleming avea gradul de maior şi lucra în Departamentul de Informaţii Interne al Serviciului Militar de Informaţii. Printre alte acte era şi un document semnat de generalul Leopold Kaplan, prin care se adeverea că Fleming se afla sub protecţia specială a propriului său grup, Liga Internaţională a Veteranilor. Fleming şi oamenii săi acţionau la ordinele lui Kaplan. Accidentul cu camionul de pâine fusese aranjat.

Aşadar, Kaplan îl ferise în mod deliberat de Poliţie. Planul fusese pus în aplicare încă de la primul contact, la el acasă, când oamenii lui Kaplan îl săltaseră în timp ce îşi

făcea bagajul. Fără a-i veni să creadă, realiză ce se întâmplase în realitate. Încă de pe atunci, avuseseră grijă să pună mâna pe el înaintea Poliţiei. De la bun început, fusese vorba de o strategie bine pusă la punct, pentru a-l împiedica pe Witwer să-l aresteze.

— Ai spus adevărul, îi zise Lisei, revenind pe scaunul lui. Putem lua legătura cu Witwer?

Ea dădu din cap. Arătându-i panoul de comunicaţii de pe tabloul de bord, întrebă:

— Ce... ai descoperit?

— Fă-mi legătura cu Witwer. Vreau să vorbesc cu el imediat. E foarte urgent.

Cu mişcări sacadate, Lisa introduse codul canalului special de comunicaţie cu sediul Poliţiei din New York. Chipurile mai multor ofiţeri inferiori defilară în viteză înainte ca pe ecran să apară imaginea minusculă a feţei lui Ed Witwer.

— Mă mai ţii minte? întrebă Anderton.

Witwer păli.

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat? Lisa, îl aduci aici? Brusc, ochii lui Witwer fixară pistolul din mâna lui Anderton. Ascultă, zise el vehement, să nu-i faci nimic. Orice vei fi crezând tu, ea n-are nici un amestec.

— Am înţeles deja asta, răspunse Anderton. Poţi să ne localizezi? S-ar putea să avem nevoie de protecţie până ajungem acolo.

— Aici?! Witwer se uită la el neîncrezător. Vii aici? Te predai?

— Da, mă predau. Vorbind precipitat, Anderton adăugă: Trebuie să faci ceva imediat. Blochează sala maimuţelor. Ia măsuri să nu intre nimeni acolo. Nici Page, nici altcineva. În special persoane de la Armată.

— Kaplan, rosti imaginea miniaturală.

— Ce-i cu el?

— A fost aici. A... a plecat adineauri.

Lui Anderton îi stătu inima în loc.

— Ce a vrut?

— Nişte date. A copiat rapoartele precogilor referitoare la tine. A insistat că-i trebuie doar pentru propria sa protecţie.

— Vasăzică le are deja. E prea târziu.

Alarmat, Witwer aproape strigă:

— La ce anume te referi? Ce se întâmplă?

— O să-ţi spun când mă voi întoarce în biroul meu, răspunse Anderton abătut.

VIII.

Witwer îi aştepta pe acoperişul clădirii. În timp ce mica navetă se oprea, un roi de nave de escortă virară pe deasupra ei şi se îndepărtară în viteză. Anderton se îndreptă imediat spre Witwer.

— Ai obţinut ce-ai vrut, îi spuse. Poţi să-mi pui cătuşele şi să mă trimiţi în lagăr. Dar asta nu va fi de ajuns.

Ochii albaştri ai lui Witwer îl fixară nesiguri.

— Mă tem că nu înţeleg…

— Nu-i vina mea. N-ar fi trebuit să părăsesc sediul. Unde e Willy Page?

— Ne-am ocupat deja de el, răspunse Witwer. N-o să ne facă probleme.

Chipul lui Anderton se posomorî.

— L-aţi arestat dintr-un motiv neîntemeiat, spuse. Faptul că m-a lăsat să intru în sala maimuţelor n-a fost o infracţiune. Dar a furniza informaţii Armatei, este. Ai avut aici un informator infiltrat de Armată. Se corectă cu stângăcie: Vreau să zic că ai.

— Am revocat ordinul în ceea ce te priveşte. Acum echipajele îl vânează pe Kaplan.

— Şi?

— A plecat de aici cu un camion al Armatei. L-am urmărit, dar camionul a intrat într-o cazarmă. Iar acum un

tanc greu R-3, de pe vremea războiului, a blocat strada. Orice încercare de a forţa trecerea ar însemna război civil.

Încet, cu paşi şovăielnici, Lisa coborî din navetă. Era încă palidă şi traumatizată, iar pe gâtul ei se vedea o vânătaie urâtă.

— Ce ai păţit? întrebă Witwer. Apoi zări trupul inert al lui Fleming, zăcând în spatele scaunelor. Întorcându-se şi privindu-l în ochi pe Anderton, spuse: Aşadar ai încetat în sfârşit să mai crezi că-i vorba de o manevră pusă la cale de mine.

— Da.

— Nu mai crezi că... făcu o strâmbătură... uneltesc ca să-ţi iau locul.

— Ba bine că nu. Toată lumea face asemenea lucruri. Iar eu uneltesc ca să mi-l păstrez. Dar aici e vorba de altceva... şi n-ai nici o vină.

— De ce consideri că e prea târziu ca să te predai? vru să ştie Witwer. La dracu', te vom interna în lagăr. Săptămâna va trece şi Kaplan va fi viu şi nevătămat.

— De acord, va fi viu şi nevătămat, admise Anderton. Dar va putea dovedi că ar fi la fel de viu şi nevătămat şi dacă eu aş fi fost liber. Deţine informaţia care demonstrează că raportul majoritar nu e valabil. Poate să distrugă sistemul de prevenire a crimelor. Cap sau pajură, el câştigă... iar noi pierdem. Armata ne va discredita. Planul lor va da rezultatele scontate.

— Dar pentru ce tot riscul ăsta? Ce anume urmăresc?

— După Războiul Anglo-Chinez, Armata a pierdut teren. Nu mai e ce era în vremurile de glorie ale AAFBO, când ei conduceau totul, de la afacerile externe până la cele interne. Şi când ei îşi aveau poliţiştii lor.

— Ca Fleming, întări abia auzit Lisa.

— După război, Blocul Occidental a fost demilitarizat. Marii comandanţi de armate, ca Leonard Kaplan, au fost trecuţi în rezervă şi marginalizaţi. Nimănui nu-i place aşa ceva. Anderton se strâmbă. Eu, unul, îl înţeleg. Nu e

singurul. Dar lucrurile nu puteau merge în felul acesta. A trebuit să împărţim autoritatea.

— Spui că Leonard Kaplan a câştigat, zise Witwer. Nu mai putem face nimic?

— N-am să-l ucid. Noi o ştim, şi o ştie şi el. Probabil că va veni aici şi ne va oferi un târg. Vom continua să funcţionăm, dar Senatul va reduce importanţa noastră reală. Ceea ce nu prea ţi-ar fi pe plac, nu-i aşa?

— Deloc, răspunse Witwer cu tărie. Curând, eu voi conduce agenţia asta. Se înroşi. Nu imediat, fireşte.

Expresia lui Anderton rămase întunecată.

— Păcat că ai făcut public raportul majoritar. Dacă ai fi păstrat tăcerea, l-am fi putut îndepărta în mod discret. Dar acum ştie toată lumea. Nu mai putem retracta.

— Cred că nu, admise stânjenit Witwer. Poate că... nu mă descurc atât de bine în meseria asta pe cât mi-am imaginat.

— O să te descurci mai bine, cu timpul. Vei fi un bun ofiţer de poliţie. Crezi cu tărie în păstrarea stării actuale a lucrurilor. Dar învaţă să nu te pripeşti. Anderton se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse şi spuse: Mă duc să studiez benzile cu raportul majoritar. Vreau să ştiu exact în ce fel ar fi urmat să-l omor pe Kaplan. Gânditor, încheie: S-ar putea să-mi vină vreo idee.

Benzile de date ale precogilor „Donna” şi „Mike” erau stocate separat. Alegând maşina care se ocupa de analiza lui „Donna”, deschise panoul de protecţie şi scoase conţinutul. Ca şi data trecută, codul îl informă care erau rolele relevante şi după câteva clipe porni scannerul.

Lucrurile stătea cam aşa cum bănuise. Acesta era materialul utilizat de „Jerry” – făgaşul temporal eliminat. Conform acestuia, agenţii lui Kaplan îl răpeau pe Anderton în timp ce se întorcea de la lucru. Era dus la vila lui Kaplan, Cartierul General al Ligii Internaţionale a Veteranilor, unde primea un ultimatum: să desfiinţeze de bunăvoie sistemul Precrime sau să aibă de înfruntat ostilitatea făţişă a Armatei.

Pe acest făgaş înlăturat, Anderton, în calitatea sa de comisar şef al Poliţiei, cerea sprijin din partea Senatului. Acest sprijin nu era acordat. Pentru a evita un război civil, Senatul ratifica desfiinţarea sistemului poliţienesc şi decreta introducerea legii marţiale „pentru a face faţă situaţiei”. Împreună cu un detaşament de poliţişti fanatici, Anderton îl localiza pe Kaplan şi îl împuşca, împreună cu alţi conducători ai Ligii Veteranilor. Numai Kaplan murea. Ceilalţi erau salvaţi la spital. Iar lovitura era încununată de succes.

Asta era, aşadar, previziunea lui „Donna”. Rulă la loc banda şi trecu la previziunea lui „Mike”. Probabil că era identică; ambii precogi concuraseră la prezentarea unei imagini concordante. „Mike” începea ca şi „Donna”: Anderton afla de conspiraţia lui Kaplan împotriva Poliţiei. Dar... ceva nu era în regulă. Nedumerit, Anderton puse încă o dată banda, de la început. În mod cu totul de neînţeles, nu concorda. Reluă pentru a treia oară banda, ascultând cu atenţie.

Raportul lui „Mike” era cu mult diferit de-al lui „Donna”.

O oră mai târziu, termina investigaţia, punea la loc benzile şi părăsea sala maimuţelor.

De cum îşi făcu apariţia, Witwer îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Văd că-i ceva de rău.

— Nu, răspunse încet Anderton, încă îngândurat. Nu tocmai de rău.

Un sunet îi ajunse la urechi. Se apropie de fereastră şi privi afară.

Strada gemea de lume. Pe partea carosabilă mărşăluia o coloană pe patru rânduri alcătuită din oameni în uniformă. Puşti, căşti... soldaţi în uniforme uzate, din timpul războiului, purtând drapelele glorioase ale AAFBO, care fâlfâiau în vântul rece al după-amiezii.

— Un miting al Armatei, explică mohorât Witwer. M-am înşelat. Nu vor să ajungă la o înţelegere cu noi. De ce s-o facă? Kaplan va aduce totul la cunoştinţa publicului.

Anderton nu fu mirat.

— Are de gând să citească raportul minoritar?

— Aşa se pare. Vor cere Senatului să ne desfiinţeze şi să ne ia puterea. Vor pretinde că am arestat oameni nevinovaţi – raiduri în toiul nopţii, lucruri dintr-astea. Guvernare prin teroare.

— Şi presupui că Senatul va accepta?

Witwer şovăi.

— Nu m-aş încumeta să fac presupuneri.

— Eu, m-aş încumeta, spuse Anderton. Va accepta. Ce se întâmplă afară corespunde cu ce-am aflat în sala de la subsol. Suntem la ananghie şi nu avem decât o singură soluţie. Ne place sau nu, trebuie s-o adoptăm.

Ochii lui aveau o lucire de oţel. Witwer întrebă temător:

— Ce soluţie?

— Când o vei auzi, te vei întreba de ce nu ţi-a trecut ţie prin cap. Va trebui să mă conformez raportului public. Va trebui să-l ucid pe Kaplan. E singura modalitate prin care îi putem împiedica să ne discrediteze.

— Dar raportul majoritar a fost eliminat, spuse uimit Witwer.

— Pot să fac asta, îl informă Anderton, dar mă va costa. Cunoşti sentinţa pentru crimă cu premeditare?

— Detenţie pe viaţă.

— Cel puţin. Dar probabil că vei putea trage câteva sfori ca să fie comutată la deportare. Aş putea fi trimis pe una din planetele colonii, la frontieră.

— Ai… prefera asta?

— La naiba, sigur că nu, răspunse Anderton din toată inima. Dar ar fi cel mai mic dintre două rele. Şi trebuie să-l accept.

— Nu văd cum l-ai putea omorî pe Kaplan.

Anderton scoase pistolul militar pe care i-l aruncase Fleming.

— Cu ăsta.

— N-or să te împiedice?

— Pentru ce? Au raportul minoritar, care spune că m-am răzgândit.

— Atunci, raportul minoritar este incorect?

— Nu, replică Anderton. E cât se poate de corect. Dar tot îl voi ucide pe Kaplan.

IX.

Nu ucisese niciodată pe nimeni. Nu văzuse niciodată un om care să fi fost ucis. Şi fusese comisar şef al Poliţiei vreme de treizeci de ani. Pentru generaţia sa, crima premeditată dispăruse. Pur şi simplu nu se mai comitea.

O maşină a Poliţiei îl duse până la o stradă distanţă de locul în care avea loc mitingul Armatei. Acolo, în penumbra banchetei din spate, examină minuţios pistolul lui Fleming. Părea în bună stare. De fapt, nu încăpea nici o îndoială asupra deznodământului. Era absolut sigur de ceea ce se va petrece în următoarea jumătate de oră. Remontând arma, deschise uşa maşinii şi coborî precaut.

Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Tot mai mulţi oameni se îmbulzeau cu nerăbdare, încercând să ajungă cât mai în faţă, pentru a putea auzi mai bine. Uniformele militare predominau, iar de jur împrejurul zonei degajate, erau amplasate tancuri şi armament greu – arme de temut, care încă se mai produceau.

Armata ridicase un podium metalic, cu trepte. În spatele podiumului atârna un drapel mare al AAFBO, emblema puterilor aliate care luptaseră în război. Printr-o curioasă eroziune cauzată de trecerea timpului, Liga Veteranilor AAFBO includea şi ofiţeri din fostele forţe inamice. Dar un general era un general şi micile deosebiri dispăruseră de-a lungul anilor.

În faţa podiumului, scaunele din rândul întâi erau ocupate de ofiţerii superiori de la comanda AAFBO. În spatele lor se aflau ofiţerii mai tineri. Împrejur fluturau drapele regimentare cu diferite culori şi simboluri. De fapt, întrunirea luase aspectul unei festivităţi. Pe podium şedeau

demnitarii Ligii Veteranilor, cu expresii grave, de încordare şi aşteptare. Ceva mai încolo de podium, pe margini, aproape neobservate, aşteptau câteva echipaje ale Poliţiei, chipurile, pentru păstrarea ordinii. În realitate erau informatori însărcinaţi să urmărească evenimentele. Dacă ordinea trebuia menţinută, avea s-o facă Armata.

Vântul înserării purta vuietul înfundat al mulţimii înghesuite de jur-împrejur. În timp ce îşi croia drum prin masa compactă, Anderton fu înghiţit de prezenţa solidă a puhoiului de oameni. Un sentiment pregnant de anticipare făcuse să înţepenească mulţimea, care părea să simtă că era pe cale să se întâmple ceva spectaculos. Cu greutate, Anderton se strecură pe lângă şirurile de scaune, până în apropierea grupului restrâns de oficiali ai Armatei, de la baza podiumului.

Kaplan se afla printre ei. Dar acum era generalul Kaplan.

Vesta, ceasul de buzunar cu lănţişor de aur, bastonul, costumul sobru de om de afaceri – totul dispăruse. Pentru această ocazie, Kaplan scosese de la naftalină vechea sa uniformă. Cu spatele drept, impunător, stătea în picioare, înconjurat de cei ce formaseră cândva Statul său Major. Purta însemnele funcţiei, decoraţiile, cizmele, stiletul de paradă şi chipiul cu cozoroc. Era uimitor în ce măsură putea să transforme un chipiu înalt, cu cozoroc, capul unui bărbat chel.

Observându-l pe Anderton, se desprinse de grup şi se îndreptă spre el. Mimica feţei sale uscăţive arăta cât de surprins şi în acelaşi timp cât de încântat era să-l vadă pe comisarul-şef al Poliţiei.

— Ce surpriză, i se adresă el lui Anderton, întinzându-i mâna înmănuşată în gri. Rămăsesem cu impresia că ai fost arestat de comisarul interimar.

— Sunt încă liber, replică scurt Anderton, strângându-i mâna. În definitiv, Witwer are, şi el, banda asta.

Arătă spre pacheţelul pe care Kaplan îl strângea în degetele sale osoase şi înfruntă cu îndrăzneală privirea generalului.

În pofida nervozităţii, generalul Kaplan era bine dispus.

— E o mare ocazie pentru Armată, mărturisi el. Te va bucura să auzi că voi dezvălui public învinuirea fictivă care ţi s-a adus.

— Bine, răspunse evaziv Anderton.

— Va fi clar pentru toată lumea că ai fost acuzat pe nedrept. Generalul Kaplan încerca să descopere ce ştia Anderton. A apucat Fleming să-ţi aducă la cunoştinţă situaţia?

— Într-o oarecare măsură. Vei da citire doar raportului minoritar? Asta e tot ce ai acolo?

— Am să-l confrunt cu raportul majoritar. Generalul Kaplan îi făcu semn unui aghiotant, care se apropie cu o servietă de piele. Totul este aici, spuse, toate dovezile de care avem nevoie. N-o să te deranjeze că te luăm drept exemplu, nu? Cazul tău simbolizează arestarea pe nedrept a nenumăraţi indivizi. Cu un aer rigid, îşi examină ceasul de mână. Trebuie să încep. Vrei să vii alături de mine, pe podium?

— De ce?

Glacial, dar cu un soi de vehemenţă înăbuşită, generalul Kaplan spuse:

— Ca toată lumea să vadă dovada palpabilă. Tu şi cu mine, împreună – ucigaşul şi victima sa. Stând unul lângă altul, pentru a da la iveală frauda sinistră pe care a perpetuat-o Poliţia.

— Cu plăcere, se învoi Anderton. Ce mai aşteptăm?

Derutat, generalul Kaplan se îndreptă spre podium.

Din nou, întoarse o privire nesigură către Anderton, ca şi cum s-ar fi întrebat în mod vizibil de ce îşi făcuse apariţia acesta şi ce anume ştia cu adevărat. Incertitudinea sa crescu în timp ce Anderton urca hotărât treptele podiumului şi ocupa un scaun situat chiar alături de pupitrul destinat vorbitorilor.

— Înţelegi pe deplin ce am de gând să spun? îl întrebă generalul Kaplan. Dezvăluirea va avea repercusiuni serioase. S-ar putea ca Senatul să reconsidere temeiul şi valabilitatea sistemului Precrime.

— Înţeleg, răspunse Anderton, cu braţele încrucişate. Să-i dăm drumul.

O tăcere subită se aşternuse asupra mulţimii. Dar un murmur nerăbdător, lacom, răzbătu în clipa în care generalul Kaplan deschise servieta şi aranjă în faţa sa materialul pe care îl conţinea.

— Omul care stă lângă mine, începu el cu o voce limpede, sacadată, vă e cunoscut tuturor. Poate că vă surprinde prezenţa sa aici, întrucât până de curând a fost descris de Poliţie drept un ucigaş periculos.

Ochii mulţimii se aţintiră asupra lui Anderton. Oamenii îl priveau cu nesaţ pe singurul ucigaş potenţial pe care avuseseră vreodată ocazia să-l vadă de aproape.

— Totuşi, continuă generalul Kaplan, în ultimele câteva ore ordinul de arestare a sa, emis de Poliţie, a fost anulat. Fiindcă fostul comisar-şef al Poliţiei s-a predat de bunăvoie? Nu, acest lucru nu este întru totul corect, îl vedeţi stând aici. El nu s-a predat, dar Poliţia nu mai este interesată de persoana sa. John Allison Anderton nu este vinovat de nici o crimă în trecut, în prezent şi în viitor. Acuzaţia care i s-a adus a fost un fals ordinar, o denaturare diabolică generată de un sistem penal pervertit, bazat pe o falsă premisă – o vastă maşinărie de distrugere care a nenorocit numeroşi bărbaţi şi femei.

Fascinată, mulţimea îşi plimba privirea de la Kaplan la Anderton. Toată lumea cunoştea fondul problemei.

— Mulţi oameni au fost reţinuţi şi întemniţaţi sub domnia aşa zisei structuri profilactice a sistemului de prevenire a infracţiunilor, reluă generalul Kaplan, cu glas din ce în ce mai puternic şi convingător. Acuzaţi nu de crime pe care le-ar fi săvârşit, ci de crime pe care ar fi urmat să le săvârşească. Se afirma că, dacă erau lăsaţi în libertate, aceşti oameni aveau să comită, într-un moment

din viitor, infracţiuni. Dar nu poate exista o cunoaştere autentică a viitorului. De îndată ce se obţine informaţia precognitivă, ea se autoanulează. Aserţiunea că omul acesta va comite o crimă este paradoxală. În toate cazurile, fără nici o excepţie, raportul celor trei precogi ai Poliţiei a invalidat propriile lor date. Chiar dacă nu s-ar fi operat arestări, crimele nu ar fi fost comise.

Anderton asculta într-o doară, auzind doar pe jumătate cuvintele. Mulţimea, în schimb, era numai ochi şi urechi. Generalul Kaplan făcea acum un rezumat al raportului minoritar. Explica în ce consta şi cum luase naştere.

Anderton scoase pe furiş pistolul din buzunar şi îl ţinu în poală. Deja, Kaplan punea deoparte raportul minoritar, materialul precognitiv obţinut de la „Jerry”. Degetele sale subţiri, descărnate, căutară sumarul rapoartelor lui „Donna” şi al lui „Mike”.

— Acesta a fost raportul majoritar iniţial, explică el. Aserţiunea, emisă de primii doi precogi, că Anderton va comite un omor. Iată acum materialul care a fost invalidat în mod automat. Îi voi da citire.

Scoase cu un gest scurt ochelarii săi fără ramă, îi puse pe nas şi începu să citească rar.

O expresie stranie i se întipări pe chip. Se poticni, se bâlbâi şi tăcu brusc. Hârtiile îi zburară din mâini. Ca un animal încolţit, Kaplan se răsuci, se aplecă şi ţâşni de lângă pupitru.

Pentru o clipă, faţa sa descompusă trecu prin dreptul lui Anderton. Sărind în picioare, acesta ridică pistolul, făcu un pas înainte şi trase. Împleticindu-se printre picioarele din faţa scaunelor care umpleau podiumul, Kaplan scoase un singur ţipăt ascuţit de spaimă şi de durere. Dând din mâini şi zvârcolindu-se, ca o pasăre doborâtă, se prăvăli de pe podium pe pavajul de dedesubt. Anderton păşi spre marginea estradei, dar totul se terminase deja.

Kaplan, aşa cum afirmase raportul majoritar, era mort. Pieptul său îngust era o gaură întunecată şi fumegândă, din

care se revărsau bucăţele carbonizate în timp ce trupul era scuturat de spasme.

Cu o senzaţie de greaţă, Anderton se răsuci şi păşi repede pe lângă ofiţerii năuciţi care se ridicaseră în picioare. Ama pe care o ţinea încă în mână îi asigură trecerea nestingherită. Sări de pe platformă şi se amestecă repede în îmbulzeala oamenilor care, zdruncinaţi, înspăimântaţi, se năpusteau în faţă pentru a vedea ce se întâmplase. Incidentul, petrecut chiar sub ochii lor, era de neînţeles. Avea să treacă ceva timp până când acceptarea celor petrecute să ia locul groazei.

La marginea mulţimii, Anderton fu luat în primire de poliţiştii aflaţi în aşteptare.

— Aţi avut noroc că aţi reuşit să ieşiţi de acolo, îi şopti unul dintre ei în timp ce maşina părăsea cu precauţie zona.

— Cred că da, răspunse vag Anderton.

Se lăsă pe spate şi încercă să-şi vină în fire. Tremura şi era ameţit. Brusc, se aplecă în faţă şi vomă violent.

— Bietul om, spuse compătimitor unul din poliţişti.

Cu mintea învârtejită de oroare şi greaţă, Anderton nu putu să-şi dea seama dacă poliţistul se referea la Kaplan sau la el.

X.

Patru poliţişti solizi îi ajutau pe Lisa şi John Anderton să-şi împacheteze şi să-şi încarce lucrurile. În cincizeci de ani, fostul comisar şef al Poliţiei acumulase o cantitate importantă de bunuri materiale. Posac şi îngândurat, Anderton urmărea procesiunea lăzilor cărate spre camioane.

Tot unul din camioane avea să-i ducă şi pe ei la astroport – şi de acolo, cu transporturile inter sisteme, pe Centaurus X. O călătorie lungă pentru un om în vârstă. Dar n-avea să trebuiască s-o facă şi pe cea de întoarcere.

— S-a dus şi penultima ladă, spuse Lisa, absorbită şi preocupată de operaţiune. În pulover şi sandale, dăduse încă o raită prin încăperile goale, pentru o ultimă verificare. Presupun că nu vom avea ce face cu noile ustensile atronice. Pe Cent-Zece se foloseşte încă energia electrică.

— Sper să nu te deranjeze prea mult, zise Anderton.

— Ne vom obişnui, replică Lisa, adresându-i un zâmbet fugar. Nu?

— Nădăjduiesc. Eşti sigură că n-o să regreţi? Dacă m-am gândit că...

— N-o să regret, îl asigură Lisa. Şi acum, ce ar fi să-mi dai o mână de ajutor la ultima ladă?

Pe când se pregăteau să urce în camionul din faţă, o maşină de patrulare îl aduse pe Witwer. Acesta sări din vehicul şi se apropie în grabă, cu o expresie ciudată.

— Înainte de a-ţi lua zborul, îi spuse lui Anderton, va trebui să-mi explici ceva în legătură cu precogii. Senatul mi-a adresat câteva întrebări. Vor să ştie dacă raportul intermediar, retractarea, a fost o eroare... sau ce. Încurcat, încheie: încă tot nu-mi explic asta. Raportul minoritar a fost eronat, nu?

— Care raport minoritar? întrebă Anderton, amuzat.

Witwer clipi repede.

— Deci, asta e. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Aşezându-se în cabina camionului, Anderton îşi scoase pipa şi o umplu cu tutun, apoi, cu bricheta Lisei, o aprinse şi începu să tragă din ea. Lisa se întorsese în casă, dorind să se asigure încă o dată că nu uitaseră nimic important.

— Au fost trei rapoarte minoritare, îi spuse Anderton lui Witwer, delectându-se cu nedumerirea de pe chipul tânărului.

Cândva, Witwer avea să înveţe să facă faţă unor situaţii pe care nu le înţelegea pe deplin. Satisfacţia era ultimul simţământ al lui Anderton. Aşa bătrân şi ostenit cum era, fusese singurul care sesizase adevărata natură a problemei.

— Cele trei rapoarte au fost consecutive, explică el. Primul a fost al lui „Donna”. Pe acea linie temporală, Kaplan îmi dezvăluia conspiraţia, iar eu îl ucideam fără a sta pe gânduri. „Jerry”, într-o fază care o devansa cu puţin pe a lui „Donna”, a folosit raportul ei drept informaţie. A introdus factorul cunoaşterii de către mine a acestui raport. Pe acest al doilea făgaş temporal, tot ce voiam era să-mi păstrez funcţia. Nu mă interesa să-l omor pe Kaplan. Tot ce mă interesa erau poziţia şi viaţa mea.

— Iar al treilea raport a fost al lui „Mike”? Acesta a venit după raportul minoritar? Witwer se corectă: Adică, a venit ultimul?

— „Mike” a fost ultimul dintre cei trei, într-adevăr. Luând la cunoştinţă despre primul raport, hotărâsem să nu îl ucid pe Kaplan. Asta a dat naştere raportului doi. Dar luând la cunoştinţă şi despre acest raport, m-am răzgândit încă o dată. Raportul doi, cu situaţia doi, era ceea ce voia să creeze Kaplan. Era în avantajul Poliţiei să recreeze situaţia unu. Iar în acel moment eu mă gândeam la Poliţie. Îmi dădusem seama ce urmărea Kaplan. Cel de-al treilea raport l-a anulat pe al doilea în acelaşi fel în care al doilea l-a anulat pe primul. Asta ne-a adus de unde plecasem.

Lisa îşi făcu apariţia, gâfâind.

— Să mergem; am terminat totul, aici.

Sprintenă, urcă treptele de metal al camionului şi se strecură lângă soţul ei şi şofer. Cel din urmă porni ascultător motorul, imitat de restul camioanelor.

— Fiecare raport a fost diferit, încheie Anderton. Fiecare a fost unic. Dar două dintre ele se potriveau asupra unui punct. Dacă rămâneam în libertate, aveam să-l omor pe Kaplan. Asta a creat iluzia unui raport majoritar. În realitate, asta e tot ce a fost: o iluzie. „Donna” şi „Mike” au prevăzut acelaşi eveniment... dar pe două linii temporale diferite, survenind în situaţii total diferite. „Donna” şi „Jerry”, aşa-zisul raport minoritar şi jumătate din raportul majoritar, s-au înşelat. Dintre cei trei rapoarte, doar al lui

„Mike” a fost corect… deoarece după raportul său n-a mai fost nici unul pentru a-l anula. La asta se reduce tot.

Camionul se urni. Neliniştit, Witwer începu să alerge uşor pe lângă el, cu faţa lui tinerească şi netedă încreţită de nelinişte.

— Se va mai întâmpla asta? Trebuie să revizuim sistemul şi echipamentele?

— Se poate întâmpla într-o singură împrejurare, răspunse Anderton. Cazul meu a fost unic, fiindcă am avut acces la date. S-ar putea întâmpla din nou – dar numai în cazul următorului comisar şef. Aşa că… bagă de seamă.

Zâmbi uşor, cu un sentiment deloc neglijabil de consolare la vederea expresiei anxioase de pe chipul lui Witwer. Buzele roşii ale Lisei tresăriră şi mâna ei o strânse uşor pe a lui.

— Să fii cu ochii în patru, îl sfătui Anderton pe tânărul Witwer. Ţi s-ar putea întâmpla oricând.

[„The Minority Report”: Originally published in „Fantastic Universe" January 1956]

Un joc de război

În biroul său de la Oficiul Terran de Importuri, bărbatul înalt luă din coşul de sârmă notele dimineţii şi, aşezându-se la masa de lucru, le puse în faţa sa pentru a le citi. Îşi potrivi lentilele de contact şi îşi aprinse o ţigară.

— Bună dimineaţa, ciripi prima notă cu vocea ei subţire, în timp ce Wiseman îşi plimba degetul mare de a lungul benzii lipite. Privind prin fereastra deschisă, către parcare, ascultă absent. Oameni buni, ce naiba faceţi acolo? V-am trimis lotul ăla de... O pauză, până ce vorbitorul, directorul de vânzări al unui lanţ de magazine din New York, găsi dosarul: ...jucării ganimedane. Vă daţi seama că ne trebuie aprobarea la timp pentru planul aprovizionării de toamnă, ca să le putem avea în stoc de Crăciun. Cu o notă de nemulţumire, directorul de vânzări încheie: Jocurile de război vor avea mare căutare şi anul ăsta. Vrem să achiziţionăm cât mai multe.

Wiseman coborî degetul la numele şi calitatea vorbitorului.

— Joe Hauk, ciripi vocea notei. Magazinele pentru copii Appeley.

Aha, îşi zise Wiseman. Lăsă jos nota, luă un blanc şi se pregăti să răspundă. Apoi rosti, cu jumătate de glas:

— Chiar, ce-i cu lotul ăla de jucării ganimedane?

Laboratoarele de testare se ocupau cam de multişor cu ele. De cel puţin două săptămâni.

Fireşte, orice produse ganimedane aveau parte de o atenţie specială în ultima vreme. În cursul ultimului an, sateliţii depăşiseră limitele obişnuitei lor agresivităţi economice şi începuseră – după cum răsuflase dinspre serviciile de informaţii – să pună la cale acţiuni militare deschise împotriva competitorilor, printre care cele Trei Planete Interioare puteau fi considerate elementul de

primă însemnătate. Însă până acum nu se întâmplase nimic. Produsele exportate păstraseră o calitate corespunzătoare, fără vicii ascunse, fără vopsele toxice dacă le lingeai, fără capsule conţinând bacterii.

Şi, cu toate astea...

De la o comunitate atât de inventivă ca ganimedanii te puteai aştepta să dea dovadă de creativitate în orice domeniu de activitate. Subversiunea putea fi abordată ca orice altă iniţiativă – cu imaginaţie şi ingeniozitate.

Wiseman se ridică şi ieşi din birou, îndreptându-se spre clădirea în care se aflau laboratoarele de testare.

Înconjurat de tot felul de produse pe jumătate demontate, Pinario ridică privirea spre şeful său, Leon Wiseman, care tocmai închidea ultima uşă a laboratorului.

— Mă bucur că ai venit, spuse Pinario, deşi în realitate încerca să se eschiveze, ştiind că era cu cel puţin cinci zile în întârziere cu treaba şi că această vizită avea să se lase cu bucluc. Mai bine pune-ţi un costum profilactic, n-aş vrea să te expui vreunui risc.

Vorbise cu solicitudine, dar expresia lui Wiseman rămase severă.

— Am venit în legătură cu trupele alea de asalt la citadelă, la şase dolari setul, zise Wiseman, croindu-şi drum printre grămezile de ambalajele de toate mărimile ale unor articole care aşteptau să fie testate şi aprobate.

— A, setul acela de soldaţi de jucărie ganimedani, rosti uşurat Pinario.

În privinţa asta avea conştiinţa curată. Orice operator din laboratoarele de testare cunoştea instrucţiunile speciale emise de guvernul de la Cheyenne cu privire la „pericolele de contaminare cu particule biologice ostile populaţiilor urbane nevinovate”, un caz confuz tipic al autorităţilor. Putea oricând să bată în retragere – în mod justificat – şi să menţioneze numărul acelei directive.

— I-am lăsat singuri, spuse el, venind în întâmpinarea lui Wiseman. Din cauza pericolului special pe care-l implică.

— S-aruncăm o privire. Crezi că are vreun rost avertismentul ăsta, sau e vorba de altă formă de paranoia legată de „cercurile străine”?

— E justificat, mai ales când e vorba de articole pentru copii.

Câteva semne cu mâna şi o porţiune de perete alunecă lateral, dezvăluind o încăpere anexă.

Ceea ce văzu în mijlocul camerei îl făcu pe Wiseman să se oprească. Un manechin din plastic, în mărime naturală, reprezentând un băieţel de vreo cinci ani, îmbrăcat în haine obişnuite, stătea proptit acolo, înconjurat de jucării. Chiar în clipa aceea, manechinul zise:

— M-am plictisit de asta. Faceţi altceva. După o scurtă pauză, repetă: M-am plictisit de asta. Faceţi altceva.

Jucăriile de pe podea, reglate pentru a răspunde la instrucţiuni emise pe cale orală, îşi abandonară diferitele activităţi şi o luară de la capăt. Economie la costul orei de lucru, explică Pinario. Jucăria asta are de parcurs un întreg repertoriu până să ajungă să merite banii pe care-i va da cumpărătorul. Dacă am sta să ne ocupăm de ea, ar trebui să stăm aici tot timpul.

Chiar în faţa manechinului se aflau grupul de soldaţi ganimedani şi citadela pe care fuseseră construiţi s-o asedieze. Fuseseră pe cale să se furişeze spre ea, printr-o complicată manevră tactică, dar, la comanda manechinului, se opriseră. Acum se regrupau.

— Înregistrezi totul? întrebă Wiseman.

— A, da, răspunse Pinario.

Soldaţii de jucărie aveau vreo cincisprezece centimetri înălţime şi erau făcuţi din compozitul termoplastic aproape indestructibil pentru care li se dusese vestea fabricanţilor de pe Ganimede. Uniformele lor erau o amestecătură de ţinute militare de pe sateliţi şi planetele apropiate. Citadela, un bloc ameninţător, dintr-un material închis la culoare, cu aspect metalic, amintea de o fortăreaţă medievală; la partea superioară avea ambrazuri, jos, un

pod basculant care fusese ridicat, iar pe turnul din vârf flutura o flamură în culori ţipătoare.

Cu o pocnitură şuierătoare, citadela lansă un proiectil asupra atacatorilor. Proiectilul explodă, cu un nor de fum şi un zgomot cu totul inofensive, în mijlocul unui grup de soldaţi.

— Ripostează, observă Wiseman.

— Dar până la urmă pierde, zise Pinario. Trebuie. Sub aspect psihologic, ea simbolizează lumea din jur. Soldaţii, desigur, reprezintă pentru copil propriile sale eforturi de a-i face faţă. Participând la asediul citadelei, copilul capătă un sentiment de adaptare la asprimile vieţii. În cele din urmă învinge, dar numai după o lungă perioadă de străduinţă şi de răbdare. Adăugă: Cel puţin aşa scrie în broşura cu instrucţiuni.

Îi dădu lui Wiseman broşura. Răsfoind-o, acesta întrebă:

— Şi tactica lor de atac se schimbă de fiecare dată?

— Sunt în funcţiune de opt zile. N-au repetat vreo manevră nici măcar o singură dată. Dar iată că începe o nouă acţiune.

Soldaţii se furişau primprejur, apropiindu-se încetul cu încetul de citadelă. Pe ziduri apărură mai multe dispozitive de observaţie care începură să-i urmărească. Folosind alte jucării, soldaţii se ascunseră.

— Pot să încorporeze configuraţii întâmplătoare ale terenului, explică Pinario. Sunt obiectropi. Dacă văd, de pildă, o casă de păpuşi aflată aici pentru testare, intră în ea ca şoarecii. Se răspândesc peste tot.

Pentru a-şi demonstra spusele, ridică o astronavă mare de jucărie, fabricată de o firmă uraniană, şi, scuturând-o, răsturnă din ea doi soldaţi.

— De câte ori cuceresc citadela, procentual?

— Până acum au avut succes într-una din nouă încercări. În spatele citadelei e un buton de reglare. Se poate seta un număr mai mare de reuşite.

Pinario deschise o potecă printre soldaţii care înaintau; Wiseman îl însoţi şi amândoi se aplecară pentru a examina citadela.

— Asta e, de fapt, sursa de energie, spuse Pinario. O chestie isteaţă. Tot de aici emană instrucţiunile pentru soldaţi. Emisii cu înaltă frecvenţă, generate de o cutie cu alice.

Deschizând partea din spate a citadelei, îi arătă şefului său magazia de alice. Fiecare dintre ele era o fracţiune de instrucţiune. Pentru fiecare manevră de asalt, alicele erau trase la sorţi, amestecate şi lăsate să se rearanjeze într-o nouă configuraţie. În felul acesta se obţinea caracterul aleatoriu. Dar întrucât exista un număr finit de alice, trebuia să existe un număr finit de manevre.

— Le încercăm pe toate, zise Pinario.

— Şi procesul ăsta nu poate fi grăbit?

— Trebuie să-i lăsăm timp. S-ar putea să treacă prin o mie de configuraţii, pentru ca apoi...

— Următoarea, îl completă Wiseman, s-o determine să facă o întorsătură de nouăzeci de grade şi să înceapă să tragă în cea mai apropiată fiinţă umană.

— Sau mai rău, rosti încruntat Pinario. Sursa asta are o grămadă de ergi. E făcută să furnizeze energie pentru cinci ani. Însă dacă totul s-ar combina simultan, transformându-se în ceva...

— Continuaţi testul, spuse Wiseman.

Se uitară unul la altul, apoi la citadelă. Acum soldaţii ajunseseră foarte aproape de ea. Brusc, o secţiune a unuia dintre ziduri alunecă în jos, apăru gura unui tun şi soldaţii fură culcaţi la pământ.

— Treaba asta n-am mai văzut-o până acum, murmură Pinario.

Vreme de o clipă, nu se mişcă nimic. Apoi copilul manechin al laboratorului, aşezat printre jucării, spuse:

— M-am plictisit de asta. Faceţi altceva.

Cu o tresărire nervoasă, cei doi bărbaţi îi priviră pe soldaţii care se ridicau şi se regrupau.

Două zile mai târziu, în biroul lui Wiseman îşi făcu apariţia şeful său, un bărbat îndesat şi mânios, cu ochii bulbucaţi.

— Uite ce-i, începu Fowler, termină testele cu drăciile alea de jucării. Ai termen până mâine.

Dădu să iasă, dar Wiseman îl opri.

— Treaba e mai serioasă, zise el. Veniţi cu mine la laborator şi am să vă arăt.

Bombănind tot timpul, Fowler îl însoţi spre laborator.

— N-ai idee cât capital investesc unele firme în chestiile astea, tocmai spunea când intrară. Pentru fiecare articol din care ai o mostră aici, pe Lună există o navă sau un depozit plin de produse care aşteaptă licenţa de import!

Pinario lipsea. Aşa că Wiseman folosi cheia în locul semnelor cu mâna care deschideau camera de încercare.

Manechinul pe care îl confecţionaseră laboranţii era la locul lui, printre jucării. În jurul lui, jucăriile îşi vedeau de treabă. Zarva îl făcu pe Fowler să se strâmbe.

— Asta e ceea ce ne ridică probleme, zise Wiseman, aplecându-se lângă citadelă. Un soldat tocmai se târa pe burtă spre ea. După cum vedeţi, sunt doisprezece soldaţi. Dat fiind numărul lor şi energia de care dispun, plus datele complexe de instrucţiuni care…

— Nu văd decât unsprezece, îl întrerupse Fowler.

— Probabil că unul s-a ascuns, spuse Wiseman.

Din spatele lor, răsună o voce:

— Nu, domnul Fowler are dreptate.

Pinario se apropie, cu un aer grav.

— Am revăzut înregistrarea. Unul a dispărut.

Toţi trei tăcură.

— Poate că l-a nimicit citadela, opină în cele din urmă Wiseman.

Pinario spuse:

— În cazul ăsta se pune o problemă de lege a materiei. Dacă l-a „nimicit”, ce a făcut cu resturile?

— Poate că l-a transformat în energie, îşi dădu cu părerea Fowler, examinând citadela şi restul soldaţilor.

— Am făcut o treabă deşteaptă când ne-am dat seama că a dispărut un soldat, spuse Pinario. I-am cântărit pe cei unsprezece rămaşi plus citadela. Greutatea rezultată este exact aceeaşi cu a setului iniţial – cei doisprezece soldaţi şi citadela. Ceea ce înseamnă că e undeva acolo, înăuntru.

Arătă spre citadelă care, momentan, monitoriza soldaţii pe cale să avanseze. Studiind-o, Wiseman simţi ceva în mod instinctiv. Citadela se schimbase. Era, cumva, altfel.

— Pune banda, spuse.

— Poftim? făcu Pinario, apoi roşi. Desigur.

Ducându-se la manechin, îl deconectă, îl deschise şi scoase din el rola cu banda de înregistrare. Cu mâini tremurătoare, o introduse în proiector.

Urmăriră înregistrarea, asalt după asalt, până ce tuturor li se împăienjeniră ochii. Soldaţii înaintau, se retrăgeau, erau doborâţi, se regrupau, înaintau din nou...

— Dă înapoi, acum, zise brusc Wiseman.

Ultima secvenţă fu reluată.

Un soldat se deplasa sigur spre baza citadelei. Un proiectil tras spre el explodă şi, pentru o clipă, îl ascunse vederii. Între timp, ceilalţi soldaţi se năpustiră într-o încercare frenetică de a escalada zidurile. Soldatul apăru din norul de fum şi continuă să înainteze. Ajunse lângă zid. O porţiune din zid se retrase. Soldatul, aproape contopindu-se cu gaura din zid, folosi ţeava puştii ca pe o şurubelniţă pentru a-şi demonta capul, apoi un braţ, apoi picioarele. Piesele demontate dispărură în deschizătura din citadelă. Când nu mai rămăseseră decât un braţ şi puşca, şi acestea se scurseră orbeşte în citadelă şi dispărură. Deschizătura dispăru.

După o pauză lungă, Fowler vorbi cu glas răguşit:

— Părinţii ar presupune că unul dintre soldaţi a fost pierdut sau distrus de copil. Treptat, interesul jocului ar păli, iar vina ar cădea pe copil.

— Ce ne recomandaţi? întrebă Pinario.

— Ţineţi-i în funcţiune, răspunse Fowler, în timp ce Wiseman dădea aprobator din cap. Lăsaţi să se desfăşoare tot ciclul. Dar nu-i lăsaţi singuri.

— O să pun pe cineva de gardă aici, zise Pinario.

— Mai bine să rămâi de gardă chiar dumneata, spuse Fowler.

Iar Wiseman gândi: Poate c-ar fi mai bine să rămânem cu toţii de gardă. Sau, măcar, Pinario şi cu mine. Mă întreb ce-o fi făcut citadela cu piesele alea? La ce-i vor fi folosit?

Până la sfârşitul săptămânii, citadela înghiţise încă patru soldaţi.

Urmărind-o pe un monitor, Wiseman nu observă nici o schimbare vizibilă. Fireşte. Creşterea va fi fost doar în interior, ascunsă vederii.

Asalturile continuau, cu soldaţii furişându-se şi citadela răspunzând cu foc. Deocamdată însă avea în faţa lui alte produse ganimedane. Jucării noi, pe care trebuia să le inspecteze.

Cu ce să încep? se întrebă.

Primul articol părea foarte simplu: un costum de cowboy din străvechiul Vest al Americii. Cel puţin, aşa era descris. Dar nu dădu prea multă atenţie broşurii – la naiba cu ce aveau de spus despre asta ganimedanii.

Deschise cutia şi scoase costumul. Materialul, de culoare cenuşie, avea ceva de substanţă amorfă. Ce treabă de mântuială, gândi. Nu semăna decât vag cu un costum de cowboy; croiala părea făcută la voia întâmplării. Iar materialul se întindea, deformându-se în timp ce îl învârtea în mâini. Îşi dădu seama că transformase o bucată întreagă din el într-un buzunar care atârna.

— Nu pricep, îi spuse lui Pinario. Ăsta n-o să se vândă.

— Îmbracă-l, zise Pinario. Vei vedea.

Căznindu-se, Wiseman reuşi să se strecoare cumva în costum.

— Nu e nici un risc? întrebă.

— Nu. L-am îmbrăcat şi eu puţin mai înainte. E vorba de ceva mai paşnic de data asta. Dar ar putea fi de efect. Ca să-l faci să funcţioneze, îţi imaginezi.

— Ce anume?

— Orice.

Costumul îl ducea pe Wiseman cu gândul la viaţa de cowboy, aşa că îşi imagină că era la fermă, târşâindu-şi picioarele prin praful drumeagului care mărginea câmpul unde o turmă de oi negre păşteau, cu acea mişcare ciudată, de măcinare grăbită, a maxilarelor lor inferioare. Se oprise lângă îngrăditură – sârmă ghimpată întinsă între stâlpi răzleţi – şi privea oile. Apoi, dintr-o dată, oile formară un şir şi porniră în direcţia unui deal înceţoşat, aflat în afara câmpului său vizual.

Văzu copaci, chiparoşi, profilându-se pe cer. Un şoim, sus de tot, dădea din aripi de parcă ar fi pompat... de parcă, gândi el, s-ar umple cu aer, ca să se ridice mai sus. Şoimul alunecă pe o aripă, apoi se depărtă în zbor planat. Wiseman căută din ochi vreo urmă de pradă. Nimic, doar păşunile arse de soarele verii, cu iarba retezată de turme. Multe lăcuste verzi. Şi pe potecă, chiar în faţa lui, o broască râioasă. Broasca se îngropase în praful gros; nu i se vedea decât partea de sus a corpului.

În timp ce se apleca, încercând să-şi facă destul curaj ca să atingă capul plin de negi ai broaştei, o voce de bărbat rosti de undeva, lângă el:

— Ei, e plăcut?

— Da, răspunse Wiseman. Inspiră adânc mirosul de iarbă uscată; îşi umplu plămânii. Spune-mi, cum se deosebeşte o broască râioasă femelă de un mascul? După pete, sau ce?

— De ce întrebi? se interesă bărbatul, care stătea în spatele lui, uşor ascuns vederii.

— Am dat de-o broască râioasă.

— Ca să vedem despre ce-i vorba, spuse bărbatul, pot să-ţi pun câteva întrebări?

— Sigur.

— Ce vârstă ai?

Asta era uşor.

— Zece ani şi patru luni, răspunse, cu mândrie.

— Unde anume te afli în momentul ăsta?

— La ţară, la ferma domnului Gaylord, unde mă iau cu ei tata şi mama ori de câte ori putem să ne petrecem aici sfârşitul de săptămână.

— Întoarce-te şi uită-te la mine, zise bărbatul. Şi spune-mi dacă mă cunoşti.

Fără nici o tragere de inimă, Wiseman îşi luă ochii de la broască şi întoarse capul. Văzu un adult cu faţa uscăţivă şi un nas lung, un pic asimetric.

— Sunteţi omul care aduce butanul, spuse. De la compania de gaz. Se uită împrejur şi, bineînţeles, văzu camioneta, parcată lângă rezervorul de butan. Tata zice că butanul e scump, dar aici nu există altă…

— Aşa, de curiozitate, îl întrerupse bărbatul, cum se numeşte compania?

— Păi, scrie chiar pe camionetă, răspunse Wiseman, citind inscripţia vopsită cu litere mari. Distributan Pinario, Petaluma, California. Sunteţi domnul Pinario.

— Eşti gata să juri că ai zece ani şi te afli pe un câmp de lângă Petaluma, California? întrebă domnul Pinario.

— Sigur. Dincolo de câmpuri, zări un şir de coline împădurite. Acum voia să ajungă la ele; se săturase de stat la pălăvrăgeală. La revedere, zise, luând-o din loc. Trebuie să fac o excursie.

Începu să alerge pe drumeag, depărtându-se de domnul Pinario. Lăcustele săreau speriate din calea lui. Gâfâind, alergă mai iute, tot mai iute.

— Leon! strigă după el domnul Pinario. Lasă-te păgubaş! Nu mai fugi!

— Am treabă pe dealurile alea, strigă printre gâfâituri Wiseman şi continuă să alerge.

Deodată, ceva îl izbi în plin. Căzu cât era de lung, lovindu-se la mâini, apoi încercă să se ridice. În aerul uscat

al amiezii, ceva pâlpâia în faţa lui. Speriat, se dădu înapoi. Văzu o formă, un perete neted...

— N-ai să ajungi la dealuri, spuse din spatele său domnul Pinario. Mai bine stai locului. Altminteri o să te izbeşti de obiecte.

Mâinile lui Wiseman erau pline de sânge; se julise în cădere. Privi sângele, consternat...

Pinario îl ajută să dezbrace costumul de cowboy, spunând:

— O jucărie cum nu se poate mai dăunătoare. Un scurt răstimp în costumul ăsta şi copilul ar deveni incapabil să se confrunte cu realitatea înconjurătoare. Uite ce-ai păţit..

Ţinându-se cu greu pe picioare, Wiseman cercetă costumul; Pinario i-l scosese cu forţa.

— Nu-i rău, rosti cu glas tremurător. E clar că stimulează tendinţele de izolare deja prezente. Ştiu că am nutrit întotdeauna o iluzie latentă a întoarcerii la copilărie. Mai ales la perioada aceea când mergeam des la ţară.

— Şi observă cum ai încorporat elemente reale, pentru a-ţi prelungi cât mai mult iluzia. Dacă ai fi avut timp, ai fi găsit o cale pentru a încorpora şi peretele laboratorului, poate ca zid al unui hambar.

Wiseman se văzu nevoit să recunoască:

— Începusem deja... să zăresc vechea lăptărie unde îşi duceau fermierii laptele de vânzare.

— Cu timpul, spuse Pinario, ar fi devenit aproape imposibil să fii smuls din această iluzie.

Wiseman gândi: Dacă poate face asta unui adult, nu-i greu de imaginat ce efect ar avea asupra unui copil.

— Celălalt lucru pe care-l aveţi aici, zise Pinario, jocul ăsta, e o aiureală. Crezi că poţi să-l examinezi acum? Nu-i nici o grabă.

— Sunt OK, spuse Wiseman.

Luă cealaltă cutie şi începu s-o deschidă.

— Seamănă foarte mult cu vechiul joc Monopol, zise Pinario. Se numeşte Concern.

Jocul consta într-o tablă de joc din carton, bani de jucărie, zaruri, jetoane care să-i reprezinte pe jucători. Şi certificate de acţionar.

— Trebuie să cumperi acţiuni, ca la toate jocurile de genul ăsta, evident, spuse Pinario. Nu se mai obosi să se uite la instrucţiuni. Să-l chemăm pe Fowler şi să jucăm o partidă; e nevoie de cel puţin trei jucători.

Nu după mult timp, îl avură alături pe directorul departamentului. Se aşezară toţi trei la o masă, cu jocul Concern în faţă.

— Fiecare jucător începe la egalitate cu ceilalţi, explică Pinario, la fel ca la toate jocurile de tipul acesta, iar pe parcursul jocului situaţiile lor se schimbă în funcţie de acţiunile pe care le cumpără la diverse concerne.

Concernele erau reprezentate prin mici obiecte de plastic în culori vii, foarte asemănătoare cu hotelurile şi casele arhaice de la Monopol.

Începură să joace. Aruncau zarurile, mutau piesele pe tabla de joc, făceau oferte şi achiziţionau proprietăţi, plăteau penalităţi, încasau penalităţi, stăteau un timp în „camera de decontaminare”. Între timp, în spatele lor, cei şapte soldaţi de jucărie se furişau iar şi iar spre citadelă.

— M-am plictisit de asta, spuse copilul manechin. Faceţi altceva.

Soldaţii se regrupară. O luară de la capăt, strecurându-se tot mai aproape şi mai aproape de citadelă.

Wiseman vorbi iritat:

— Mă întreb cât timp trebuie să mai continue blestemăţia asta până să ne dăm seama la ce foloseşte.

— Nu se poate şti. Pinario ochi un pachet de acţiuni purpurii şi aurii pe care îl cumpărase Fowler. Astea mi-ar putea fi de folos, zise. Sunt de la o mină bogată de uraniu, de pe Pluton. Ce vreţi pe ele?

— O proprietate preţioasă, mormăi Fowler, cercetându-şi celelalte acţiuni. S-ar putea să închei, totuşi, o tranzacţie.

Cum să mă concentrez la joc, se întrebă Wiseman, când chestia aia e din ce în ce mai aproape de... Dumnezeu ştie ce? De scopul pentru care a fost construită. Masa critică, se gândi deodată.

— O clipă, rosti cu voce joasă, precaută. Puse deoparte acţiunile. Citadela aia n-ar putea fi un reactor?

— Ce fel de reactor? întrebă Fowler, preocupat de câştigul său.

Wiseman spuse tare:

— Daţi-l naibii de joc!

— Ideea e interesantă, zise Pinario, lăsând şi el jos acţiunile. Adică se transformă într-o bombă atomică, piesă cu piesă. Tot adăugând câte ceva, până... Se întrerupse. Nu, ne-am gândit deja la asta. Nu conţine nici un fel de elemente grele. Nu e decât o baterie cu durata de cinci ani, plus o serie de mecanisme mărunte, comandate prin instrucţiuni emise chiar de baterie. Din asta nu se poate face un reactor nuclear.

— Părerea mea este că ar fi mai sigur să plecăm de aici, spuse Wiseman.

Experienţa cu costumul de cowboy îi inspirase mult mai mult respect pentru inventatorii ganimedani. Iar dacă acel costum era ceva chipurile inofensiv...

Uitându-se peste umăr, Fowler spuse:

— Acum nu mai sunt decât şase soldaţi.

Wiseman şi Pinario se ridicară instantaneu în picioare. Fowler avea dreptate. Nu mai rămăsese decât jumătate din setul de soldaţi. Încă unul ajunsese la citadelă şi fusese încorporat.

— Să chemăm un expert în bombe de la Serviciile Militare şi să verifice el, propuse Wiseman. Chestia asta depăşeşte domeniul nostru. Se întoarse spre şeful său, Fowler. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Să terminăm mai întâi jocul, răspunse Fowler.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fim siguri în privinţa asta, zise Fowler. Dar interesul său pătimaş arăta că se implicase

emotiv şi voia să joace până la încheierea jocului. Ce-mi daţi pe acţiunile astea de pe Pluton? Sunt deschis la oferte.

El şi Pinario negociară o tranzacţie. Jocul continuă timp de încă o oră. Până la urmă, pentru toţi trei deveni limpede că Fowler era pe cale să strângă cele mai multe acţiuni. Avea cinci concerne miniere, plus două firme de mase plastice, un monopol al algelor şi toate cele şapte concerne de comerţ cu amănuntul. Datorită controlului său majoritar, câştigase şi cea mai mare parte a banilor.

— Eu am ieşit, spuse Pinario. Îi mai rămăseseră doar acţiuni minore, care nu controlau nimic. Le cumpără cineva pe astea?

Cu banii care îi mai rămăseseră, Wiseman avansă o ofertă. Obţinu acţiunile şi continuă jocul, de această dată doar contra lui Fowler.

— E clar că jocul ăsta este o replică a iniţiativelor economice interculturale tipice, comentă el. Concernele de comerţ cu amănuntul sunt, în mod evident, titluri de proprietate ganimedane.

Simţi un freamăt de emoţie; avusese de două ori la rând zaruri bune şi avea posibilitatea de a adăuga un pachet de acţiuni la cele câteva pe care le mai avea.

— Copiii care vor juca asta vor dobândi o atitudine sănătoasă faţă de realităţile economice. Jocul ăsta o să-i pregătească pentru lumea în care vor intra la vârsta maturităţii.

Dar câteva minute mai târziu pică într-o zonă vastă de acţiuni Fowler şi penalităţile îi secătuiră resursele. Trebui să renunţe la două pachete; sfârşitul era aproape.

Pinario, urmărind soldaţii care înaintau spre citadelă, spuse:

— Ştii, Leon, înclin să fiu de acord cu tine. Chestia asta ar putea fi, totuşi, terminalul unei bombe. Un fel de staţie de recepţie. În momentul în care ar fi complet asamblată, ar putea primi un impuls energetic, transmis de pe Ganimede.

— E posibil aşa ceva? vru să ştie Fowler, sortându-şi banii de joc pe diferite valori.

— Cine ştie ce pot să facă? spuse Pinario, plimbându-se cu mâinile în buzunare. Aţi terminat de jucat?

— Imediat, răspunse Wiseman.

— Spun asta, reluă Pinario, fiindcă acum nu mai sunt decât cinci soldaţi. Treaba se accelerează. A durat o săptămână pentru primul şi doar o oră pentru al şaptelea. Nu m-ar mira ca în următoarele două ore să dispară toţi cinci.

— Am terminat, anunţă Fowler.

Intrase în posesia ultimei acţiuni şi a ultimului dolar.

Wiseman se ridică de la masă.

— Am să chem pe cineva de la Serviciile Militare să verifice citadela. Cât despre jocul ăsta, nu e decât un plagiat după jocul nostru terran, Monopol.

— Poate nu ştiu că avem deja jocul, sub alt nume, opină Fowler.

Pe jocul Concern fu aplicată ştampila de aprobare şi faptul fu adus la cunoştinţa importatorului. În biroul său, Wiseman sună la Serviciile Militare şi le spuse ce voia.

Expertul în bombe era un tânăr tuns scurt, care le zâmbi prietenos în timp ce lăsa jos trusa de scule. Purta o salopetă obişnuită, fără nici un fel de echipament de protecţie.

— Părerea mea, spuse el, după ce examină citadela, este că mai întâi trebuie deconectaţi conductorii de la baterie. Sau, dacă vreţi, putem lăsa ciclul să se termine şi apoi să tăiem firele înainte de a se produce vreo reacţie. Cu alte cuvinte, să lăsăm ultimele elemente mobile să pătrundă în citadelă. Pe urmă, de cum vor fi înăuntru, tăiem firele, o demontăm şi vedem despre ce-i vorba.

— Nu-i nici un pericol? întrebă Wiseman.

— Nu cred. Nu detectez nici un semn de radioactivitate în ea.

Expertul luă un cleşte de tăiat şi se aşeză pe podea, în spatele citadelei.

Acum nu mai erau decât trei soldaţi.

— N-ar trebui să dureze prea mult, rosti voios tânărul.

Un sfert de oră mai târziu, unul dintre cei trei soldaţi ajunse târâş la baza citadelei, îşi demontă capul, braţul, picioarele, trupul şi dispăru bucată cu bucată în deschizătura ce i se pregătise.

— Au mai rămas doi, zise Fowler.

După zece minute, unul dintre soldaţii rămaşi se duse după cel dinaintea lui.

Cei patru bărbaţi se priviră.

— Încă puţin, spuse cu glas înfundat Pinario.

Ultimul soldat înainta pe căi ocolite spre citadelă.

Tunurile acesteia trăgeau în direcţia lui, dar el continua să avanseze.

— Din punct de vedere statistic, spuse tare Wiseman, ca să mai destindă un pic atmosfera, ar fi trebuit să dureze de fiecare dată mai mult, pentru că există mai puţini soldaţi asupra cărora să se concentreze. Ar fi trebuit să înceapă repede, apoi să meargă tot mai încet, iar în cele din urmă acestui ultim soldat i-ar fi trebuit cel puţin o lună ca să...

— Gura, spuse tânărul expert pe un ton potolit, rezonabil. Dacă nu vă supăraţi.

Ultimul dintre cei doisprezece soldaţi atinse baza citadelei. Ca şi cei dinaintea lui, începu să se demonteze.

— Pregăteşte cleştele ăla, scrâşni Pinario.

Bucăţile de soldat alunecară în citadelă. Deschizătura începu să se închidă. Dinăuntrul citadelei răzbătu un bâzâit care creştea repede în intensitate.

— Acum, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fowler.

Expertul în bombe coborî cleştele şi dădu să taie firul care mergea la borna pozitivă. Din cleşte fulgeră o scânteie şi tânărul sări înapoi din reflex; cleştele îi zbură din mână şi alunecă de a lungul podelei.

— Iisuse! bolborosi. Probabil c-am fost legat la pământ.

Ameţit, bâjbâi după cleşte.

— Ai atins cadrul bateriei, spuse Pinario cu nervozitate. Apucă cleştele şi se lăsă pe vine, căutând firul pe dibuite. Poate că dacă înfăşor o batistă în jurul lui... mormăi, retrăgând unealta şi scotocindu-se în buzunar. Are cineva ceva cu care să învelesc ăsta? Nu vreau să mă lase lat. Cine ştie câţi...

— Dă-l încoace, se răsti Wiseman, smulgându-i din mână cleştele. Îl dădu pe Pinario deoparte şi închise fălcile cleştelui pe fir.

Fowler rosti calm:

— Prea târziu.

Wiseman abia dacă auzi vocea directorului; auzea doar zumzetul constant din capul său şi îşi astupă urechile, încercând zadarnic să-l amuţească. Acum părea să treacă din citadelă direct în craniul lui, transmis de oase. Am tras prea mult de timp, gândi. Acum ne-a venit de hac. A câştigat fiindcă suntem prea mulţi; am ajuns să ne ciorovăim...

În mintea sa, o voce rosti:

— Felicitări. Datorită tăriei tale de caracter, ai câştigat.

Pe Wiseman îl năpădi brusc o emoţie puternică, un sentiment de împlinire.

— Şansele împotriva ta erau înfricoşătoare, continuă vocea din capul său. Oricare altul ar fi eşuat.

În clipa aceea înţelese că totul era în ordine. Se înşelaseră.

— Ceea ce ai făcut aici, declară vocea, poţi face în continuare tot restul vieţii. Poţi să-ţi învingi întotdeauna adversarii. Cu răbdare şi perseverenţă, poţi fi biruitor. La urma urmei, Universul nu e ceva chiar atât de copleşitor…

Nu, realiză el cu ironie, nu era.

— Nu sunt decât oameni obişnuiţi, rosti mângâietor vocea. Deci, chiar dacă eşti singur, unul împotriva tuturor, nu ai de ce să te temi. Ai răbdare... şi nu-ţi face griji.

— N-o să-mi fac, zise Wiseman cu glas tare.

Zumzetul încetă. Vocea pierise.

După o pauză lungă, Fowler spuse:

— S-a terminat.

— Nu pricep, făcu Pinario.

— Asta-i ce trebuia să facă, zise Wiseman. E o jucărie terapeutică. Îl ajută pe copil să capete încredere. Demontarea soldaţilor – râse mânzeşte – pune capăt separaţiei dintre el şi lume. Devine una cu ea. Şi, în felul acesta, o cucereşte.

— Aşadar e inofensivă, spuse Fowler.

— Toată munca asta pentru nimic, bombăni Pinario. Apoi se întoarse către expertul în bombe: Îmi pare rău că te-am chemat aici de pomană.

Acum, citadela îşi deschisese larg porţile. Doisprezece soldaţi, din nou intacţi, ieşiră la iveală. Ciclul era încheiat; asaltul putea reîncepe.

— N-am să-i dau aprobarea, spuse brusc Wiseman.

— Cum? făcu Pinario. De ce?

— N-am încredere. E prea complicată pentru ceea ce face de fapt.

— Explică-te, îi ceru Fowler.

— Nu e nimic de explicat. O jucărie atât de complexă, şi tot ce face este să se demonteze şi să se remonteze. Trebuie să mai fie ceva, chiar dacă noi nu ne…

— Scopul este terapeutic, interveni Pinario.

— Las totul la latitudinea ta, Leon, decise Fowler. Dacă ai îndoieli, nu-i da drumul. Mai multă prudenţă nu strică niciodată.

— Poate că mă înşel, zise Wiseman, dar mă tot gândesc: Pentru ce au construit de fapt chestia asta? Am senzaţia că tot nu ştim.

— Şi costumul de cowboy, adăugă Pinario. Nici lui nu vrei să-i dai aprobarea.

— Trece doar jocul, hotărî Wiseman. Concern, sau cum îi zice.

Aplecându-se, se uită atent la soldaţii care reîncepuseră asaltul citadelei. Din nou, nori de fum… manevre, atacuri simulate, retrageri precaute…

— La ce te gândeşti? îl iscodi Pinario.

— Poate că e o diversiune, răspunse Wiseman. Pentru a ne distrage atenţia. Ca să nu observăm altceva. Asta era intuiţia lui, dar nu o putea defini în mod clar. O stratagemă, spuse. În timp ce se petrece altceva. De asta-i aşa complicată. Trebuia să ne bage la bănuieli. Iată de ce au construit-o.

Descumpănit, puse piciorul în faţa unui soldat. Soldatul se refugie imediat în dosul pantofului său, ascunzându-se de monitoarele citadelei.

— Trebuie să fie ceva aflat chiar sub ochii noştri, spuse Fowler, dar noi nu băgăm de seamă.

— Da. Wiseman se întrebă dacă aveau să afle vreodată despre ce era vorba. În orice caz, spuse, o vom ţine aici, unde putem să fim cu ochii pe ea.

Aşezându-se în apropiere, se pregăti să urmărească soldaţii. Căută o poziţie cât mai confortabilă pentru o lungă, lungă aşteptare.

În seara aceea, la ora 18, Joe Hauck, directorul de vânzări al magazinelor pentru copii Appeley, îşi parcă maşina în faţa casei, coborî din ea şi urcă sprinten scările. Sub braţ, ţinea un pachet mare, plat – o „mostră” pe care şi-o însuşise.

— Hei! strigară într-un glas cei doi copii ai săi, Bobby şi Lora, când intră în casă. Ne-ai adus ceva, tati?

Se vârâră în el, blocându-i trecerea. La masa din bucătărie, soţia sa ridică ochii şi lăsă jos revista din care citea.

— Un joc nou pe care l-am ales pentru voi, spuse Hauck.

Despachetă cutia, bine dispus. Nu vedea nici un motiv pentru care nu s-ar fi autoservit cu una din noile jucării; călărise telefonul săptămâni de-a rândul ca să le treacă prin Oficiul de Importuri – şi după toate demersurile, doar unul dintre cele trei produse fusese admis.

În timp ce copiii plecau cu jocul, soţia sa spuse cu voce joasă:

— Iarăşi corupţie la vârf.

Dezaprobase întotdeauna faptul că aducea acasă mărfuri din magazin.

— Avem câteva mii acolo, se justifică Hauck. Depozitul e plin. Nimeni n-o să observe lipsa unei cutii.

În timpul cinei, copiii se ocupară doar de studierea instrucţiunilor de joc. Nu-i interesa nimic altceva.

— Nu mai citiţi la masă, îi dojeni doamna Hauck.

Lăsându-se pe spate în scaun, Joe Hauck reveni la relatarea zilei sale de lucru.

— Şi după toată strădania asta, ce au aprobat? Un joc de doi bani. O să fim norocoşi dacă putem face destulă promoţie pentru a realiza un profit. Jocul ăla cu trupele de asalt ar fi fost cu adevărat profitabil. Dar l-au blocat pe timp nedefinit.

Îşi aprinse o ţigară şi se relaxă, gustând tihna căminului, prezenţa soţiei şi a copiilor săi.

— Tati, vrei să joci? îl întrebă fiica lui. Aici scrie că e bine să fie cât mai mulţi jucători.

— Sigur, spuse Joe Hauck.

În timp ce soţia sa strângea masa, el şi copiii pregătiră tabla de joc, jetoanele, zarurile, banii de hârtie şi pachetele de acţiuni. Aproape imediat se cufundă în joc, captivat; îşi aduse aminte cu câtă plăcere juca Monopol pe vremea copilăriei şi cumpără acţiuni în mod iscusit şi inspirat, astfel încât, spre sfârşitul jocului, acaparase majoritatea concernelor.

Se lăsă pe spate, cu un oftat mulţumit.

— Ei, asta este, le declară el copiilor. Mă tem că am avut un avantaj de la bun început. La urma urmei, nu sunt un ageamiu la genul ăsta de joc. Dobândirea preţioaselor valori imobiliare de pe tabla de joc îi conferea un puternic sentiment de satisfacţie. Îmi pare rău că a trebuit să câştig, copii.

— Dar n-ai câştigat, replică fiica lui.

— Ai pierdut, adăugă fiul său.

— Ce? exclamă Joe Hauck.

— Cel care acumulează cele mai mult acţiuni pierde, spuse Lora. Îi arătă instrucţiunile. Vezi? Scopul e să te descotoroseşti de acţiuni. Ai ieşit din joc, tati.

— Ei, drăcie, zise Hauck, dezamăgit. Ce fel de joc e ăsta? Satisfacţia lui se evaporase. Nu e nici o distracţie.

— Acum trebuie să terminăm noi doi jocul, spuse Bobby, ca să vedem cine câştigă până la urmă.

Ridicându-se de la masă, Joe Hauck mormăi:

— Nu pricep. Ce ar putea vedea cineva la un joc în care câştigătorul nu se alege cu nimic?

În spatele lui, cei doi copii continuară să joace. În timp ce acţiunile şi banii treceau de la unul la altul, copiii deveneau tot mai pasionaţi. Când jocul ajunse în stadiul final, erau de-a dreptul fascinaţi.

Nu cunosc Monopol, îşi spuse Hauck, de aceea jocul ăsta trăsnit nu li se pare ciudat.

Oricum, important era că puştilor le făcea plăcere să joace Concern. Era clar că jocul se va vinde şi ăsta era lucrul care conta. Cei doi copii învăţau deja firescul cedării bunurilor pe care le deţineau. Îşi dădeau acţiunile şi banii cu aviditate, cu un fel de abandon înfrigurat.

Întorcând capul şi privindu-l cu ochi strălucitori, Lora spuse:

— E cea mai faină jucărie educativă pe care ai adus-o vreodată acasă, tati!

[„War Game”: Originally published in „Galaxy” Dec 1959]

Ce spun morţii

I.

De o săptămână, corpul lui Louis Sarapis, într-un sicriu din plastic transparent, era expus în sala prin care vizitatorii nu conteneau să se perinde – feţe plânse, doamne în vârstă purtând haine de doliu, într-o atmosferă de suspine înăbuşite şi murmure.

Într-un colţ al vastei încăperi, Johnny Barefoot aştepta nerăbdător să ajungă lângă trupul lui Sarapis. Dar nu pentru a-i aduce un ultim omagiu; treaba lui aici, descrisă cu de amănuntul în testamentul lui Sarapis, era cu totul alta. Ca manager de *public relations* al defunctului, treaba lui era, pur şi simplu, să-l readucă la viaţă pe Louis Sarapis.

„Hristoase!” mormăi pentru sine când, uitându-se la ceas, constată că mai erau încă două ore până ce uşile sălii aveau, în sfârşit, să se închidă. Îi era foame. Iar adierea rece care venea dinspre învelişul criogenic al sicriului nu făcuse decât să-i sporească, minut cu minut, starea de disconfort.

În acel moment, soţia lui, Sarah Belle, se apropie, întinzându-i un termos cu cafea fierbinte.

— Poftim, Johnny. Ridică mâna şi-i îndepărtă de pe frunte şuviţele de păr negru şi lucios, de indian chiricahua. N-arăţi prea bine.

— Nu, întări el. Chestia asta mă calcă pe nervi. Nu prea mă dădeam eu în vânt după el nici când trăia şi cu siguranţă că nu mi-e mai simpatic acum.

Arătă cu un gest scurt al capului spre sicriu şi defilarea îndoliaţilor.

— *Nil nisi bonum,* rosti încet Sarah Belle.

El îi aruncă o privire încruntată, neînţelegând ce-i spusese. Ceva într-o limbă străină, fără îndoială. Sarah Belle avea studii superioare.

— Ca să-l citez pe iepuraşul Thumper, zise Sarah Belle, zâmbindu-i afectuos, „dacă nu poţi spune nimic de bine, nu spune nimic”. Şi adăugă: Din Bambi, un vechi film clasic. Dacă ai merge cu mine în fiecare luni seara la prelegerile de la Muzeul de Artă Modernă...

— Ascultă, Sarah Belle, spuse disperat Johnny Barefoot, nu vreau să-l readuc la viaţă pe pungaşul ăsta bătrân. Cum m-oi fi vârât în beleaua asta? Eram sigur că, din clipa în care embolia l-a pus la pământ, puteam să-mi iau adio de la întreaga afacere.

Numai că nu se întâmplase tocmai aşa.

— Scoate-l din priză, spuse Sarah Belle.

— Ce?

Ea râse.

— Ţi-e frică s-o faci? Deconectează sursa de energie a învelişului criogenic şi se va încălzi. N-o să mai fie nevoie să-l reînvii, nu-i aşa? Prin ochii ei albaştri trecu o lucire jucăuşă. Te temi de el, presupun. Bietul de tine. Îl bătu uşurel pe braţ. Ar trebui să divorţez, dar n-am s-o fac; ai nevoie de o mămicuţă care să-ţi poarte de grijă.

— Te înşeli, replică el. Louis zace în coşciugul ăla, complet neputincios. Ar fi... lipsit de bărbăţie să-l deconectez.

Sarah Belle vorbi pe un ton liniştit:

— Dar într-o zi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dai piept cu el, Johnny. Iar când va fi în semiviaţă, avantajul o să fie de partea ta. Aşa că va fi un moment prielnic; s-ar putea să scapi nevătămat.

Se întoarse şi se îndepărtă, vârându-şi mâinile în buzunarele pardesiului, din cauza răcorii din sală.

Mohorât, Johnny îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de perete. Soţia sa avea dreptate, desigur. Un semivieţuitor n-avea nici o şansă într-o confruntare directă cu o persoană în viaţă. Şi totuşi... simţea că i-ar fi lipsit curajul, căci încă

din copilărie nutrise un sentiment de respect şi teamă faţă de Louis, care domina transporturile 3-4 – rutele comerciale dintre Pământ şi Marte – de parcă ar fi fost un copil care muta astronave de jucărie pe un carton din camera lui. Iar acum, după moartea sa la vârsta de şaptezeci de ani, bătrânul controla, prin Wilhelmina Securities, o sută de companii asociate – şi neasociate – de pe cele două planete. Venitul său net nu putea fi calculat, nici măcar în scopul impozitării; şi, de fapt, n-ar fi fost înţelept nici din partea experţilor financiari ai Guvernului să încerce.

E vorba de copiii mei, gândi Johnny. La ei şi la şcoala pe care o urmează în Oklahoma trebuie să mă gândesc. Nu l-ar fi deranjat nicidecum să-şi facă de lucru cu bătrânul Louis, dacă n-ar fi fost cap de familie. Dar nimic nu însemna mai mult pentru el decât cele două fetiţe şi, fireşte, Sarah Belle. La ei trebuie să mă gândesc, nu la mine, îşi spuse din nou, acum, când aştepta momentul pentru a scoate cadavrul din sicriu, conform instrucţiunilor amănunţite ale bătrânului. Ia să vedem. Probabil că are o perioadă totală de semiviaţă în jur de un an, pe care va dori s-o repartizeze strategic; de pildă, la sfârşitul fiecărui an fiscal. Probabil că o va întinde de-a lungul a două decenii, câte o lună, din când în când, iar spre sfârşit, la apropierea scadenţei, poate câte o săptămână.

Şi în cele din urmă, bătrânului Louis nu-i vor mai rămâne decât câteva ore; semnalul va fi tot mai slab, scânteia slabă a activităţii electrice va rătăci prin celulele cerebrale îngheţate, va începe să pâlpâie, cuvintele emise prin instalaţia de amplificare se vor rări, vor deveni neinteligibile. Apoi... liniştea şi, în sfârşit, mormântul. Dar asta s-ar fi putut petrece peste douăzeci şi cinci de ani; ar fi fost anul 2100 înainte ca procesele cerebrale ale bătrânului să înceteze cu totul.

Trăgând din ţigară, Johnny Barefoot se gândi la ziua în care intrase timorat în biroul de personal de la Archimedean Enterprises, spunându-i timid fetei de la

ghişeu că voia o slujbă. Avea de vânzare câteva idei excelente, idei care, în esenţă, l-ar fi scăpat pe Sarapis de necesitatea folosirii forţei de muncă sindicalizate. Era o stratagemă mârşavă, şi era conştient de asta, dar avusese dreptate; merita preţul. Fata îl trimisese la domnul Pershing, şeful Serviciului Personal, iar Pershing îl trimisese la Louis Sarapis.

— Adică să lansez din largul *oceanului?* întrebase Sarapis. Din Atlantic, dincolo de limita de cinci kilometri?

— O organizaţie sindicală e o organizaţie naţională, răspunsese Johnny. Nici una, nici alta nu are jurisdicţie dincolo de apele teritoriale. Dar o organizaţie de afaceri e internaţională.

— Voi avea nevoie de oameni acolo. De acelaşi număr de oameni, ba chiar de mai mulţi. De unde-i voi lua?

— Mergeţi în Birmania[3], sau în India, sau în Malaysia, spusese Johnny, şi veţi găsi tineri muncitori necalificaţi. Îi formaţi dumneavoastră, pe baza unui contract de instruire profesională compensatoriu. Altfel spus, le reţineţi salariile în schimbul costului transbordării.

Era o formă de peonaj[4], ştia asta. Dar lui Louis Sarapis îi surâsese ideea. Un mic imperiu în largul oceanului, menţinut în funcţiune de oameni lipsiţi de drepturi legale. Ideal.

Sarapis procedase întocmai şi-l angajase pe Johnny în Serviciul său de *public relations;* era cel mai bun loc pentru un om cu idei excelente, de natură non tehnică. Altfel spus, un om fără studii: un astud. Un profan, un marginalizat. Un neisprăvit, fără nici o diplomă.

— Ascultă, Johnny, i se adresase odată Sarapis. Cum se face că, deşi eşti atât de deştept, n-ai urmat nici o şcoală? Toată lumea ştie că treaba asta-i fatală, în ziua de azi. Vreun impuls sinucigaş, oare?

---

[3] Astăzi, Uniunea Myanmar (n. tr.).

[4] Menţinerea unor persoane în condiţii de servitute sau de cvasisclavie pentru achitarea, prin muncă fără plată, a unei datorii sau obligaţii (de la *peon*, odinioară, muncitor agricol din America Latină, mai ales Mexic, a cărui muncă era exploatată prin această practică) (n. tr.).

Şi rânjise, arătându-şi dinţii din oţel inoxidabil.

— Te-ai prins, Louis, răspunsese el, arţăgos. Aş vrea să mor. Mă detest. În momentul acela îşi amintise de ideea lui cu peonajul. Dar asta venise după ce renunţase la studii, aşa că nu ăsta va fi fost motivul. Poate c-ar trebui să consult un psihanalist, adăugase.

— Nişte şarlatani, cu toţii! replicase Louis. Ştiu, fiindcă am avut şase, care au lucrat în exclusivitate pentru mine, într-un un moment sau altul. Ceea ce nu-i în regulă la tine este că eşti un tip invidios; dacă nu poţi să te căpătuieşti, refuzi. Nu-ţi place să urci treaptă cu treaptă, nu-ţi place lupta îndelungată.

Dar m-am căpătuit, îşi spuse Johnny Barefoot, îşi spusese încă de pe atunci. Faptul că lucrez pentru tine înseamnă că am dat lovitura. Toată lumea vrea să lucreze pentru Louis Sarapis. Sarapis oferă locuri de muncă la tot felul de oameni.

Privind şirul pe două rânduri al persoanelor îndoliate care se scurgeau pe lângă sicriu, se întrebă dacă toţi aceşti oameni erau angajaţi sau rude ale angajaţilor lui Sarapis. Ori asta, ori oameni care beneficiaseră de pe urma subvenţiei publice pe care Sarapis, făcând presiuni asupra Congresului, izbutise s-o transforme în lege în cursul recesiunii economice din urmă cu trei ani. Sarapis, la vârsta senectuţii, un colosal tătucă al săracilor, al muritorilor de foame, al şomerilor. Bucătării ambulante care împărţeau supă… Oameni stând la coadă, şi pe atunci. Exact ca acum.

Poată că oamenii aflaţi astăzi aici fuseseră prezenţi şi în cozile acelea.

Tresări, când unul dintre paznicii sălii îl atinse cu cotul.

— Auziţi, nu sunteţi domnul Barefoot, PR-ul lui moş Louis?

— Ba da, răspunse Johhny. Stinse ţigara şi începu să deşurubeze capacul termosului pe care i-l adusese Sarah Belle. O cafea? îl întrebă pe paznic. Sau poate eşti obişnuit cu frigul din sălile astea publice.

Oraşul Chicago pusese la dispoziţie această sală în care să fie depus corpul lui Louis, pentru ca lumea să-i poată aduce un ultim omagiu. Era un semn de recunoştinţă pentru tot ce făcuse aici. Pentru fabricile pe care le deschisese, pentru locurile de muncă pe care le crease.

— Nu-s obişnuit, spuse paznicul, acceptând un pahar de cafea. Ştiţi, domnule Barefoot, v-am admirat dintotdeauna fiindcă, deşi sunteţi astud, aţi obţinut o slujbă dintre cele mai bune, cu un salariu de invidiat, ca să nu mai vorbim de faimă. Sunteţi un exemplu pentru noi, ceilalţi astuzi.

Johnny scoase un mârâit şi sorbi din cafea.

— Desigur, continuă paznicul, cred că, de fapt, lui Sarapis ar trebui să-i fim recunoscători. Şi dumneavoastră tot el v-a oferit slujba. Cumnatul meu a lucrat pentru el cu cinci ani în urmă, într-o perioadă în care nimeni nu mai făcea angajări, în afară de Sarapis. Se tot spune că era un zgârcit bătrân – că se războia cu sindicatele şi aşa mai departe. Dar le-a dat totuşi pensii la atâţia bătrâni... Taică-meu a trăit dintr-un program de pensii Sarapis până în ziua morţii. Şi toate proiectele alea de lege pe care le-a trecut prin Congres; ăia n-ar fi votat nici una din legile de ajutor social pentru nevoiaşi, dacă Sarapis n-ar fi făcut presiuni.

Johnny mârâi.

— Nu-i de mirare că vin atâţia oameni aici, zise paznicul. Înţeleg bine de ce. Cine o să-i mai ajute pe cei mărunţi, pe astuzii ca dumneavoastră şi ca mine, acum, când el nu mai e?

Johnny nu avea un răspuns. Nici pentru el, nici pentru paznic.

Ca proprietar al Morgii Fraţilor Dragi, legea îi cerea lui Herbert Schoenheit von Vogelsang să-l consulte pe consilierul juridic al defunctului domn Sarapis, bine cunoscutul domn Claude St. Cyr. În esenţă, trebuia să ştie cu exactitate cum urmau să fie repartizate perioadele de semiviaţă; sarcina sa era să se ocupe de aspectele tehnice.

Treaba ar fi trebuit să fie una de rutină, însă un impediment se ivi aproape numaidecât. Îi fu imposibil să dea de domnul St. Cyr, administratorul averii lui Louis Sarapis.

La naiba! gândi Schoenheit von Vogelsang, închizând telefonul la care nu răspundea nimeni. Ceva nu-i în regulă; nu s-a mai pomenit una ca asta la un om atât de important.

Telefonase de la cripte – locul unde semivieţuitorii erau menţinuţi în învelişurile lor criogenice permanente. Când urcă la etaj, un bărbat cu o expresie îngrijorată şi cu un aspect de faţă bisericească aştepta la ghişeu, cu talonul unui cec de recuperare în mână. Era clar că venise să ridice o rudă. Ziua Reînvierii – sărbătoarea prin care erau celebraţi în mod public semivieţuitorii – bătea la uşă; curând avea să înceapă năvala.

— Da, domnule, i se adresă Herb, cu un zâmbet afabil. O să mă ocup personal de talonul dumneavoastră.

— E vorba de o doamnă mai în vârstă, spuse clientul. La vreo optzeci de ani, mică de statură şi stafidită. N-am venit doar să vorbesc cu ea, aş vrea să o scot câtva timp. E bunica mea.

— O clipă, rosti Herb şi se întoarse la cripte pentru a căuta numărul 3054039-B.

După ce reperă persoana în cauză, examină fişa de evidenţă ataşată: aceasta menţiona un rest de semiviaţă de doar cincisprezece zile. În mod automat, conectă un amplificator portabil în locaşul din capacul de sticlă al sicriului, îl acordă şi ascultă pe frecvenţa corespunzătoare, în aşteptarea unui indiciu de activitate cerebrală.

Slab, dinspre amplificator se auzi:

— ...şi atunci Tillie şi a luxat glezna şi am crezut că nu se va mai face bine niciodată. A fost atât de nesăbuită, vrând imediat să înceapă din nou să meargă...

Mulţumit, deconectă amplificatorul şi chemă un muncitor de la sindicat care să se ocupe de transportul căruciorului cu numărul 3054039-B la rampa de încărcare,

de unde clientul putea să-l urce în elicopterul sau în maşina lui.

— Aţi verificat-o? întrebă acesta în timp ce plătea.

— Personal, îl asigură Herb. Funcţionează perfect. O Zi a Reînvierii fericită, domnule Ford, adăugă, cu un zâmbet.

— Mulţumesc, răspunse clientul şi se îndreptă spre rampă.

Pentru ziua când mi-o suna mie ceasul, îşi spuse Herb, le voi cere prin testament moştenitorilor să mă reînvie doar câte o zi în fiecare secol. În felul ăsta, o să pot urmări soarta omenirii. Dar asta ar fi implicat cheltuieli de întreţinere exorbitante pentru moştenitori şi fără îndoială că, mai devreme sau mai târziu, ar fi făcut după capul lor, l-ar fi scos din învelişul criogenic şi – Doamne fereşte! – l-ar fi îngropat.

— Înhumarea este o barbarie, mormăi el, cu voce tare. O relicvă a originilor primitive ale civilizaţiei noastre.

— Da, domnule, încuviinţă de la maşina de scris secretara sa, domnişoara Beasman.

La cripte, câţiva clienţi comunicau în şoaptă cu rudele lor aflate în semiviaţă, repartizaţi la distanţe egale de-a lungul intervalelor dintre sicrie. Era atât de senină imaginea acestor persoane devotate, care veneau cu regularitate să-şi aducă omagiul. Veneau cu mesaje, cu veşti despre ceea ce se întâmpla în lumea de afară, îi îmbărbătau pe triştii semivieţuitori în cursul scurtelor răstimpuri de activitate cerebrală. Şi... îi plăteau lui Herb Schoenheit von Vogelsang; administrarea unei morgi era o afacere profitabilă.

— Tata pare puţin slăbit, îl abordă un tânăr. Mă întreb dacă n-aţi putea să vă rupeţi un minut ca să-l verificaţi un pic. V-aş fi foarte recunoscător.

— Desigur, spuse Herb, însoţindu-l pe client de-a lungul intervalului, până la părintele său decedat.

Fişa de evidenţă menţiona un rest de doar câteva zile; asta era explicaţia scăderii activităţii cerebrale. Totuşi... Mări intensitatea amplificării şi vocea semivieţuitorului

deveni o idee mai puternică. E aproape pe ducă, gândi Herb. Era limpede că fiul nu voia să vadă fişa, că, de fapt, nu-l preocupa faptul că legătura cu tatăl său începea să se piardă. Aşa că Herb nu-i spuse nimic; se mulţumi să se îndepărteze, lăsându-l pe client să vorbească cu părintele său. De ce i-ar fi spus? De ce să-i dea o veste rea?

La rampa de încărcare apăruse între timp o furgonetă din care săriră doi oameni purtând bine cunoscutele uniforme azurii ale firmei de Transporturi şi Depozite Interplanetare Atlas. Probabil că aduseseră un alt semivieţuitor sau veniseră să ridice unul care încetase cu totul din viaţă. Herb se îndreptă spre ei.

— Da, domnilor.

Şoferul furgonetei se aplecă pe fereastră şi zise:

— L-am adus pe domnul Louis Sarapis. Locul e pregătit?

— Bineînţeles, răspunse prompt Herb. Dar nu reuşesc să iau legătura cu domnul St. Cyr ca să stabilesc programul. Când trebuie resuscitat?

Din furgonetă coborî un bărbat cu părul negru şi ochi ca nişte nasturi negri strălucitori.

— Sunt John Barefoot. Conform prevederilor testamentare, eu mă ocup de domnul Sarapis. Trebuie readus la viaţă imediat. Acestea sunt instrucţiunile pe care sunt însărcinat să le duc la îndeplinire.

— Înţeleg, spuse Herb, dând din cap. Foarte bine. Aduceţi-l înăuntru şi vom stabili imediat conexiunea.

— E frig aici, observă Barefoot. Mai frig decât în sala în care a fost depus.

— Normal, replică Herb.

Oamenii din furgonetă începură să împingă căruciorul pe care se afla sicriul. Herb observă cu coada ochiului chipul mortului, o faţă masivă, cenuşie, semănând cu ceva turnat dintr-o matriţă. Impresionant, bătrânul pirat, gândi el. Bună treabă pentru noi toţi că a dat în sfârşit în primire, în ciuda operei lui filantropice. În fond, cui îi trebuie acte de caritate? Mai ales de-ale lui. Fireşte, Herb nu-i

împărtăşi gândul lui Barefoot; îşi văzu de treabă, conducând oamenii spre locul stabilit.

— O să-l auziţi vorbind peste cincisprezece minute, îi promise lui Barefoot, care părea încordat. Nu vă faceţi griji, n-am înregistrat aproape niciodată eşecuri în stadiul acesta; sarcina reziduală iniţială este, în general, foarte puternică.

— Presupun că doar mai târziu, când începe să scadă... vă confruntaţi cu probleme tehnice.

— De ce a dorit să fie resuscitat atât de repede?

Barefoot se încruntă, dar nu-i răspunse.

— Scuze, rosti Herb şi continuă să aranjeze cablajele, care trebuiau adaptate perfect la bornele catodice ale sicriului. La temperaturi scăzute, explică el cu voce joasă, scurgerea curentului este, practic, nestânjenită. Nu există rezistenţă măsurabilă la minus 65 de grade. Gata... Introduse conectorul anodic. Semnalul ar trebui să fie clar şi puternic, adăugă, şi deschise amplificatorul.

Un bâzâit. Nimic altceva.

— Ei? făcu Barefoot.

— O să mai verific o dată, zise Herb, întrebându-se ce se dereglase.

— Ascultă, spuse liniştit Barefoot, dacă o dai în bară şi laşi să se stingă scânteia...

Nu era nevoie să termine; Herb ştia.

— Vrea să participe la Convenţia Naţională a Partidului Democrat-Republican? întrebă.

Convenţia urma să aibă loc spre sfârşitul lunii, la Cleveland. În trecut, Sarapis participase activ la manevrele de culise ale convenţiilor de desemnare a candidaturilor, atât la Partidul Democrat-Republican, cât şi la Partidul Liberal. De fapt, se spunea că el îl alesese pe ultimul candidat democrat republican la Preşedinţie, Alfonse Gam. Dar dichisitul, chipeşul Gam pierduse la mustaţă.

— Tot nu prinzi nimic? întrebă Barefoot.

— Ăă, se pare...

— Nimic. E clar. De data aceasta Barefoot arboră o expresie rău prevestitoare. Dacă nu poţi să-l învii în următoarele zece minute, o să iau eu legătura cu Claude St. Cyr, îl vom muta de la morga dumitale şi te vom acuza de neglijenţă.

— Fac tot ce pot, spuse Herb, transpirând în timp ce moşmondea la cablajele sicriului. Criogenarea n-am efectuat o noi: să nu uitaţi asta. S-ar putea să se fi comis atunci vreo greşeală.

Bâzâitul fu înlocuit de un zgomot de fond.

— Începe? întrebă Barefoot.

— Nu, recunoscu Herb, acum de-a dreptul neliniştit; de fapt, era un semn rău.

— Mai încearcă, zise Barefoot.

Dar nu era necesar să-i spună asta lui Herbert Schoenheit von Vogelsang, care se lupta cu disperare, apelând la toate cunoştinţele sale, la toţi anii săi de competenţă profesională în domeniu. Cu toate astea, nu reuşea să facă nimic; Louis Sarapis rămânea mut.

N-am să reuşesc, îşi dădu seama Herb, îngrozit. Şi nu înţeleg de ce. CE NU-I ÎN REGULĂ? Un client de seamă, ca ăsta, şi tocmai acum să se întâmple o porcărie. Continuă să trudească, fără a se uita la Barefoot, fără a îndrăzni să se uite.

La radiotelescopul de la Kennedy Slough, pe partea întunecată a Lunii, tehnicianul şef Owen Angress descoperi că tocmai captase un semnal care emana dintr-o regiune aflată la distanţă de-o săptămână lumină de sistemul solar, în direcţia Proximei. În mod obişnuit, o asemenea zonă a spaţiului prezenta prea puţin interes pentru Comisia ONU pentru Comunicaţii Cosmice, dar ce se întâmpla acum, realiză Owen Angress, era fără precedent.

Ceea ce ajungea la el, cu amplificarea maximă a marii antene a radiotelescopului, era, slabă, dar distinctă, o voce umană.

— ...probabil că le-a scăpat, spunea vocea. Dacă ştiu cu cine am de-a face, şi cred că ştiu. Johnny ăsta! Ar lua-o pe de lături dacă n-aş sta cu ochii pe el, dar cel puţin nu-i un şnapan, ca St. Cyr. Bine am făcut că l-am concediat pe St. Cyr. Presupunând că reuşesc să...

Vocea se pierdu pentru câteva momente.

Ce naiba-i acolo? se întrebă Angress, stupefiat. „La 1,5 secunde dintr-un an lumină”, murmură, făcând repede un marcaj pe harta spaţială la a cărei actualizare lucrase până atunci. „Nimic. Nu-s decât nori de praf cosmic.” Nu pricepea ce putea să însemne semnalul. Să fi fost reverberaţia unei emisii din apropiere? Era, cu alte cuvinte, doar un ecou?

Sau interpreta el în mod eronat calculele?

Cu siguranţă că era o eroare. Cineva care medita la un emiţător din afara sistemului solar... un om liniştit, care gândea cu voce tare, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a adormi, ca şi cum ar fi făcut asociaţii verbale libere... nu, nu avea nici o noimă.

Mai bine să-i raportez treaba asta lui Vikov, la *Academia Sovietică de Ştiinţe,* îşi spuse. Vikov era actualul său controlor; luna viitoare avea să fie Jamison, de la MIT.[5] *Poate că-i vorba de-o navă de cursă lungă care...*

Vocea se auzi iarăşi, cu claritate:

— ...Gam ăla e un nătărău; am greşit alegându-l. Acum îmi dau seama, dar e prea târziu. Alo? Gândurile părură să se limpezească, cuvintele deveniră mai desluşite. Mă întorc?... Pentru numele lui Dumnezeu, e timpul! Hei! Johnny! Eşti acolo?

Angress luă telefonul şi tastă codul Uniunii Sovietice.

— Spune ceva, Johnny! ceru rugător glasul celui care vorbea. Hai, băiete. Mă gândesc la atâtea afurisite de lucruri. Am atât de multe de făcut. A început Convenţia? Aici nu mai am noţiunea trecerii timpului, nu văd şi n-aud nimic; aşteaptă până ai să ajungi aici şi o să-nţelegi...

---

[5] Massachussetts Institute of Technology - Institutul Tehnologic din Massachussetts (n. tr.).

Din nou, vocea se pierdu.

Asta-i exact ceea ce Vikov numeşte un „fenomen”, gândi Angress. *Şi-mi dau seama de ce.*

II.

La ştirile serii de la televizor, Claude St. Cyr îl auzi pe crainic trăncănind ceva despre o descoperire făcută de radiotelescopul de pe Lună, dar nu-i dădu atenţie: era ocupat să prepare cocteiluri cu martini pentru oaspeţii săi.

— Da, îi spuse el Gertrudei Harvey, oricât de ironic ar părea, am redactat eu însumi testamentul, inclusiv clauza care mă demitea în mod automat, scoţându-mă din funcţiune în momentul în care el avea să moară. Şi-am să-ţi spun de ce a făcut Louis asta. Avea tot soiul de bănuieli paranoice în privinţa mea, drept care şi-a închipuit că o astfel de clauză o să-l asigure că nu va fi... Făcu o pauză ca să măsoare mica doză de vermut care trebuia să însoţească ginul. Că nu va fi trimis pe lumea cealaltă înainte de vreme.

Zâmbi maliţios şi Gertrude, aşezată decorativ pe canapea, lângă soţul său, îi întoarse zâmbetul.

— Că tare mult i-a mai servit, comentă Phil Harvey.

— Ce dracu’! protestă St. Cyr. N-am avut nici un amestec în moartea lui; a fost o embolie... un cheag zdravăn care s-a blocat ca un dop în gâtul unei sticle. Râse, încântat de propria-i figură de stil. Natura a găsit singură remediul.

Gertrude spuse:

— Ascultaţi. La televizor... Zic nişte chestii ciudate.

Se ridică şi se duse lângă aparat, aplecându-se lângă difuzor ca să audă mai bine.

— Probabil că-i nătângul ăla de Margrave, spuse St. Cyr. Cu vreunul din discursurile lui politice.

Kent Margrave era preşedinte de patru ani. Liberal, reuşise să-l învingă pe Alfonse Gam, favoritul lui Louis

Sarapis pentru Biroul Oval. De fapt, Margrave, cu toate greşelile lui, era un politician destul de abil; izbutise să convingă mase largi de alegători că a avea drept preşedinte o marionetă a lui Sarapis nu era o idee prea strălucită.

— Nu, spuse Gertrude, aranjându-şi cu grijă fusta peste genunchii goi. Este... agenţia spaţială, cred. Ştiinţă.

— Ştiinţă! râse St. Cyr. Păi, atunci s-ascultăm; admir ştiinţa. Dă-l mai tare.

Probabil că s-a descoperit încă o planetă în sistemul Orion, îşi spuse. Ceva în plus pentru a da un scop existenţei noastre comune.

— O voce provenind din spaţiul cosmic, spunea crainicul televiziunii, i-a lăsat în această seară complet descumpăniţi pe oamenii de ştiinţă din Statele Unite şi din Uniunea Sovietică.

— O, nu! pufni St. Cyr, cât pe ce să se înece cu martiniul. O voce din spaţiul cosmic... nu, fie-vă milă! Îndoindu-se de râs, se retrase, ferindu-se de televizor; nu mai suporta să audă. Asta ne mai lipsea, îi spuse lui Phil. O voce care se dovedeşte a fi... ştii tu cine.

— Cine? întrebă Phil.

— Dumnezeu, fireşte. Radiotelescopul de la Kennedy Slough a captat vocea lui Dumnezeu şi acum vom primi un nou set de porunci divine sau măcar câteva suluri de pergament. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu batista lui de olandă.

— În ceea ce mă priveşte, replică aspru Phil Harvey, sunt de acord cu soţia mea. Găsesc că e fascinant.

— Uite ce-i, prietene, ştii foarte bine că se va dovedi a fi un radio portabil pierdut de vreun student japonez aflat în voiaj pe undeva, între Pământ şi Callisto. Radioul a plutit în derivă, ieşind din sistemul solar, iar acum telescopul îi recepţionează semnalul şi-l transformă într-o mare enigmă pentru toţi savanţii. Îşi redobândi dintr-o dată seriozitatea. Închide-l, Gert; avem de discutat lucruri serioase.

Docilă, dar fără tragere de inimă, Gertrude Harvey stinse televizorul şi se ridică.

— E adevărat, Claude, întrebă, că morga n-a reuşit să-l resusciteze pe bătrânul Louis? Că nu-i în semiviaţă, cum ar trebui să fie acum?

— În prezent, nimeni din cadrul organizaţiei nu-mi mai spune nimic, răspunse St. Cyr. Dar mi-a ajuns şi mie la urechi un zvon în privinţa asta. De fapt, ştia că aşa era; avea încă destui prieteni la Wilhelmina, dar nu voia să vorbească despre aceste legături care persistau. Da, presupun că aşa o fi.

Gertrude se cutremură.

— Închipuiţi-vă... Să nu reînvii! Oribil.

— Dar până nu demult asta era condiţia umană naturală, îi atrase atenţia soţul ei, sorbind din martini. Până la începutul secolului, nimeni n-a cunoscut semiviaţa.

— Dar noi ne-am obişnuit cu ea, replică ea, încăpăţânată.

St. Cyr se întoarse spre Phil Harvey:

— Să ne continuăm discuţia.

— Mă rog, spuse Harvey, ridicând din umeri. Dacă chiar ai impresia că e ceva de discutat. Îl privi iscoditor pe St. Cyr. Aş putea să te iau la oficiul meu juridic, da. Dacă eşti sigur că asta vrei. Dar nu-ţi pot oferi o slujbă de genul celei pe care ţi-a oferit-o Louis. N-ar fi corect faţă de ceilalţi jurişti care lucrează pentru mine.

— A, sunt de acord cu asta, spuse St. Cyr.

În definitiv, firma de cărăuşie a lui Harvey era mică în comparaţie cu întreprinderile lui Sarapis; Harvey era, de fapt, o figură minoră în transporturile comerciale 3-4.

Dar asta era exact ce urmărea St. Cyr. Deoarece era încredinţat că în decurs de un an, cu experienţa şi relaţiile pe care le dobândise lucrând pentru Louis Sarapis, putea să-l detroneze pe Harvey şi să preia Elektra Enterprises.

Elektra era numele primei soţii a lui Harvey. St. Cyr o cunoscuse şi, după ce ea şi Harvey se despărţiseră, el continuase s-o întâlnească, de această dată într-un mod

mai personal… şi mai îndrăzneţ. I se păruse mereu că Elektra Harvey obţinuse o sentinţă civilă destul de păguboasă; Harvey folosise jurişti suficient de pricepuţi pentru a-l anihila pe avocatul Elektrei… care, întâmplător, fusese asociatul mai tânăr al lui St. Cyr, Harold Faine. Încă de la înfrângerea ei în instanţă, St. Cyr îşi reproşase că nu preluase el personal cazul. Dar era atât de prins cu afacerile lui Sarapis, încât… pur şi simplu, n-ar fi fost cu putinţă.

Acum, că Sarapis dispăruse, iar el nu mai avea de lucru la Atlas, Wilhelmina şi Archimedean, putea să-şi facă timp pentru a remedia lucrurile; putea veni în ajutorul femeii pe care (recunoştea asta) o iubea.

Dar, în momentul de faţă, mai avea de parcurs o cale lungă. Mai întâi trebuia să pătrundă în oficiul juridic al lui Harvey – cu orice preţ. Şi, evident, era pe cale să reuşească.

— Atunci, batem palma? îl întrebă pe Harvey, întinzându-i mâna.

— S-a făcut, răspunse Harvey, nu prea mişcat de eveniment. Strânse totuşi mâna lui St. Cyr. Apropo, spuse apoi, am unele informaţii – fragmentare, dar în mod evident corecte – cu privire la motivul pentru care Sarapis te-a pus pe liber prin testament. Şi nu-i deloc vorba de ce spuneai tu.

— Nu? făcu St. Cyr, încercând să pară indiferent.

— Din câte am înţeles, se temea că cineva, probabil tu, ar dori să-l împiedice să ajungă în semiviaţă. Că, de pildă, ai alege o morgă pe care o administrează anumite persoane pe care le cunoşti… şi care n-ar reuşi să-l resusciteze. Îl privi fix pe St. Cyr. Lucru care, în mod straniu, pare a fi exact ceea ce s-a întâmplat.

Se făcu tăcere.

În cele din urmă, cea care vorbi fu Gertrude:

— Ce motiv ar avea Claude să nu vrea ca Louis Sarapis să fie resuscitat?

— Habar n-am, spuse Harvey. Îşi frecă gânditor bărbia. Nici măcar semiviaţa n-o înţeleg pe de-a întregul. Să fie oare adevărat că semivieţuitorul se pomeneşte adesea în posesia unui fel de înţelegeri mai profunde, a unui nou cadru de referinţă, a unei perspective inedite, pe care nu le-a avut când era viu?

— Am auzit că unii psihologi susţin asta, încuviinţă Gertrude. E ceea ce vechii teologi numeau convertire.

— Poate că Claude se temea ca Louis să nu ajungă la o înţelegere mai profundă a unui anumit lucru, opină Harvey. Dar asta e simplă supoziţie.

— Pură supoziţie, întări Claude St. Cyr, ca de altfel şi existenţa vreunui plan de al meu de felul celui de care ai pomenit; în realitate, nu cunosc pe absolut nimeni de la nici o morgă.

Vorbise pe un ton plin de siguranţă; îl făcuse să sune aşa. Dar în sinea lui îşi dădea seama că treaba era foarte delicată. Chiar neplăcută.

În momentul acela apăru servitoarea, care-i anunţă că masa de seară era servită. Phil şi Gertrude se ridicară, iar Claude îi conduse în sufragerie.

— Spune-mi, cine îl moşteneşte pe Sarapis? îl întrebă Harvey pe St. Cyr.

— O nepoată care trăieşte pe Callisto; o cheamă Kathy Egmont şi este o excentrică... are vreo douăzeci de ani şi a fost deja de cinci ori închisă, de obicei pentru deţinere şi consum de droguri. Din câte am înţeles, în ultimul timp a reuşit să-şi învingă dependenţa, iar acum a dat într-un soi de bigotism. N-am întâlnit-o niciodată, dar mi-au trecut prin mână tomuri de corespondenţă între ea şi bătrânul Louis.

— Şi după autentificarea testamentului ea dobândeşte toată averea? Şi toată puterea politică pe care o implică?

— Ha! făcu St. Cyr. Puterea politică nu se poate lăsa moştenire, nu poate fi transmisă. Tot ce obţine Kathy este imperiul economic. Care funcţionează, după cum ştii, prin intermediul societăţii anonime Wilhelmina Securities,

înregistrată conform legislaţiei statului Delaware, şi care îi aparţine – dacă o va interesa să profite de ea. Dacă va putea înţelege ce înseamnă ceea ce moşteneşte.

— Nu pari prea optimist, observă Harvey.

— Toată corespondenţa ei denotă – cel puţin din punctul meu de vedere – că are o personalitate morbidă, de delincventă, extrem de excentrică şi instabilă. Exact ultima persoană pe mâna căreia aş fi vrut să văd ajungând companiile lui Louis.

Pe această notă, se aşezară la masă.

În toiul nopţii, Johnny Barefoot auzi telefonul, se ridică într-un cot şi bâjbâi cu o mână până dădu de receptor. Alături, în pat, Sarah Belle se foi când el rosti iritat:

— Alo! Cine dracu' e?

O voce feminină firavă răspunse:

— Îmi pare rău, domnule Barefoot... n-aş fi vrut să vă trezesc. Dar avocatul meu mi-a spus să vă sun imediat ce ajung pe Pământ. Sunt Kathy Egmont, deşi, de fapt, numele meu real este doamna Kathy Sharp. Ştiţi cine sunt?

— Da, spuse Johnny, frecându-se la ochi şi căscând. Răcoarea din dormitor îi provocă un fior; lângă el, Sarah Belle îşi trase plapuma peste umeri şi se întoarse pe partea cealaltă. Vreţi să vin să vă iau sau aveţi unde să staţi?

— N-am nici un prieten aici, pe Pământ. Dar la spaţioport mi s-a spus că Beverely e un hotel bun, aşa că mă voi duce acolo. Am plecat de pe Callisto de îndată ce am aflat că bunicul meu a murit.

— Aţi ajuns repede, zise el.

Nu o aşteptase mai devreme de douăzeci şi patru de ore.

— Ar fi cumva cu putinţă... începu cu timiditate fata. N-aş putea să stau la dumneavoastră, domnule Barefoot? Mă cam înspăimântă un hotel mare, unde nu mă cunoaşte nimeni.

— Îmi pare rău, spuse el prompt, sunt căsătorit. Apoi îşi dădu seama că răspunsul nu era doar nepotrivit... ci de-a

dreptul ofensator. Adică, îi explică, vreau să spun că nu am o cameră de oaspeţi. Cazaţi-vă la Beverely în noaptea asta, iar mâine vom găsi un apartament acceptabil.

— Bine, se învoi Kathy. Tonul ei părea resemnat, dar încă îngrijorat. Spuneţi-mi, domnule Barefoot, cum a mers resuscitarea bunicului meu? E în semiviaţă acum?

— Nu, răspunse Johnny. Resuscitarea n-a reuşit, deocamdată. Se lucrează la asta.

Când plecase de la morgă, cinci tehnicieni se luptau să descopere ce nu era în regulă.

— Mi-am închipuit că s-ar putea întâmpla asta, spuse Kathy.

— De ce?

— Vedeţi, bunicul era atât de... altfel decât ceilalţi oameni. Îmi dau seama că ştiţi asta, poate chiar mai bine decât mine... în definitiv, aţi fost cu el zi de zi. Dar... pur şi simplu nu mi-l puteam imagina zăcând nemişcat, aşa cum zac semivieţuitorii. Ştiţi dumneavoastră, pasiv şi neputincios. Dumneavoastră puteţi să vi-l imaginaţi în felul acesta, după tot ce-a făcut?

— Vorbim mâine, spuse Johnny. O să vin la hotel pe la 9. În regulă?

— Da, în regulă. Îmi pare bine că v-am cunoscut, domnule Barefoot. Sper că veţi rămâne la Archimedean, să lucraţi pentru mine. La revedere.

Telefonul se închise.

Noul meu şef, gândi Johnny. Uaa!

— Cine era? mormăi Sarah Belle. La ora asta?

— Proprietarul lui Archimedean, răspunse Johnny. Patronul meu.

— Louis Sarapis? Soţia sa se ridică brusc în capul oaselor. Oh... te referi la nepoata lui. A apărut. Cum ţi s-a părut?

— Ştiu şi eu... răspunse el meditativ. Temătoare, în mare parte. Lumea din care vine ea e una mică, provincială, în comparaţie cu Pământul.

Nu îi spuse soţiei sale ce ştia despre Kathy, despre problema ei cu drogurile, închisoarea.

— Poate prelua afacerile chiar acum? întrebă Sarah Belle. Nu trebuie să aştepte până când Louis va înceta din semiviaţă?

— Din punct de vedere legal, el e mort. Testamentul lui a intrat în vigoare.

Şi oricum, gândi el, sarcastic, nu e în semiviaţă; e ţeapăn şi mort în sicriul lui din plastic, în învelişul criogenic, care e limpede că n-a fost destul de criogenic.

— Cum crezi că ai să te descurci cu ea?

— Nu ştiu, rosti el cu sinceritate. Nu-s sigur nici măcar că voi încerca.

Nu-i plăcea ideea de-a lucra pentru o femeie, mai ales pentru una mai tânără decât el. Şi încă una care era – cel puţin conform celor auzite – psihopată. Dar la telefon nu păruse câtuşi de puţin psihopată. Se gândi la asta, destul de treaz acum.

— Probabil că-i foarte drăguţă, spuse Sarah Belle. Probabil c-o să te îndrăgosteşti de ea şi ai să mă părăseşti.

— A, nu, zise el. Nimic atât de senzaţional. Probabil că voi încerca să lucrez pentru ea, o voi lălăi câteva luni infecte, după care voi renunţa şi voi căuta altceva.

Dar între timp, gândi, CE-O SĂ SE ÎNTÂMPLE CU LOUIS? Vom putea sau nu să-l reînviem? Asta era cu adevărat marea necunoscută.

Dacă bătrânul putea fi resuscitat, avea posibilitatea să-şi îndrume nepoata; chiar dacă era mort din punct de vedere legal şi fizic, putea continua să administreze, într-o oarecare măsură, complexul său imperiu economic şi politic. Dar, deocamdată, treaba asta, pur şi simplu, nu era rezolvată, iar bătrânul dăduse dispoziţii să fie reînviat imediat, desigur în vederea apropiatei Convenţii Democrat-Republicane. De bună seamă că Louis ştia – sau mai degrabă ştiuse – ce fel de persoană avea să-i moştenească afacerile. Fără ajutor, nepoata lui nu putea face faţă. Iar eu, gândi Johnny, pot face prea puţin pentru ea. Ar fi putut

s-o ajute Claude St. Cyr, dar, conform termenilor testamentari, el e scos cu totul din joc. Deci, ce mai rămâne? Trebuie să încercăm în continuare să-l resuscităm pe bătrânul Louis, chiar dacă ar fi să-l purtăm prin fiecare morgă din Statele Unite, Cuba şi Rusia.

— Te-ai încurcat în gânduri, spuse Sarah Belle. Ţi se citeşte pe faţă. Aprinse lampa de pe noptieră şi întinse mâna după halat. Nu încerca să rezolvi probleme serioase în toiul nopţii.

Aşa o fi şi când eşti în semiviaţă, gândi el, ameţit. Îşi scutură capul, încercând să-l limpezească, să se trezească de-a binelea.

A doua zi dimineaţa, parcă maşina în garajul subteran al Hotelului Beverely şi sui cu ascensorul până în hol, unde recepţionerul îl salută zâmbitor. Nu era un hotel cine ştie ce, observă el. Curăţel, totuşi; un loc de cazare pentru familii respectabile, care probabil că închiria multe apartamente cu luna şi destule, neîndoielnic, pensionarilor. Era limpede că nepoata lui Sarapis era obişnuită să trăiască modest.

Răspunzându-i la întrebare, recepţionerul arătă spre micul restaurant de alături.

— O găsiţi acolo, la micul dejun. A spus că s-ar putea s-o căutaţi, domnule Barefoot.

În restaurant, observă o mulţime de persoane care luau micul dejun; se opri brusc, întrebându-se care dintre ele era Kathy. Poate fata cu părul negru şi cu un aer rezervat, glacial chiar, din separeul cel mai îndepărtat şi retras al sălii? Se îndreptă spre ea. Părul, hotărî el, era vopsit. Faţa nefardată avea o paloare nefirească, de parcă fata ar fi trecut printr-o mulţime de suferinţe, dar nu din cele de pe urma cărora se dobândesc învăţăminte sau experienţă şi în urma cărora cineva devine „mai bun”. Pur şi simplu suferinţă, fără nimic izbăvitor, se încredinţă el în timp ce o examina.

— Kathy? întrebă.

Fata întoarse capul. Ochii, goi; expresia, complet impasibilă. Cu o voce stinsă, rosti:

— Da. John Barefoot?

În timp ce intra în separeu şi se aşeza în faţa ei, fata îl privi ca şi când s-ar fi aşteptat să se repeadă la ea, să se arunce peste ea şi – Doamne fereşte! – s-o violeze. De parcă n-ar fi decât o biată vietate măruntă, încolţită şi ameninţată de întreaga lume.

Culoarea feţei, sau mai degrabă lipsa ei, putea fi efectul dependenţei de drog, îşi spuse el. Dar asta nu explica tonul apatic, nici lipsa totală de expresie a feţei. Şi totuşi... era drăguţă. Avea trăsături armonioase, delicate... dacă ar fi avut puţină viaţă, ar fi putut fi interesante. Poate că şi fuseseră, cândva. Cu ani în urmă.

— Nu mai am decât cinci dolari, spuse ea. Atât mi-a mai rămas după ce mi-am plătit biletul, camera şi micul dejun. Puteţi să... Şovăi. Nu prea ştiu ce să fac. Puteţi să-mi spuneţi... dacă dispun deja de ceva? Ceva care să fi aparţinut bunicului meu? Cu care să pot gira un împrumut?

Johnny spuse:

— O să vă semnez eu un cec pentru o sută de dolari, pe care mi-i veţi înapoia ulterior.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri.

— Chiar? rosti ea. Părea uimită şi, acum, vag, zâmbi. Aveţi atâta încredere? Sau încercaţi să mă impresionaţi? Aţi fost persoana însărcinată cu relaţiile publice ale bunicului meu, nu? Ce spune testamentul în privinţa dumneavoastră? Nu pot să-mi amintesc; totul s-a întâmplat atât de repede, ca un vârtej.

— Păi, rosti el, n-am fost concediat, precum Claude St. Cyr.

— Înseamnă că rămâneţi. Păru, deodată, uşurată. Mă întreb dacă... s-ar putea spune că în momentul de faţă lucraţi pentru mine?

— S-ar putea spune şi aşa, zise Johnny. În cazul în care consideraţi că aveţi nevoie de PR. Poate că nu. Louis n-a fost niciodată absolut sigur de asta.

— Spuneţi-mi ce s-a făcut pentru a-l reînvia?

El îi explică pe scurt cum stăteau lucrurile.

— Şi nu ştie asta toată lumea?

— Cu siguranţă că nu. Ştiu eu, ştie proprietarul unei morgi, al cărui nume aiurit este Herbert Schoenheit von Vogelsang, şi e posibil ca unele informaţii să fi ajuns la urechile câtorva barosani din transporturi, ca Phil Harvey. La ora asta, s-ar putea să ştie şi Claude St. Cyr. Bineînţeles, pe măsură ce timpul ar trece şi Louis Sarapis nu şi-ar face auzită vocea, n-ar avea nici un fel de comunicate politice pentru presă…

— Va trebui să le inventăm noi, spuse brusc Kathy. Şi să pretindem că provin de la el. Asta va fi sarcina dumitale, domnule Funnyfoot[6]. Zâmbi din nou. Comunicate de presă ca din partea bunicului meu, până ce va fi, în sfârşit, resuscitat, sau până ce ne vom da bătuţi. Crezi că ne vom da bătuţi? Făcu o pauză, apoi adăugă, cu voce scăzută: Aş vrea să-l văd. Dacă crezi că se poate.

— O să vă conduc la Morga Fraţilor Dragi. Trebuie, oricum, să trec pe acolo peste o oră.

Încuviinţând cu o mişcare a capului, Kathy îşi reluă micul dejun.

Stând lângă fată, care privea concentrată sicriul transparent, Johnny Barefoot gândi, în mod bizar: *Poate că va bate în geam şi va spune: „Bunicule, trezeşte-te!” Şi poate că asta va da rezultate. Fiindcă altceva e clar că n-a dat.*

Frângându-şi mâinile, Herb Schoenheit von Vogelsang bolborosi jalnic:

— Pur şi simplu nu înţeleg, domnule Barefoot. Am lucrat toată noaptea, în schimburi, şi n-am izbutit să prindem nici măcar o scânteie. Cu toate acestea, encefalograma pe care i-am făcut-o denotă o slabă, dar indubitabilă, activitate

[6] Joc de cuvinte: Barefoot, nume cu rezonanţă amerindiană, însemnând „Picior gol” sau „Desculţ”; „Funnyfoot”, aproximativ „Picior hazliu” (n. tr.).

cerebrală. Prin urmare, semiviaţa există, dar se pare că nu putem stabili contactul. Am fixat sonde pe toată cutia craniană, după cum vedeţi. Arătă spre labirintul de conductori subţiri ca firul de păr care legau craniul mortului de instalaţia de amplificare de lângă sicriu. Nu ştiu ce am mai putea face, domnule Barefoot.

— Există metabolism cerebral măsurabil? întrebă Johnny.

— Da, domnule. Am chemat experţi din afară şi l-au detectat; în parametri normali, exact cum e de aşteptat imediat după deces.

Kathy zise, calmă:

— Sunt sigură că nu-i nici o speranţă. E un om prea mare pentru aşa ceva. Treaba asta e pentru rubedenii zaharisite. Pentru bunicuţe care trebuie dezmorţite o dată pe an, de Ziua Reînvierii. Se întoarse cu spatele la sicriu. Să mergem, îi spuse lui Johnny.

Ieşiră amândoi pe trotuarul din dreptul morgii şi merseră fără ca vreunul să rostească vreo vorbă. Era o zi caldă de primăvară, iar pomii răzleţi de pe marginea trotuarului erau plini de flori roz. Vişini, conchise Johnny.

— Moarte, murmură într-un târziu Kathy. Şi înviere. Un miracol tehnologic. Poate că în momentul în care Louis a văzut cum e dincolo, s-a răzgândit în privinţa întoarcerii... poate că, pur şi simplu, nu vrea să se întoarcă.

— În orice caz, scânteia electrică e prezentă; el e acolo, şi se gândeşte la ceva. O lăsă pe Kathy să-l ia de braţ în timp ce traversau strada. Cineva, zise cu voce joasă, mi-a spus că te interesează religia.

— Aşa e, răspunse cu voce la fel de joasă Kathy. Ştii, când eram dependentă de droguri am luat o supradoză – nu contează ce anume – şi am intrat în stop cardiac. Din punct de vedere oficial, medical, vreme de câteva minute am fost moartă; m-au readus la viaţă prin masaj pe cord deschis şi electroşocuri... ştii tu. În intervalul acela am trăit o experienţă probabil foarte asemănătoare cu ceea ce li se întâmplă celor care trec în semiviaţă.

— Era mai bine decât aici?

— Nu. Dar era diferit. Era... ca în vis. Nu mă refer la ceea ce ţine de confuz sau de ireal. Mă refer la ceea ce-i raţional, la imponderabilitate; ştii, asta e marea deosebire. Nu mai simţi forţa gravitaţiei. E greu de înţeles cât de important este lucrul acesta, dar gândeşte-te doar câte dintre caracteristicile visului decurg din acest singur fapt.

— Şi asta ţi-a schimbat viaţa.

— Am reuşit să depăşesc aspectele adictive orale ale personalităţi mele, dacă asta vrei să spui. Da, am învăţat să-mi controlez poftele. Lăcomia.

Kathy se opri în dreptul unui chioşc de ziare pentru a citi titlurile.

— Ia uite, zise.

O VOCE DIN SPAŢIUL COSMIC ÎI NEDUMEREŞTE PE OAMENII DE ŞTIINŢĂ

— Interesant, spuse Johnny.

Kathy luă ziarul şi citi manşeta care însoţea titlul.

— Straniu, zise apoi. Au captat o entitate inteligentă, o fiinţă... Uite, citeşte şi tu. Îi întinse ziarul. Asta mi s-a întâmplat şi mie când am murit... M-am desprins de sistemul solar, mai întâi de gravitaţia planetară, apoi de cea a Soarelui. Mă întreb cine o fi.

Luând înapoi ziarul reciti rezumatul articolului.

— Zece cenţi, doamnă sau domnule, rosti brusc vânzătorul robot.

Johnny îi aruncă moneda.

— Crezi că-i bunicul meu? întrebă Kathy.

— Puţin probabil, răspunse Johnny.

— Eu cred că da, zise ea, privind pieziş, îngândurată. Sunt sigură că el e. Uite, chestia asta a apărut la o săptămână după moartea sa şi vine de la o distanţă de-o săptămână lumină. Intervalul de timp corespunde, iar aici e o transcriere a ceea ce spune. Îi arătă articolul. Te pomeneşte pe tine, Johnny, pe mine şi pe Claude St. Cyr,

avocatul pe care l-a concediat, pomeneşte de Convenţie; vorbeşte despre toate astea, dar trunchiat. Aşa îţi vin gândurile când eşti mort: toate deodată, nu pe rând. Ridică ochii, zâmbindu-i. Avem o problemă serioasă, Johnny. Noi putem să-l auzim, prin intermediul radiotelescopului de la Kennedy Slough, dar el nu poate să ne audă pe noi.

— Doar nu...

— O, ba da, rosti ea pe un ton plat. Eram sigură că nu se va mulţumi cu semiviaţa; el trăieşte, are o viaţă adevărată acolo, în spaţiu, dincolo de ultima planetă a sistemului nostru solar. Iar noi n-o să putem interveni în nici un fel; indiferent ce e pe cale să facă... Porni mai departe şi Johnny o urmă. Dar indiferent ce va face, va fi ceva cel puţin pe măsura a ceea ce-a făcut aici, pe Terra. Poţi să fii sigur de asta. Te temi?

— Pe dracu', protestă Johnny. Nu-s nici măcar convins, darămite să mă tem.

Şi totuşi... poate că fata avea dreptate. Părea atât de sigură. Nu se putea împiedica să nu fie un pic impresionat, un pic convins.

— Ar trebui să te temi, spuse Kathy. S-ar putea să fie foarte puternic, acolo, departe. Ar putea fi în măsură să facă o grămadă de lucruri. Să influenţeze o mulţime de... să ne influenţeze pe noi, să influenţeze ce facem, şi ce spunem, şi ce gândim. Chiar şi fără ajutorul radiotelescopului. S-ar putea să ajungă la noi chiar în clipa asta. În mod subliminal.

— Nu cred, zise Johnny.

Dar credea, în pofida lui însuşi. Kathy avea dreptate; era exact ceea ce ar fi făcut Louis Sarapis.

Kathy spuse:

— Vom şti mai multe când va începe Convenţia, pentru că asta e ceea ce-l preocupă. Ultima dată n-a reuşit să determine alegerea lui Gam şi asta a fost una dintre puţinele situaţii din viaţa lui când a fost învins.

— Gam! rosti Johnny, uimit. Fostul ăla? Mai există pe undeva? La naiba, a dispărut cu totul, de acum patru ani...

— Bunicul nu va renunţa la el, spuse meditativ Kathy. Gam trăieşte. Are o fermă de păsări sau aşa ceva, pe Io. Creşte curcani... sau raţe, nu ştiu. E acolo. Aşteaptă.

— Nimeni nu l-ar mai vota pe Gam! declară dispreţuitor Johnny, uitându-se lung la ea.

Kathy zâmbi, dar nu scoase nici o vorbă. Îi strânse doar braţul, lipindu-se de el. Ca şi cum, gândi el, ar fi fost iar temătoare, ca noaptea trecută, când îi telefonase. Poate chiar mai temătoare.

III.

Bărbatul chipeş şi spilcuit, între două vârste, purtând vestă şi cravată îngustă, de modă veche, se ridică în picioare când Claude St. Cyr apăru în anticamera biroului de avocatură St. Cyr & Fine, în drum spre tribunal.

Aruncându-i o privire, St. Cyr mormăi:

— Mă grăbesc. Stabiliţi o oră cu secretara mea.

Apoi îl recunoscu pe bărbat. Vorbea cu Alfonse Gam.

— Am o telegramă, spuse Gam. De la Louis Sarapis.

Vârî mâna în buzunar.

— Regret, rosti înţepat St. Cyr. Acum lucrez pentru domnul Phil Harvey. Relaţia mea de afaceri cu domnul Sarapis a încetat acum câteva săptămâni.

Dar se opri, curios. Îl ştia destul de bine pe Gam. În campania electorală, cu patru ani în urmă, îl văzuse în numeroase ocazii – de fapt, îl reprezentase pe Gam în câteva procese de calomnie, unul cu Gam în calitate de reclamant, celelalte, în calitate de pârât. Şi nu-l plăcea deloc.

Gam spuse:

— Telegrama asta a sosit alaltăieri.

— Dar Sarapis a... St. Cyr se întrerupse. Vreau s-o văd.

Întinse mâna şi Gam îi dădu telegrama.

Era o declaraţie adresată de Louis Sarapis lui Gam, prin care îl asigura de susţinerea sa deplină în apropiata cursă pentru candidatură, din cadrul Convenţiei. Iar Gam avea dreptate; telegrama era datată doar cu trei zile în urmă. Era absurd.

— Nu-mi explic, domnule St. Cyr, spuse pe un ton sec Gam. Dar seamănă cu stilul lui Louis. Vrea să candidez iar. După cum vedeţi. Mie nu mi-ar mai fi trecut niciodată prin cap s-o fac. În ceea ce mă priveşte, m-am lăsat de mult de politică şi mă ocup de creşterea bibilicilor. M-am gândit că poate ştiţi dumneavoastră ceva despre asta... cine o fi trimis-o şi de ce. Făcu o pauză, apoi adăugă: Presupunând că n-a trimis-o bătrânul Louis.

— Cum ar fi putut s-o trimită Louis?

— A, mă gândeam că poate o fi scris-o înainte de-a muri şi-a pus pe cineva să o trimită alaltăieri. Poate chiar pe dumneavoastră. Gam ridică din umeri. E clar că nu dumneavoastră aţi făcut-o. Atunci, poate domnul Barefoot.

Întinse mâna după telegramă.

— De fapt, intenţionaţi să vă înscrieţi din nou în cursa pentru candidatură?

— Dacă aşa vrea Louis...

— Şi să pierdeţi din nou? Să faceţi din nou partidul să piardă, doar pentru a-i face pe plac unui bătrân încăpăţânat şi ranchiunos care... St. Cyr se întrerupse. Întoarceţi-vă la bibilicile dumneavoastră. Lăsaţi-o moartă cu politica. Sunteţi un perdant, domnule Gam. Toată lumea din partid ştie asta. De fapt, o ştie toată America.

— Cum aş putea lua legătura cu domnul Barefoot?

— Habar n-am, zise St. Cyr şi dădu să iasă.

— Am nevoie de asistenţă juridică, spuse Gam.

— Pentru ce? V-a mai dat cineva în judecată? Nu aveţi nevoie de nici o asistenţă juridică, domnule Gam, aveţi nevoie de asistenţă medicală, de un psihiatru care să vă explice de ce vreţi să candidaţi din nou. Uite ce-i... Se aplecă înspre Gam. Dacă în viaţă fiind, Louis n-a putut să te

instaleze în funcţie, cu siguranţă că n-o mai poate face acum, când e mort.

Se îndreptă spre uşă, lăsându-l pe Gam în mijlocul încăperii.

— O clipă, rosti acesta.

Reticent, Claude St. Cyr se întoarse.

— De data asta am să câştig, spuse Gam.

Vorbise de parcă era absolut sigur de ceea ce spunea; vocea lui, în loc să fie şovăitoare, ca de obicei, răsunase cu fermitate.

Derutat, St. Cyr spuse:

— Mă rog, baftă. Şi dumitale, şi lui Louis.

— Aşadar este în viaţă.

Ochii lui Gam scânteiară.

— N-am spus asta. A fost o ironie.

Gam rosti, îngândurat:

— Dar e viu; sunt sigur. Aş vrea să dau de el. Am fost la mai multe morgi, dar nu era acolo, sau n-au vrut să-mi spună. Am să mai caut. Vreau să vorbesc cu el. De asta am venit de pe Io.

În momentul acela, St. Cyr reuşi să iasă. Ce nulitate, îşi spuse. Un zero, o nenorocită de marionetă în mâna lui Louis. Se cutremură. Doamne, fereşte-ne de-o asemenea soartă; unul ca ăsta, preşedinte! Cum ar fi să ajungem cu toţii ca Gam!

Nu era un gând agreabil; nu era deloc încurajator pentru ziua de lucru care îl aştepta. Şi îl aştepta o zi încărcată.

Aceasta era ziua în care el, în calitate de consilier juridic al lui Phil Harvey, avea să-i prezinte domnişoarei Kathy Sharp – fostă Kathy Egmont – o ofertă pentru Wilhelmina Securities. Oferta implica un schimb de acţiuni; acţiuni cu drept de vot în Consiliul de Administraţie, redistribuite astfel încât Harvey să obţină controlul asupra Wilhelminei. Valoarea corporaţiei fiind aproape imposibil de calculat, Harvey oferea nu doar bani, ci şi proprietăţi imobiliare; poseda suprafeţe enorme de teren pe

Ganimede, ţinuturi care îi fuseseră cedate cu zece ani în urmă de guvernul sovietic, în schimbul asistenţei tehnice pe care o furnizase Uniunii Sovietice şi coloniilor sale.

Şansele ca domnişoara Sharp să accepte erau nule.

Cu toate acestea, oferta trebuia făcută. Pasul următor – şi se codea chiar şi să se gândească la el – ar fi implicat un război pe viaţă şi pe moarte în sfera concurenţei economice directe între firma de transporturi a lui Harvey şi a ei. Iar a ei, St. Cyr ştia asta, se afla acum în cădere liberă; imediat după moartea bătrânului apăruseră necazuri cu sindicatele. Lucrul pe care Louis îl detesta cel mai mult se materializase: liderii sindicali începuseră să atace Archimedean.

În ceea ce-l privea pe el însuşi, simpatiza cu sindicatele; era şi timpul să intre în scenă. Până nu demult, îi ţinuseră în frâu doar tacticile murdare şi energia nemărginită ale bătrânului, ca să nu mai vorbim de veşnica şi brutala sa imaginaţie. Kathy nu avea nimic din toate acestea. Iar Johnny Barefoot…

Ce poţi pretinde de la un astud? se întrebă caustic St. Cyr. Să facă dintr-o coadă de câine o sită de mătase.

Şi Barefoot era ocupat până peste cap cu elaborarea imaginii publice a lui Kathy; abia începuse să realizeze câte ceva, când izbucniseră ciorovăielile sindicale. O fostă narcomană şi o ţicnită habotnică, o femeie care avea cazier judiciar… Johnny era exact omul potrivit la locul potrivit.

Cele mai bune rezultate fuseseră obţinute în ceea ce privea imaginea fizică a femeii. Kathy avea o înfăţişare plăcută, chiar blândă şi senină, aproape neprihănită. Iar Johnny ştiuse să exploateze acest lucru. În loc să-i redacteze comunicate de presă, o fotografiase, într-o mie de ipostaze „sănătoase”: cu câini, cu copii, la serbări câmpeneşti, în spitale, implicându-se în acţiuni caritabile – toată gama.

Din nefericire, însă, Kathy stricase imaginea pe care i-o crease, şi o stricase într-un mod destul de excentric.

Kathy susţinea – pur şi simplu – că e în legătură cu bunicul său. Că el era cel care se afla la o săptămână lumină în spaţiu şi fusese captat de Kennedy Slough. Îl auzea, la fel ca şi restul lumii… dar, graţie unui miracol, o auzea şi el.

Pe St. Cyr îl pufni râsul în timp ce ascensorul îl ducea spre heliportul de pe acoperiş. Ciudăţeniile ei religioase nu putuseră să le scape foiletoniştilor de la gazetele de scandal… Kathy vorbise prea mult în locuri publice, în restaurante şi băruleţe faimoase. Chiar şi cu Johnny lângă ea. Nici măcar el nu reuşise s-o facă să-şi ţină gura.

În plus, mai survenise şi incidentul de la petrecerea la care Kathy se dezbrăcase, declarând că venise momentul purificării generale; se şi pictase în anumite locuri cu ojă purpurie, ca pentru o ceremonie rituală… Bineînţeles, băuse peste măsură.

Şi asta-i femeia care conduce Archimedean, gândi St. Cyr. Femeia pe care trebuie s-o deposedăm, pentru binele nostru şi pentru binele public. Pentru el asta era, efectiv, o sarcină asumată în numele poporului. Practic, un serviciu public, care trebuia dus la îndeplinire, şi singurul care nu împărtăşea acest punct de vedere era Johnny.

Johnny O PLACE, îşi spuse. Ăsta-i motivul.

Mă întreb, cugetă el mai departe, ce-o fi gândind Sarah Belle despre asta.

Bine dispus, St. Cyr urcă în copter, închise uşa şi introduse cheia de contact. Iar în momentul acela se gândi din nou la Alfonse Gam. Şi buna dispoziţie îi dispăru imediat, făcându-l să devină iarăşi posac.

Există două persoane, gândi, care acţionează pe baza presupunerii că Louis Sarapis trăieşte: Kathy Egmont Sharp şi Alfonse Gam.

Pe deasupra, două persoane dintre cele dezagreabile. Şi, în ciuda sentimentelor lui, era silit să aibă de-a face cu amândouă. Se părea că asta îi era soarta.

Nu stau mai bine decât pe vremea când lucram pentru bătrânul Louis, gândi. Ba, în anumite privinţe, stau chiar mai rău.

Decolă, îndreptându-se spre sediul firmei lui Phil Harvey, din centrul Denverului. Era în întârziere, aşa că deschise emiţătorul, apucă microfonul şi tastă codul de apel al lui Harvey.

— Phil, mă auzi? Sunt St. Cyr şi mă îndrept spre tine.

Trecu pe recepţie şi ascultă.

Ascultă, şi la urechi îi ajunse o bolboroseală îndepărtată, o boscorodeală ca şi când o mulţime de cuvinte erau debitate de-a valma. O recunoscu; o auzise deja de mai multe ori, în emisiunile de televiziune.

— ...în ciuda atacurilor la persoană, mult mai dure decât în cazul lui Chambers, care n-a putut să câştige alegerile din cauza reputaţiei sale de prost administrator. Păstrează-ţi încrederea în tine însuţi, Alfonse. Oamenii ştiu să recunoască un om de calitate, să-l preţuiască; ai răbdare. Încrederea urneşte şi munţii. Ţi-o spun din proprie experienţă; gândeşte-te la ce am realizat eu într-o viaţă...

Era, realiză St. Cyr, entitatea aflată la o săptămână lumină distanţă, care emitea acum un semnal şi mai puternic; asemenea petelor solare, afecta toate căile de comunicaţie. Scăpă o înjurătură, se încruntă şi închise cu un gest furios emiţătorul.

Perturbează comunicaţiile, îşi spuse. Asta e ilegal; ar trebui să mă adresez Comisiei Federale de Comunicaţii.

Tulburat, continuă să piloteze copterul pe deasupra păşunilor şi a terenurilor agricole.

Dumnezeule, gândi, chiar părea a fi bătrânul Louis!

Să fi avut dreptate Kathy Egmont Sharp?

Când Johnny Barefoot îşi făcu apariţia la întâlnirea cu Kathy de la sediul lui Archimedean din Michigan, o găsi pe fată într-o stare de deprimare.

— Nu vezi ce se întâmplă? îl interpelă ea, ridicându-se de la biroul la care tronase cândva Louis. Nu mă descurc deloc, toată lumea constată asta. Nu-ţi dai seama?

Îl fulgeră cu privirea.

— Nu, răspunse Johnny. Dar în sinea lui ştia că fata avea dreptate. Calmează-te şi stai jos. Harvey şi St. Cyr or să apară dintr-un minut în altul şi trebuie să fii stăpână pe tine când vei da ochii cu ei.

Era o întrevedere pe care sperase să o evite. Dar, îşi dăduse seama apoi, mai devreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să aibă loc, aşa că o convinsese pe Kathy să o accepte.

Kathy zise:

— Trebuie... să-ţi spun ceva groaznic.

— Ce? N-o fi chiar aşa groaznic.

Se aşeză, aşteptând cu o senzaţie de teamă.

— Am început iar să mă droghez, Johnny. Din cauza responsabilităţilor şi a stresului; e prea mult pentru mine. Îmi pare rău.

Lăsă capul în jos, mohorâtă.

— Ce iei?

— Prefer să nu-ţi spun. O amfetamină. M-am documentat; ştiu că poate provoca o psihoză, la cantitatea pe care o iau. Dar nu-mi pasă.

Cu respiraţia întretăiată, îi întoarse spatele. Johnny îşi dădu seama brusc cât de mult slăbise Kathy. Era şi trasă la faţă, cu ochii goi; acum înţelese de ce. Abuzul de amfetamine îi degrada organismul, transformând materia în energie. Metabolismul ei era modificat şi, pe măsură ce dependenţa se reinstala, devenea o pseudo-hipertiroidiană, cu toate procesele somatice accelerate.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Se temuse de acest lucru. Şi totuşi, când se întâmplase, nu fusese în stare să-şi dea seama; trebuise să aştepte să-i spună ea. Cred că ar trebui să te îngrijească un medic.

Se întrebă de unde îşi procura drogul. Dar probabil că pentru ea, cu anii ei de experienţă, nu era o problemă.

— Chestia asta te face să devii foarte instabil din punct de vedere emoţional, spuse Kathy. Să ai accese subite de furie sau să plângi în hohote. Vreau să ştii asta, ca să nu mă învinuieşti. Ca să ştii că-i din cauza drogului.

Încercă să zâmbească şi el observă efortul pe care-l făcea. Apropiindu-se, puse mâna pe umărul ei.

— Ascultă, îi spuse, când vor veni Harvey şi St. Cyr, cred că-i mai bine să le accepţi oferta.

— Oh, făcu ea, dând din cap. Bine.

— Şi pe urmă, adăugă el, vreau să te duci de bunăvoie la un spital.

— La dezintoxicare, rosti ea cu amărăciune.

— O să-ţi fie mai bine departe, fără responsabilitatea care te apasă aici, la Archimedean. Ai nevoie de-o perioadă lungă de odihnă totală. Eşti într-o stare de oboseală psihică şi fizică, dar atât timp cât iei amfetamina aia...

— Nu o simt, completă ea. Johnny, nu le pot vinde afacerea lui Harvey şi St. Cyr.

— De ce?

— Louis n-ar vrea să fac asta. El... Tăcu o clipă. El zice nu.

— Sănătatea ta, poate chiar viaţa...

— Sănătatea mea psihică, vrei să zici.

— Pui prea multe în joc. Ducă-se dracului Louis! Ducă-se dracului Archimedean! Vrei să te trezeşti şi tu într-o morgă, în semiviaţă? Nu merită; asta-i doar o proprietate, dar tu eşti o fiinţă umană.

Kathy zâmbi. În momentul acela se aprinse o lumină şi bâzâi interfonul. Apoi vocea secretarei din anticameră anunţă:

— Domnişoară Sharp, au sosit domnii Harvey şi St. Cyr. Pot să intre?

— Da, răspunse Kathy.

Uşa se deschise şi Claude St. Cyr şi Phil Harvey intrară în grabă.

— Salut, Johnny, spuse St. Cyr.

Avea un aer sigur de sine; Harvey părea, şi el, sigur de sine.

Kathy zise:

— Am să-l las mai mult pe Johnny să vorbească.

El îi aruncă o privire scurtă. Asta înseamnă că acceptă totuşi să vândă? se întrebă, apoi spuse:

— Ce fel de tranzacţie vreţi să încheiaţi? Ce aveţi de oferit în schimbul pachetului majoritar la Wilhelmina Securities din Delaware? Nu-mi pot imagina despre ce-ar putea fi vorba.

— Ganimede, răspunse St. Cyr. Tot în principiu, adăugă.

— Ah, da, zise Johnny. Titlurile de proprietate funciară obţinute de la URSS. Au fost verificate de instanţele internaţionale?

— Da, şi sunt valabile. Valoarea lor este inestimabilă. Şi va creşte cu fiecare an, putându-le chiar dubla. Clientul meu va avea grijă de asta. E o ofertă bună, Johnny; noi doi ne cunoaştem şi tu ştii că dacă spun eu asta, aşa este.

Probabil că aşa era, hotărî Johnny. Din multe puncte de vedere era o ofertă generoasă; Harvey nu încerca să o înşele pe Kathy.

— Vorbind în numele domnişoarei Sharp… începu el, dar Kathy îl întrerupse.

— Nu, rosti ea pe un ton repezit. Nu pot vinde. El se opune.

Johnny spuse:

— Mi-ai acordat deja împuternicirea să negociez, Kathy.

— Ei bine, replică ea cu asprime, ţi-o retrag.

— Dacă vrei să lucrez în vreun fel cu şi pentru tine, trebuie să-mi urmezi sfatul. Am vorbit deja despre asta şi am căzut de acord că…

Telefonul din birou sună.

— Ascultă-l tu însuţi, spuse Kathy. Ridică receptorul şi i-l întinse lui Johnny. O să-ţi spună chiar el.

Johnny luă receptorul şi-l duse la ureche.

— Cine e? întrebă.

Apoi auzi vibraţia. O vibraţie stranie, ca şi când ceva ar fi lovit o sârmă lungă de metal.

— ...imperios să păstraţi controlul. Sfatul tău e absurd. Ea poate să se adune; are stofă. Reacţie panicardă; te-ai speriat fiindcă se droghează. Un doctor bun poate s-o pună pe picioare. Caută un doctor. Caută un avocat şi asigură-te să nu intre pe mâna legii. Ai grijă să i se taie aprovizionarea cu droguri. Insistă pe...

Johnny smulse receptorul de la ureche, refuzând să mai asculte. Tremurând, închise telefonul.

— L-ai auzit, zise Kathy. Nu-i aşa? Era Louis.

— Da.

— A prins puteri. Acum putem să-l auzim direct; nu e doar radiotelescopul de la Kennedy Slough. L-am auzit pentru prima oară cu claritate aseară, când mă pregăteam de culcare.

Johnny i se adresă lui St. Cyr:

— Evident, va trebui să reflectăm la propunerea voastră. Trebuie să obţinem o evaluare a terenului încă nevalorificat pe care îl oferiţi şi fără îndoială că şi voi veţi dori o revizie contabilă a Wilhelminei. Asta o să ia timp.

Îşi auzi tremurul vocii. Încă nu-şi revenise din şocul pe care-l avusese când luase receptorul şi auzise vocea plină de viaţă a lui Louis Sarapis.

După ce stabili cu St. Cyr şi Harvey o nouă întrevedere ceva mai târziu în cursul aceleiaşi zile, Johnny o scoase pe Kathy la un mic dejun întârziat; fata recunoscuse că nu mâncase nimic de seara trecută.

— Pur şi simplu nu mi-e foame, explică ea, în timp ce ciugulea cu indiferenţă din ochiurile cu şuncă şi felia de pâine prăjită cu gem.

— Chiar dacă era Louis Sarapis, spuse Johnny, tu nu...

— El era. Nu spune „chiar dacă”, ştii că el e. Capătă tot mai multă energie, acolo, departe. Poate de la Soare.

— Să zicem că-i Louis, zise el, cu încăpăţânare. Totuşi, trebuie să acţionezi în interesul tău, nu al lui.

— Interesele lui şi ale mele sunt aceleaşi, replică ea. Archimedean trebuie păstrat.

— Poate el să-ţi acorde ajutorul de care ai nevoie? Poate el să furnizeze ceea ce lipseşte? Nu-ţi ia în serios dependenţa de drog, asta e limpede. N-a făcut decât să mă dăscălească. Simţi că se înfurie. Al dracului de puţin ajutor, pentru tine sau pentru mine, în situaţia actuală.

— Johnny, îl simt lângă mine tot timpul; n-am nevoie de televizor sau de telefon – eu îl simt. E înclinaţia mea mistică, cred. Intuiţia mea religioasă. Mă ajută să menţin legătura cu el.

Kathy bău puţin suc.

— Poate vrei să spui că e psihoza ta amfetaminică, spuse tăios Johnny.

— N-o să merg la spital, Johnny. N-o să mă internez. Sunt bolnavă, dar nu chiar atât de rău. De data asta o voi scoate la capăt cu puterile mele, fiindcă nu sunt singură. Îl am pe bunicul meu. Şi... Îi zâmbi. Te am pe tine. Indiferent de Sarah Belle.

— Pe mine n-o să mă ai, Kathy, rosti el liniştit, decât dacă îi vinzi lui Harvey. Dacă accepţi proprietăţile funciare de pe Ganimede.

— Altfel îţi dai demisia?

— Da.

După o pauză, Kathy spuse:

— Bunicul zice că n-ai decât să demisionezi.

Îl privi cu ochi mari, negri şi total reci.

— Nu cred că a zis asta.

— Atunci, vorbeşte cu el.

— Cum?

Kathy arătă spre televizorul dintr-un colţ al restaurantului.

— Deschide-l şi ascultă.

Ridicându-se în picioare, Johnny zise:

— N-am de ce; ţi-am comunicat deja hotărârea mea. Dacă te răzgândeşti, mă găseşti la hotel.

Se întoarse şi o luă din loc, lăsând-o singură la masă. Avea să-l cheme înapoi? Ascultă în timp ce se apropia de ieşire. Nu-l chemă.

O clipă mai târziu era pe trotuarul din faţa restaurantului. Kathy nu marşase la cacealmaua lui, aşa că nu mai era cacealma, era realitate. Îşi dăduse demisia.

Zăpăcit, continuă să meargă, fără nici o ţintă. Şi totuşi... el era cel care avea dreptate. Era sigur de asta. Doar că... Dracu' s-o ia, gândi. De ce nu voia să cedeze? Din cauza lui Louis, conchise. Dacă nu ar fi fost bătrânul, ar fi făcut-o, ar fi dat pachetul majoritar al acţiunilor în schimbul proprietăţilor de pe Ganimede. Dracu' să-l ia pe Louis Sarapis, nu pe ea, gândi el, furios.

Şi acum? se întrebă. Să se întoarcă la New York? Să-şi caute o altă slujbă? De pildă, să se ducă la Alfonse Gam? Erau de scos ceva bani din asta, dacă reuşea să-l agaţe. Sau să rămână aici, în Michigan, în speranţa că ea avea să se răzgândească?

Nu poate s-o ţină, hotărî el. Indiferent ce-i spune Sarapis. Sau, mai degrabă, ce crede ea că-i spune. Nu contează despre ce este vorba.

Opri un taxi şi-i dădu şoferului adresa hotelului la care trăsese. Câteva minute mai târziu intra în holul Hotelului Antler, întorcându-se în locul de unde plecase de dimineaţă. Înapoi, în camera hidos de goală, de data aceasta doar pentru a aştepta. Sperând că ea se va răzgândi şi-l va suna. De data aceasta nu mai avea stabilită nici o întrevedere; întrevederea se încheiase.

Când ajunse în dreptul uşii camerei sale, auzi sunând telefonul.

Preţ de o clipă, Johnny rămase în faţa uşii, cu cheia în mână, ascultând soneria telefonului dinăuntru, care răzbătea, stridentă, pe culoar. Să fie Kathy? se întrebă. Sau e el?

Vârî cheia în broască, o răsuci şi intră. Smulgând receptorul din furcă, spuse:

— Alo.

Vibrantă şi îndepărtată, în mijlocul monologului său monoton, vocea murmură:

— ...foarte rău, Barefoot, s-o părăseşti. Îţi trădezi meseria; credeam că ţi-ai înţeles responsabilităţile. Am fost şi eu în aceeaşi situaţie ca ea, dar nu m-ai fi lăsat niciodată baltă într-un acces de amor propriu jignit. Am dat în mod intenţionat dispoziţii să te ocupi de corpul meu, ca să rămâi în funcţie. Nu poţi să...

Johnny trânti receptorul în furcă, înfiorat.

Imediat, telefonul sună din nou.

De data aceasta nu mai ridică receptorul. Să te ia dracu! gândi. Se duse la geam şi rămase nemişcat, privind strada de dedesubt, cu gândul la discuţia pe care o avusese cu Louis, cu mulţi ani în urmă. Discuţia care îl impresionase atât de mult. Discuţia din care reieşise că nu se dusese la universitate pentru că voia să moară. Privind strada de sub fereastră, gândi: Poate c-ar trebui să sar. Aşa, s-ar termina în sfârşit cu telefoanele... s-ar termina cu asta.

Partea cea mai proastă, gândi, e senilitatea lui. Gândurile lui nu sunt clare, nu-s desluşite; sunt ca în vis; iraţionale. Bătrânul nu e cu adevărat în viaţă. Nu e nici măcar în semiviaţă. Ceea ce i se întâmplă e o scurgere lentă a conştiinţei, spre beznă. Iar noi suntem siliţi s-o ascultăm în timp ce se desfăşoară, în timp ce avansează, pas cu pas, către moartea finală, totală.

Dar şi în acest stadiu degenerativ, Louis avea dorinţe. Voia, şi voia morţiş. Voia ca el, Johnny Barefoot, să acţioneze; voia ca şi Kathy să acţioneze. Rămăşiţele lui Louis Sarapis erau în funcţiune şi erau active, şi suficient de deştepte pentru a găsi modalităţi de a-l hărţui pe el, de a obţine ce voia. Era ca o parodie a năzuinţelor pe care Louis Sarapis le avusese în timpul vieţii şi, totuşi, nu putea fi ignorată; nu putea fi evitată.

Telefonul continua să sune.

Poate că nu e Louis, gândi în clipa aceea. *Poate că-i Kathy.* Se duse şi ridică receptorul. Şi-l puse la loc imediat.

Aceeaşi vibraţie, frânturi ale personalităţii lui Louis Sarapis... Se cutremură. *Oare e aici, e selectivă?*

Avea senzaţia îngrozitoare că nu era selectivă.

Se îndreptă spre televizorul din celălalt capăt al camerei şi apăsă brutal pe întrerupător. Ecranul se lumină, dar, observă el, imaginea era ciudat de tulbure. Contururi nedesluşite ale... unui chip, i se păru.

Şi toată lumea vede asta, realiză. Trecu pe alt canal. Din nou, trăsăturile înceţoşate, materializarea bătrânului pe ecran. Iar din difuzor, bolboroseala:

— ...când va începe campania electorală, îşi vor da seama. Un om cu voinţa de a-şi depune candidatura a doua oară, asumându-şi responsabilităţile financiare; la urma urmei doar cineva foarte bogat îşi poate permite, nu-i aşa, preţul unei campanii...

Vocea continuă să boscorodească. Nu, bătrânul nu-l putea auzi. Nu era o conversaţie; era un monolog. Nu exista o comunicaţie autentică.

Şi totuşi, bătrânul ştia ce se întâmpla pe Pământ; părea să fi înţeles, să fi văzut, cumva, că Johnny îşi abandonase slujba.

Închizând telefonul, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. *Nu pot să mă întorc la Kathy, îşi dădu seama, decât dacă îmi schimb opinia şi o sfătuiesc să nu vândă. Iar asta e imposibil; nu pot face asta. Deci, asta pică. Atunci, ce-mi mai rămâne? Cât timp poate să mă hărţuiască Sarapis? Există vreun loc în care să mă pot refugia?*

Întorcându-se la fereastră, rămase din nou cu ochii la strada de dedesubt.

Oprindu-se la un chioşc de presă, St. Cyr aruncă o monedă şi luă ziarul.

— Mulţumesc, doamnă sau domnule, rosti vânzătorul robot.

Articolul de fond... St. Cyr strânse din ochi şi se întrebă dacă nu-şi pierduse minţile. Nu putea să priceapă ceea ce citea – sau, mai degrabă, ceea ce nu putea să citească. Era

aberant; sistemul homeostatic al jurnalului, microreleul automat care îl punea în funcţiune, se defectase, cu siguranţă. Tot ce vedea era o înşiruire de cuvinte aparent fără sens. Era mai rău ca în *Veghea lui Finnegan*[7]...

Sau chiar aveau un sens? Un paragraf îi atrase atenţia.

...acum la fereastra camerei de hotel, gata să sară. Dacă vreţi să mai faceţi vreo afacere cu ea, aţi face bine să vă duceţi acolo. Ea depinde de el, are nevoie de un bărbat de când a părăsit-o soţul ei, Paul Sharp ăla. Hotelul Antler, camera 604. Cred că aveţi timp. Johnny e prea irascibil; nu trebuia să joace la cacealma. Când ai sângele meu, nu marşezi la aşa ceva, iar ea are sângele meu şi...

St. Cyr îi spuse repede lui Harvey, care stătea lângă el:

— Johnny Barefoot se află într-o cameră la Hotelul Antler şi e pe punctul de a se arunca pe fereastră şi bătrânul Sarapis ne dă de ştire, ne avertizează. Cred că-i mai bine să mergem acolo.

— Barefoot e de partea noastră, zise Harvey, aruncându-i o privire. Nu ne putem permite să-l pierdem. Dar ce interes ar avea Sarapis să...

— Hai să mergem acolo, rosti St. Cyr, repezindu-se spre copterul său, parcat în apropiere.

Harvey îl urmă în fugă.

IV.

Soneria telefonului încetă brusc. Johnny se întoarse de la fereastră... şi dădu cu ochii de Kathy Sharp care stătea lângă aparat, cu receptorul în mână.

— M-a sunat, Johnny, zise ea. El mi-a spus unde eşti şi ce ai de gând să faci.

---

[7] Roman de James Joyce, în care căutările în materie de limbaj, constând în aglomerarea de elemente haotice şi în reveniri care nu ţin seama de cronologie, duc exprimarea până la ermetism (n. tr.).

— Prostii, replică el. N-am de gând să fac nimic.

— El era încredinţat că da.

— Ceea ce dovedeşte că poate să se înşele.

Observă că ţigara dintre degetele lui arsese până la filtru; o strivi în scrumiera de pe măsuţa de toaletă.

— Bunicul a ţinut întotdeauna la tine, spuse Kathy. Nu i-ar plăcea să ţi se întâmple ceva.

Johnny dădu din umeri.

— În ceea ce mă priveşte, nu mai am nimic de-a face cu Louis Sarapis.

Kathy dusese receptorul la ureche, nu mai era atentă la Johnny. Îl asculta pe bunicul ei, îşi dădu el seama şi nu mai spuse nimic. N-avea nici un rost.

— El zice, spuse Kathy, că St. Cyr şi Phil Harvey sunt pe cale să vină aici. El le-a spus să vină.

— Drăguţ din partea lui, rosti el laconic.

— Şi mie-mi eşti drag, Johnny. Înţeleg de ce te plăcea şi te admira bunicul. Iei cu adevărat în serios bunăstarea mea, aşa-i? Poate că m-aş putea duce de bunăvoie la spital, însă doar pentru scurt timp, o săptămână sau câteva zile.

— Şi asta o să fie îndeajuns? întrebă el.

— S-ar putea. Îi întinse receptorul. Vrea să vorbească cu tine. Cred că n-ar strica să-l asculţi; oricum, va găsi el o cale pentru a ajunge la tine. Şi tu ştii asta.

Johnny luă receptorul fără nici o tragere de inimă.

— ...problema e că ai rămas fără slujbă şi asta te deprimă. Dacă nu lucrezi, simţi că nu reprezinţi nimic; aşa eşti tu făcut. Şi asta-mi place. Eşti ca şi mine. Ascultă, am eu o slujbă pentru tine. La Convenţie. Să te ocupi de publicitate în aşa fel încât să fie desemnat drept candidat Alfonse Gam. O să faci treabă bună. Caută-l pe Gam. Caută-l pe Alfonse Gam. Johnny, caută-l pe Gam. Caută-l...

Johnny închise telefonul.

— Am iar de lucru, îi spuse lui Kathy. Să-l reprezint pe Gam. Cel puţin aşa zice Louis.

— O s-o faci? O să fi PR-ul lui la desemnarea candidaturii?

El ridică din umeri. De ce nu? Gam avea banii necesari; putea plăti bine şi ar fi plătit. Şi cu siguranţă nu era mai rău decât actualul preşedinte, Kent Margrave. În plus… îmi trebuie o slujbă, realiză el. Trebuie să-mi câştig existenţa. Am o soţie şi doi copii; cu asta nu-i de glumit.

— Crezi că Gam are şanse de data asta? întrebă Kathy.

— Nu, nu prea. Dar în politică se mai întâmplă şi miracole. Aminteşte-ţi de revenirea incredibilă a lui Richard Nixon, în 1968.

— Care e cea mai bună cale pe care ar trebui s-o urmeze Gam?

El o privi lung.

— Despre asta o să vorbesc cu el. Nu cu tine.

— Încă mai eşti supărat, rosti liniştită Kathy. Fiindcă nu vreau să vând. Ascultă, Johnny. Să presupunem că-ţi dau pe mână Archimedean.

După un moment, el întrebă:

— Ce părere are Louis de asta?

— Nu l-am întrebat.

— Ştii bine că s-ar opune. Nu am destulă experienţă. Ştiu cum funcţionează afacerea, fireşte; am fost prezent încă de la început. Dar…

— Să nu vinzi pielea ursului din pădure, spuse cu voce joasă Kathy.

— Te rog, zise el. Nu mă dăscăli. Să-ncercăm să rămânem prieteni; prieteni detaşaţi, rezervaţi.

Iar dacă e vreun lucru pe care nu pot să-l sufăr, îşi spuse, e să fiu dăscălit de o femeie. Şi încă, pasămite, spre binele meu.

Uşa camerei se deschise violent. Claude St. Cyr şi Phil Harvey se năpustiră în cameră, apoi o văzură pe Kathy, îl văzură şi pe el lângă ea, şi se destinseră. Trăgându-şi sufletul, St. Cyr îi spuse lui Kathy:

— Aşadar te-a pus şi pe tine să vii aici.

— Da, încuviinţă ea. Era foarte îngrijorat din cauza lui Johnny. Îl bătu uşurel pe braţ. Vezi câţi prieteni ai? Şi apropiaţi, şi detaşaţi.

— Da, rosti el.

Dar, dintr-un motiv neştiut, se simţea profund melancolic.

În aceeaşi după amiază, Claude St. Cyr găsi timp să treacă pe la locuinţa Elektrei Harvey, fosta soţie a actualului său patron.

— Ascultă, păpuşă, spuse el, încerc să-ţi fiu de folos cu afacerea asta. Dacă voi avea succes… O cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. Vei recupera câte ceva din ce-ai pierdut. Nu tot, dar destul pentru a te face să te bucuri un pic mai mult de viaţă în general.

O sărută şi, ca de obicei, ea îi răspunse; fremătă, efectiv, trăgându-l spre ea, lipindu-se cu totul de el, într-un mod aproape nefiresc de satisfăcător. Era foarte plăcut şi, în plus, dură mult. Iar asta nu era ca de obicei.

În cele din urmă, desprinzându-se tulburată din braţele lui, Elektra spuse:

— Apropo, poţi să-mi spui ce se întâmplă cu telefonul şi cu televizorul? Nu pot să dau nici un telefon – tot timpul pare să fie cineva pe fir. Şi imaginea de la televizor: e plină de purici şi distorsionată şi mereu aceeaşi, ca un fel faţă.

— Nu-ţi face griji, o linişti el. Ne ocupăm de asta chiar în momentul ăsta; avem o echipă care face investigaţii.

Oamenii săi vizitau morgă după morgă; până la urmă aveau să dea de corpul lui Louis. Şi atunci aiureala asta avea să ia sfârşit… spre uşurarea tuturor.

Apropiindu-se de bufet pentru a pregăti ceva de băut, Elektra Harvey spuse:

— Phil ştie ceva despre noi doi?

Picură bitter în paharele cu whisky, câte trei picături în fiecare.

— Nu, răspunse St. Cyr, şi, oricum, nu-i treaba lui.

— Dar Phil e plin de prejudecăţi în ceea ce priveşte fostele soţii. Nu i-ar plăcea. Te-ar bănui de lipsă de loialitate; fiindcă îi displac lui, s-ar aştepta să-ţi displac şi ţie. E ceea ce el numeşte „integritate”.

— Mă bucur de informaţie, dar pot face al naibii de puţin în privinţa asta. Oricum, nu va afla.

— Nu-mi pot împiedica, totuşi, temerea, zise Elektra, aducându-i paharul. Vezi tu, încercam să reglez televizorul, când... ştiu că pare o nebunie, dar chiar mi s-a părut că... Se întrerupse. Ei bine, mi s-a părut că-l aud pe crainic vorbind despre noi. Dar era un fel de bolboroseală sau, poate, recepţia era proastă. În orice caz, am auzit numele noastre.

Îl privi gravă, în timp ce-şi aranja cu un gest distrat cordonul rochiei.

Simţind un fior rece, St. Cyr spuse:

— Draga mea, e ridicol. Se duse la televizor şi-l deschise.

Dumnezeule mare, gândi. Louis Sarapis e pretutindeni? Vede din locul ăla, unde va fi fiind el în spaţiu, tot ce facem noi?

Nu era un gând prea agreabil, mai cu seamă într-un moment când încerca s-o determine pe nepoata lui Louis să încheie o tranzacţie cu care bătrânul nu era de acord.

Se ia iar de mine, îşi dădu el seama în timp ce, dus pe gânduri, se străduia să regleze televizorul cu degete amorţite.

— La drept vorbind, domnule Barefoot, spuse Alfonse Gam, intenţionam să-ţi telefonez. Am o telegramă de la domnul Sarapis, prin care mă sfătuieşte să te angajez. Cred însă că va trebui să venim cu ceva total nou. Margrave are un avantaj considerabil faţă de noi.

— E adevărat, admise Johnny. Dar să fim realişti; de data aceasta vom primi ajutor. Ajutor din partea lui Louis Sarapis.

— Louis mi-a dat ajutor şi data trecută, observă Gam, şi nu a fost suficient.

— Dar ajutorul lui de acum va fi de-o cu totul altă natură.

La urma urmei, gândi, bătrânul controlează toate mediile de comunicaţie – radioul, televiziunea, până şi telefoanele, Doamne iartă mă! Cu asemenea putere, Louis putea face aproape tot voia.

Nu văd ce nevoie ar mai avea de mine, gândi, ironic. Dar nu-i dezvălui gândul lui Alfonse Gam; după toate aparenţele, Gam nu-l înţelegea pe Louis şi nu înţelegea nici ce putea Louis să facă. Iar în afară de asta, o slujbă era o slujbă.

— Ai deschis vreun televizor în ultima vreme? întrebă Gam. Sau ai încercat să telefonezi ori să cumperi vreun ziar? Nu dai decât de un soi de bâiguială fără cap şi fără coadă. Dacă ăsta e Louis, n-o să fie de mult ajutor la Convenţie. E... dezlânat. Bate câmpii.

— Ştiu, rosti prudent Johnny.

— Mă tem că planul pe care şi-l va fi făcut el pentru perioada de semiviaţă a luat-o razna, opină Gam.

Avea un aer posomorât; nu arăta ca un om care se aşteaptă să câştige un scrutin.

— Admiraţia dumitale pentru Louis o întrece cu siguranţă pe a mea, în stadiul actual, reluă el. Sincer vorbind, domnule Barefoot, am avut o discuţie lungă cu domnul St. Cyr, iar spusele sale au fost total descurajatoare. Sunt decis să merg înainte, dar, sincer... Gesticulă vag. Claude St. Cyr mi-a spus pe şleau că sunt un perdant.

— Doar n-o să-l credeţi pe St. Cyr! El e în tabăra cealaltă acum, cu Phil Harvey.

Pe Johnny îl uimea cât de naiv era Gam, cât de uşor influenţabil.

— I-am spus că voi câştiga, mormăi Gam. Dar, pe cuvântul meu, aiurelile astea din televizoare, din telefoane... E groaznic. Mă deprimă; îmi vine să-mi iau lumea în cap.

— Înţeleg, spuse cu promptitudine Johnny.

— Louis n-a fost niciodată aşa, continuă să se lamenteze Gam. Acum doar boscorodeşte. Chiar dacă poate să atragă

de partea mea voturile pentru candidatură... Oare o doresc cu adevărat? Sunt obosit, domnule Barefoot. Foarte obosit.

Tăcu apoi.

— Dacă îmi cereţi să vă dau curaj, spuse Johnny, n-aţi găsit omul potrivit.

Vocea de la telefon şi televizor îl afecta la fel de mult şi pe el. Mult prea mult pentru a-l putea îmbărbăta pe Gam.

— Te ocupi de *public relations,* replică Gam. Nu poţi insufla entuziasm, acolo unde lipseşte cu desăvârşire? Convinge-mă, Barefoot, şi pe urmă eu voi convinge lumea. Scoase din buzunar o telegramă împăturită. Asta e ce-am primit deunăzi de la Louis. E clar că poate să intervină şi în comunicaţiile telegrafice, la fel ca şi-n celelalte.

Îi dădu telegrama şi Johnny o citi.

— Louis era mai coerent în momentul acela, comentă el. Când a scris asta.

— Asta vreau şi eu să spun! Se deteriorează cu repeziciune. Când va începe Convenţia – şi acum nu mai e decât o zi – în ce stare va fi? Am o presimţire urâtă în legătură cu treaba asta. Şi nu ţin să fiu amestecat în vreun fel. Făcu o pauză, apoi adăugă: Cu toate astea, vreau să candidez. În consecinţă, Barefoot, tratează dumneata cu Louis pentru mine; dumneata poţi fi intermediarul. Psihopompa.

— Ce-nseamnă asta?

— Mijlocitorul dintre Dumnezeu şi om.

— Dacă veţi folosi asemenea cuvinte nu veţi obţine candidatura. Pot să vă asigur de asta.

Cu un zâmbet forţat, Gam zise:

— Bei ceva? Se îndreptă spre bucătăria de lângă living. Scotch? Bourbon?

— Bourbon.

— Ce părere ai despre fată, nepoata lui Louis?

— Îmi place.

Şi era adevărat; chiar îi plăcea.

— În ciuda faptul că-i psihopată, narcomană, ca a făcut puşcărie şi, colac peste pupăză, mai are şi damblaua religiei?

— Da, răspunse tăios Johnny.

— Cred că nu eşti întreg la cap, comentă Gam, întorcându-se cu paharele. Dar sunt de acord cu dumneata. E o fată de treabă. De fapt, o cunosc de ceva vreme. Ca să fiu sincer, nu ştiu de ce a luat-o pe panta pe care a luat-o. Nu-s psiholog... dar probabil că are ceva de-a face cu Louis. Manifestă un devotament de un fel aparte faţă de el, un soi de loialitate în acelaşi timp infantilă şi fanatică. Şi, din punctul meu de vedere, mişcătoare.

Sorbind din pahar, Johnny spuse:

— Bourbon-ul ăsta e groaznic.

— Old Sir Muskrat, zise Gam, strâmbându-se. Sunt de acord.

— Aţi face bine să serviţi băuturi mai bune, altminteri chiar că sunteţi terminat în politică.

— Iată de ce am nevoie de dumneata. Înţelegi?

— Înţeleg, răspunse Johnny, ducându-şi whisky-ul în bucătărie pentru a-l turna înapoi în sticlă... şi pentru a încerca scotch-ul.

— Cum ai să procedezi ca să mă scoţi învingător? întrebă Gam.

— Cred... că modul nostru de abordare cel mai potrivit, singurul mod de abordare, este să folosim sentimentalismul cu care privesc oamenii moartea lui Louis. Am văzut şirurile de îndoliaţi. Impresionant. Au tot venit, zile în şir. Pe când era în viaţă, mulţi se temeau de el, se temeau de puterea lui. Dar acum pot răsufla mai uşuraţi; el a dispărut, iar aspectele de temut ale...

Gam îl întrerupse:

— Dar n-a dispărut, Johnny. Tocmai asta-i problema. Ştii foarte bine că chestia aia care bolboroseşte în telefoane şi televizoare... e el!

— Ei însă nu ştiu, replică Johnny. Publicul e descumpănit – la fel de descumpănit pe cât a fost primul

ins care l-a auzit. Tehnicianul ăla de la Kennedy Slough. Rosti apăsat: De ce ar face vreo legătură între o emanaţie electrică aflată la o săptămână lumină depărtare de Pământ şi Louis Sarapis?

După o clipă, Gam spuse:

— Cred că faci o greşeală, Johnny. Dar Louis a spus să te angajez şi aşa am să fac. Ai mână liberă. Mă voi bizui pe iscusinţa dumitale.

— Mulţumesc, zise Johnny. Vă puteţi bizui pe mine.

Dar în sinea sa nu era chiar aşa sigur. Poate că publicul e mai isteţ decât îmi închipui eu, gândi. Poate că fac, într-adevăr, o greşeală. Dar ce alt mod de abordare ar fi putut să adopte? Nu îşi imagina nici unul; ori făceau uz de asocierea lui Gam cu persoana lui Louis, ori nu aveau absolut nimic care să-l recomande. Un firicel cam subţire pe care să-şi bazeze campania pentru desemnarea candidaturii – şi doar la o zi până la deschiderea Convenţiei. Nu-i plăcea asta.

Telefonul din livingul lui Gam sună.

— Probabil că el e, zise Gam. Vrei să vorbeşti dumneata? Ca să fiu cinstit, mă tem să ridic receptorul.

— Lăsaţi-l să sune, spuse Johnny.

Era perfect de acord cu Gam; treaba era prea afurisit de neplăcută.

— Dar nu putem să scăpăm de el, observă Gam. Dacă vrea să ajungă la noi, va ajunge; dacă nu-i telefonul, e presa. Iar alaltăieri am vrut să folosesc maşina de scris electrică... şi în locul scrisorii pe care voiam s-o redactez m-am pomenit cu acelaşi mişmaş – mi-a ieşit un text de la el.

Totuşi, nici unul dintre ei nu se duse la telefon. Îl lăsară să sune.

— Vrei un avans? întrebă Gam. Ceva bani?

— Nu mi-ar strica, spuse Johnny. Dat fiind că am demisionat de la Archimedean.

Vârând mâna în haină după portofel, Gam spuse:

— O să-ţi dau un cec. Îl privi fix pe Johnny. Îţi place de ea, dar nu poţi lucra pentru ea. Asta e?

— Asta e, spuse Johnny.

Nu intră în amănunte şi nici Gam nu încercă să-l tragă de limbă. Gam era foarte manierat. Şi Johnny aprecie faptul.

Pe când cecul trecea dintr-o mână în alta, soneria telefonului încetă.

Să fi fost vreo legătură între cele două? se întrebă Johnny. Sau era o pură coincidenţă? Imposibil de spus. Louis părea să ştie tot... Oricum, asta voise; le-o spusese amândurora.

— Cred că am făcut amândoi ceea ce trebuie, rosti, uşor muşcător, Gam. Ascultă, Johnny. Sper să restabileşti relaţii amicale cu Kathy Egmont Sharp. De dragul ei; are nevoie de ajutor. De mult ajutor.

Johnny emise un mormăit.

— Acum, că nu mai lucrezi pentru ea, mai fă o încercare, zise Gam. De acord?

— O să mă gândesc.

— E o fată foarte bolnavă, iar acum are o mare responsabilitate. Ştii şi dumneata asta. Indiferent care va fi fost cauza rupturii dintre voi... încearcă să ajungi la o înţelegere până nu-i prea târziu. Asta e singura cale de urmat.

Johnny se abţinu de la vreun comentariu. Dar, în sinea lui, ştia că Gam avea dreptate.

Şi totuşi... cum ar fi putut proceda? Nu ştia. Cum să abordezi un psihopat? se întrebă. Cum să repari o ruptură atât de drastică? Ar fi fost dificil şi în condiţii normale... darămite când existau atâtea conotaţii.

Oricum, toată povestea avea de-a face cu Louis. Şi cu ceea ce simţea Kathy pentru Louis. Asta trebuia să ia sfârşit. Adoraţia ei oarbă... trebuia să înceteze.

— Ce părere are soţia dumitale despre ea? îl întrebă Gam.

— Sarah Belle? rosti surprins Johnny. N-a întâlnit-o niciodată pe Kathy. De ce întrebaţi?

Gam îl privi lung, fără a-i răspunde.

— A naibii de ciudată întrebare, zise Johnny.

— A naibii de ciudată fată, Kathy, replică Gam. Mai ciudată decât îţi închipui, prietene. Sunt o grămadă de lucruri de care nu ai habar.

Dar nu dezvoltă subiectul.

— Am o întrebare, îi spuse Phil Harvey lui Claude St. Cyr. O întrebare la care trebuie să obţinem un răspuns, altfel nu vom putea pune mâna pe pachetul majoritar de la Wilhelmina. Unde-i cadavrul?

— Îl căutăm, răspunse liniştit St. Cyr. Luăm toate morgile la rând, una câte una. Dar e vorba de bani; nu încape îndoială că cineva le-a plătit tăcerea, şi dacă vrem să vorbească...

— Fata aia, zise Harvey, acţionează după instrucţiuni de pe lumea cealaltă. În ciuda faptului că Louis se năruie... ea continuă să-i acorde atenţie. E... anormal.

Scutură din cap, dezgustat.

— De acord, încuviinţă St. Cyr. De fapt, ai definit perfect toată treaba. Azi-dimineaţă, pe când mă bărbieream... l-am prins la televizor. Îl străbătu vizibil un fior. Vreau să zic că acum se bagă în viaţa noastră din toate părţile.

— Astăzi se deschide Convenţia, spuse Harvey. Privi pe fereastră la maşinile şi oamenii de afară. Atenţia lui Louis se va concentra în direcţia asta, în încercarea de a impune alegerea lui Alfonse Gam. Barefoot va fi şi el acolo, pentru că lucrează pentru Gam – şi asta a fost tot ideea lui Louis. Poate că acum putem acţiona cu mai multe şanse de izbândă. Pricepi? Poate că a uitat de Kathy. Ce Dumnezeu, nu poate urmări simultan tot ce se întâmplă!

St. Cyr rosti calm:

— Dar Kathy nu mai e la Archimedean în momentul de faţă.

— Atunci, unde e? În Delaware? La Wilhelmina Securities? Nu poate fi greu de găsit.

— E bolnavă. E într-un spital, Phil. S-a internat aseară, târziu. La dezintoxicare, presupun.

Urmă o tăcere.

— Ştii o grămadă de lucruri, spuse în cele din urmă Harvey. De unde ai aflat asta, de pildă?

— De la telefon şi de la televizor. Dar nu ştiu unde-i spitalul. Ar putea fi şi altundeva decât pe Pământ; ar putea fi pe Lună sau pe Marte, sau chiar pe lumea de unde a venit. Impresia mea este că-i foarte bolnavă. Faptul că Barefoot a abandonat-o a afectat o serios. St. Cyr îi aruncă o privire întunecată patronului său. Asta e tot ce ştiu, Phil.

— Crezi că Johnny Barefoot ştie unde e?

— Mă îndoiesc.

Cugetând, Harvey spuse:

— Pariez că încearcă să-l sune. Pariez că el ştie, sau va şti curând. Dacă am reuşi să instalăm un circuit de detecţie pe linia lui telefonică… să-i interceptăm convorbirile.

— Eh, telefoanele, rosti plictisit St. Cyr. Tot ce se aude e bălmăjeala aia, interferenţa lui Louis.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat cu Archimedean Enterprises în cazul în care Kathy era declarată incapabilă să-şi administreze afacerile, dacă era internată cu forţa. Lucrurile erau foarte complicate, depinzând de ce legislaţie era aplicabilă, cea de pe Pământ sau…

— Nu putem s-o găsim pe ea şi nu putem să găsim cadavrul, spunea Harvey. Iar între timp Convenţia se desfăşoară şi o să-l desemneze pe nenorocitul ăla de Gam, unealta lui Louis. După care, mai ştii, o să ne pomenim cu el preşedinte. Îl privi cu ostilitate pe St. Cyr. Până acum, nu prea mi-ai fost de folos, Claude.

— Vom verifica la toate spitalele. Dar sunt cu zecile de mii. Iar dacă nu e în zona asta, ar putea fi oriunde. Se simţea neputincios. Rătăcim de acolo-colo, gândi, şi nu ajungem nicăieri. În fine, putem continua să monitorizăm

emisiunile televiziunii, hotărî. Ne-ar putea ajuta într-o oarecare măsură.

— Plec la Convenţie, îl anunţă Harvey. Ne vedem mai târziu. Dacă afli ceva – lucru de care mă îndoiesc – să mă cauţi acolo.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi, un moment mai târziu, St. Cyr era singur.

La dracu'! îşi spuse. Ce să mai fac acum? Poate că ar trebui să mă duc şi eu la Convenţie. Dar mai era o morgă pe care dorea s-o verifice; oamenii săi o vizitaseră, însă voia să se convingă el însuşi. Era exact genul care i-ar fi plăcut lui Louis, condusă de un individ onctuos, al cărui nume aiuritor era Herbert Schoenheit von Vogelsang, ceea ce, în germană, însemna Herbert Frumuseţea Cântecului de Păsări – un nume potrivit pentru cineva care administra Morga Fraţilor Dragi, din centrul Los Angelesului, cu filiale la Chicago, New York şi Cleveland.

Când ajunse la morgă, Claude St. Cyr ceru să-l vadă chiar pe Schoenheit von Vogelsang. Locul era într-un vârf de activitate; se apropia Ziua Reînvierii şi micii burghezi, care veneau buluc la astfel de ceremonii, stăteau la coadă pentru a-şi lua rudele semivieţuitoare.

— Da, domnule, spuse Schoenheit von Vogelsang când îşi făcu în sfârşit apariţia la ghişeul din holul de recepţie al morgii. Aţi dorit să vorbiţi cu mine.

St. Cyr îşi puse cartea de vizită pe tăblia ghişeului; cartonaşul îl desemna încă drept consilier juridic al firmei Archimedean Enterprises.

— Sunt Claude St. Cyr, declară el. Poate aţi auzit de mine.

Aruncându-şi privirea pe cartea de vizită, Schoenheit von Vogelsang păli şi bolborosi:

— Vă dau cuvântul meu, domnul St. Cyr, că ne străduim, ne străduim din răsputeri. Am cheltuit deja peste o mie de dolari din propriile noastre fonduri în încercarea de a stabili contactul cu el. Am adus par avion un amplificator de mare putere din Japonia, unde a fost proiectat şi

fabricat. Dar n-am obţinut nici un rezultat. Tremurând, se retrase de-a-ndăratelea. Puteţi veni să vedeţi cu ochii dumneavoastră. Cu toată sinceritatea, cred că cineva face asta intenţionat; un eşec total ca acesta nu poate surveni în mod natural, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Vreau să-l văd, spuse St. Cyr.

— Desigur.

Palid şi agitat, proprietarul morgii îl conduse prin clădire până la cripte, unde, în sfârşit, St. Cyr ajunse în faţa sicriului lui Louis Sarapis.

— Intenţionaţi să ne acţionaţi în justiţie? întrebă temător Schoenheit von Vogelsang. Vă asigur că suntem...

— Mă aflu aici doar pentru a lua cadavrul. Daţi dispoziţie oamenilor dumneavoastră să-l încarce într-o furgonetă.

— Da, domnule St. Cyr, rosti obedient Herb Schoenheit von Vogelsang. Chemă doi angajaţi ai morgii şi începu să le dea instrucţiuni. Aţi venit cumva cu o furgonetă, domnule St. Cyr? întrebă apoi.

— Presupun că-mi veţi da dumneavoastră una, spuse St. Cyr pe un ton dezagreabil.

Nu peste mult timp, sicriul fu încărcat într-una din furgonetele morgii, iar şoferul îl privi întrebător pe St. Cyr. Acesta îi dădu adresa lui Phil Harvey.

— În ceea ce priveşte un eventual litigiu, mormăi Herb Schoenheit von Vogelsang în timp ce St. Cyr urca în cabină, lângă şofer. Sper că nu consideraţi că e vorba de incompetenţă din partea noastră, domnule St. Cyr. Deoarece dacă...

— În ceea ce mă priveşte, cazul este închis, răspunse laconic St. Cyr şi-i făcu semn şoferului să pornească.

Imediat cum părăsiră morga, St. Cyr izbucni în râs.

— Ce vi se pare aşa de hazliu? întrebă şoferul.

— Nimic, replică St. Cyr, râzând încă pe înfundate.

După ce sicriul, cu cadavrul aflat încă în învelişul criogenic originar, fu depus în locuinţa lui Harvey şi

furgonetă plecă, St. Cyr se duse la telefon şi formă un număr. Dar nu reuşi să stabilească legătura cu Sala Convenţiei. Oricât îşi dădea silinţa, tot ce auzea erau vibraţia îndepărtată şi litania monotonă a lui Louis Sarapis. Închise aparatul, scârbit, dar în acelaşi timp ferm hotărât.

Ne-a fost de ajuns cu povestea asta, îşi spuse. N-am să aştept aprobarea lui Harvey; nu am nevoie de ea.

Căutând prin living, găsi, în sertarul unui bufet, un pistol termic. Aţintindu-l spre coşciugul lui Louis Sarapis, apăsă pe trăgaci.

Învelişul criogenic se evaporă şi sicriul intră în efervescenţă în timp ce plasticul se topea. Înăuntru, cadavrul se înnegri, se contractă, apoi se carboniză, transformându-se într-o grămăjoară informă de zgură solidificată.

Mulţumit, St. Cyr puse pistolul la loc, în sertar.

Apoi se duse la telefon şi formă din nou numărul.

În urechea lui, vocea monotonă spunea:

— ...numai Gam poate reuşi; Gam e omul care sunt – o lozincă bună pentru tine, Johnny. Gam e omul care sunt, ţine minte. O să vorbesc eu. Dă-mi microfonul şi-o să le spun eu; Gam e omul care sunt. Gam e…

Claude St. Cyr trânti receptorul în furcă şi se întoarse spre reziduul înnegrit care fusese Louis Sarapis; gemu înfundat, căci nu mai înţelegea nimic. Când deschise televizorul, vocea se auzi şi acolo, la fel ca înainte; nu se schimbase nimic.

Vocea lui Louis Sarapis nu provenea din corpul lui. Deoarece corpul dispăruse. Pur şi simplu, între ele nu era nici o legătură.

Aşezându-se într-un fotoliu, St. Cyr îşi scoase ţigările şi, cu mâna tremurând, aprinse una, încercând să priceapă ce însemna asta. Avea senzaţia că aproape ştia despre ce este vorba, că aproape avea explicaţia. Dar nu tocmai.

V.

Luând monoraiul – îşi lăsase copterul la Morga Fraţilor Dragi – Claude St. Cyr ajunse, într-o stare de buimăceală, la Sala Convenţiei. Locul era, bineînţeles, înţesat, iar hărmălaia, insuportabilă. Reuşi totuşi să obţină serviciile unui aprod robot. Prin difuzoare, Phil Harvey fu anunţat că era aşteptat într-una din sălile adiacente pe care le foloseau de obicei delegaţiile care voiau să discute în secret.

Harvey îşi făcu apariţia, cu hainele în neorânduială după trecerea prin aglomeraţia de spectatori şi delegaţi.

— Ce este, Claude? întrebă, apoi observă expresia de pe chipul consilierului său juridic. Vorbeşte, rosti cu voce joasă.

St. Cyr îşi dădu drumul:

— Vocea pe care o auzim. Nu e Louis! E cineva care încearcă să pară Louis!

— De unde ştii?

Îi spuse.

Dând din cap, Harvey zise:

— Şi e sigur că ceea ce-ai distrus era cadavrul lui Louis, că nu te-au tras pe sfoară acolo, la morgă… eşti sigur de asta?

— Nu sunt sigur, spuse St. Cyr. Dar cred că era. Aşa cred acum şi aşa am crezut şi-n momentul ăla.

În orice caz, acum era prea târziu ca să se convingă, căci din corp nu mai rămăsese destul pentru a se efectua vreo investigaţie pertinentă.

— Dar cine ar putea fi, în cazul acesta? întrebă Harvey. Dumnezeule, emisia asta ne parvine de dincolo de sistemul solar. Să fie extratereștri? Sau vreun soi de ecou ori de zeflemea, vreo reacţie non vitală pe care noi n-o cunoaştem? Un proces inerţial, fără nici un scop?

St. Cyr râse.

— Baţi câmpii, Phil. Termină.

Harvey dădu din cap.

— Cum zici tu, Claude. Dacă tu crezi că-i cineva de aici...

— Nu ştiu, spuse Claude, cu sinceritate. Dar înclin să cred că e cineva chiar de pe această planetă, cineva care l-a cunoscut pe Louis îndeajuns de bine pentru a-şi însuşi caracteristicile lui într-un mod atât de desăvârşit, încât să le imite perfect.

Tăcu. Acesta era punctul până la care putea să-şi ducă raţionamentul logic... mai departe nu mai vedea nimic. Era un gol, unul înspăimântător.

Există un element detracat în povestea asta, gândi. Ceea ce am luat noi drept decădere este mai mult o formă de nebunie decât de degenerare. Sau este nebunia însăşi degenerare? Nu ştia; nu avea pregătire în domeniul psihiatriei, cu excepţia aspectelor ei legale. Iar în cazul acesta aspectele legale nu aveau relevanţă.

— L-a propus cineva pe Gam până acum? îi întrebă pe Harvey.

— Încă nu. Dar e de aşteptat să se întâmple la un moment dat. Se zvoneşte că o va face un delegat din Montana.

— John Barefoot e aici?

— Da. Ocupat nevoie mare să atragă cât mai mulţi delegaţi. Se vântură de la o delegaţie la alta, făcându-şi simţită prezenţa din plin. Nici urmă de Gam, fireşte. Nu va apărea înainte de a se încheia discursul de desemnare, iar atunci, de bună seamă, va fi un adevărat infern. Urale, manifestaţii de entuziasm, ţopăială, steguleţe... susţinătorii lui Gam sunt pregătiţi.

— Vreun semn de... St. Cyr şovăi. De la ceea ce ne-am închipuit noi că e Louis? De o prezenţă a lui?

Sau a ce-o fi, gândi.

— Până acum, nu.

— Cred că va apărea. Chiar înainte de a se termina Convenţia.

Harvey încuviinţă din cap; asta gândea şi el.

— Ţi-e frică?

— Sigur. De o mie de ori mai mult ca oricând, acum când nu ştim nici măcar cine sau ce este.

— Ai dreptate, întări St. Cyr. Avea acelaşi sentiment.

— Poate c-ar trebui să-i spunem lui Johnny, zise Harvey.

— Lasă-l să afle singur.

— Foarte bine, Claude. Cum hotărăşti tu. În definitiv, tu eşti cel care ai găsit, până la urmă, corpul lui Louis. Am toată încrederea în tine.

Într-un fel, gândi St. Cyr, aş vrea să nu-l fi găsit. Aş vrea să nu fi ştiut ce ştiu acum. Ne-ar fi fost mai bine crezând că bătrânul Louis era cel care ne vorbea din fiecare telefon, ziar şi televizor.

Era rău şi aşa, dar asta e mult mai rău. Deşi, gândi, am senzaţia că răspunsul e pe undeva pe aproape, aşteptând.

Trebui să încerc, îşi spuse. Să încerc să-l aflu. SĂ ÎNCERC!

De unul singur, într-una din sălile adiacente, Johnny Barefoot urmărea încordat desfăşurarea Convenţiei, pe canalul de televiziune cu circuit închis. Interferenţa, prezenţa invadatoare venită de la distanţa de-o săptămână lumină încetase pentru moment şi acum putea să-l vadă şi să-l audă pe delegatul din Montana rostind discursul de desemnare a candidaturii lui Alfonse Gam.

Se simţea ostenit. Întregul proces al Convenţiei, discursurile şi scandările, schimburile de replici sarcastice îl călcau pe nervi şi erau contrare stării sale de spirit. Prea mult afurisit de spectacol, gândi. La ce bun tot bâlciul ăsta? Dacă Gam voia să obţină desemnarea, putea s-o obţină, restul era inutil.

Gândul lui era, de fapt, la Kathy Egmont Sharp.

Nu o mai văzuse de la internarea ei la Spitalul UC din San Francisco. În momentul de faţă nu ştia nimic despre starea ei, dacă tratamentul dădea sau nu dădea rezultate.

Nu putea însă scăpa de gândul obsesiv că nu dădea.

Cât de bolnavă era, în fond, Kathy? Probabil că foarte bolnavă, indiferent dacă era sau nu din cauza drogurilor;

asta îi spunea insistent intuiţia. Poate că n-avea să fie externată niciodată; nu i se părea ceva de neconceput.

Pe de altă parte... dacă ea ar vrea să părăsească spitalul, ar găsi o cale s-o facă. Tot intuiţia îi spunea şi asta, chiar mai insistent.

Prin urmare, de ea depindea totul. Se dusese la spital din proprie voinţă. Şi la fel avea să plece – dacă avea să plece. Nimeni nu putea s-o constrângă pe Kathy... pur şi simplu pentru că nu era genul de persoană care poate fi constrânsă. Iar asta, realiză el, nu era exclus să fie un simptom al bolii.

Uşa sălii se deschise brusc. Îşi luă ochii de la monitor.

Şi îl văzu pe Claude St. Cyr stând în pragul uşii, cu un pistol termic aţintit către el.

— Unde e Kathy? întrebă St. Cyr.

— Nu ştiu, răspunse Johnny.

Se ridică încet, precaut.

— Ba ştii. Dacă nu-mi spui, te curăţ.

— De ce? rosti Johnny, întrebându-se ce îl determinase pe St. Cyr să recurgă la un asemenea lucru extrem.

Fără a coborî arma, St. Cyr se apropie de el.

— E pe Pământ? întrebă.

— Da, răspunse fără tragere de inimă Johnny.

— Dă-mi numele oraşului.

— Ce-ai de gând să faci? Treaba asta nu-ţi stă în fire, Claude; tu ai procedat întotdeauna în respectul legii.

St. Cyr spuse:

— Cred că vocea e a lui Kathy. Ştiu că nu-i Louis, acum; am asta ca punct de plecare, însă mai departe e doar o bănuială. Kathy e singura persoană despre care ştiu că-i destul de detracată, de deteriorată. Spune-mi numele spitalului.

— Singurul mod în care ai putea şti că nu este Louis, zise Johnny, ar fi să-i distrugi corpul.

— Exact, încuviinţă St. Cyr, dând din cap.

Înseamnă că a făcut-o, conchise Johnny. A găsit morga lui Herb Schoenheit von Vogelsang. Deci asta era.

Uşa se deschise din nou pe neaşteptate. În sală dădură buzna un grup de delegaţi zgomotoşi, susţinători ai lui Gam suflând în trompete de carton, aruncând serpentine, agitând pancarte mari, scrise de mână. St. Cyr se întoarse spre ei, agitând pistolul... şi Johnny Barefoot o rupse la fugă pe lângă grupul de entuziaşti, ieşind pe culoar.

Continuă să alerge de-a lungul coridorului şi, un moment mai târziu, pătrunse în sala mare, unde manifestaţia în favoarea lui Gam era în toi. Din difuzoarele montate sub tavan o voce tuna la nesfârşit:

— Votaţi Gam, omul care sunt! Gam, Gam, votaţi Gam, omul cel mai bun! Votaţi Gam, care chiar sunt! Gam, Gam, Gam, care chiar sunt...

Kathy, gândi el. Nu poţi fi tu; nu se poate. Ieşi în fugă din sală, croindu-şi drum printre delegaţii care se zbânţuiau în delir, printre bărbaţi şi femei cu ochi strălucitori, purtând pe cap pălăriuţe caraghioase şi fluturând steguleţe... Coborî în stradă, în mijlocul mulţimii care se înghesuia printre copterele şi maşinile parcate, încercând să pătrundă în clădire.

Dacă eşti tu, gândi, atunci eşti prea bolnavă ca să mai părăseşti vreodată spitalul. Chiar dacă vrei asta, impune-ţi să n-o faci. Ai aşteptat să moară Louis, aşa-i? Ne urăşti? Sau ţi-e frică de noi? Care e explicaţia pentru ceea ce faci... care este motivul?

Urcă într-un copter marcat TAXI.

— La San Francisco, îi spuse pilotului.

Poate că nu eşti conştientă de ceea ce faci, gândi. Poate e un proces autonom, generat de inconştientul tău. Mintea ta s-a împărţit în două: o parte la suprafaţă, cea pe care o vedem, cealaltă...

E cea pe care o auzim.

Ar trebui să te compătimim? se întrebă. Sau ar trebui să te urâm, să ne temem de tine? CÂT DE MULT RĂU POŢI SĂ FACI? Cred că asta-i adevărata problemă. Te iubesc, gândi. Într-un anumit fel, cel puţin. Îţi duc grija, iar asta este o formă de iubire. Nu ca aceea pe care o am faţă de

soţia mea sau de copiii mei, ci o grijă pe care ţi-o port. La dracu', gândi, e groaznic. Poate că St. Cyr se înşeală; poate că nu eşti tu.

Copterul se ridică deasupra clădirilor şi viră spre vest, cu palele rotindu-se la turaţia maximă.

Jos, în faţa sediului Convenţiei, St. Cyr şi Phil Harvey urmăriră cu privirea copterul care se depărta.

— Ei, mi-a mers, spuse St. Cyr. L-am pus în mişcare. Presupun că se îndreaptă fie spre Los Angeles, fie spre San Francisco.

Un al doilea copter alunecă în dreptul lor, la semnul lui Phil Harvey. Cei doi urcară în el şi Harvey spuse:

— Vezi taxiul care tocmai a decolat? Rămâi în spatele lui, la o distanţă de la care să nu-l pierzi din vedere. Dar, dacă poţi, fă în aşa fel încât să nu te vadă.

— Pe naiba, mormăi pilotul. Dacă eu pot să-l văd, mă poate vedea şi el. Puse totuşi în funcţiune aparatul de taxat şi începu să se înalţe, bombănind: Nu-mi plac treburile astea; pot fi periculoase.

— Deschide radioul, îi spuse St. Cyr. Dacă vrei să auzi ceva periculos.

— Dă-l dracului, replică pilotul, cu lehamite. Radioul nu funcţionează; e un fel de interferenţă, ca de la pete solare sau de la vreun radioamator. Am pierdut o grămadă de curse fiindcă dispeceratul n-a putut să mă contacteze. Cred că poliţia ar trebui să se ocupe de chestia asta, nu credeţi?

St. Cyr nu-i răspunse. Lângă el, Harvey stătea cu ochii ţintă la copterul din faţă.

Când ajunse la Spitalul UC din San Francisco şi coborî pe platforma de pe acoperişul clădirii centrale, Johnny observă al doilea aparat, care înconjura clădirea, fără a-şi continua zborul, şi se convinse că avusese dreptate; fusese urmărit. Dar nu-i păsa. Nu avea nici o importanţă.

Coborî pe scări până la etajul al treilea şi opri o infirmieră.

— Domnişoara Sharp, spuse. Unde se află?

— Trebuie să întrebaţi la recepţie, răspunse infirmiera. Dar orele de vizită nu încep decât…

Alergă pe coridoare până găsi recepţia.

— Domnişoara Sharp e la camera 309, îl informă infirmiera cu ochelari din spatele tejghelei. Dar trebuie să-i cereţi doctorului Gross încuviinţarea s-o vizitaţi. Iar acum doctorul Gross ia masa şi probabil că nu se va întoarce înainte de ora 14, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi.

Arătă spre o sală de aşteptare.

— Mulţumesc, spuse el. O să aştept.

Trecu prin sala de aşteptare, ieşi pe uşa de la capătul celălalt şi porni pe coridor, examinând numerele de pe uşi până ajunse la 309. Deschise, intră în cameră şi, după ce închise uşa, privi către pat. Patul era gol.

— Kathy, rosti el.

Ea se întoarse din dreptul ferestrei. Era în cămaşă de noapte şi pe chip avea întipărită o expresie vicleană, încărcată de ură. În timp ce-l fixa cu privirea, buzele i se mişcară şi rostiră cu venin:

— Îl vreau pe Gam fiindcă el sunt.

Scuipând spre el, se apropie cu paşi furişaţi, cu mâinile ridicate, cu degetele mişcându-i-se spasmodic.

— Gam e un bărbat, un bărbat adevărat, şuieră, iar Johnny văzu, în ochii ei, cum rămăşiţele rarefiate ale personalităţii ei se dezintegrau chiar în clipa aceea. Gam, Gam, Gam, şopti ea, şi-l lovi peste faţă.

El se dădu înapoi.

— Tu eşti, rosti. Claude St. Cyr a avut dreptate. E-n regulă. O să plec.

Bâjbâi după uşa din spatele său, încercând s-o deschidă. Îl năpădi dintr-o dată un val de panică; n-avea alt gând, decât să fugă din cameră.

— Kathy, dă-mi drumul.

Îşi înfipsese unghiile în umerii lui, şi rămăsese agăţată de el, privindu-l pieziş, zâmbindu-i.

— Eşti mort, îi spuse. Pleacă. Te simt, simt mirosul mortului din tine.

— O să plec, zise el şi izbuti să dea de clanţa uşii. Brusc, ea îi dădu drumul. Îi văzu mâna ridicându-se fulgerător, repezindu-se cu unghiile drept spre faţa lui, poate spre ochii lui. Se aplecă din reflex şi lovitura nu-l nimeri.

— Vreau să plec, spuse el, acoperindu-şi faţa cu braţele.

Kathy şuieră:

— Eu sunt Gam sunt eu. Eu sunt singurul ce sunt. Sunt viu, Gam, viu.

Râse.

— E-n regulă, o să plec, zise, imitându-i perfect vocea. Claude St. Cyr a avut dreptate. E-n regulă, o să plec. O să plec. O să plec.

Reuşise să se strecoare între el şi uşă.

— Fereastra, îi spuse. Fă acum ceea ce voiai să faci când te-am oprit eu.

El se dădu înapoi. Kathy înaintă şi el continuă să se retragă, pas cu pas, până atinse cu spatele un perete.

— Totul e doar în mintea ta, spuse el. Ura asta. Toată lumea ţine la tine. Eu, Gam, St. Cyr, Harvey. Ce rost au toate astea?

— Rostul, zise Kathy, e că-ţi arăt cum eşti cu adevărat. Încă nu ştii? Eşti şi mai rău decât mine. Eu sunt doar cinstită.

— De ce te-ai dat drept Louis? întrebă el.

— Sunt Louis, spuse Kathy. Când a murit n-a ajuns în semiviaţă pentru că l-am mâncat. A devenit eu. Am aşteptat asta. Alfonse şi cu mine am pus totul la cale, emiţătorul din spaţiu, cu banda preînregistrată... V-am speriat, nu-i aşa? Sunteţi cu toţii speriaţi, prea speriaţi ca să-i staţi în cale. Va fi desemnat. A fost deja desemnat, o simt, o ştiu.

— Nu încă, rosti el.

— Dar nu va mai dura mult, spuse Kathy. Şi voi fi soţia lui. Îi surâse. Iar voi veţi fi morţi, tu şi ceilalţi. Apropiindu-se iar de el, îngână: Sunt Gam, sunt Louis, iar când veţi fi

morţi voi fi tu, Johnny Barefoot, şi toţi ceilalţi. O să vă devorez pe toţi.

Deschise larg gura şi îi văzu dinţi ascuţiţi, de un alb cadaveric.

— Şi vei domni peste morţi, zise Johnny, şi o lovi cu toată forţa în falcă.

Kathy căzu pe spate, dar se ridică imediat şi se năpusti spre el. Înainte de a-l putea atinge, Johnny sări într-o parte, zări pentru o clipă faţa ei schimonosită, răvăşită de forţa pumnului său – apoi uşa camerei se deschise şi în pragul ei apărură St. Cyr şi Harvey, însoţiţi de două infirmiere. Kathy încremeni. Încremeni şi el.

— Vino aici, Barefoot, spuse St. Cyr, făcându-i semn cu capul.

Johnny traversă odaia şi li se alătură.

Legându-şi cordonul halatului, Kathy rosti pe un ton degajat:

— Vasăzică aşa v-aţi făcut planul. Johnny să mă ucidă, iar voi să asistaţi şi să vă distraţi.

— Au un emiţător imens în spaţiu, spuse Johnny. L-au plasat acolo de mult, poate cu ani în urmă. În tot timpul ăsta au aşteptat ca Louis să moară; poate l-au ucis chiar ei, în cele din urmă. Ideea era să obţină desemnarea şi alegerea lui Gam, în timp ce terorizau pe toată lumea cu emisia aceea. E bolnavă, mult mai bolnavă decât mi-am închipuit, mai bolnavă chiar decât v-aţi închipuit voi. Dar cea mai mare parte era în adânc, de nedesluşit.

St. Cyr ridică din umeri.

— Foarte bine, diagnosticul va trebui autentificat, spuse el. Era calm, dar vorbea neobişnuit de rar. Testamentul m-a desemnat pe mine drept administrator. Voi prelua curatela, voi înainta documentele de punere sub interdicţie, apoi mă voi prezenta la audierea de autentificare a stării psihice.

— Voi cere un proces cu juriu, interveni Kathy. Pot să conving un juriu că sunt sănătoasă la minte. E o treabă destul de uşoară şi am mai trecut prin asta.

— Posibil, spuse St. Cyr. În orice caz, emiţătorul nu va mai exista; până atunci, autorităţile vor ajunge acolo.

— Le va lua luni de zile, zise Kathy. Chiar şi cu nava cea mai rapidă. Până la momentul acela, alegerile se vor fi încheiat, Alfonse va fi preşedinte.

St. Cyr îi aruncă o privire lui Johnny Barefoot.

— Poate, mormăi.

— De asta l-am plasat atât de departe, reluă Kathy. Au fost banii lui Alfonse şi abilitatea mea. Am moştenit iscusinţa lui Louis, după cum vedeţi. Pot face orice. Nimic nu mi-e imposibil, dacă aşa vreau eu; tot ce-am de făcut e să vreau îndeajuns de mult.

— Ai vrut să mă arunc pe fereastră, observă Johnny. Şi n-am făcut-o.

— Ai fi făcut-o, îl contrazise Kathy, în mai puţin de un minut. Dacă n-ar fi apărut ei. Părea destul de echilibrată acum. Şi o vei face în cele din urmă. O să am eu grijă de tine. Nu vei avea unde să te ascunzi. Ştii că te voi urmări şi te voi găsi. Pe toţi trei vă voi găsi, adăugă, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

Harvey spuse:

— Am şi eu un pic de putere şi ceva bani. Cred că putem să-l învingem pe Gam, chiar dacă e desemnat.

— Ai putere, zise Kathy, dar nu ai imaginaţie. Ce ai tu nu-i suficient. Nu împotriva mea.

Vorbise liniştită, cu desăvârşită încredere în sine.

— Să mergem, spuse Johnny şi porni spre capătul coridorului, lăsând în urmă camera 309 şi pe Kathy Egmont Sharp.

Cu mâinile în buzunare, Johnny urca şi cobora pe străzile în pantă ale oraşului San Francisco, ignorând casele şi oamenii, nevăzând nimic, mergând pur şi simplu la întâmplare. Încet, după-amiaza se preschimbă în seară; luminile oraşului se aprinseră, dar le ignoră şi pe ele. Continuă să bată străzile, cvartal după cvartal, până ce începură să-l doară picioarele, până ce deveni conştient că

îi era foarte foame, că se făcuse aproape miezul nopţii şi nu mâncase nimic de la micul dejun. Abia atunci se opri şi privi în jur.

Unde erau Claude St. Cyr şi Phil Harvey? Nu-şi amintea că se despărţise de ei; nu-şi mai amintea nici că părăsise spitalul. Dar Kathy... de asta îşi amintea. Asta nu putea să uite nici dacă ar fi vrut. Şi nu voia. Era ceva prea important pentru a fi dat vreodată uitării – de oricare dintre ei, cei care fuseseră de faţă, care înţeleseseră.

În dreptul unui chioşc de presă văzu titlurile, cu litere mari, negre:

CANDIDATUL DESEMNAT, GAM, PROMITE O CAMPANIE AGRESIVĂ PENTRU ALEGERILE DIN NOIEMBRIE

Aşadar, a reuşit, gândi el. Au reuşit amândoi, obţinând exact ceea ce-au urmărit. Iar acum... tot ce mai au de făcut e să-l învingă pe Kent Margrave. Iar chestia aia din spaţiu, de la o săptămână lumină, boscorodeşte în continuare. Şi va continua să boscorodească luni de-a rândul.

Or să câştige, conchise.

Intră într-o cabină telefonică dintr-un bistrou. Introduse o fisă şi formă numărul de telefon de acasă. Auzi declicul de la celălalt capăt al firului, dar în locul vocii lui Sarah Belle îi ajunse la ureche o altă voce, familiară şi monotonă:

— Gam în noiembrie, Gam în noiembrie. Să câştigăm cu Gam, preşedintele Gam, omul care ne reprezintă. Eu sunt pentru Gam. Eu sunt pentru Gam. Pentru GAM!

Puse la loc receptorul şi ieşi din cabină. Nu mai era nici o speranţă.

Se aşeză la bar şi comandă un sandviş şi o cafea. Rămase pe scaunul înalt, mâncând mecanic, dând ascultare cerinţelor organismului, fără nici o plăcere sau dorinţă, înfulecând din reflex, până când termină şi veni momentul să achite nota. Ce pot să fac? se întrebă. Ce poate face altcineva? Toate mijloacele de comunicaţie s-au dus. Ei au

radioul, televiziunea, ziarele, telefoanele, serviciile telegrafice... tot ce ţine de comunicaţiile electronice. Au pus mâna pe tot, nu ne-au mai lăsat nimic nouă, opoziţiei, ca să-i contracarăm.

Înfrângerea, gândi. Asta e trista realitate care ne aşteaptă. Iar pe urmă, după ce vor accede la funcţie, va urma... moartea noastră.

— Un dolar şi zece, spuse fata de la tejghea.

Plăti şi ieşi din bistrou.

Când un copter marcat TAXI trecu pe deasupra îi făcu semn.

— Du-mă acasă, îi spuse pilotului.

— S-a făcut, răspunse prietenos pilotul. Şi unde-i acasă, amice?

Îi dădu adresa din Chicago, apoi se lăsă pe spate în scaun, pregătindu-se pentru lunga călătorie. Renunţase. Ieşea din joc. Se întorcea la Sarah Belle, soţia sa, şi la copii. În ceea ce îl privea, lupta părea încheiată.

Când îl văzu stând în uşă, Sarah Belle exclamă:

— Doamne Dumnezeule, Johnny, arăţi groaznic! îl sărută şi îl trase înăuntru, în căldura familiară a livingului. Credeam că te-ai dus să sărbătoreşti.

— Să sărbătoresc? rosti el, cu voce spartă.

— Omul tău a câştigat candidatura, spuse ea, ducându-se să dea drumul la cafetieră.

— A, da, zise el, dând din cap. Aşa e. Am fost PR-ul lui; am uitat.

— Mai bine întinde-te pe canapea, zise Sarah Belle. Johnny, nu te-am văzut niciodată atât de abătut; nu pricep. Ce ţi s-a întâmplat?

El se aşeză pe canapea şi aprinse o ţigară.

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă ea, neliniştită.

— Nimic.

— Cel de la toate televizoarele şi telefoanele e Louis Sarapis? Pare a fi el. Am vorbit cu Nelsonii şi ei zic că-i exact vocea lui Louis.

— Nu. Nu-i Louis. Louis e mort.

— Dar perioada lui de semiviaţă…

— Nu. E mort. Las-o baltă.

— Ştii de care Nelsoni vorbesc, nu? Familia care s-a mutat în apartamentul pe care…

— N-am chef de vorbă, o întrerupse el.

Aproape un minut, Sarah Belle rămase tăcută. Apoi spuse:

— Şi-au mai zis ceva… care nu cred c-o să-ţi placă. Nelsonii sunt oameni simpli, cât se poate de obişnuiţi… Au zis că şi dacă Alfonse Gam ar câştiga candidatura, n-ar vota pentru el. Pur şi simplu nu le place.

Johnny scoase un mârâit.

— Te supără asta? întrebă Sarah Belle. Eu cred că reacţionează la insistenţă, la insistenţa lui Louis, cu televiziunea şi telefoanele. S-au săturat. Şi eu cred că ai exagerat cu campania asta, Johnny. Îl privi, nesigură. Ăsta-i adevărul; trebuia să ţi-l spun.

Ridicându-se în picioare, el zise:

— Mă duc până la Phil Harvey. O să mă întorc ceva mai târziu.

Ieşi, urmărit de ochii umbriţi de îngrijorare ai soţiei sale.

Când intră în livingul casei lui Phil Harvey, îi găsi pe Phil şi Gertrude Harvey împreună cu Claude St. Cyr, toţi cu pahare în mână, dar cufundaţi în tăcere. Harvey ridică ochii o clipă, îl văzu şi întoarse privirea.

— Ne dăm bătuţi? îl întrebă Johnny.

— Am luat legătura cu Kent Margrave, răspunse Harvey. Vom încerca să distrugem emiţătorul. Dar e o încercare cu şanse de un milion la unu, având în vedere distanţa. Chiar şi cu cea mai rapidă rachetă, o să dureze o lună.

— Dar, cel puţin, e ceva, zise Johnny. Cel puţin va fi înainte de alegeri, îşi spuse; vom avea măcar câteva săptămâni pentru campanie. Margrave înţelege situaţia?

— Da, răspunse St. Cyr. I-am spus, efectiv, totul.

— Dar asta nu-i suficient, zise Harvey. Mai trebuie să facem un lucru. Vrei să participi? La o tragere la sorţi?

Arătă spre măsuţa pentru cafea. Johnny văzu trei beţe de chibrit, dintre care unul era rupt la jumătate. Phil Harvey adăugă un al patrulea, întreg.

St. Cyr spuse:

— Mai întâi ea. Ea, cât mai repede cu putinţă. Iar mai încolo, dacă va fi necesar, şi Alfonse Gam.

O spaimă rece îl năpădi pe Johnny Barefoot.

— Să tragem câte un băţ, spuse Harvey. Luă cele patru chibrituri, le aranjă şi rearanjă în mână, apoi le prezentă celor din jur cele patru capete egale. Dă-i drumul, Johnny. Tu ai venit ultimul, aşa că vei trage primul.

— Eu nu.

— Atunci vom trage fără tine, zise Gertrude Harvey şi apucă un chibrit. Phil le întinse pe cele rămase, iar St. Cyr luă, şi el, unul. În mâna lui Phil Harvey mai erau două beţe.

— Am fost îndrăgostit de ea, rosti Johnny. Încă mai sunt.

Harvey dădu din cap.

— Da, ştiu.

Cu inima grea, Johnny spuse:

— Bine. Am să trag.

Întinse mâna şi alese unul dintre cele două chibrituri.

Era cel rupt.

— L-am tras, rosti. Eu voi fi.

— Poţi s-o faci? îl întrebă Claude St. Cyr.

Câteva clipe, rămase tăcut. Apoi ridică din umeri şi spuse:

— Sigur. Pot. De ce nu?

De ce nu, într-adevăr? se întrebă. O femeie de care am fost îndrăgostit; bineînţeles că pot s-o omor. Fiindcă asta e de făcut. Pentru noi nu există altă ieşire.

— S-ar putea să nu fie atât de greu pe cât îţi închipui, îi spuse St. Cyr. Am consultat câţiva dintre tehnicienii lui Phil şi ne-am ales cu nişte observaţii interesante. Cea mai mare parte a transmisiilor lor vin din apropiere, în nici un caz de

la distanţa de-o săptămână lumină. Am să-ţi spun cum am dedus asta. Transmisiile au ţinut pasul cu mersul evenimentelor. De exemplu, intenţia ta de sinucidere, de la Hotelul Antler. Atunci, ca şi în alte dăţi, n-a existat nici o întârziere.

— Şi nu sunt fiinţe supranaturale, Johnny, interveni Gertrude Harvey.

— Aşa că primul lucru care trebuie făcut, continuă St. Cyr, este să găseşti baza lor de aici, de pe Pământ sau, cel puţin, din sistemul solar. S-ar putea să fie ferma de păsări a lui Gam, de pe Io. Încearcă acolo, dacă ea a părăsit spitalul.

— Bine, rosti Johnny, înclinând uşor capul.

— Un păhărel? îl întrebă Harvey.

Johnny dădu din cap.

Aşezaţi în cerc, băură toţi patru, încet, în tăcere.

— Ai un pistol? întrebă St. Cyr.

— Da.

Johnny se ridică, lăsând jos paharul.

— Mult noroc, îi ură, din urmă, Gertrude.

Johnny deschise uşa din faţă şi ieşi, singur, în întunericul rece al serii.

[„What the Dead Men Say”: Originally published in „Worlds of Tomorrow” Jun 1964]

Ah, să fii gelat!

Vârî în fantă o monedă de platină de douăzeci de dolari şi, după o scurtă pauză, psihanalistul se aprinse. Ochii îi străluceau prietenos. Se roti în scaun, luă de pe birou un stilou şi un bloc lung de foi galbene şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule. Puteţi începe.

— Bună, doctore Jones. Presupun că nu eşti acelaşi doctor Jones care a publicat biografia definitivă a lui Freud; asta a fost acum un secol.

Râse nervos. Fiind un om mai degrabă nevoiaş, nu era obişnuit să se descurce cu noii psihanalişti integral homeostatici.

— Deci... să fac asociaţii libere, sau să-ţi spun câte ceva despre trecutul meu, sau ce?

Doctorul Jones zise:

— Cred că aţi putea începe prin a-mi spune cine sunteţi şi *warum mich* – de ce m-aţi ales pe mine.

— Sunt George Munster de pe pasarela 4, blocul WEF-395, condominiul San Francisco, constituit în 1996.

— Îmi pare bine, domnule Munster.

Doctorul Jones întinse mâna şi George Munster i-o strânse. Constată că mâna avea o temperatură corporal agreabilă şi era, categoric, catifelată. Strângerea însă era bărbătească.

— Sunt un fost soldat, veteran de război, spuse Munster. Aşa am obţinut apartamentul din WEF-395; prioritatea acordată veteranilor.

— A, da, rosti doctorul Jones, ticăind uşor în timp ce măsura trecerea timpului. Războiul cu gelaţii.

— Am luptat trei ani în războiul ăla, spuse Munster, trecându-şi cu nervozitate mâna prin părul lung, negru şi pe cale să rărească, îi uram pe gelaţi şi m-am înrolat voluntar. Aveam doar nouăsprezece ani şi o slujbă

bunicică... dar cruciada purtată pentru curăţarea Sistemului Solar de gelaţi era, pentru mine, mai importantă.

— Hm, făcu doctorul Jones, ticăind şi dând din cap.

— Am luptat bine, continuă Munster. De fapt, am primit şi două decoraţii şi o citare prin ordin de zi pe câmpul de luptă. Am fost avansat caporal. Pentru că am distrus de unul singur un satelit de recunoaştere plin de gelaţi. N-am ştiut niciodată câţi anume fiindcă, fireşte, ca gelaţi, au tendinţa să se contopească şi descontopească în mod cu totul derutant.

Se întrerupse brusc, simţind că se emoţionează. Până şi amintirea sau pomenirea războiului era prea mult pentru el... Se lungi pe canapea, îşi aprinse o ţigară şi încercă să se calmeze.

Gelaţii emigraseră iniţial dintr-un alt sistem stelar, probabil Proxima. Cu mii de ani în urmă se stabiliseră pe Marte şi pe Titan, fiind foarte pricepuţi la activităţi agrare. Erau varietăţi evoluate ale amibei monocelulare originare, destul de mari şi cu un sistem nervos foarte dezvoltat, dar tot amibe; aveau pseudopode, se reproduceau prin diviziune binară şi, în general, le provocau repulsie coloniştilor terrani.

Războiul propriu zis izbucnise pe considerente ecologice. Ministerul Ajutoarelor Externe al Naţiunilor Unite luase decizia de a schimba atmosfera marţiană, pentru a o face mai prielnică pentru coloniştii terrani. Schimbarea, însă, o făcuse insuportabilă pentru coloniştii gelaţi aflaţi deja acolo: aşa izbucnise încăierarea.

Şi, reflectă Munster, era cu neputinţă să se schimbe doar jumătate din atmosfera unei planete, din cauza mişcării browniene. În decurs de zece ani atmosfera modificată se răspândise pe tot cuprinsul planetei, provocându-le suferinţe gelaţilor – sau cel puţin aşa pretindeau ei. Drept ripostă, o armada gelată se apropiase de Terra şi plasase pe orbită o serie de sateliţi sofisticaţi din punct de vedere tehnic şi destinaţi să schimbe în cele

din urmă atmosfera Terrei. Schimbarea nu apucase să se petreacă deoarece, evident, Ministerul de Război al Naţiunilor Unite intrase în acţiune; sateliţii fuseseră distruşi cu rachete autoghidate... şi războiul începuse.

Doctorul Jones spuse:

— Sunteţi căsătorit, domnule Munster?

— Nu, răspunse Munster. Şi... Se scutură. Îţi vei da seama de ce, după ce voi termina ce am de spus. Uite cum stă treaba, doctore Jones... Îşi stinse ţigara. O să fiu sincer. Eu am fost spion terran. Asta a fost misiunea mea; mi-au încredinţat o datorită vitejiei mele pe câmpul de luptă... Nu eu am cerut-o.

— Înţeleg, spuse doctorul Jones.

— Oare? Vocea lui Munster se sparse. Ştii de ce era nevoie pe vremea aia ca să faci dintr-un terran un spion eficace în tabăra gelaţilor?

Dând din cap, doctorul Jones spuse:

— Da, domnule Munster. A trebuit să renunţaţi la forma dumneavoastră umană şi să luaţi forma respingătoare a unui gelat.

Munster nu scoase nici o vorbă. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii cu obidă. În faţa lui, doctorul Jones ticăia.

În aceeaşi seară, întors în micul său apartament din WEF-395, Munster deschise o sticlă de Theacher's şi se aşeză, sorbind whisky-ul dintr-o ceaşcă, fiindcă nu mai avea energie nici măcar pentru a lua un pahar din bufetul de deasupra chiuvetei.

Cu ce se alese de pe urma şedinţei avute cu doctorul Jones? Cu nimic, din câte putea să-şi dea seama. Şi-i făcuse şi o gaură considerabilă în resursele lui financiare limitate – limitate fiindcă...

Fiindcă, în pofida tuturor eforturilor depuse de el însuşi şi de Agenţia de Spitalizare pentru Veterani a Naţiunilor Unite, timp de aproape douăsprezece ore pe zi revenea la vechea formă de gelat, de pe vremea războiului – o gelatină

informă, ca o protoplasmă, drept în mijlocul apartamentului său din WEF-395.

Resursele sale financiare proveneau din insignifianta pensie de la Ministerul de Război. Să-şi găsească o slujbă era cu neputinţă deoarece, de cum era angajat, încordarea şi emoţia îl făceau să se transforme pe loc, sub ochii noului său patron şi a proaspeţilor colegi.

Nu era ceva care să ajute la clădirea unor bune relaţii la locul de muncă.

Bineînţeles, acum, la ora 20, simţea iarăşi că începe să se preschimbe; era o senzaţie veche şi familiară, pe care o detesta. Sorbi în grabă ultimele picături de scotch, puse ceaşca pe o masă... şi simţi cum alunecă în el însuşi, prefăcându-se într-o băltoacă omogenă.

Telefonul sună.

— Nu pot să răspund, îi strigă el.

Releul aparatului preluă mesajul lui chinuit şi îl transmise spre sursa apelului. Acum Munster devenise o masă gelatinoasă transparentă, în mijlocul covorului. Undui către telefonul care continua să sune în ciuda a ceea ce-i spusese, provocându-i un resentiment furios. N-avea deja destule necazuri şi fără a-l mai deranja telefonul?

Ajungând lângă aparat, întinse un pseudopod şi smulse receptorul din furcă. Cu un efort considerabil, modelă din substanţa sa vâscoasă un simulacru de aparat vocal, cu o rezonanţă înfundată.

— Sunt ocupat, vui el în receptor. Sună mai târziu.

Sună mâine dimineaţă, gândi, în timp ce punea la loc receptorul. Când îmi voi fi recăpătat forma umană.

În apartament era linişte acum.

Oftând, Munster se prelinse de a lungul covorului până la fereastră, unde se înălţă într-o coloană înaltă, pentru a privi afară. Pe suprafaţa sa exterioară exista o mică porţiune sensibilă la lumină şi, deşi nu poseda un cristalin adevărat, putea să aprecieze – nostalgic – priveliştea Golfului San Francisco, cu Podul Golden Gate şi orăşelul copiilor care era Insula Alcatraz.

La dracu'! gândi cu amărăciune. Nu pot să mă căsătoresc; nu pot să am o existenţă omenească adevărată din cauza revenirii ăsteia la forma pe care mi-au impus-o grangurii de la Ministerul de Război pe vremea conflictului...

Nu ştiuse, atunci când acceptase misiunea, că avea să-i lase acest efect permanent. Îl asiguraseră că va fi „doar temporar, pe durata ostilităţilor" sau altă abureală de genul ăsta. Temporar pe dracu', gândi Munster cu o ură neputincioasă. Au trecut unsprezece ani!

Problemele psihologice cu care se confrunta, tensiunea exercitată asupra psihicului său erau imense. De aceea apelase la doctorul Jones.

Telefonul sună din nou.

— E-n regulă, spuse cu voce tare Munster şi se deplasă anevoie prin cameră, spre aparat. Vrei să vorbeşti cu mine, rosti el în timp ce se apropia încetul cu încetul; pentru cineva în formă de gelat drumul era lung. Am să vorbesc. Poţi chiar să cuplezi ecranul video şi să mă priveşti. Ajuns la videofon, apăsă pe butonul care permitea comunicarea audiovizuală. Uită-te bine, zise şi îşi expuse forma amorfă în faţa videoscannerului.

Din telefon se auzi vocea doctorului Jones:

— Îmi pare rău că vă deranjez acasă, domnule Munster, mai cu seamă când vă aflaţi în această postură... ăăă... neplăcută... Psihanalistul homeostatic făcu o pauză. Dar am acordat oarece timp rezolvării problemei legate de situaţia dumneavoastră. S-ar putea să am cel puţin o soluţie parţială.

— Ce? făcu Munster, surprins. Vrei să spui că ştiinţele medicale ar putea acum să...

— Nu, nu, spuse repede doctorul Jones. Aspectele fizice se situează în afara domeniului meu; nu trebuie să uitaţi asta, domnule Munster. Când m-aţi consultat cu privire la problemele dumneavoastră, adaptarea psihologică era cea care...

— O să vin chiar acum la dumneata ca să discutăm, zise Munster. Apoi îşi dădu seama că nu putea s-o facă; în forma lui de gelat i-ar fi luat câteva zile ca să se târască prin oraş până la cabinetul doctorului Jones. Jones, rosti el disperat, înţelegi problemele cu care mă confrunt. Sunt blocat aici, în apartamentul ăsta, în fiecare seară, de la ora 20 până pe la 7 dimineaţa... Nu pot nici măcar să ajung până la dumneata, ca să mă ajuţi să...

— Calmaţi-vă, domnule Munster, îl întrerupse doctorul Jones. Încerc să vă spun ceva. Nu sunteţi singurul în această situaţie. Ştiaţi asta?

Căznit, Munster răspunse:

— Sigur. În total, optzeci şi trei de terrani au fost transformaţi în gelaţi într-un moment sau altul, în timpul războiului. Dintre cei optzeci şi trei... Ştia datele pe dinafară. Şaizeci şi unu au supravieţuit şi acum există o organizaţie numită Veteranii Războaielor Anormale din care fac parte cincizeci. Sunt membru. Ne întâlnim de două ori pe lună, ne preschimbăm simultan... Dădu să închidă telefonul. Aşadar asta obţinuse pentru banii pe care-i dăduse, vestea asta răsuflată. La revedere, doctore, mormăi.

Doctorul Jones zumzăi agitat.

— Domnule Munster, nu vorbesc despre alţi terrani. Am făcut o investigaţie în interesul dumneavoastră şi am descoperit, în nişte dosare capturate şi aflate în Biblioteca Congresului, că cincisprezece gelaţi au fost făcuţi pseudoterrani pentru a acţiona ca spioni pentru tabăra lor. Înţelegeţi?

— Nu prea, rosti Munster după o clipă.

— Aveţi un blocaj mental la ideea de a primi ajutor, decretă doctorul Jones. Dar iată ce vreau de la dumneavoastră: veniţi la cabinetul meu mâine dimineaţă la ora 11. O să ne ocupăm atunci de rezolvarea problemei care vă frământă. Noapte bună.

Obosit, Munster zise:

— Când sunt în formă de gelat nu-mi prea merge mintea, doctore. Trebuie să mă scuzi.

Închise, încă nedumerit. Deci, în momentul de faţă existau cincisprezece gelaţi care hălăduiau pe Titan urgisiţi să ia formă omenească – ei şi? Cu ce-l ajuta asta?

Poate avea să afle a doua zi la 11.

Când intră în sala de aşteptare a cabinetului doctorului Jones văzu, şezând într-un fotoliu adânc de lângă o lampă din colţ şi citind un număr din revista Fortune, o tânără extrem de atrăgătoare.

Automat, Munster se aşeză într-un loc din care putea s-o observe. Păr platinat, împletit la spate într-o coadă lungă... Se delectă privind-o în timp ce se prefăcea că citeşte propriul său număr din Fortune. Picioare mlădioase, coate mici şi delicate. Şi faţa ei ascuţită, cu trăsături bine conturate, ochii inteligenţi, nările înguste, subţiate... O fată într-adevăr adorabilă, gândi. Continuă să o soarbă din ochi... până ce ea îşi înălţă brusc capul şi îl privi cu răceală.

— Plicticoasă, aşteptarea asta, îngăimă Munster.

Fata întrebă:

— Veniţi des la doctorul Jones?

— Nu, recunoscu el. Asta-i a doua oară.

— Eu n-am mai fost aici. Mergeam la alt psihanalist electronic integral homeostatic, din Los Angeles, dar ieri seară doctorul Bing, analistul meu, m-a sunat şi mi-a spus să iau avionul şi să vin la doctorul Jones în dimineaţa aceasta. E un psihanalist bun?

— Ăă... Cred că da.

Rămâne de văzut, gândi. Tocmai asta e ceea ce nu se ştie în acest moment.

Uşa cabinetului se deschise şi în pragul ei apăru doctorul Jones.

— Domnişoară Arrasmith, rosti el, dând din cap către fată. Domnule Munster. Dădu din cap către George. Intraţi, vă rog, amândoi.

Ridicându-se, domnişoara Arrasmith spuse:

— În cazul acesta cine plăteşte cei douăzeci de dolari?

Dar analistul amuţise; se stinsese.

— O să plătesc eu, spuse domnişoara Arrasmith, deschizând poşeta.

— Nu, nu, zise Munster. Daţi-mi voie.

Scoase o monedă de douăzeci de dolari şi o introduse în fanta analistului.

Imediat, doctorul Jones spuse:

— Sunteţi un gentleman, domnule Munster. Zâmbitor, îi conduse pe cei doi în cabinet. Luaţi loc, vă rog. Domnişoară Arrasmith, fără nici un preambul, permiteţi-mi să-i explic domnului Munster... situaţia dumneavoastră. Se întoarse spre Munster. Domnişoara Arrasmith este o gelată.

Munster nu fu în stare decât să se holbeze la fată.

— Desigur, continuă doctorul Jones, în momentul de faţă în formă umană. Pentru dumneaei, aceasta este starea reversiunii involuntare. În timpul războiului a acţionat în spatele liniilor terrane, în serviciul Ligii Beligerante Gelate. A fost capturată şi încarcerată, dar la sfârşitul războiului nu a fost nici judecată, nici condamnată.

— M-au eliberat, explică domnişoara Arrasmith cu voce joasă, perfect controlată. Eram tot în formă umană. Am rămas aici de ruşine. Nu puteam să mă întorc pe Titan şi...

Vocea îi şovăi.

— Pentru orice gelat din casta superioară, interveni doctorul Jones, această situaţie reprezintă o mare ocară.

Domnişoara Arrasmith dădu din cap, frământând între degete o mică batistă din olandă şi încercând să pară calmă.

— Aşa este, doctore. Am fost pe Titan pentru a prezenta situaţia mea unor autorităţi în materie de medicină de acolo. După un tratament scump şi îndelungat au izbutit să-mi inducă o revenire la forma mea naturală pentru o perioadă de... circa un sfert din timp. Dar în celelalte trei sferturi... sunt aşa cum mă vedeţi acum.

Lăsă capul în jos şi îşi atinse cu batista colţul ochiului drept.

— Dumnezeule, protestă Munster, sunteţi norocoasă! Forma umană este infinit superioară formei gelate, ascultaţi-mă pe mine. Ca gelat, eşti nevoit să te târăşti… eşti ca un fel de meduză mare, fără schelet care să te menţină în poziţie verticală. Cât despre diviziunea binară… e ceva jalnic, cu adevărat jalnic, în comparaţie cu forma terrană de… în fine. Reproducere.

Roşi.

Doctorul Jones ticăi şi declară:

— Timp de vreo şase ore formele dumneavoastră umane se suprapun. Apoi, vreme de vreo oră, se suprapun formele dumneavoastră gelate. Aşa că, în total, amândoi aveţi la dispoziţie şapte ore din douăzeci şi patru în care amândoi posedaţi forme identice. După părerea mea… Se jucă un pic cu stiloul şi hârtia. Şapte ore nu-i prea rău. Dacă înţelegeţi la ce mă refer.

După un moment, domnişoara Arrasmith spuse:

— Dar domnul Munster şi cu mine suntem duşmani înnăscuţi.

— Asta a fost cu ani în urmă, observă Munster.

— Corect, încuviinţă doctorul Jones. E adevărat, domnişoara Arrasmith este, în esenţă, o gelată, iar dumneavoastră, domnule Munster, sunteţi terran, însă… Agită o mână. Amândoi sunteţi urgisiţi în civilizaţia dumneavoastră; amândoi nu mai aveţi ţară şi ca atare sunteţi supuşi treptat unei pierderi a identităţii sinelui. Vă prevestesc amândurora o deteriorare progresivă, care va duce în cele din urmă la o boală psihică gravă. Doar dacă nu izbutiţi să stabiliţi o relaţie de apropiere.

Şi psihanalistul amuţi.

Domnişoara Arrasmith rosti cu voce scăzută:

— Cred că avem noroc, domnule Munster. După cum zicea doctorul Jones, ne suprapunem vreme de şapte ore pe zi… Ne-am putea bucura împreună de acest timp, fără a ne mai chinui în deprimanta noastră izolare.

Îi zâmbi încrezătoare, aranjându-şi jacheta. Hotărât lucru, avea o siluetă încântătoare; rochia scurtă o sugera întru totul. Privind-o, Munster chibzui.

— Daţi-i timp, îi spuse doctorul Jones domnişoarei Arrasmith. Analiza personalităţii sale îmi spune că va percepe corect lucrurile şi va face ceea ce trebuie.

Tot aranjându-şi jacheta şi tamponându-şi din când în când ochii mari, negri, domnişoara Arrasmith aşteptă.

Câţiva ani mai târziu, în cabinetul doctorului Jones sună telefonul. Doctorul Jones răspunse ca de obicei:

— Doamnă sau domnule, vă rog să depuneţi douăzeci de dolari dacă doriţi să vorbiţi cu mine.

De la celălalt capăt, un glas bărbătesc aspru spuse:

— Uite ce-i, aici e Oficiul Juridic al Naţiunilor Unite şi noi nu depunem douăzeci de dolari pentru a vorbi cu cineva. Prin urmare, deconectează-ţi mecanismul ăla, Jones.

— Da, domnule, spuse doctorul Jones şi, cu mâna dreaptă, apăsă pe butonul din spatele urechii, care îl făcea să funcţioneze gratis.

— În 2037, reluă expertul juridic de la Naţiunile Unite, ai sugerat unei perechi să se căsătorească? Numitului George Munster şi numitei Vivian Arrasmith, în prezent doamna Munster?

— Păi, da, răspunse doctorul Jones după ce-şi consultă baza de date integrată.

— Ai cercetat implicaţiile legale ale progeniturilor lor?

— Ăă, dar asta nu-i treaba mea.

— Poţi fi adus în faţa justiţiei pentru instigare la orice acţiune potrivnică legislaţiei Naţiunilor Unite.

— Nu există nici o lege care să interzică o căsătorie între o gelată şi un terran.

— Prea bine, doctore, voi face demersurile necesare pentru o investigaţie a cazului lor.

— Exclus. Ar fi o încălcare a deontologiei.

— Atunci vom emite o citaţie şi-i vom reţine.

— N-aveţi decât.

Doctorul Jones duse mâna în spatele urechii pentru a se decupla.

— Aşteaptă. Poate că te-ar interesa să afli că Munsterii au la ora actuală patru copii. Şi, conform Legilor lui Mendel[8], descendenţii s-au eşalonat cu rigurozitate în proporţia 1-2-1. O fată gelată, un băiat hibrid, o fată hibridă, o fată terrană. Problema legală apare deoarece Consiliul Suprem Gelat revendică fata gelată pur-sânge ca având cetăţenie titaniană şi, în plus, propune ca unul dintre cei doi hibrizi să treacă în jurisdicţia sa. Expertul Naţiunilor Unite se simţi dator să explice: Căsătoria Munsterilor e pe cale să se desfacă. Cei doi divorţează şi e dificil de determinat ce legi prevalează în ceea ce-i priveşte pe ei şi progeniturile lor.

— Da, admise doctorul Jones. Îmi închipui. Care e motivul divorţului?

— Nu ştiu şi nu mă interesează. Posibil să fie faptul că ambii adulţi şi doi dintre cei patru copii sunt zilnic ba gelaţi, ba terrani. Poate că stresul a devenit insuportabil. Dacă vrei să le acorzi asistenţă psihologică, discută cu ei. La revedere.

Expertul juridic închise.

Am greşit sfătuindu-i să se căsătorească? se întrebă doctorul Jones. *Poate că ar trebui să-i caut; măcar atât le datorez.*

Deschizând cartea de telefon a Los Angelesului, începu să caute la litera M.

Fuseseră şase ani dificili pentru Munsteri.

Mai întâi, George se mutase de la San Francisco la Los Angeles; el şi Vivian se instalaseră într-un apartament de bloc cu două camere în loc de trei. Cum Vivian era în formă

---

[8] Gregor Johann Mendel (1822-1884), naturalist austriac, considerat întemeietorul geneticii. A formulat legea uniformităţii primei generaţii hibride, legea segregării sau disjuncţiei factorilor ereditari în generaţia a doua hibridă şi legea segregării independente a perechilor de caractere - numite Legile lui Mendel (n. tr.).

terrană trei sferturi din timp, putuse să-şi găsească o slujbă; ba chiar una în care lucra cu publicul, la un ghişeu de informaţii al Aeroportul 5 din Los Angeles. George însă…

Pensia lui reprezenta doar o pătrime din salariul soţiei sale şi resimţea serios acest lucru. Pentru a o spori, căutase o cale de-a câştiga bani acasă. Până la urmă, dăduse peste un anunţ publicitar promiţător, într-o revistă:

REALIZAŢI PROFITURI RAPIDE ÎN PROPRIUL DUMNEAVOASTRĂ BLOC! CREŞTEŢI BROAŞTE-BOU URIAŞE DE PE JUPITER, CAPABILE DE SALTURI DE DOUĂZECI ŞI CINCI DE METRI. SE POT FOLOSI ÎN CURSELE DE BROAŞTE

(unde sunt legale) ŞI…

Aşa că în 2038 cumpărase prima pereche de broaşte importate de pe Jupiter şi începuse creşterea lor, în vederea obţinerii de profituri rapide, chiar în propriul bloc, într-un colţ al pivniţei, pe care Leopold, administratorul semihomeostatic, îl lăsase s-o folosească pe gratis.

Dar în gravitaţia terrană relativ mică broaştele erau capabile de salturi enorme şi pivniţa se dovedise prea joasă pentru ele; ricoşau dintr-un perete în altul, ca nişte mingi verzi de ping-pong şi, curând, mureau. Nu încăpea nici o îndoială că era nevoie de mai mult decât o porţiune din pivniţa blocului QEK-604 pentru a adăposti un şeptel din afurisitele alea de lighioane, îşi dădu seama George.

Pe deasupra, tot cam pe atunci se născuse primul lor copil. Întâmplarea făcuse să fie o gelată pursânge. Timp de douăzeci şi patru de ore era o masă gelatinoasă şi George se pomeni aşteptând în zadar să ia formă umană măcar pentru o clipă.

O înfruntă sfidător pe Vivian cu privire la asta, într-un moment în care se aflau amândoi în formă umană.

— Cum s-o consider copilul meu? o întrebă el. Pentru mine e o… formă de viaţă străină. Era descurajat şi chiar

oripilat. Doctorul Jones ar fi trebuit să prevadă asta. Poate că e copilul tău – arată exact ca tine.

Ochii lui Vivian se umplură de lacrimi.

— Vorbeşti aşa ca să mă insulţi.

— Ba bine că nu! Am luptat împotriva creaturilor ca voi – nu vă consideram mai mult decât nişte meduze urzicătoare. Îşi luă mohorât jacheta. Mă duc la Veteranii Războaielor Anormale, îşi informă soţia. La o bere cu băieţii.

O clipă mai târziu era pe drum spre întâlnirea cu vechii săi camarazi de război, fericit să evadeze din apartamentul de bloc.

Sediul VRA era o clădire veche de beton din centrul Los Angelesului, o relicvă din secolul XX care avea o nevoie disperată de zugrăveală. VRA dispunea de puţine fonduri deoarece majoritatea membrilor săi trăiau, ca şi George Munster, dintr-o pensie NU. Totuşi, avea o masă de biliard, un televizor 3-D vechi, câteva zeci de benzi cu muzică pop şi o tablă de şah. De obicei, George îşi bea berea şi juca şah cu alţi membri, fie ei în formă umană sau gelată; aici erau acceptaţi toţi.

În seara aceea se aşeză lângă Pete Ruggles, un camarad veteran care se căsătorise, şi el, cu o femelă gelată ce se preschimba, ca şi Vivian, în formă umană.

— Pete, nu mai pot continua. Am un copil care nu e decât o masă gelatinoasă. De când mă ştiu am vrut un copil, şi acum cu ce m-am ales? Cu ceva care arată de parc-ar fi fost aruncat de valuri pe plajă.

Sorbind din bere – momentan era şi el în formă umană – Pete răspunse:

— La naiba, George, sunt de acord că-i o porcărie. Dar trebuia să-ţi dai seama în ce te bagi când te-ai căsătorit cu ea. Pe de altă parte, ce dracu', după Legile lui Mendel, următorul copil...

— Vreau să spun, îl întrerupse Munster, că nu-mi mai respect nevasta. Asta-i problema. O privesc ca pe o... chestie. Ca şi pe mine, de altfel. Amândoi suntem chestii.

Dădu pe gât toată berea.

Pete rosti meditativ:

— Dar din punctul de vedere gelat…

— Ascultă, de partea cui eşti? vru să ştie George.

— Nu ridica vocea la mine, zise Pete, că te pocnesc.

O clipă mai târziu se năpusteau furioşi unul la celălalt. Din fericire, Pete îşi schimbă la ţanc forma în cea de gelat şi nimeni nu păţi nimic. George rămase singur, în formă umană, în timp ce Pete se prelinse în altă parte, probabil pentru a se alătura grupului de veterani care luaseră şi ei formă gelată.

Poate că am putea găsi o nouă societate, undeva, pe vreun satelit îndepărtat, îşi spuse posomorât George. Una care să nu fie nici terrană, nici gelată.

Trebuie să mă întorc la Vivian, hotărî el. Ce altceva aş putea face? În fond, am noroc că am găsit-o pe ea; altfel n-aş fi decât un veteran de război, turnând în mine bere, aici, la sediul VRA, zi şi noapte, fără nici un viitor, fără nici o speranţă, fără o viaţă adevărată…

Între timp demarase un nou plan de făcut bani. O afacere pe bază de comenzi la domiciliu; plasase în Saturday Evening Post un anunţ pentru MAGNETITE MAGICE CUNOSCUTE CA ADUCĂTOARE DE NOROC. DINTR-UN ALT SISTEM STELAR! Minereurile proveneau din Proxima şi se puteau procura de pe Titan; Vivian fusese cea care încheiase pentru el contractul comercial cu semenii ei. Dar până acum puţină lume trimisese un dolar şi cincizeci de cenţi.

Sunt un ratat, îşi spuse George.

Din fericire, următorul copil, născut în iarna lui 2039, se dovedi a fi un hibrid; lua formă umană cincizeci la sută din timp, aşa că, în sfârşit, George avea un copil care era – măcar ocazional – un membru al propriei sale specii.

Se afla încă pe cale de a sărbători naşterea lui Maurice, când o delegaţie a vecinilor lor din QEK-604 veni să-i bată la uşă.

— Avem o petiţie, spuse conducătorul delegaţiei, legănându-se stânjenit pe picioare, prin care se cere ca dumneavoastră şi doamna Munster să plecaţi din QEK-604.

— De ce? întrebă nedumerit George. Până acum n-aţi avut nimic să ne reproşaţi.

— Motivul este că acum aveţi un băieţel hibrid, care va vrea să se joace cu ai noştri, şi considerăm că e dăunător pentru copiii noştri să...

George le trânti uşa în nas.

Cu toate astea, simţea tensiunea, ostilitatea oamenilor din jurul lor. Şi când te gândeşti, îşi spuse cu amărăciune, că am luptat în război ca să-i salvez pe oamenii ăştia. Chiar că n-a meritat.

O oră mai târziu era iarăşi la sediul VRA, bând bere şi stând de vorbă cu camaradul său Sherman Downs, care se căsătorise tot cu o gelată.

— Sherman, e inutil. Nu suntem doriţi. Trebuie să emigrăm. Poate că o să ne încercăm norocul pe Titan, în lumea lui Viv.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Sherman, mă scoate din sărite să te văd renunţând. N-a început să se vândă centura ta electromagnetică de slăbit?

În ultimele luni, George începuse să confecţioneze şi să scoată la vânzare un complicat dispozitiv electronic de slăbire, pe care îl proiectase cu ajutorul lui Vivian; principiul se baza pe o invenţie gelată foarte populară pe Titan, dar necunoscută pe Terra. Şi treaba mersese binişor; George primise mai multe comenzi decât ar fi putut onora. Dar...

— Mi s-a întâmplat ceva groaznic, Sherm, se destăinui el. Acum câteva zile eram într-o mare farmacie care mi-a plasat o comandă masivă de centuri. M-a năpădit o emoţie atât de... Se întrerupse. Îţi închipui ce s-a întâmplat. M-am preschimbat. Acolo, în faţa a vreo sută de clienţi. Iar când cumpărătorul a văzut asta, a anulat toată comanda. A fost exact lucrul de care ne temem cu toţii... ar fi trebuit să fii

acolo ca să vezi cum şi-au schimbat atitudinea faţă de mine.

— Angajează pe cineva să se ocupe de vânzări, spuse Sherm. Un terran pursânge.

Cu glas înfundat, George replică:

— Eu sunt terran pursânge, şi nu uita asta. Niciodată.

— Am vrut să zic...

— Ştiu ce ai vrut să zici, îi tăie vorba George.

Şi-şi repezi pumnul spre Sherman. Din fericire nu-l nimeri şi, sub imperiul emoţiei, amândoi luară formă gelată. Câtva timp, se prelinseră cu furie unul în altul, dar în cele din urmă câţiva camarazi veterani reuşiră să-i despartă.

— Sunt la fel de terran ca oricare altul, îi radie telepatic, în modul gelat, George lui Sherman. Şi am să-l fac una cu pământul pe oricine spune că nu-i aşa.

În formă de gelat nu putea să ajungă acasă; trebuia să-i telefoneze lui Vivian să vină după el. Era umilitor.

Sinuciderea, hotărî el. Asta-i soluţia.

Cum era mai bine s-o facă? În formă de gelat nu putea să simtă durere; cel mai bine era s-o facă atunci. Diferite substanţe puteau să-l dizolve... de pildă, se putea arunca într-o piscină foarte clorinată, ca aceea din sala de agrement a blocului QEK-604.

Într-o noapte, târziu, Vivian, în formă umană, dădu peste el pe când stătea şovăitor pe marginea bazinului de înot.

— George, te implor... du-te la doctorul Jones.

— Nooo, vui el înfundat, din aparatul cvasivocal pe care îl formase cu o porţiune a corpului. N-are nici un rost, Viv. Nu mai vreau s-o duc aşa.

Chiar şi centurile! Fuseseră ideea lui Viv, nu a lui. Până şi în privinţa asta era în inferioritate... Era mereu în urma ei, tot mai în urmă cu fiecare zi ce trecea.

Viv spuse:

— Ai atât de multe de oferit copiilor.

Asta era adevărat.

— Poate că o să trec pe la Ministerul de Război, decise el. Să vorbesc cu ei, să văd dacă medicina n-a descoperit ceva, care ar putea să mă stabilizeze.

— Dar dacă te stabilizezi ca terran, zise Vivian, ce-o să se întâmple cu mine?

— Vom avea zilnic optsprezece ore pentru a fi împreună. Tot timpul în care iei formă umană!

— Dar atunci n-ai mai vrea să rămâi căsătorit cu mine. Pentru că în cazul ăsta, George, ai putea să întâlneşti o femeie terrană.

N-ar fi fost corect faţă de ea, îşi dădu el seama. Aşa că abandonă ideea.

În vara lui 2041 li se născu al treilea copil, tot o fată şi, ca Maurice, un hibrid. Era gelată noaptea şi terrană ziua.

Între timp, George găsi o soluţie pentru unele din problemele lui.

Îşi luă o amantă.

El şi Nina stabiliră să se întâlnească la Hotelul Elysium, o clădire părăginită de lemn, din inima Los Angelesului.

— Nina, spuse George, sorbind scotch Teacher's în timp ce şedea alături de ea pe canapeaua uzată din camera de hotel, m-ai făcut să simt din nou că merită să trăiesc.

Începu să se joace cu nasturii bluzei ei.

— Te respect, zise Nina Glaubman, ajutându-l la nasturi. În ciuda faptului că... mă rog, eşti un fost inamic al nostru.

— Dumnezeule, protestă George, nu trebuie să ne gândim la vremurile acelea, trebuie să alungăm din minte trecutul.

Să ne intereseze doar viitorul, gândi.

Afacerea lui cu centuri pentru slăbit se dezvoltase atât de mult, încât acum avea cincisprezece angajaţi terrani cu normă întreagă şi era proprietarul unei făbricuţe moderne, la periferia oraşului San Fernando. Dacă taxele NU ar fi fost rezonabile, ar fi fost un om bogat...

Când medita melancolic la asta, George se întreba care era oare nivelul impozitelor în teritoriile guvernate de gelaţi, pe Io, de pildă. Poate că nu strica să se intereseze.

Într-o seară, la sediul VRA, discută subiectul cu Reinholt, soţul Ninei, care, fireşte, nu ştia nimic despre relaţia lui cu Nina.

— Reinholt, rosti cu greutate George în timp ce-şi bea berea, am planuri mari. Socialismul ăsta, din leagăn până la mormânt, instaurat de Naţiunile Unite... nu e pe gustul meu. Mă încătuşează. Centura Magnetică Magică Munster este... Făcu un gest larg cu mâna. Mai mult decât poate susţine civilizaţia terrană. Pricepi?

Reinholt răspunse glacial:

— Da, George, dar tu eşti terran. Dacă emigrezi, cu fabrica ta, într-un teritoriu guvernat de gelaţi înseamnă că-ţi trădezi propria...

— Ascultă, îl întrerupse George, am un copil gelat sută la sută, doi copii pe jumătate gelaţi, şi un al patrulea pe drum. Am legături afective puternice cu fiinţele acelea de pe Titan şi Io.

— Eşti un trădător, zise Reinholt şi-i arse un pumn în gură. Şi nu numai atât, continuă el, lovindu-l pe George în stomac, trăieşti cu nevastă-mea. Te omor.

Ca să scape, George luă formă gelată; loviturile lui Reinholt se afundară inofensive în substanţa sa umedă, gelatinoasă. Reinhlot se preschimbă în momentul acela şi el, şi se prelinse în George în mod ucigător, încercând să-i distrugă şi să-i absoarbă nucleul.

Din fericire, câţiva camarazi veterani le desprinseră corpurile înainte de a-şi provoca vătămări ireversibile.

Ceva mai târziu în aceeaşi seară, George se aşeză lângă Vivian în salonul apartamentului lor cu opt camere din vastul bloc nou ZGF-900. Scăpase ca prin urechile acului, iar acum, bineînţeles, Reinholt avea să-i spună lui Vivian; era doar o chestiune de timp. Mariajul, aşa cum vedea

George situaţia, se încheiase. Asta era, poate, ultima lor discuţie.

— Viv, rosti el pe un ton imperios, trebuie să mă crezi: te iubesc. Tu şi copiii – plus afacerea cu centurile, desigur – sunteţi totul pentru mine. O idee disperată îi veni în minte. Să emigrăm acum, în seara asta. Să luăm copiii şi să plecăm pe Titan chiar în clipa asta.

— Nu pot să plec, zise Vivian. Ştiu cum m-ar trata ai mei şi ştiu cum te-ar trata pe tine şi pe copii. George, du-te tu. Mută fabrica pe Io. Eu voi rămâne aici.

O podidiră lacrimile.

— La dracu'! izbucni George. Ce fel de viaţă ar fi asta? Tu pe Terra şi eu pe Io – asta nu-i căsnicie. Şi cui îi rămân copiii?

Probabil lui Viv... dar firma sa avea un consilier juridic de mâna întâi – poate că-l putea folosi pentru a-şi rezolva problemele de familie.

În dimineaţa următoare Vivian află despre Nina. Şi se duse, şi ea, la un avocat.

— Uite ce vreau, spuse George, vorbind la telefon cu Henry Ramarau, consilierul său juridic de mâna întâi. Fă ce trebuie pentru a mi se încredinţa spre creştere şi educare al patrulea copil; va fi terran. Cu cei doi hibrizi vom face un compromis; eu o să-l iau pe Maurice, iar ea poate s-o păstreze pe Kathy. Şi, fireşte, îi va rămâne şi gelatina aia, primul aşa zis copil. În ceea ce mă priveşte, e al ei, oricum. Trânti receptorul şi se întoarse către directorii executivi ai firmei sale. Deci, unde rămăsesem? Da, la analiza legislaţiei financiare de pe Io.

În cursul următoarelor săptămâni ideea mutării pe Io deveni din ce în ce mai fezabilă din punctul de vedere profit şi pierderi.

— Dă-i drumul şi cumpără teren pe Io, îl instrui George pe agentul său de marketing, Tom Henricks. Şi vezi să-l obţii ieftin; trebuie să pornim cu dreptul. Apoi, către secretara sa, domnişoara Noian: Nu laşi pe nimeni să intre

la mine până nu te anunţ eu. Simt că mă paşte o criză. Din cauza anxietăţii provocate de această manevră majoră a mutării de pe Terra pe Io. Adăugă: Plus problemele personale.

— Am înţeles, domnule Munster, spuse domnişoara Noian, conducându-l pe Tom Hendricks spre uşă. Nu vă va deranja nimeni.

Putea conta pe ea că nu va permite accesul nimănui cât timp el se întorcea la forma sa gelată de pe vremea războiului, aşa cum se întâmpla tot mai des în ultimul timp; tensiunea la care era supus devenise enormă.

Când, ceva mai târziu, reveni la forma umană, George află de la domnişoara Noian că telefonase doctorul Jones.

— Ei, drăcia dracului, spuse George, amintindu-şi de cele petrecute cu şase ani în urmă. Credeam c-a ajuns de mult la gunoi. Caută-l şi anunţă-mă când ai obţinut legătura; o să-mi rup un minut ca să vorbesc cu el.

Se simţea ca pe vremuri, la San Francisco.

Nu peste mult timp, domnişoara Noian i-l dădu pe doctorul Jones.

— Doctore, rosti George, lăsându-se pe spate şi rotindu-se încolo şi încoace în fotoliul său pivotant, cu ochii la orhideea de pe biroul său. Mă bucur să te aud.

Vocea psihanalistului homeostatic îi răsună în ureche:

— Domnule Munster, observ că acum aveţi secretară.

— Da, spuse George, sunt un magnat. În domeniul centurilor pentru slăbit: ceva de genul zgărzilor antipurici pentru pisici. Bun, ce pot să fac pentru dumneata?

— Înţeleg că acum aveţi patru copii…

— De fapt, trei, al patrulea e pe drum. Ascultă, doctore, al patrulea e vital pentru mine. După Legile lui Mendel va fi terran pursânge şi, jur pe Dumnezeu, fac tot ce-mi stă în puteri ca să obţin custodia. Vivian – îţi aminteşti de ea – s-a întors acum pe Titan. Printre ai ei, unde i-e locul. Iar eu am cerut câtorva dintre cei mai buni medici pe care mi-i pot permite să găsească o modalitate pentru a mă stabiliza. M-

am săturat de transformarea asta permanentă, zi şi noapte; am prea multe de făcut ca să suport o aberaţie ca asta.

— Din tonul dumneavoastră pot să-mi dau seama că sunteţi o persoană importantă, foarte ocupată, domnule Munster. De bună seamă că aţi obţinut succese remarcabile de când v-am văzut ultima oară.

— Treci la subiect, spuse George, nerăbdător. De ce m-ai sunat?

— M-am... ăă... gândit dacă n-aş putea să vă aduc din nou împreună, pe dumneavoastră şi Vivian.

— Pfui! făcu dispreţuitor George. Femeia aia? Niciodată. Ascultă, doctore, trebuie să închid acum; suntem în plin proces de finalizare a unei noi strategii în afaceri, aici, la Munster Incorporated.

— Domnule Munster, e vorba de o altă femeie?

— E vorba de o altă gelată, replică George, dacă asta vrei să spui.

Şi închise telefonul. Doi gelaţi sunt mai buni decât nici unul, îşi zise. Şi acum, înapoi la treabă... Apăsă pe butonul de pe birou şi domnişoara Noian îşi vârî capul pe uşă.

— Domnişoară Noian, fă-mi legătura cu Hank Ramarau. Vreau să aflu...

— Domnul Ramarau aşteaptă pe cealaltă linie. Spune că e ceva urgent.

George comută pe linia a doua.

— Salut, Hank. Ce-i?

— Tocmai am descoperit, răspunse consilierul său juridic principal, că pentru a-ţi putea instala fabrica pe Io trebuie să fii cetăţean al Titanului.

— Ar trebui să putem aranja asta, zise George.

— Dar pentru a fi cetăţean al Titanului... Ramarau ezită. O să ţi-o spun cât pot de simplu, George. Trebuie să fii gelat.

— La dracu’, sunt gelat. Cel puţin o parte din timp. N-ajunge?

— Nu. Am cercetat aspectul ăsta, cunoscându-ţi problema, dar trebuie să fii gelat tot timpul. Zi şi noapte.

— Hm, făcu George. Asta-i prost. Dar o rezolvăm noi cumva. Uite ce-i, Hank, am o întâlnire cu Eddy Fullbright, coordonatorul meu medical. Vorbim după aceea, bine?

Puse receptorul în furcă, apoi stătu încruntat, frecându-şi maxilarul. Ei bine, hotărî, dacă trebuie, trebuie. Faptele sunt fapte şi nu le putem lăsa să ne stea în cale.

Ridicând receptorul, formă numărul medicului său, Eddy Fullbright.

Moneda de platină de douăzeci de dolari se rostogoli în fantă şi conectă circuitul. Doctorul Jones se aprinse, ridică privirea şi dădu cu ochii de o tânără superbă, cu sâni obraznici, în care o recunoscu – printr-o scanare rapidă a bazei sale de date – pe doamna George Munster, fostă Vivian Arrasmith.

— Bună, Vivian, spuse cordial doctorul Jones. Dar înţelesesem că eşti pe Titan.

Se ridică în picioare şi-i oferi un scaun.

Tamponându-şi cu batista ochii mari, negri, Vivian suspină:

— Doctore, totul se surpă în jurul meu. Soţul meu are o aventură cu o altă femeie… tot ce ştiu e că o cheamă Nina şi că toţi cei de la VRA vorbesc despre asta. Presupun că-i terrană. Am intentat amândoi acţiune de divorţ. Şi ducem o bătălie legală oribilă în privinţa copiilor. Îşi aranjă cu modestie jacheta. Sunt însărcinată. Al patrulea nostru copil.

— Ştiu, spuse doctorul Jones. Un terran pursânge, de această dată… dacă funcţionează Legile lui Mendel… deşi ele erau aplicabile doar în cazul puiandrilor.

Doamna Munster spuse îndurerată:

— Am fost pe Titan ca să discut cu experţi juridici şi medicali, cu ginecologi, şi în special cu consultanţi în probleme matrimoniale… Mi s-au dat tot soiul de sfaturi în ultima lună. Acum m-am întors pe Terra, dar nu dau de George – a dispărut pur şi simplu.

— Aş vrea să te pot ajuta, Vivian, zise doctorul Jones. Am avut deunăzi o scurtă convorbire cu soţul tău, însă a făcut doar aserţiuni generale… E limpede că în prezent a ajuns un om de afaceri atât de important, încât e foarte greu de abordat.

— Şi când te gândeşti, se smiorcăi Vivian, că a realizat totul datorită unei idei pe care i-am dat-o eu. O idee gelată.

— Ironia sorţii, spuse doctorul Jones. Ei, dar dacă vrei să-ţi păstrezi soţul, Vivian…

— Sunt hotărâtă să-l păstrez, doctore Jones. Ca să fiu sinceră, am urmat un tratament pe Titan, cel mai recent şi cel mai scump… numai pentru că îl iubesc pe George atât de mult, mai mult decât îmi iubesc propriii semeni sau propria planetă.

— A? făcu doctorul Jones.

— Graţie celor mai recente descoperiri din domeniul medicinii din Sistemul Solar, spuse Vivian, am fost stabilizată, doctore Jones. Acum sunt în formă umană douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu doar optsprezece. Am renunţat la forma mea naturală pentru a-mi salva căsnicia cu George.

— Sacrificiul suprem, rosti doctorul Jones, mişcat.

— Da, dar acum trebuie să-l găsesc, doctore…

La ceremonia de inaugurare de pe Io, George Munster se prelinse încet spre lopată, întinse un pseudopod, luă lopata şi reuşi să disloce o bucată simbolică de sol.

— Astăzi e o zi mare, vui el cavernos, cu ajutorul imitaţiei de aparat vocal pe care o modelase din substanţa vâscoasă, maleabilă, a trupului său monocelular.

— Aşa este, George, întări Hank Ramarau, care stătea lângă el, cu actele legale.

Înaltul funcţionar ionian, o mare gelatină transparentă, ca şi George, se prelinse spre Ramarau, luă documentele şi vui:

— Acestea vor fi remise guvernului nostru. Sunt sigur că sunt în ordine, domnule Ramarau.

— Vă garantez asta, răspunse Ramarau. Domnul Munster nu se va mai întoarce la forma umană niciodată. A folosit unele dintre cele mai avansate tehnici ale ştiinţelor medicale contemporane pentru a dobândi această stabilitate în faza monocelulară a fostei sale condiţii. Firma Munster n-ar trişa niciodată.

— Acest moment istoric, radie telepatic marea gelatină care era George Munster către mulţimea gelată care asista la ceremonie, înseamnă un nivel de trai mai bun pentru ionienii care vor lucra aici. El va aduce prosperitate în această regiune, plus sentimentul de mândrie naţională al unei mari izbânzi în fabricaţia a ceea ce recunoaştem a fi o invenţie autohtonă, Centura Magnetică Magică Munster.

Mulţimea gelaţilor radie urale.

— Aceasta este o zi măreaţă în viaţa mea, declară George Munster şi începu să se prelingă încetul cu încetul înapoi, spre maşină, unde şoferul aştepta să-l conducă la hotelul din Io City unde se stabilise definitiv.

Într-o zi, avea să fie proprietarul acelui hotel. Avea să plaseze profitul realizat din afacerea sa în bunuri imobiliare locale; era o investiţie patriotică – şi rentabilă – după cum îi spuseseră alţi ionieni, alţi gelaţi.

— Sunt în sfârşit un om realizat, le radie telepatic George Munster tuturor celor destul de aproape pentru a-i recepţiona emanaţiile.

Însoţit de urale frenetice, urcă, prelingându-se domol, rampa către maşina sa fabricată pe Titan.

[„Oh, to Be a Blobel!...”: Originally published in „Galaxy” Feb 1964]

Amintiri garantate

Se deşteptă... şi avu poftă de Marte. *Văile,* gândi. *Cum o fi să hoinăreşti printre ele? Minunat, cu adevărat minunat...* Pe măsură ce devenea complet conştient, visul creştea, visul şi dorinţa arzătoare. Aproape că simţea prezenţa învăluitoare a celeilalte lumi, pe care doar reprezentanţii guvernului şi înalţii demnitari o văzuseră. Un funcţionar ca el? Slabă speranţă.

— Te scoli sau nu? întrebă somnoroasă soţia sa, Kirsten, cu obişnuita ei notă de arţag. Dacă da, apasă pe butonul de cafea al afurisitei ăleia de maşini.

— Bine, spuse Douglas Quail şi se îndreptă desculţ din dormitorul conaptului[9] lor spre bucătărie. Acolo, după ce apăsă ascultător pe butonul de cafea caldă, se aşeză la masă şi scoase o cutiuţă galbenă de tutun fin de prizat Dean Swift. Inhală scurt, şi mixtura Beau Nash îi înţepă nasul şi-i arse cerul gurii. Continuă, totuşi, să inhaleze; asta îl trezi de-a binelea şi îngădui viselor, dorinţelor sale nocturne şi poftelor sale haotice să se condenseze în ceva cât de cât raţional.

O să mă duc, îşi spuse. *Înainte de a muri o să văd Marte.*

Era, fireşte, cu neputinţă, şi ştia asta chiar în timp ce visa. Dar lumina zilei, zgomotele terestre ale soţiei sale care acum îşi peria părul în faţa oglinzii din dormitor, totul complota pentru a-i reaminti ce era. *Un biet funcţionar,* îşi zise el cu amărăciune. Kirsten îi reamintea asta cel puţin o dată pe zi şi el nu o putea acuza; o soţie trebuie să-şi aducă bărbatul cu picioarele pe pământ. Cu picioarele pe Pământ, gândi şi pufni în râs. Figura de stil se potrivea cum nu se poate mai bine.

---

[9] Apartament în condominium (bloc de locuinţe proprietate personală) (n .tr.).

— De ce te hlizeşti? întrebă soţia sa, intrând valvârtej în bucătărie, cu poalele capotului roz fluturându-i în urmă. Un vis, pun pariu. Tot timpul visezi.

— Da, răspunse el şi se uită prin fereastra bucătăriei la aeroglisoarele, canalele de circulaţie şi omuleţii vioi care se grăbeau la lucru. Nu peste mult timp se va afla printre ei. Ca întotdeauna.

— Pariez că-i vorba de vreo femeie, rosti cu un aer nimicitor Kirsten.

— Nu, zise el. De un zeu. Zeul războiului. Are cratere minunate, în adâncul cărora cresc tot felul de plante exotice.

— Ascultă. Kirsten se ghemui lângă el şi vorbi cu toată seriozitatea, asprimea din glas dispărându-i pentru o clipă. Fundul oceanului, al oceanului *nostru,* este de o infinitate de ori mai frumos. Ştii asta, o ştie toată lumea. Închiriază branhii artificiale pentru amândoi, ia-ţi o săptămână de concediu şi putem coborî acolo pentru un sejur într-una din staţiunile subacvatice deschise tot anul. În plus... Se întrerupse. Nu mă asculţi. Rău faci. Ce-ţi propun eu e mult mai realist decât dorinţa asta nebunească, obsesia asta a ta pentru Marte, iar tu nici măcar nu asculţi! Vocea i se înălţă, stridentă. Dumnezeule mare, eşti pierdut, Doug! Ce-o să se întâmple cu tine?

— O să mă duc la lucru, spuse el şi se ridică de la masă, uitând de micul dejun. Asta o să se întâmple cu mine.

Ea îl privi lung.

— Se agravează. Eşti mai fanatic pe zi ce trece. Unde o să te ducă povestea asta?

— Pe Marte, rosti el şi deschise uşa dulapului ca să ia o cămaşă curată pentru serviciu.

După ce coborî din taxi, Douglas Quail traversă încet trei canale pietonale supraaglomerate, până la intrarea modernă, ademenitoare. Acolo se opri, stânjenind circulaţia de la mijlocul dimineţii, şi citi cu băgare de seamă firma de neon în culori schimbătoare. O mai examinase şi-n alte

dăţi… dar niciodată atât de aproape. De data asta era cu totul altfel; ceea ce făcea acum era altceva. Ceva ce, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple.

REKAL, INCORPORATED

Asta să fi fost soluţia? În definitiv, o iluzie, oricât de convingătoare, nu era altceva decât o iluzie. Cel puţin din punct de vedere obiectiv. Subiectiv însă… era exact contrariul.

Şi, oricum, avea stabilită o întâlnire. Peste cinci minute.

Inspiră adânc o gură din aerul uşor poluat cu smog al Chicago-ului, trecu prin ameţitorul licăr policromatic orbitor al intrării şi se îndreptă spre recepţie.

Blonda mlădioasă din spatele tejghelei, cu sânii goi şi dichisită, i se adresă cu amabilitate:

— Bună dimineaţa, domnule Quail.

— Bună, rosti el. Am venit să mă interesez despre o ofertă Rekal. După cum cred că ştiţi.

— Nu „rekal”, recall, îl corectă recepţionera. Ridică receptorul videofonului de lângă cotul ei fin şi rosti: A sosit domnul Quail, domnule McClane. Poate să intre acum sau e prea devreme?

„Pohhh zm mmrree”, mormăi aparatul.

— Da, domnule Quail, spuse ea. Puteţi intra, domnul McClane vă aşteaptă. Iar pe când el pornea nesigur, îi strigă din urmă: Camera D, domnule Quail. La dreapta.

După un moment jenant, dar scurt, în care i se păru că se rătăcise, găsi camera indicată. Uşa era deschisă, iar înăuntru, la un birou mare din lemn de nuc veritabil, şedea un bărbat între două vârste, cu un aer jovial, purtând un costum gri din piele de broască, după ultima modă marţiană. Privindu-l, Quail înţelese că ajunsese la cine trebuia.

— Luaţi loc, domnule Quail, spuse McClane, arătând cu o mână dolofană un scaun aflat în faţa biroului. Aşadar, doriţi să fi fost pe Marte. Foarte bine.

Quail se aşeză, conştientizându-şi nervozitatea.

— Nu-s prea sigur că merită cheltuiala, spuse el. Costă o grămadă de bani şi, din câte pot să-mi dau seama, de fapt nu obţin nimic.

Costă aproape la fel de mult cât drumul până acolo, gândi.

— Obţineţi dovezi palpabile ale voiajului dumneavoastră, îl contrazise apăsat McClane. Toate dovezile de care aveţi nevoie. Uitaţi, am să vă arăt. Scotoci într-un sertar al impresionantului său birou. Talonul biletului. Dintr-un plic de hârtie scoase un pătrăţel de carton gofrat. Dovada că aţi fost... şi v-aţi întors. Ilustrate. Puse una lângă alta, pe birou, în faţa lui Quail, patru vederi 3-D în culori, francate. Filme. Peisaje pe care le-aţi filmat la faţa locului cu un aparat închiriat. I le arătă şi pe acestea lui Quail. Plus numele unor persoane pe care le-aţi cunoscut acolo, plus suvenire în valoare de două sute de poscredite, care vor sosi, de pe Marte, în cursul lunii viitoare. Paşaport, certificate menţionând vaccinurile care vi s-au făcut. Şi altele. Îl privi pătrunzător pe Quail. Veţi fi sigur că aţi fost acolo, nu vă temeţi. Nu vă veţi aminti de noi, nu vă veţi aminti de mine sau că aţi fost vreodată pe aici. În amintirea dumneavoastră va rămâne o călătorie reală; garantăm asta. Două săptămâni încheiate de amintiri; până la cel mai neînsemnat amănunt. Ţineţi minte ce vă spun acum: dacă vă veţi îndoi vreodată că aţi făcut într-adevăr o vizită lungă pe Marte, puteţi să vă întoarceţi aici şi vi se vor înapoia toţi banii. Înţelegeţi?

— Dar n-am fost, spuse Quail. Nu voi fi fost acolo, indiferent ce fel de dovezi mi-aţi furniza. Inspiră adânc, tremurător. Şi nu voi fi fost niciodată agent secret al Interplanului.

I se părea imposibil ca implantul de memorie extrafactuală oferit de Rekal Incorporated să funcţioneze – în pofida celor ce aflate din auzite.

— Domnule Quail, rosti răbdător McClane. După cum ne-aţi explicat în scrisoarea pe care ne-aţi adresat-o, nu

aveţi nici o şansă, nici cea mai mică posibilitate să puneţi vreodată piciorul pe Marte; nu vă puteţi permite şi, ceea ce-i mult mai important, n-aţi putea niciodată să deveniţi un agent sub acoperire al Interplanului sau al oricui altcuiva. Aceasta e singura modalitate prin care vă puteţi împlini, mhm, visul de o viaţă. Nu am dreptate, domnule Quail? În realitate, nu puteţi fi şi nu puteţi face ceea ce vă doriţi cel mai mult. Râse scurt. Dar puteţi să fi fost şi să fi făcut. Avem noi grijă. Iar tariful nostru este rezonabil; fără adaosuri ulterioare.

Zâmbi încurajator.

— Memoria asta extrafactuală e chiar atât de convingătoare? întrebă Quail.

— Mai convingătoare decât cea reală, domnule Quail. Dacă aţi fi fost cu adevărat pe Marte ca agent Interplan, până acum aţi fi uitat multe. Studiile întreprinse de noi asupra sistemelor memoriei reale – amintiri autentice ale unor evenimente importante din viaţa cuiva – demonstrează că o sumedenie de amănunte se pierd foarte repede. Pentru totdeauna. O parte a ofertei noastre constă în faptul că implantăm amintirile atât de profund, încât nu se uită nimic. Materialul pe care vi-l introducem în timp ce vă veţi afla în stare letargică este creaţia unor specialişti experimentaţi, oameni care au petrecut mulţi ani pe Marte. În fiecare caz verificăm în amănunt detaliile. Iar dumneavoastră aţi ales un sistem extrafactual relativ simplu; dacă aţi fi optat pentru Pluton sau dacă aţi fi vrut să fiţi Împăratul Alianţei Planetelor Interioare, ne-ar fi fost mult mai greu... şi preţul ar fi fost considerabil mai mare.

— Bine, spuse Quail, vârând mâna în buzunar după portofel. A fost ambiţia vieţii mele şi îmi dau seama că n-am s o realizez niciodată. Aşa încât cred că va trebui să mă mulţumesc cu asta.

— Nu priviţi aşa lucrurile, spuse McClane, mustrător. Nu-i vorba să acceptaţi marfă de mâna a doua. Memoria dumneavoastră reală, cu toate impreciziile, omisiunile şi lapsusurile ei, ca să nu mai vorbim de denaturări, e o marfă

de mâna a doua. Luă banii şi apăsă pe un buton de pe birou. E-n regulă, domnule Quail, zise, în timp ce uşa camerei se deschise şi doi bărbaţi solizi intrară în grabă. Sunteţi în drum spre Marte, ca agent secret. Se ridică şi veni să strângă mâna nervoasă şi umedă a lui Quail. Sau, mai degrabă, aţi făcut acest drum. După amiază, la ora 16.30, vă veţi... ăă... întoarce pe Terra; un taxi vă va lăsa în faţa conaptului dumneavoastră şi, aşa cum am spus, nu vă veţi mai aminti niciodată că v-aţi întâlnit cu mine sau că aţi fost aici. De fapt, nu vă veţi mai aminti nici măcar să fi auzit de noi.

Cu gura uscată de emoţie, Quail ieşi din birou, urmându-i pe cei doi tehnicieni; de ei depindea ce avea să urmeze.

Chiar voi ajunge să cred că am fost pe Marte? se întrebă. Că am izbutit să-mi duc la îndeplinire ambiţia de-o viaţă? Avea o presimţire stranie, stăruitoare, că ceva nu va merge bine. Ce anume, însă, nu ştia.

Trebuia să aştepte ca să afle.

Intercomul care făcea legătura între biroul lui McClane şi sectorul de lucru al firmei bâzâi şi o voce spuse:

— Domnul Quail se află sub narcoză acum, domnule McClane. Vreţi să supravegheaţi acest caz sau continuăm?

— E o treabă de rutină, răspunse McClane. Puteţi continua, Lowe. Nu cred că veţi avea vreo problemă.

Programarea amintirii artificiale a unei călătorii pe o altă planetă – cu sau fără stimulentul suplimentar al rolului de agent secret – apărea în programul de lucru al firmei cu o regularitate monotonă. Într-o lună, calculă el ironic, trebuie să facem douăzeci de astea... Surogatul de călătorie interplanetară a devenit pâinea noastră cea de toate zilele.

— Cum doriţi, domnule McClane, răsună vocea lui Lowe, după care intercomul se închise.

McClane se duse la seiful din camera aflată în spatele biroului său pentru a căuta un pachet 3 – călătorie pe

Marte – şi un pachet 62 – agent secret Interplan. După ce le găsi, se întoarse la birou, se aşeză confortabil şi le dădu la iveală conţinutul – articole de introdus în conaptul lui Quail în timp ce tehnicienii laboratorului se ocupau cu inserarea falsei memorii.

Un pistol extraplat în valoare de un poscred, reflectă McClane. Ăsta-i obiectul cel mai voluminos. Ne costă cel mai mult. Apoi, un emiţător pilulă, care putea fi înghiţit dacă agentul era capturat. Un carnet de coduri care semăna uimitor cu unul adevărat – modelele firmei erau extrem de exacte, bazate, în limita posibilului, pe materiale autentice din dotarea armatei americane. În sfârşit, mărunţişuri care nu aveau nici un sens în sine, dar care, întreţesute în urzeala călătoriei imaginare a lui Quail, aveau să coincidă cu amintirile lui: o jumătate dintr-o veche monedă de argint de cincizeci de cenţi, mai multe citate din predicile lui John Donne, transcrise incorect, fiecare pe câte o bucată de foiţă transparentă, câteva plicuri de chibrituri de prin baruri de pe Marte, o lingură din oţel inoxidabil pe care era gravat PROPRIETATEA FERMELOR COLECTIVE NAŢIONALE ALE DOMULUI MARTE, o rolă de bandă izolatoare care…

Intercomul bâzâi.

— Domnule McClane, îmi pare rău că vă deranjez, dar ceva nu-i în regulă. Poate că n-ar strica să veniţi totuşi aici. Quail e sub narcoză. A reacţionat bine la narkidrină; e complet inconştient şi receptiv. Dar…

— Vin.

Presimţind un bucluc, McClane părăsi biroul. Câteva clipe mai târziu îşi făcu apariţia în sectorul de lucru.

Douglas Quail era întins pe un pat igienic, respirând uşor şi regulat, cu ochii aproape închişi; părea vag – dar numai vag – conştient de prezenţa celor doi tehnicieni şi, acum, a lui McClane.

— Nu e loc pentru inserarea falsei amintiri? McClane simţi că se enervează. Atunci eliminaţi pur şi simplu două săptămâni de lucru. E funcţionar la Biroul de Emigrări al

Coastei de Vest, care-i o agenţie guvernamentală, aşa că sigur are sau a avut două săptămâni de concediu în decurs de un an. Asta ar trebui să rezolve problema.

Detaliile îl plictiseau. Şi aveau să-l plictisească întotdeauna.

— Problema noastră, spuse apăsat Lowe, e cu totul alta. Se aplecă deasupra patului şi i se adresă lui Quail: Spuneţi-i domnului McClane ce ne-aţi spus nouă. Apoi, către McClane: Ascultaţi cu atenţie.

Ochii de un verde spălăcit ai bărbatului întins pe pat fixară chipul lui McClane. Expresia lor, observă tulburat acesta, devenise dură; avea o lucire sticloasă, anorganică, asemeni unei pietre semipreţioase. McClane nu era sigur că-i plăcea ce vedea; lucirea era prea rece.

— Ce mai vreţi acum? vorbi aspru Quail. Mi-aţi distrus acoperirea. Căraţi-vă de aici până nu vă căsăpesc pe toţi. Îl studie pe McClane. Tu în special, continuă el. Tu răspunzi de contralovitura asta.

— Cât aţi stat pe Marte? întrebă Lowe.

— O lună, răspunse răstit Quail.

— Cu ce scop? continuă Lowe.

Buzele subţiri se strâmbară; Quail îl ţintui cu privirea, dar nu răspunse. Apoi, lungind vorbele pentru a le conferi cât mai multă ostilitate, spuse:

— Agent Interplan. Aşa cum v-am spus deja. Nu înregistraţi totul? Puneţi-i şefului vostru banda cu înregistrarea audiovizuală şi lăsaţi-mă în pace.

Închise ochii şi lucirea dură dispăru. Pe McClane îl năpădi brusc o senzaţie de uşurare.

Lowe spuse cu voce joasă:

— E un dur, domnule McClane.

— N-o să mai fie după ce aranjăm să-şi piardă iar şirul amintirilor, replică McClane. O să fie la fel de blând ca înainte. Şi, adresându-i-se lui Quail: Vasăzică de asta voiaţi atât de mult să mergeţi pe Marte.

Quail vorbi fără să deschidă ochii:

— N-am vrut niciodată să merg pe Marte. Am fost trimis – mi s-a încredinţat o misiune şi m-am pomenit acolo, blocat. Mă rog, admit că am fost curios. Cine n-ar fi? Deschise din nou ochii şi-i cercetă pe cei trei, în special pe McClane. E foarte eficace drogul ăsta al adevărului pe care l-aţi folosit. A scos la suprafaţă lucruri de care nu-mi mai aminteam deloc. Stătu pe gânduri, apoi continuă, parcă mai mult pentru sine: Mă întreb ce-i cu Kirsten. O fi amestecată şi ea? O persoană de legătură a Interplanului care să stea cu ochii pe mine... să se asigure că nu mi-am recăpătat memoria? Nu-i de mirare că lua în râs dorinţa mea de a merge acolo.

Schiţă un zâmbet. Zâmbetul era cel al cuiva care înţelege deodată, dar dispăru aproape imediat.

— Vă rog să mă credeţi pe cuvânt, domnule Quail, zise McClane. Am dat peste asta în mod cu totul accidental. În munca noastră...

— Te cred, spuse Quail. Părea obosit acum; drogul continua să-l cufunde în letargie, mai adânc, tot mai adânc. Unde am spus că am fost? murmură. Marte? E greu să-mi aduc aminte... Ştiu că mi-ar plăcea s-o văd... Oricui i-ar plăcea. Dar eu... Glasul i se pierdu. Doar un funcţionar, un pârlit de funcţionar.

Lowe se îndreptă şi îi spuse superiorului său:

— Vrea să i se implanteze o amintire falsă care corespunde unei călătorii pe care de fapt a făcut-o. Şi un scop fals, care este chiar scopul real. Spune adevărul; narkidrina şi-a făcut efectul din plin. Amintirea călătoriei e foarte vie în mintea lui – cel puţin sub narcoză. Dar, după toate aparenţele, altfel nu şi-o aminteşte. Cineva, probabil într-un laborator ştiinţific al armatei, i-a şters amintirile conştiente; tot ce ştia era că a merge pe Marte avea o însemnătate deosebită pentru el, la fel ca şi calitatea de agent secret. Asta n-au putut să şteargă; nu e o amintire, ci o dorinţă, fără îndoială aceeaşi care l-a îndemnat de la bun început să se ofere voluntar pentru misiune.

— Ce facem? îl întrebă pe McClane celălalt tehnician, Keeler. Grefăm o amintire falsă peste cea reală? Nu se poate şti ce rezultate ar avea asta; s-ar putea să-şi amintească frânturi din călătoria reală, iar confuzia ar putea declanşa o psihoză. În mintea lui s-ar ivi simultan două premise opuse: că a fost pe Marte şi că n-a fost. Că e un agent veritabil al Interplanului şi că nu e, că totul e fals. Eu cred că ar trebui să-l reanimăm fără nici un implant de amintire falsă şi să-i facem vânt; chestia asta frige.

— De acord, se învoi McClane. Apoi îi veni o idee. Puteţi prevedea ce îşi va aminti când o să iasă de sub narcoză?

— E imposibil de precizat, răspunse Lowe. Probabil că va avea o amintire estompată, difuză, a călătoriei reale. Şi probabil că va avea îndoieli serioase cu privire la autenticitatea ei; o să conchidă, probabil, că un angrenaj din programarea noastră a dat chix. Şi îşi va aminti că a fost aici; asta nu se va şterge... decât dacă vreţi dumneavoastră să ştergem pasajul ăsta.

— Cu cât ne vom face mai puţin de lucru cu tipul ăsta, cu atât voi fi mai liniştit, declară McClane. Nu e cazul să ne jucăm cu focul; am fost destul de neghiobi – sau destul de ghinionişti – să deconspirăm un spion adevărat al Interplanului, care avea o acoperire atât de bine pusă la punct, încât nu ştia nici el ce era sau, mai bine zis, este.

Cu cât se spălau mai rapid pe mâini de individul care îşi spunea Douglas Quail, cu atât avea să fie mai bine.

— O să-i introduceţi pachetele 3 şi 62 în conapt? întrebă Lowe.

— Nu, răspunse McClane. Şi-i vom înapoia jumătate din bani.

— Jumătate! De ce jumătate?

McClane rosti, fără convingere:

— Pare să fie un compromis onorabil.

În timp ce taxiul îl ducea înapoi spre conaptul său din zona rezidenţială a oraşului, Douglas Quail îşi spunea: E într-adevăr plăcut să te întorci pe Terra.

Luna petrecută pe Marte începuse deja să fluctueze în memoria sa; avea doar imaginea unor cratere largi şi adânci, străvechea şi atotprezenta eroziune a colinelor, a vitalităţii, a mişcării. O lume înecată în praf, unde nu se întâmpla aproape nimic şi unde îţi petreceai o bună parte a zilei verificându-ţi şi reverificându-ţi sursa portabilă de oxigen. Şi apoi… formele de viaţă, cuminţii şi modeştii cactuşi gri cafenii şi viermii guşaţi.

De fapt, luase cu el câteva exemplare muribunde din fauna marţiană, pe care reuşise să le strecoare prin vamă. În definitiv, nu reprezentau nici o ameninţare; nu puteau supravieţui în atmosfera densă a Pământului.

Se scotoci în buzunar după cutiuţa cu viermi marţieni…

Şi în locul ei dădu de un plic.

Îl scoase şi, deschizându-l, constată cu stupoare că în el se aflau cinci sute şaptezeci de poscredite în bancnote de valoare mică.

De unde au apărut astea? se întrebă. Nu mi-am cheltuit toţi banii în voiajul ăsta?

Odată cu banii apăru şi un bileţel pe care scria: *Jumătate din preţ returnat. De McClane.* Şi data. Data de azi.

— Recall, spuse el cu voce tare.

— Cum aţi spus, domnule sau doamnă? întrebă respectuos şoferul robot.

— Ai o carte de telefon?

— Desigur, domnule sau doamnă.

Un volet se deschise şi din el alunecă o minicarte de telefon.

— Numele e scris mai ciudat, mormăi Quail în timp ce răsfoia paginile aurii. Apoi i se făcu frică; o frică stăruitoare. Uite-o, spuse el. Du-mă la Rekal, Incorporated. M-am răzgândit; nu mai merg acasă.

— Cum doreşte domnul sau doamna, spuse şoferul.

O clipă mai târziu, taxiul ţâşnea în direcţie opusă.

— Poţi să-mi împrumuţi un pic telefonul? întrebă Quail.

— Cu plăcere, spuse şoferul şi-i dădu un luxos videofon 3-D în culori, nou nouţ.

Quail formă numărul de acasă. După o pauză, se pomeni confruntat pe ecranul minuscul cu o imagine în miniatură, dar cumplit de realistă, a lui Kirsten.

— Am fost pe Marte, îi spuse el.

— Eşti beat. Buzele ei făcură o strâmbătură dispreţuitoare. Sau mai rău.

— Jur că ăsta-i adevărul.

— Când? întrebă ea.

— Nu ştiu. Se simţi derutat. O călătorie simulată, cred. La una din firmele alea care vând amintiri artificiale sau extrafactuale sau ce-or fi fiind. N-a mers.

Kirsten rosti nimicitor: „E clar că eşti beat” şi întrerupse legătura. Închise şi el, şi simţi că i se urcă sângele în obraji. Veşnic acelaşi ton, îşi spuse mânios. Veşnic gata de ripostă, ca şi când ea ştie totul, iar eu nu ştiu nimic. Ce căsnicie, Hristoase! gândi el, deprimat.

Puţin după aceea, taxiul opri în faţa unei mici clădiri roz, moderne şi foarte atrăgătoare, deasupra cărei jucau luminile unei firme multicolore de neon pe care scria REKAL, INCORPORATED.

Recepţionera, foarte şic şi goală de la mijloc în sus, tresări surprinsă, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Oh, bună ziua, domnule Quail, spuse ea cu nervozitate. Cu-cum vă simţiţi? Aţi uitat ceva?

— Restul banilor, răspunse el.

Ceva mai calmă acum, recepţionera spuse:

— Restul? Cred că vă înşelaţi, domnule Quail. Aţi fost aici ca să vă interesaţi de posibilitatea unei călătorii extrafactuale, dar... Ridică din umerii ei cu pielea fină şi albă. Din câte am înţeles, nu aţi contractat călătoria.

— Îmi amintesc totul, domnişoară, replică Quail. Scrisoarea mea către Rekal Incorporated, de la care a pornit toată povestea asta. Îmi aduc aminte că am venit aici, că m-am întâlnit cu domnul McClane. Apoi doi

tehnicieni m-au condus într-un laborator şi mi-au administrat un drog ca să mă adoarmă.

Nu era de mirare că firma îi înapoiase jumătate din preţ. Falsa amintire a „călătoriei pe Marte” nu funcţionase – sau cel puţin nu pe de-a-ntregul, nu aşa cum fusese asigurat.

— Domnule Quail, rosti fata, deşi sunteţi un funcţionar mărunt, sunteţi un bărbat chipeş şi nu vă stă bine furios. Dacă asta v-ar face să vă simţiţi mai liniştit, aş putea, mhm, să accept o invitaţie în oraş…

Abia atunci se înfurie Quail.

— Îmi amintesc de dumneata, spuse el cu mânie. De pildă, faptul că ai sânii vopsiţi în albastru mi s-a întipărit în minte. Şi-mi amintesc promisiunea domnului McClane că, dacă îmi voi reaminti de vizita mea la Rekal Incorporated, voi primi toţi banii înapoi. Unde e domnul McClane?

După un răstimp – probabil cât de mult putuseră să tergiverseze – se pomeni din nou şezând în faţa impozantului birou din lemn de nuc, exact aşa cum stătuse cu vreo oră şi ceva mai înainte.

— Grozavă tehnică aveţi, începu el sarcastic. Dezamăgirea şi resentimentul erau acum enorme. Aşa zisa mea „amintire” a unei călătorii pe Marte, ca agent sub acoperire al Interplanului, e înceţoşată, vagă şi plină de contradicţii. Şi îmi aduc aminte limpede de tranzacţia încheiată cu firma voastră. Ar trebui să reclam chestia asta la Biroul pentru Îmbunătăţirea Afacerilor.

În momentul acesta, era foc şi pară; sentimentul că fusese tras pe sfoară îl copleşise, spulberându-i obişnuita sa aversiune de a se implica într-un scandal public.

Cu un aer ursuz şi, totodată, precaut, McClane spuse:

— Capitulăm, domnule Quail. O să vă înapoiem şi restul sumei. Recunosc că n-am făcut absolut nimic pentru dumneavoastră.

Tonul său era resemnat.

Quail rosti acuzator:

— Nu mi-aţi furnizat nici măcar articolele despre care pretindeau că-mi vor „dovedi” că am fost pe Marte. Toată

vrăjeala asta la care v-aţi dedat, nu s-a materializat în nici un fel. Nici măcar contramarca unui bilet. Nici vederi, nici paşaport, nici certificate de vaccinare, nici...

— Uitaţi ce-i, domnule Quail, interveni McClane. Să presupunem că v-am spus... Se opri. Să trecem peste asta. Apăsă pe un buton al intercomului. Shirley, completează, te rog, un cec de decontare pentru încă cinci sute şaptezeci de poscredite pe numele Douglas Quail. Mulţumesc.

Eliberă butonul, apoi îl privi duşmănos pe Quail.

Cecul apăru numaidecât; recepţionera îl puse în faţa lui McClane şi se făcu nevăzută, lăsându-i singuri pe cei doi bărbaţi, înfruntându-se deasupra tăbliei masivului birou din lemn de nuc.

— Daţi-mi voie să vă dau un sfat, spuse McClane în timp ce semna cecul şi-l împingea spre Quail. Să nu discutaţi cu nimeni despre, mhm, recentul dumneavoastră voiaj pe Marte.

— Ce voiaj?

— Păi, asta e. McClane vorbi apăsat: Voiajul de care vă amintiţi parţial. Purtaţi-vă ca şi cum nu v-aţi aduce aminte; prefaceţi-vă că n-a avut loc niciodată. Nu mă întrebaţi de ce; ascultaţi-mi sfatul; va fi mai bine pentru toată lumea. Începuse să transpire abundent. Şi acum, domnule Quail, am alte treburi, mă aşteaptă alţi clienţi.

Se ridică şi-l conduse pe Quail spre uşă. În timp ce o deschidea, Quail zise:

— O firmă care lucrează atât de prost n-ar trebui să aibă nici un client.

Apoi închise uşa după el.

În taxiul care îl ducea spre casă, Quail chibzui asupra felului în care avea să întocmească reclamaţia către Biroul Îmbunătăţirii Afacerilor, Divizia Terra. Va începe de îndată ce va ajunge la maşina de scris; era clar că avea datoria de a-i avertiza pe alţii să se ferească de Rekal, Incorporated.

De cum intră în conapt, se aşeză în faţa Hermes Rocket-ului portabil, deschise sertarele şi, cotrobăind după indigo,

dădu peste o cutiuţă care i se păru cunoscută. O cutiuţă pe care o umpluse meticulos pe Marte cu faună locală şi, ulterior, o strecurase prin vamă. Deschizând-o, descoperi, spre uimirea sa, şase viermi guşaţi morţi şi câteva varietăţi de viaţă unicelulară cu care se hrăneau viermii marţieni. Protozoarele erau uscate, acoperite de praf, dar le recunoscu: scormonise o zi întreagă printre bolovanii negri ai planetei pentru a le găsi. O excursie minunată, plină de descoperiri surprinzătoare.

Dar n-am fost pe Marte, se dezmetici el.

Pe de altă parte...

Kirsten se ivi în pragul uşii, strângând la piept o pungă plină de cumpărături.

— De ce eşti acasă acum?

Glasul ei, ca întotdeauna, era acuzator.

— Am fost pe Marte? o întrebă el. Tu trebuie să ştii.

— Nu, fireşte că n-ai fost pe Marte. Tu eşti cel care ar trebui să ştii, presupun. Nu te smiorcăi toată ziua că vrei să te duci?

— Pe Dumnezeul meu, cred că am fost, rosti el. După o pauză, adăugă: Şi, totodată, cred că n-am fost.

— Hotărăşte-te.

— Crezi că pot? Gesticulă. În capul meu interferează două feluri de amintiri; unele sunt reale, altele nu, dar nu pot să le deosebesc. De ce nu mă pot bizui pe tine? La amintirile tale n-a umblat nimeni...

Măcar atâta putea face pentru el – chiar dacă altceva nu făcuse vreodată.

Kirsten spuse cu voce egală, stăpânită:

— Doug, dacă nu-ţi vii în fire, totul s-a terminat între noi. O să te părăsesc.

— Nu i-a bună, rosti el. Vocea îi era răguşită şi aspră. Tremurătoare. Probabil că sunt pe cale să fac o psihoză; sper că nu, dar poate că asta este. În orice caz, asta ar explica totul.

Lăsând jos punga cu cumpărături, Kirsten se îndreptă spre dulapul din perete.

— N-am glumit, îi spuse ea calmă.

Scoase o jachetă, o îmbrăcă şi porni spre uşă.

— O să-ţi dau un telefon într-una din zile, curând, zise ea pe un ton inexpresiv. Adio, Doug. Sper s-o scoţi la capăt până la urmă; chiar mă rog pentru asta. De dragul tău.

— Aşteaptă, rosti el disperat. Spune-mi doar, şi spune o limpede: am fost sau n-am fost?

Dar s-ar putea să-ţi fi alterat şi ţie memoria, îi dădu lui în gând.

Uşa se închise. Soţia sa plecase. Definitiv!

În spatele lui răsună o voce:

— Ei, asta-i situaţia. Şi acum, mâinile sus, Quail. Apoi fă stânga-mprejur şi priveşte-mă.

Quail se răsuci instinctiv, fără a ridica mâinile.

Omul din faţa lui purta uniforma albastră vineţie a Agenţiei Poliţiei Interplanetare, iar pistolul său părea a fi din cele aflate în dotarea trupelor ONU. Şi, în mod ciudat, lui Quail i se părea cunoscut; cunoscut, dar de o manieră tulbure, distorsionată, pe care nu o putea defini. Cu o tresărire, ridică mâinile.

— Îţi aminteşti de călătoria pe Marte, spuse poliţistul. Ştim tot ce ai făcut astăzi şi-ţi cunoaştem toate gândurile – mai cu seamă cele foarte importante pe care le-ai avut în drum spre casă, după ce-ai plecat de la Rekal, Incorporated. Şi-i explică: Ţi-am implantat în creier un emiţător telepatic care ne informează în permanenţă.

Un emiţător telepatic – aplicaţia practică a unui soi de plasmă vie care fusese descoperită pe Lună. Se cutremură de dezgust faţă de propriu-i trup. Chestia aia trăia în el, în creierul lui, hrănindu-se, ascultând, hrănindu-se. Dar Interplanul le folosea; se vorbise de asta şi în homeopresă. Prin urmare, era probabil adevărat, oricât părea de îngrozitor.

— De ce tocmai mie? întrebă cu vocea înecată. Ce făcuse... sau gândise? Şi ce avea treaba asta de-a face cu Rekal, Incorporated?

— În esenţă, spuse poliţistul, n-are nimic de-a face cu Rekal; e o treabă între noi şi tine. Bătu cu degetul în urechea dreaptă. Îţi captez în continuare procesele mentale prin intermediul emiţătorului tău encefalic. Quail observă în urechea poliţistului un dop din plastic alb. Aşa că trebuie să te previn: orice gândeşti poate fi folosit împotriva ta. Zâmbi. Nu că ar mai avea vreo importanţă acum; ai gândit şi ai vorbit deja prea mult. Ceea ce ne deranjează este faptul că la Rekal Incorporated, sub narkidrină, le-ai spus celor doi tehnicieni şi proprietarului, McClane, despre călătoria ta – unde te-ai dus, pentru cine, câte ceva din ce-ai făcut. Sunt foarte speriaţi. Îşi doresc să nu te fi întâlnit niciodată. Adăugă, gânditor: Şi pe bună dreptate.

Quail spuse:

— N-am făcut nici o călătorie. E o amintire falsă pe care mi-au implantat-o în mod defectuos tehnicienii lui McClane.

Apoi, însă, se gândi la cutia din sertarul biroului său, cea cu forme de viaţă marţiană. Şi la cât de greu le adunase. Amintirea asta părea reală. Iar cutia cu viermi era în mod cert reală. Doar dacă nu i-o plasase McClane. Poate că era una dintre „dovezile” despre care îi vorbise atât de convingător.

Pe mine amintirea călătoriei pe Marte nu mă convinge, gândi, dar, din nefericire, i-a convins pe cei de la Agenţia Poliţiei Interplanetare. Ei cred că am fost într-adevăr pe Marte şi că, de fapt, parţial cel puţin, sunt conştient de asta.

— Nu ştim doar că ai fost pe Marte, îi confirmă poliţistul gândurile. Mai ştim şi că acum îţi aminteşti destule ca să ne creezi probleme. Şi n-ar avea nici un rost să-ţi ştergem totul din memoria conştientă, fiindcă, dacă am face asta, te-ai duce pur şi simplu din nou la Rekal, Incorporated şi ai lua-o de la capăt. Nici în privinţa lui McClane şi a activităţii lui nu putem face nimic pentru că jurisdicţia noastră se limitează doar la oamenii noştri. Oricum, McClane n-a comis nici o infracţiune. Îl privi pe Quail. De altfel, tehnic,

nici tu. Nu te-ai dus la Rekal cu gândul de a-ţi redobândi memoria; te-ai dus, din câte ne dăm seama, pentru motivul obişnuit care îi face pe unii să meargă acolo: o dorinţă de aventură a omului simplu, mărginit. Din nefericire, adăugă el, tu nu eşti nici un om simplu, nici mărginit, şi ai avut parte deja de prea multă aventură; ultimul lucru din Univers de care ai fi avut nevoie era o memorie artificială oferită de Rekal, Incorporated. Nimic n-ar fi putut să fie mai fatal pentru tine sau pentru noi. Şi, în privinţa asta, pentru McClane.

— De ce vă creează „probleme” dacă îmi amintesc călătoria – pretinsa călătorie – şi ce-am făcut acolo?

— Pentru că, spuse poliţistul, ceea ce ai făcut nu e în concordanţă cu imaginea publică a marelui nostru tată alb atotprotector. Ai făcut, pentru noi, ceea ce noi nu facem niciodată. După cum îţi vei aminti acum datorită narkidrinei. Cutia aia cu alge şi viermi morţi a zăcut în sertarul biroului tău vreme de şase luni, de când te-ai înapoiat. Şi niciodată nu te-ai interesat nici cât negru sub unghie de ea. Nici măcar n-am ştiut că o ai până ce nu ţi-ai adus aminte de ea în timp ce te întorceai acasă de la Rekal; atunci am venit aici în viteză ca s-o căutăm. Adăugă, inutil: Fără succes; n-am avut destul timp.

Un al doilea poliţist i se alătură primului; cei doi se sfătuiră câteva clipe. Între timp, Quail gândea cu înfrigurare. Îşi amintea mai multe acum; poliţistul avusese dreptate în legătură cu narkidrina. Cei de la Interplan o foloseau probabil şi ei. Probabil? Ştia al naibii de bine că o foloseau; îi văzuse administrând-o unui arestat. Unde se întâmplase asta? Undeva, pe Terra? Mai degrabă pe Lună, conchise, văzând imaginea ce răsărea din memoria sa pe care o recupera cu repeziciune.

Şi îşi mai amintea ceva. Motivul pentru care fusese trimis pe Marte; misiunea pe care o executase.

Nu era de mirare că îi şterseseră amintirea.

— O, Doamne, rosti primul poliţist, întrerupându-şi discuţia cu partenerul său. Era limpede că interceptase

gândurile lui Quail. Acum problema e şi mai gravă, cât se poate de gravă. Păşi către Quail, aţintind din nou pistolul asupra lui. Trebuie să te omorâm, zise. Chiar acum.

Celălalt poliţist interveni, nervos:

— De ce chiar acum? Nu putem să-l ducem, pur şi simplu, la sediul din New York şi să-i lăsăm pe ei să...

— Ştie el de ce trebuie chiar acum, replică colegul său.

Acum părea şi el nervos, dar Quail îşi dădu seama că dintr-un motiv cu totul diferit. În clipa aceasta memoria îi revenise aproape în întregime. Şi înţelegea întru totul nervozitatea poliţistului.

— Pe Marte, rosti el cu glas răguşit, am ucis un om. După ce-am trecut de cincisprezece gardieni. Unii înarmaţi cu pistoale extraplate, ca voi.

Interplanul îl pregătise timp de cinci ani pentru a deveni un asasin. Un ucigaş de profesie. Cunoştea tehnici pentru a le veni de hac unor adversari înarmaţi... ca aceşti doi poliţişti; iar cel cu receptorul în ureche ştia şi el asta.

Dacă se mişca suficient de rapid...

Pistolul detună. Dar el sărise deja într-o parte şi, în aceeaşi clipă, îl secerase cu o lovitură pe poliţistul înarmat. În clipa următoare se afla în posesia pistolului şi-l aţintea spre celălalt poliţist buimăcit.

— Îmi intercepta gândurile, zise Quail, trăgându-şi sufletul. Ştia ce-o să fac, dar tot am făcut-o.

Ridicându-se pe jumătate, poliţistul doborât scrâşni:

— Nu va trage în tine, Sam; am interceptat şi asta. Ştie că-i terminat, şi ştie c-o ştim şi noi. Haide, Quail. Încet, icnind de durere, se ridică în picioare, clătinându-se. Întinse mâna. Pistolul, îi ceru el lui Quail. Nu-l poţi folosi, iar dacă mi-l dai îţi garantez că n-am să te omor; ţi se va acorda o audiere şi cineva mai mare de la Interplan va hotărî, nu eu. Poate că vor putea să-ţi mai şteargă o dată amintirea; nu ştiu. Dar tu ştii de ce trebuia să te omor; nu te puteam împiedica să-ţi reaminteşti. Prin urmare, motivul pentru care te-aş fi ucis e, într-un fel, depăşit.

Cu mâna încleştată de pistol, Quail ţâşni afară din conapt şi alergă spre ascensor. Dacă mă urmăriţi, gândi, vă ucid. Aşa că rămâneţi pe loc. Apăsă pe butonul ascensorului şi, după câteva clipe, uşile se dădură în lături.

Poliţiştii nu-l urmăriseră. De bună seamă că îi captaseră gândurile lapidare, înfrigurate, şi hotărâseră să nu îşi asume riscul.

Ascensorul începu să coboare. Scăpase – pentru un timp. Dar ce avea să urmeze? Unde se putea duce?

Ascensorul ajunse la parter şi, o clipă mai târziu Quail se amestecă în mulţimea care umplea pietonalele.

Îl durea capul şi se simţea rău. Dar, cel puţin, scăpase de moarte; fuseseră cât pe ce să-l împuşte pe loc, acolo, în propria sa locuinţă.

Şi probabil că vor mai încerca s-o facă, conchise el. Când or să mă găsească. Iar cu emiţătorul ăla în mine, n-o să dureze prea mult.

Ironia era că obţinuse exact ce se dusese să ceară de la Rekal, Incorporated. Aventură, pericol, Agenţia Interplan în acţiune, o călătorie secretă şi primejdioasă pe Marte, în cursul căreia viaţa sa era pusă în joc – tot ce dorise sub forma unei amintiri false.

Avantajele faptului că era o amintire – şi nimic mai mult – erau acum de apreciat.

Şedea singur pe o bancă din parc şi privea posomorât un stol de perţi, un fel de semipăsări, importate de pe cei doi sateliţi ai lui Marte, capabile să zboare planat chiar şi în uriaşa gravitaţie a Pământului.

Poate că găsesc o cale să mă întorc pe Marte, cugetă. Dar pe urmă? Pe Marte ar fi fost şi mai rău; organizaţia politică pe al cărei conducător îl asasinase l-ar fi reperat de cum ar fi coborât din navă. Acolo ar fi fost pe urmele lui şi Interplanul, şi ei.

Îmi auziţi gândurile? se întrebă. Îl pândea paranoia; stând aici de unul singur, îi simţea ascultându-l, monitorizând, înregistrând, discutând... Cu un fior, se

ridică în picioare şi o luă din loc fără ţintă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Nu contează unde merg, realiză el. Voi o să fiţi tot timpul cu mine. Atât timp cât am emiţătorul ăsta în cap.

Am să fac un târg cu voi, îşi spuse sieşi... şi lor. Puteţi să-mi imprimaţi din nou o amintire falsă, cum aţi mai făcut-o, cum că aş fi dus o viaţă anostă, obişnuită, şi că n-am fost niciodată pe Marte? Că n-am văzut niciodată de aproape o uniformă a Interplanului şi că n-am ţinut niciodată în mână un pistol?

În creierul său, o voce răspunse:

— După cum ţi s-a explicat limpede, asta n-ar fi suficient.

Se opri uluit.

— Am mai comunicat cu tine în felul ăsta şi înainte, continuă vocea. Când erai în acţiune, pe Marte. Au trecut luni de atunci; de fapt, am crezut că nu va mai fi nevoie s-o facem vreodată. Unde eşti?

— Pe drum, spuse Quail, spre moarte. De gloanţele voastre, adăugă, ca o reflexie târzie. Cum puteţi fi siguri că n-ar fi suficient? întrebă. Tehnicile Rekal nu funcţionează?

— Ţi-am mai spus. Dacă ţi se implantează un set de amintiri standard, obişnuite, devii... fără astâmpăr. În mod inevitabil, te-ai duce din nou la Rekal sau la vreunul din concurenţii săi. Nu putem risca asta a doua oară.

— Să zicem că, după ce-mi vor fi fost anulate amintirile autentice, mi se implantează ceva mai important decât amintiri standard. Ceva care mi-ar satisface pofta. Asta s-a demonstrat deja; probabil că de asta m-aţi recrutat iniţial. Dar nu se poate să nu fiţi în stare să găsiţi şi altceva – ceva echivalent. De pildă, că am fost cel mai bogat om de pe Terra, dar că în cele din urmă am donat toţi banii fundaţiilor pentru educaţie. Sau că am fost un faimos explorator spaţial. Orice de genul ăsta. N-ar merge?

Tăcere.

— Încercaţi, zise el disperat. Convocaţi cei mai buni dintre psihiatrii voştri militari; exploraţi-mi mintea. Încercă

să se concentreze. Femei, spuse. Mii de femei, cum a avut Don Juan. Un playboy interplanetar – cu o amantă în fiecare oraş de pe Pământ, Lună, Marte. Numai c-am renunţat, de oboseală. Vă rog! îi imploră. Încercaţi.

— Te vei preda de bunăvoie, în cazul ăsta? întrebă vocea din capul său. Dacă acceptăm să aranjăm o soluţie de genul ăsta? Dacă este posibilă?

După o scurtă ezitare, răspunse:

— Da.

O să-mi asum riscul, îşi spuse. Riscul că nu mă veţi ucide, pur şi simplu.

— Tu va trebui să faci primul pas, replică imediat vocea. Vino şi predă-te. Iar noi vom analiza acea posibilitate. Dacă nu se poate, dacă amintirile tale autentice încep să se ivească din nou, cum s-a întâmplat acum, atunci... Un interval de tăcere, apoi vocea încheie: Vom fi obligaţi să te lichidăm. Trebuie să-nţelegi asta. Aşadar, Quail, tot mai vrei să încerci?

— Da, răspunse.

Pentru că acum alternativa era moartea – cu certitudine. Cel puţin în felul ăsta avea o şansă, oricât va fi fost ea de redusă.

— Prezintă-te la sediul nostru central, din New York, reluă vocea poliţistului de la Interplan. Fifth Avenue, 580, etajul doisprezece. De îndată ce te vei fi predat, îi vom pune pe psihiatri să vadă ce se poate face cu tine; le vom cere să efectueze teste de stabilire a profilului personalităţii. Vom încerca să determinăm dorinţa ta cea mai fierbinte, cea mai fantezistă – şi pe urmă te vom aduce înapoi la Rekal, Incorporated, aici; le vom cere să-ţi împlinească acea dorinţă prin înlocuirea ei cu o amintire surogat. Îţi urăm mult noroc. În definitiv, îţi suntem totuşi datori cu ceva; ai fost o unealtă eficientă pentru noi.

Vocea era lipsită de maliţie; dacă nu altceva, ei – organizaţia – aveau pentru el compasiune.

— Mulţumesc, rosti Quail.

Şi se duse să caute un taxi robot.

— Domnule McQuail, începu psihiatrul în vârstă, cu chipul sever, ai o fantasmă foarte interesantă, pe care ţi-ai dori-o îndeplinită. Probabil fără nici o legătură cu ceea ce nutreşti sau presupui în mod conştient. Aşa se întâmplă de obicei. Sper să nu te supere prea mult când vei afla despre ce-i vorba.

Ofiţerul superior de la Interplan, aflat de faţă, spuse pe un ton sec:

— Ar face bine să nu fie prea supărat când va afla despre ce-i vorba, dacă speră să nu fie împuşcat.

— Spre deosebire de dorinţa fantezistă de a fi un agent sub acoperire al Interplanului, continuă psihiatrul, dorinţă care, comparativ, fiind un produs al maturităţii, avea o oarecare plauzibilitate, acest produs este un vis ridicol din copilărie; nu e de mirare că n-ai reuşit să ţi-l aminteşti. Iată în ce constă fantezia dumitale: ai nouă ani şi hoinăreşti de unul singur pe un drum de ţară. Un tip necunoscut de navă spaţială, dintr-un alt sistem stelar, aterizează chiar în faţa dumitale. Nimeni de pe Pământ nu o vede, în afară de dumneata. Creaturile din interiorul ei sunt foarte mici şi vulnerabile, cam ca nişte şoareci de câmp, deşi intenţia lor este să invadeze Pământul; zeci de mii de nave asemănătoare vor fi curând pe drum, după ce acest detaşament de recunoaştere le va da semnalul de pornire.

— Şi presupun că eu îi împiedic, zise Quail, simţind un amestec de amuzament şi silă. Singur singurel, îi fac una cu pământul. Probabil strivindu-i sub talpă.

— Nu, rosti răbdător psihiatrul. Opreşti invazia, dar nu nimicindu-i. Dimpotrivă, le arăţi bunătate şi îndurare, cu toate că, telepatic – modul lor de comunicare – ai aflat pentru ce-au venit. Or, ei n-au mai întâlnit o asemenea manifestare de omenie la nici un alt organism conştient şi, în semn de înaltă apreciere, fac un legământ cu dumneata.

— Nu vor invada Pământul atât timp cât sunt în viaţă, interveni Quail.

— Exact, spuse psihiatrul, apoi, către ofiţer: E limpede că povestea corespunde personalităţii sale, în ciuda atitudinii zeflemitoare pe care o simulează.

— Vasăzică prin simpla mea existenţă, spuse Quail, simţind o plăcere crescândă, prin simplul fapt că trăiesc, îi împiedic pe extratereștri să ia în stăpânire Pământul. Drept pentru care sunt, cu adevărat, cea mai importantă persoană de pe Terra. Fără să mişc un deget.

— Într-adevăr, stimate domn, încuviinţă psihiatrul. Iar ideea asta este fundamentul psihismului dumitale; e o fantasmă care durează din copilărie. Şi de care, fără o narcoterapie intensivă, nu ţi-ai fi amintit niciodată. Dar ea a existat tot timpul înăuntrul dumitale; s-a cufundat în subconştient, dar n-a dispărut niciodată.

Ofiţerul de poliţie i se adresă lui McClane, care asculta concentrat:

— Puteţi să-i implantaţi o amintire extrafactuală atât de extravagantă?

— Avem de-a face cu toate dorinţele fanteziste imaginabile, răspunse McClane. Ca să fiu sincer, am auzit destule, mult mai aiurite ca asta. Bineînţeles că putem rezolva. Peste douăzeci şi patru de ore nu va dori doar să fi salvat Pământul, va crede cu sfinţenie că asta s-a întâmplat cu adevărat.

— În cazul acesta puteţi să treceţi la treabă, decretă ofiţerul. Ca măsură preliminară, i-am şters deja încă o dată amintirea călătoriei pe Marte.

Quail întrebă:

— Ce călătorie pe Marte?

Nu primi nici un răspuns, aşa că se văzu nevoit să renunţe la întrebare. Şi, oricum, între timp îşi făcuse apariţia un vehicul al poliţiei. El, McClane şi ofiţerul se îmbarcară şi, curând după aceea, se aflau în drum spre Chicago şi Rekal, Incorporated.

— Ar fi bine să nu mai comiţi vreo greşeală de data asta, îi spuse ofiţerul lui McClane, care părea nervos.

— Nu văd ce-ar putea merge rău, mormăi McClane, transpirând. Chestia asta n-are nimic de-a face cu Marte sau cu Interplanul. Să împiedici de unul singur invadarea Pământului de către creaturi dintr-un alt sistem stelar. Clătină din cap. Drace, la ce poate visa un puşti! Şi încă printr-un act de virtute; nu prin recurgere la forţă. Pare cumva desuet.

Îşi tamponă fruntea cu batista mare de olandă pe care o scosese din buzunarul de la piept.

Nimeni nu spuse nimic.

— De fapt, adăugă McClane, e mişcător.

— Dar arogant, opină rigid ofiţerul. În măsura în care, când el va muri, invazia va fi reluată. Nu mă miră că nu-şi aminteşte; e cea mai pretenţioasă fantasmagorie de care mi-a fost dat să aud. Se uită dezaprobator la Quail. Şi când te gândeşti că l-am recrutat pe omul ăsta.

Când ajunseră la Rekal, Incorporated, Shirley, recepţionera, îi întâmpină cu sufletul la gură.

— Bine aţi venit înapoi, domnule Quail, turui ea, în timp ce sânii ca nişte pepeni, vopsiţi acum într-un portocaliu incandescent, se legănau din cauza agitaţiei. Îmi pare rău că totul a mers atât de prost data trecută. Sunt sigură că de data aceasta va merge mai bine.

— Trebuie, rosti McClane, care continua să-şi tamponeze întruna fruntea cu batista lui de olandă, frumos împăturită.

Acţionând prompt, îi chemă pe Lowe şi pe Keeler, îi escortă pe ei şi pe Douglas Quail până în sectorul de lucru, apoi, însoţit de Shirley şi de ofiţerul de poliţie, intră în biroul lui şi începu să aştepte.

— Avem un pachet pregătit pentru asta, domnule McClane? întrebă Shirley, ciocnindu-se de el din cauza emoţiei, apoi roşind intimidată.

— Cred că da. Încercă să-şi amintească; apoi renunţă şi consultă tabelul oficial. O combinaţie, hotărî el cu voce tare. Din pachetele 81, 20 şi 6.

Revenind cu pachetele scoase din seiful aflat în camera învecinată, le puse pe birou ca să le verifice conţinutul.

— Din 81, explică el, o baghetă magică tămăduitoare, care i-a fost dăruită clientului în cauză, în cazul de faţă domnul Quail, de fiinţe dintr-un alt sistem stelar. În semn de recunoştinţă.

— Funcţionează? se interesă curios ofiţerul.

— A funcţionat cândva, răspunse McClane. Dar, hm, vedeţi dumneavoastră, i-a epuizat energia cu mulţi ani în urmă, vindecând în dreapta şi în stânga. Acum e doar un suvenir. Dar el îşi aduce aminte că dădea rezultate spectaculoase. Râse înfundat, apoi deschise pachetul 20. O scrisoare de la secretarul general al Naţiunilor Unite, care îi mulţumeşte că a salvat Pământul; asta nu se potriveşte întru totul, fiindcă o parte din fantasma lui Quail este că în afară de el nu mai ştie nimeni despre invazie, dar o s-o punem de dragul verosimilităţii.

Veni apoi rândul pachetului 6. Ce era în el? Nu putu să-şi amintească. Încruntându-se, vârî mâna în punga de plastic, în timp ce ofiţerul de la Interplan şi Shirley priveau cu interes.

— Un înscris, observă Shirley. Într-o limbă ciudată.

— Aici se explică cine erau şi de unde veneau, îşi aminti McClane. Plus o hartă astronomică detaliată pe care este marcat traseul pe care l-au urmat până aici, precum şi sistemul de origine. Fireşte, e în scrierea lor, aşa că el nu poate citi. Dar îşi aduce aminte că i-au citit ei, în limba lui. Rândui cele trei obiecte pe tăblia biroului. Astea trebuie introduse în conaptul lui Quail, îi spuse ofiţerului de poliţie. În aşa fel încât să le găsească când ajunge acasă. Şi să-i confirme fantasma. PLS: procedura de lucru standard.

Râse scurt, temător, întrebându-se cum stăteau lucrurile cu Lowe şi Keeler.

Intercomul bâzâi.

— Domnule McClane, îmi pare rău că vă deranjez. Era vocea lui Lowe. McClane înlemni când o auzi; înlemni şi amuţi. Dar a intervenit iarăşi ceva. Poate că ar fi mai bine

să veniţi aici şi să ne asistaţi. Ca şi data trecută, Quail a reacţionat bine la narkidrină; e inconştient, relaxat şi receptiv. Însă...

McClane alergă spre sectorul de lucru.

Douglas Quail era întins pe un pat igienic, respirând uşor şi regulat, cu ochii pe jumătate închişi, vag conştient de prezenţa celor din jur.

— Începusem să-l interogăm, spuse Lowe, alb la faţă. Ca să aflăm cu exactitate în ce perioadă să plasăm amintirea fantasmă a felului în care a salvat el Pământul de unul singur. Dar, în mod destul de straniu...

— Mi-au zis să nu spun, mormăi Douglas Quail cu voce surdă, saturată de drog. Aşa a fost înţelegerea. Nu trebuia nici măcar să-mi amintesc. Dar cum puteam să uit un asemenea eveniment?

Îmi închipui că n-ar fi uşor, reflectă McClane. Dar ai uitat – până acum.

— Mi-au dat şi un înscris, pe un pergament, murmură Quail. În semn de recunoştinţă. L-am ascuns în conaptul meu; o să vi-l arăt.

McClane se întoarse spre ofiţerul de poliţie care îl însoţise.

— Ei, acum îmi permit să vă sfătuiesc că ar fi mai bine să nu-l omorâţi. Dacă o faceţi, se vor întoarce...

— Mi-au mai dat şi o baghetă magică invizibilă, nimicitoare, murmură Quail, acum cu ochii închişi. Cu ea l-am ucis pe omul ăla de pe Marte, pe care m-aţi trimis să-l lichidez. E în sertarul meu, lângă cutia cu viermi guşaţi şi plante marţiene uscate.

Fără să scoată o vorbă, ofiţerul de la Interplan se răsuci şi părăsi cu paşi mari zona de lucru.

Pot să pun la loc pachetele alea cu obiecte doveditoare, îşi spuse resemnat McClane. Se întoarse, mergând agale, în biroul său. Inclusiv scrisoarea de la secretarul general al Naţiunilor Unite.

Cea reală probabil că n-avea să întârzie.

[„Total Recall [We Can Remember It for You Wholesale]”:

Originally published in „Fantasy & Science Fiction” Apr 1966]

Credinţa părinţilor noştri

Pe străzile Hanoiului, se pomeni faţă în faţă cu un vânzător ambulant, cu ambele picioare amputate, care se deplasa într-un cărucior de lemn şi interpela fiecare trecător cu voce stridentă. Chien îşi încetini pasul, ascultă, dar nu se opri. Treburile de la Ministerul Produselor Culturale îi absorbeau toată atenţia, împiedicând-o să se abată spre altceva. Era ca şi cum ar fi fost singur, ca şi cum toate bicicletele, scuterele şi motocicletele cu reacţie ar fi dispărut. Şi, tot aşa, era ca şi cum vânzătorul olog n-ar fi existat.

— Tovarăşe, strigă totuşi acesta, luându-se după el şi manevrând cu dibăcie căruciorul propulsat de o baterie cu heliu. Am o gamă largă de ierburi tămăduitoare, însoţite de mărturiile a mii de clienţi satisfăcuţi. Spuneţi-mi de ce boală suferiţi şi vă pot ajuta.

Oprindu-se pentru o clipă, Chien spuse:

— Poate, dar n-am nici o boală.

Decât, gândi, cea cronică a funcţionarilor aflaţi în slujba Comitetului Central, cea a oportunismului în carieră, încercând în permanenţă porţile oricărei funcţii oficiale. Inclusiv a mea.

— Pot să vindec, de pildă, boala radiaţiei, psalmodie vânzătorul, continuând să-l urmărească. Sau să sporesc, dacă-i nevoie, potenţa sexuală. Pot inversa procesele carcinogene, chiar şi îngrozitorul melanom, cel căruia i se spune cancerul negru. Ridicând o tavă plină de flacoane, cutiuţe de aluminiu şi tot felul de prafuri în recipiente de plastic, intonă: Dacă un rival insistă în încercarea de a vă uzurpa poziţia birocratică avantajoasă, pot furniza un unguent care, deşi aparent un balsam dermic, este de fapt o toxină teribil de eficace. Preţurile mele, tovarăşe, sunt modice. Şi, ca o favoare specială pentru o persoană atât de

distinsă ca dumneavoastră, am să accept dolarii inflaţionişti postbelici de hârtie, consideraţi devize internaţionale, dar care, în realitate, nu valorează mai mult decât hârtia igienică.

— Du-te dracului! spuse Chien şi făcu semn unui taxi pe pernă de aer.

Întârziase deja trei minute şi jumătate la prima întâlnire a dimineţii, iar superiorii săi burtoşi de la minister probabil că îşi făceau deja scurte însemnări mentale... ca şi, într-o măsură încă şi mai mare, subordonaţii săi.

Vânzătorul ambulant rosti calm:

— Tovarăşe, trebuie să cumpăraţi de la mine.

— De ce? întrebă Chien indignat.

— Pentru că sunt veteran de război, tovarăşe. Am luptat în Colosalul Război Final de Eliberare Naţională, alături de Frontul Democrat Unit al Poporului, împotriva imperialiştilor. Mi-am pierdut membrele inferioare în bătălia de la San Francisco. Tonul său era acum triumfător şi viclean. Aşa cere legea. Dacă refuzaţi să cumpăraţi articole oferite de un veteran, riscaţi o amendă şi o posibilă condamnare la închisoare... plus căderea în dizgraţie.

Plictisit, Chien făcu semn cu capul taxiului să plece.

— Aşa e, zise. Bine, trebuie să cumpăr. Aruncă o privire spre tava pe care erau înşirate remediile naturiste, căutând unul la întâmplare. Ăsta, se hotărî, arătând un pacheţel învelit în hârtie, aflat pe ultimul rând.

Vânzătorul râse.

— Acela, tovarăşe, e un spermicid, pe care îl cumpără femeile atunci când, din motive politice, nu pot obţine aprobare pentru pilulă. V-ar fi prea puţin de folos, de fapt nu v-ar fi deloc, fiindcă sunteţi un gentleman.

— Legea, rosti plin de sarcasm Chien, nu-mi cere să cumpăr ceva folositor de la tine, ci doar să cumpăr ceva. Îl iau pe ăsta.

Vârî mâna în buzunar după portofelul umflat cu bancnotele postbelice inflaţioniste, cu care el, ca funcţionar guvernamental, era remunerat de patru ori pe săptămână.

— Spuneţi-mi ce probleme aveţi, insistă vânzătorul.

Chien îl privi fix, speriat de această ingerinţă în viaţa sa privată... din partea cuiva care nu era în slujba guvernului.

— E-n regulă, tovarăşe, spuse vânzătorul, văzându-i expresia. Nu vă trag de limbă; scuze. Dar ca doctor – tămăduitor naturist – se cuvine să ştiu cât mai mult cu putinţă. Cugetă, cu o expresie posacă pe chipul său scofâlcit. Vă uitaţi la televizor mai mult decât e normal? întrebă dintr-o dată.

Luat prin surprindere, Chien răspunse:

— În fiecare seară. Mai puţin vinerea, când merg la club ca să practic arta ezoterică a mânuirii lasoului, importată din Occidentul Învins.

Era singurul său capriciu; în rest, se consacra cu totul activităţilor de partid.

Vânzătorul întinse mâna şi alese un pachet în hârtie gri.

— Şaizeci de dolari, declară. Cu garanţie integrală: dacă nu dă rezultatele scontate, îmi aduceţi ce rămâne şi vă înapoiez bucuros toţi banii.

— Şi ce rezultate e garantat să producă? întrebă Chien sarcastic.

— Odihneşte ochii obosiţi de confruntarea cu peroraţiile oficiale lipsite de noimă. E un preparat alinător; să-l luaţi de îndată ce veţi fi nevoit să vă expuneţi la obişnuitele predici plicticoase şi nesfârşite pe care...

Chien îi dădu banii, luă pachetul şi se grăbi să plece. Rahat! îşi spuse. Decretul care a făcut din veteranii de război o clasă privilegiată e un jaf, conchise el. Se înfruptă din noi, cei mai tineri, ca nişte prădători.

Dat uitării, pachetul gri rămase în buzunarul hainei în timp ce Chien pătrundea în clădirea impunătoare a Ministerului postbelic al Produselor Culturale şi în relativ somptuosul său birou, pentru a-şi începe ziua de lucru.

Un occidental impozant, între două vârste, purtând un costum cafeniu din mătase de Hong Kong, cu vestă, aştepta în birou. Lângă necunoscutul occidental se afla şeful său

direct, Ssu-Ma Tso-pin. Tso-pin făcu prezentările în cantoneză, un dialect pe care îl vorbea defectuos.

— Domnule Tung Chien, dumnealui e domnul Darius Pethel. Domnul Pethel va fi directorul noii instituţii ideologice şi culturale cu caracter didactic care îşi va deschide curând porţile la San Fernando, California. Domnul Pethel, adăugă, a avut o activitate bogată şi neprecupeţită de-a lungul întregii sale vieţi, susţinând lupta poporului pentru răsturnarea ţărilor din blocul imperialist, prin intermediul metodelor pedagogice. Aşa se explică înaltul post pe care urmează să-l ia în primire.

Chien şi Pethel îşi strânseră mâinile.

— Ceai? îi întrebă Chien pe cei doi.

Apăsă pe butonul unui *hibachi*[10] cu infraroşii şi, în aceeaşi clipă, apa din vasul ornamentat din ceramică – de origine japoneză – începu să bolborosească. În timp ce se aşeza la biroul său observă că devotata domnişoară Hsi îi pregătise fişa informativă (cu caracter confidenţial) despre tovarăşul Pethel. O parcurse dintr-o privire, prefăcându-se că-şi aranjează hârtiile.

— Binefăcătorul Absolut al Poporului, spuse Tso-pin, l-a cunoscut personal pe domnul Pethel şi are încredere în domnia sa. Asta se întâmplă rar. În şcoala din San Fernando se vor preda, în aparenţă, obişnuitele concepţii filozofice taoiste, dar în realitate, fireşte, va fi pentru noi un canal de comunicaţie destinat tineretului liberal şi intelectual din vestul Statelor Unite. Au mai rămas în viaţă destui tineri, de la San Diego până la Sacramente; estimăm că sunt cel puţin zece mii. Înscrierea va fi obligatorie pentru cei pe care îi selectăm. Sarcina dumitale în legătură cu programul domnului Pethel are o importanţă deosebită. A! Fierbe apa pentru ceaiul dumneavoastră.

— Mulţumesc, mormăi Chien, cufundând plicul de ceai Lipton.

Tso-pin continuă:

---

[10] La origine, ustensilă portabilă japoneză pentru prepararea ceaiului pe o tavă cu jar (n. tr.).

— Deşi domnul Pethel va superviza implementarea programei de învăţământ oferite de şcoală corpului studenţesc, în mod destul de curios, toate lucrările de examen vor fi trimise aici, la biroul dumitale, pentru a le analiza din punct de vedere ideologic cu toată acribia unui expert. Cu alte cuvinte, domnule Chien, va trebui să hotărăşti care dintre cei două mii de studenţi sunt demni de încredere, care răspund cu adevărat la program şi care nu.

— Acum prepar ceaiul pentru mine, anunţă Chien, începând un mic ceremonial.

— Ceea ce trebuie să înţelegem, hurui Pethel într-o cantoneză şi mai stricată decât a lui Tso-pin, este că, din momentul în care am pierdut războiul global purtat împotriva noastră, tineretul american şi-a dezvoltat talentul de a disimula.

Rostise ultimul cuvânt în engleză; neînţelegându-l, Chien îşi privi întrebător şeful.

— Minciună, răspunse Tso-pin.

— Mulţi tineri dau glas lozincilor corespunzătoare, pentru impresia de suprafaţă, dar în sinea lor le consideră eronate, spuse Pethel. Lucrările de examen ale acestui grup seamănă foarte mult cu cele ale adevăraţilor…

— Vreţi să spuneţi că lucrările de examen a două mii de studenţi vor trece prin biroul meu? întrebă Chien. Nu-i venea să creadă. Asta-i, singură, o muncă de o normă întreagă; nu am nici pe departe timp pentru aşa ceva. Era îngrozit. Acordarea cu discernământ a unui calificativ oficial favorabil sau nefavorabil de genul celui pe care-l preconizaţi… Dădu din mână. Da-ţi-o în aia a mă-sii! spuse în englezeşte.

Clipind la auzul obscenităţii brutale, occidentale, Tso-pin zise:

— Ai o echipă. În plus, poţi mobiliza mai multe persoane din cadrul forţelor de muncă; bugetul ministerului, mărit anul acesta, o permite. Şi nu uita: Binefăcătorul Absolut al Poporului l-a ales personal pe domnul Pethel.

Tonul său devenise acum ameninţător, însă doar într-o manieră subtilă. Doar atât cât să domolească isteria lui Chien şi s-o transforme în obedienţă. Cel puţin temporar. Pentru a-şi sublinia argumentul, Tso-pin se îndreptă spre capătul îndepărtat al biroului. Se opri în faţa uriaşului portret tridimensional al Binefăcătorului Absolut şi, după un scurt răgaz, apropierea persoanei sale declanşă dispozitivul din spatele portretului. Chipul Binefăcătorului se animă şi dinspre el se auzi o lozincă familiară, pe un ton mai mult decât reverenţios.

— Luptaţi pentru pace, fiii mei! intonă portretul, cu blândeţe, cu fermitate.

— Ha! făcu Chien, încă descumpănit, dar ascunzând acest lucru.

Poate că vreunul din calculatoarele ministerului va putea sorta lucrările; poate că se va putea face apel la vreun program de genul „da/nu/poate”, în combinaţie cu o analiză preliminară a modelului de corectitudine – sau incorectitudine – ideologică. Problema putea fi transformată într-una de rutină. Probabil.

— Am la mine un material pe care aş dori să-l examinaţi, domnule Chien, spuse Darius Pethel. Deschise fermoarul unei serviete urâte şi demodate, din plastic. Două lucrări de examen, zise întinzându-i documentele lui Chien. Acestea ne vor spune dacă sunteţi calificat. Apoi îl privi pe Tso-pin; privirile li se întâlniră. Înţeleg, reluă Pethel, că dacă îndepliniţi cu succes această sarcină veţi fi numit vice-consilier în minister iar Excelenţa Sa, Binefăcătorul Absolut al Poporului, vă va conferi personal medalia Kisterigian.

Şi el, şi Tso-pin zâmbiră prudent, la unison.

— Medalia Kisterigian, îngână Chien. Luă lucrările de examen şi se uită peste ele, simulând o calmă indiferenţă. Dar cu inima bătându-i de încordare prost disimulată. De ce astea două? Adică, vreau să spun, ce anume trebuie să descopăr, stimate domn?

— Una dintre ele, zise Pethel, este lucrarea unui progresist devotat, un membru loial al partidului, ale cărui convingeri au fost verificate cu mare atenţie. Cealaltă este a unei tinere stiliaga pe care o bănuim de cripto-idei degenerate mic burghezo-imperialiste. Dumneavoastră, stimate domn, trebuie să stabiliţi care a cui e.

Mulţumesc, gândi Chien. Dar, dând din cap, citi titlul lucrării de deasupra.

DOCTRINELE BINEFĂCĂTORULUI ABSOLUT ANTICIPATE ÎN OPERA POETICĂ A LUI BAHA AD-DIN ZUHAYR, DIN ARABIA SECOLULUI AL XIII-LEA

Răsfoind primele pagini ale eseului, Chien observă un catren cunoscut; era intitulat Moartea şi îl ştia încă din primii ani ai studiilor sale de maturitate.

Şi va greşi o dată, va greşi de două ori,
Din ale zilei ceasuri doar unul va alege,
Căci nu cunoaşte nici genune, nici pisc
cu vârfu-n nori,
Ci doar câmpie-ntinsă, de unde flori culege.

— Impresionant, rosti Chien. Poemul acesta.

— Îl foloseşte drept laitmotiv, spuse Pethel, urmărind buzele lui Chien care se mişcau în timp ce recitea catrenul, pentru a atrage atenţia asupra înţelepciunii seculare, de care dă dovadă Binefăcătorul Absolut în epoca noastră, şi care ne spune că nici un individ nu este în siguranţă; toată lumea e muritoare şi doar temeiul istoric esenţial, aflat deasupra individului, supravieţuieşte. După cum se şi cuvine. Sunteţi de acord cu el? Mă refer la studentul acesta. Sau… Pethel făcu o pauză. Nu cumva satirizează, de fapt, spusele Binefăcătorului Absolut?

— Daţi-mi voie să examinez şi cealaltă lucrare, răspunse evaziv Chien.

— Nu aveţi nevoie de mai multe informaţii; decideţi.

Chien rosti, şovăitor:

— Nu... m-am gândit niciodată astfel la poemul acesta. Simţi că se enervează. În orice caz, nu e de Baha ad-Din Zuhayr; face parte din antologia *O mie şi una de nopţi.* Datează însă din secolul al XIII-lea, cu asta sunt de acord.

Citi repede textul care însoţea poemul. Părea o reciclare banală şi searbădă a platitudinilor partidului, pe care le cunoştea din copilărie. Monstrul orb, imperialist, care voia să înăbuşe (metaforă ambiguă) aspiraţiile omenirii, uneltirile grupului antipartinic care exista încă în estul Statelor Unite etcetera etcetera. Se simţi plictisit de moarte şi la fel de lipsit de inspiraţie ca lucrarea studentului. Trebuie să perseverăm, se declara în text. Să nimicim rămăşiţele Pentagonului din Munţii Catskills, să îngenunchem Tennessee şi mai cu seamă enclava de reacţionari înrăiţi de pe colinele roşii din Oklahoma. Oftă.

— Cred că ar trebui să-i permitem domnului Chien să studieze această chestiune dificilă pe îndelete, spuse Tso-pin. Apoi, adresându-i-se lui Chien: Poţi să iei lucrările acasă în seara asta şi să deliberezi asupra lor în timpul dumitale liber.

Se înclină, pe jumătate batjocoritor, pe jumătate binevoitor. Oricum, ofensator sau nu, îl scosese pe Chien din încurcătură şi, pentru asta, Chien îi era recunoscător.

— Sunteţi foarte amabil, mormăi el, îngăduindu-mi să efectuez această nouă şi deosebit de stimulativă muncă în timpul meu liber. Mikoian[11], dacă ar mai fi în viaţă, v-ar aproba.

---

[11] 1. Cuvânt în limba rusă, însemnând aproximativ „vânător de stil”. Era folosit pentru a desemna tinerii intelectuali rebeli din perioada comunistă (n. tr.); 2. Firma Mikoian, cunoscută înainte ca Mikoian şi Gurevici (în limba rusă Микоян и Гуревич, МиГ), este un producător rus de aeronave militare, în special de avioane de vânătoare. Anterior, a fost un birou de proiectare sovietic, care a fost fondat de Artem Mikoian şi Mihail Gurevici ca „Mikoian i Gurevici”. După moartea lui Mikoian, numele lui Gurevici a fost scos din numele biroului. Prefixul pentru biroul Mikoian este „MiG.”

Jigodie! gândi, adresând calificativul atât şefului său, cât şi occidentalului Pethel. Să-mi dea în primire o treabă împuţită ca asta, şi încă în timpul meu liber. E limpede că Partidul Comunist al SUA are probleme; academiile sale de îndoctrinare nu izbutesc să-şi ducă treaba la îndeplinire cu tinerii yankei, a căror încăpăţânare de catâr şi excentricitate sunt notorii. Şi aţi tot pasat castana asta fierbinte de colo-colo, până a ajuns la mine.

Mulţumesc de aşa onoare! gândi sarcastic.

În aceeaşi seară, în micul, dar bine înzestratul său apartament de bloc, frunzări cealaltă lucrare de examen, aparţinând unei oarecare Marion Culper, şi descoperi că şi ea se ocupa de poezie. Fără îndoială că era vorba de o clasă având drept specialitate poezia şi i se făcu silă. Detestase dintotdeauna folosirea poeziei – sau a oricărei forme de artă – în scopuri sociale. Totuşi, aşezat confortabil în fotoliul său special, cu spătar de îndreptare a coloanei vertebrale şi tapiţat cu imitaţie de piele, aprinse un imens trabuc Cuesta Rey Number One English Market şi începu să citească.

Autoarea eseului, domnişoara Culper, pornea de la un fragment dintr-un poem de John Dryden, poetul englez din secolul al XVII-lea, şi anume ultimele versuri ale bine cunoscutului Cântec de ziua Sfintei Cecilia:

...Iar în cumplitul ultim ceas în care
S-o spulbera măreaţa sărbătoare,
Din ‘nalturi răsuna va trâmbiţa,
Cei vii muri vor, cei morţi vor învia,
Iar cerul Muzica îl va dezacorda.

Ei, asta chiar că e o gogomănie, îşi spuse Chien, caustic. Trebuie să tragem concluzia că Dryden a prevăzut căderea capitalismului? Asta a vrut el să spună cu „s-o spulbera măreaţa sărbătoare”? Dumnezeule! Se apleca să ia trabucul din scrumieră şi constată că se stinsese.

Ridicându-se pe jumătate din fotoliu, se scotoci prin buzunare în căutarea brichetei sale japoneze.

Tuiiiiiii! făcu televizorul de la celălalt capăt al sufrageriei.

Aha! gândi Chien. Urmează să ni se adreseze Conducătorul. Binefăcătorul Absolut al Poporului ne va vorbi tocmai de la Pekin, unde trăieşte de nouăzeci de ani. Sau o sută? Binefăcătorul, ori, cum îi spunem câteodată în gând, Binebăşi...

— Cele zece mii de flori ale sărăciei lucii de bunăvoie acceptate să înflorească în ograda voastră spirituală! declamă crainicul.

Cu un geamăt, Chien se ridică în picioare şi făcu obligatoria plecăciune de răspuns. Orice televizor se livra echipat cu dispozitivul de monitorizare menit să informeze Polsec-ul, Poliţia Securităţii, dacă posesorul se înclina şi/sau urmărea programul.

Pe ecran apăru un chip clar conturat: figura rubicondă, fără riduri şi strălucind de sănătate a conducătorului Partidului Comunist de Est, cârmaciul în vârstă de o sută douăzeci de ani al celor mulţi – mult prea mulţi, reflectă Chien. Dă-i drumul la meliţă, gândi şi se reaşeză în fotoliu, cu faţa la televizor, acum.

— Gândurile mele, începu Binefăcătorul Absolut, cu vocea sa pătrunzătoare şi tărăgănată, se îndreaptă spre voi, copiii mei. Şi îndeosebi spre domnul Tung Chien, din Hanoi, care are în faţă o sarcină grea, o sarcină de natură să aducă propăşirea popoarelor din Estul democrat, plus a celor de pe Coasta de Vest a Americii. Gândurile noastre, ale tuturor, trebuie să se îndrepte către acest om generos şi devotat, şi spre dificila sarcină pe care o are de îndeplinit; iată de ce am decis să aloc câteva clipe din timpul meu pentru a-l onora şi a-l încuraja. Mă asculţi, domnule Chien?

— Da, Excelenţa Voastră, spuse Chien şi cumpăni în sinea lui şansele reale ca liderul partidului să-l fi ales pe el tocmai în această seară. Şansele îi conferiră un sentiment

netovărăşesc de cinism; treaba era neconvingătoare. Probabil că programul era transmis numai în apartamentul său sau, cel puţin, numai în acest oraş. Putea fi şi o postsincronizare, realizată de Hanoi TV Incorporated. În orice caz, i se cerea să privească, să asculte... şi să se pătrundă. Aşa făcu, graţie unui antrenament de-o viaţă. În exterior părea numai ochi şi urechi, în interior cugeta în continuare la cele două lucrări, întrebându-se care şi a cui era; unde sfârşea entuziasmul partinic sincer şi unde începea pamfletul sarcastic? Greu de spus... ceea ce explica, desigur, de ce-i puseseră treaba asta în braţe.

Se scotoci din nou prin buzunare, căutând bricheta... şi dădu de pacheţelul gri pe care i-l vânduse veteranul de război. Dumnezeule! gândi, amintindu-şi cât îl costase. Bani duşi pe apa sâmbetei şi la ce era bun remediul ăsta naturist? La nimic. Întoarse pachetul şi observă o inscripţie tipărită cu caractere mărunte. Hm, gândi şi începu să deschidă cu grijă pachetul. Primele rânduri ale inscripţiei îl momiră – ceea ce şi urmăreau, desigur.

Nu reuşeşti ca membru de partid şi ca om?

Te temi să nu fii scos din circulaţie şi aruncat în lada de gunoi a istoriei de...

Parcurse repede textul, fără a acorda atenţie pretenţiilor curative, curios să afle cu ce se alesese.

Între timp, Binefăcătorul Absolut continua să turuie.

Tutun de prizat. Pachetul conţinea tutun de prizat – un praf negru, ca praful de puşcă, care îi gâdila nările cu o aromă interesantă. Numele acestui amestec deosebit era Princes Special, descoperi el. Şi foarte atrăgător, hotărî. La un moment dat prizase şi el tutun – tutunul de fumat fiind câtva timp ilegal din motive de sănătate – în anii studenţiei la Universitatea din Pekin; fusese o modă, mai ales mixturile „de casă” preparate la Chongqing, făcute din Dumnezeu ştie ce. Asta să fi fost? În tutunurile de prizat se putea adăuga aproape orice ingredient aromat, de la

esenţă de origan până la pui de crab pisaţi… sau aşa dădeau impresia unele dintre ele, în special un amestec englezesc, numit High Dry Toast, care, el singur, pusese, mai mult sau mai puţin, capăt poftei lui de a trage tutun pe nas. Pe ecranul televizorului, Binefăcătorul Absolut bodogănea monoton când Chien, după ce adulmecă prudent praful, citi pretenţiile terapeutice – vindeca tot, de la întârziatul la serviciu până la amorezarea de o femeie dintr-un mediu social îndoielnic din punct de vedere politic. Interesant. Dar tipic pentru pretenţiile oricăror…

Ridicându-se, se duse la uşă şi o deschise, ştiind întocmai la ce să se aştepte. În faţa lui, bineînţeles, se afla Mou Kuei, administratorul blocului – mic de statură, cu privirea severă, şi gata la datorie; îşi pusese banderola şi casca de metal, ca să dea de înţeles că treaba era serioasă.

— Domnule Chien, tovarăşe lucrător de partid. Mi s-a telefonat de la conducerea televiziunii. În loc să priviţi ecranul televizorului, vă jucaţi cu un pachet cu conţinut dubios. Scoase un carnet şi un pix. Două semne roşii, iar din acest moment vi se cere să vă aşezaţi într-o poziţie comodă, destinsă, în faţa televizorului şi să-i acordaţi Conducătorului întreaga atenţie. În seara aceasta, cuvintele sale vi se adresează în mod special dumneavoastră, stimate domn, dumneavoastră.

— Mă îndoiesc, se auzi Chien spunând.

Clipind, Kuei zise:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Conducătorul conduce opt miliarde de tovarăşi. N-o să mă remarce tocmai pe mine.

Simţi că se înfurie; promptitudinea cu care venise mustrarea administratorului îl enervase.

— Dar am auzit clar, cu urechile mele, spuse Kuei. V-a menţionat numele.

Chien se duse la televizor şi dădu sonorul mai tare.

— Dar acum vorbeşte de neajunsurile din India Populară; asta nu mă priveşte pe mine.

— Orice dojană a Conducătorului ne priveşte. Mou Kuei mai scrijeli un semn în carnetul lui, se înclină convenţional şi se întoarse să plece. Apelul în urma căruia am urcat aici ca să vă atrag atenţia asupra neglijenţei dumneavoastră a pornit de la Centru. E clar că se dă importanţă atenţiei dumneavoastră; trebuie să vă cer să puneţi în funcţiune circuitul de înregistrare automată a transmisiunilor şi să revedeţi prima parte a cuvântării Conducătorului.

Chien emise un sunet obscen printre buze. Şi închise uşa.

Înapoi la televizor, îşi spuse. Unde ne petrecem noi timpul liber. Şi lângă fotoliu aşteptau cele două lucrări de examen; le mai avea şi pe astea pe cap. În timpul meu liber, gândi furios. Dracu' să-i ia! Băga-şi-le-ar în... Se repezi la televizor şi dădu să-l închidă. Imediat se aprinse o inscripţie luminoasă de culoare roşie, informându-l că nu avea voie să închidă aparatul – că, de fapt, nu putea să-i întrerupă sonorul şi imaginea nici dacă îl scotea din priză. Discursurile obligatorii o să ne facă de petrecanie la toţi, gândi, o să ne îngroape de vii; dacă aş putea scăpa de vacarmul cuvântărilor, de hărmălaia lătrăturilor de partid care hărţuiesc omenirea...

Nu exista totuşi nici un decret cunoscut care să-i interzică să prizeze tutun în timp ce îl urmărea pe Conducător. Ca atare, deschizând pacheţelul gri, scutură o grămăjoară de praf negru pe dosul mâinii stângi. Apoi, ca un profesionist, duse mâna la nări şi inspiră adânc, trăgând tutunul în cavităţile sinuzale. Îi veni în gând vechea superstiţie cum că sinusurile ar fi în legătură cu creierul şi, ca atare, o priză de tutun ar afecta în mod direct cortexul cerebral. Zâmbi, se aşeză din nou în fotoliu şi îşi aţinti privirea spre ecranul televizorului şi spre individul care dădea din mâini şi pe care îl cunoştea atât de bine întreaga lume.

Chipul de pe ecran se dizolvă, dispăru. Vorbăria încetă. Chien privea un gol, un vacuum. Ecranul era doar lumină albă, iar din difuzor răzbătea un fâsâit slab.

A naibii priză! îşi spuse. Şi inhală restul de praf de pe mână, trăgându-l avid în nas, în sinusuri şi, sau aşa i se părea, în creier; se lăsă în voia prizei, absorbind-o cu o senzaţie de exaltare.

Ecranul rămase gol, apoi, treptat, pe bucăţele, se formă din nou o imagine, care se stabiliză. Nu era Conducătorul. Nu era chipul Binefăcătorului Absolut al Poporului. De fapt, nu era câtuşi de puţin un chip omenesc.

Avea în faţă o structură mecanică neînsufleţită, făcută din circuite integrate, pseudopode pivotante, lentile şi o pâlnie de megafon. Iar megafonul începu să-i predice într-o păsărească monotonă.

Holbând ochii, Chien se întrebă: Ce-i asta? Realitate? Halucinaţie, gândi. Vânzătorul ambulant a dat peste niscaiva droguri psihedelice folosite în timpul Războiului de Eliberare... şi acum le vinde pe stradă, iar eu am luat o doză, una zdravănă!

Îndreptându-se cu paşi nesiguri spre videofon, formă numărul celei mai apropiate secţii Polsec de blocul său.

— Vreau să denunţ un traficant de substanţe halucinogene, spuse el în receptor.

— Numele şi adresa dumneavoastră.

Birocraţie poliţienească promptă, eficientă şi impersonală.

Le dădu informaţia şi se întoarse împleticindu-se în fotoliul din imitaţie de piele, pentru a da iar cu ochii de arătarea de pe ecranul televizorului. Substanţa asta-i letală, îşi spuse. Trebuie să fie vreun preparat elaborat la Washington sau la Londra – mai puternic şi mai ciudat decât LSD-ul 25 cu care ne contaminau atât de eficient rezervoarele de apă. Şi eu care credeam că mă va scăpa de povara discursurilor Conducătorului... Grozăvia asta e şi mai rea; monstruozitatea asta electronică din metal şi plastic care hârâie şi cârâie şi bolboroseşte... e înspăimântătoare.

De ar fi să mă confrunt cu asta pentru tot restul vieţii...

Trecură zece minute până când echipajul Polsec-ului îi bătu la uşă. Dar în momentul acela, după o serie de distorsiuni progresive, imaginea familiară a Conducătorului se coagulase din nou pe ecran, înlocuind oribila plăsmuire artificială care îşi unduia pseudopodele şi nu contenea din bolboroseală. Tremurând, le deschise celor doi poliţişti şi îi conduse la masa pe care pusese pachetul cu ce mai rămăsese în el.

— O toxină psihedelică, spuse cu glas răguşit. Cu efect de scurtă durată. Absorbită de sistemul circulator pe cale directă, prin capilarele nazale. O să vă dau detaliile – unde am cumpărat-o, de la cine, totul.

Inspiră adânc, tremurător; prezenţa poliţiei era încurajatoare.

Cu pixurile pregătite, cei doi agenţi aşteptau. Şi în tot acest timp, în fundal, Conducătorul îşi continua cuvântarea interminabilă, aşa cum o făcea de mii de seri din viaţa lui Tung Chien. Numai că, gândi el, de acum încolo nu va mai fi niciodată la fel; cel puţin pentru mine.

Asta să fi vrut ei? se întrebă.

I se păru ciudat că se gândeşte la nişte ei. Straniu... dar, cumva, corect. Pentru o clipă, ezită să dea amănunte... Se gândi să nu spună totul poliţiei. Un vânzător ambulant... Nu mai ştiu unde, nu-mi amintesc. Dar ştia; îşi amintea exact intersecţia. Şi, cu o neplăcere inexplicabilă, le spuse.

— Mulţumim, tovarăşe Chien. Şeful echipajului luă cu grijă pacheţelul aproape plin şi îl puse în buzunarul uniformei sale impecabile. Îl vom trimite la laborator de îndată ce va fi cu putinţă şi vă vom informa imediat în cazul în care se recomandă să luaţi contramăsuri medicale. Unele dintre vechile substanţe psihedelice de pe vremea războiului erau fatale, după cum desigur că aţi citit.

— Am citit, încuviinţă Chien.

Era exact lucrul la care se gândise şi el.

— Mult noroc şi mulţumim că ne-aţi anunţat, rostiră într-un glas poliţiştii şi plecară.

La gradul lor de eficienţă, afacerea nu părea să-i fi impresionat; nu încăpea îndoială că astfel de reclamaţii erau ceva obişnuit.

Rezultatul de la laborator veni repede – în mod cu totul surprinzător, având în vedere vasta birocraţie. Videofonul sună înainte ca Binefăcătorul Absolut să-şi fi încheiat cuvântarea de la televizor.

— Nu e un halucinogen, îl informă tehnicianul de la laboratorul Polsec-ului.

— Nu? rosti el uimit, dar, în mod straniu, fără a se simţi uşurat. Câtuşi de puţin uşurat.

— Dimpotrivă. Este o fenotiazină, care, după cum de bună seamă ştiţi, este antihalucinogenă. În concentraţie mare, dar inofensivă. S-ar putea să vă scadă tensiunea arterială sau să vă dea o stare de somnolenţă. Probabil c-a fost furată dintr-un depozit de medicamente din timpul războiului. Abandonate de barbarii în retragere. Nu e cazul să vă faceţi griji.

Dus pe gânduri, Chien închise videofonul cu o mişcare înceată. Apoi se îndreptă spre fereastră – fereastra cu panorama încântătoare a altor blocuri de locuinţe din Hanoi – ca să-şi limpezească gândurile.

Se auzi soneria. Păşind de parcă ar fi fost în transă, traversă sufrageria şi se duse să deschidă uşa.

Fata care stătea în prag, îmbrăcată într-un impermeabil cafeniu şi cu o basma peste părul negru, lucios şi foarte lung, rosti cu voce scăzută, timidă:

— Tovarăşul… Chien? Tung Chien? De la Ministerul…

În mod reflex, o pofti înăuntru şi închise uşa în urma ei.

— Mi-ai monitorizat videofonul, îi zise.

O spusese la nimereală, dar ceva înăuntrul lui, o certitudine surdă, îi spunea că aşa era.

— Au… luat restul pachetului? întrebă ea, privind în jur. Oh, sper că nu; e atât de greu de găsit în ziua de azi.

— Tutun de prizat, replică el, e uşor de găsit. Fenotiazină, nu? La asta te refereai?

Fata înălţă capul şi îl privi cu ochi mari, înnegurați.

— Da, domnule Chien... Şovăi, în mod clar la fel de nesigură pe cât fuseseră de siguri pe ei agenţii Polsec-ului. Spuneţi-mi ce aţi văzut. E foarte important să fim siguri.

— Aveam de ales? întrebă el, repezit.

— D-da, din plin. Asta e ceea ce ne nelinişteşte; asta e ceea ce nu a mers cum am plănuit. Nu înţelegem; nu se potriveşte cu teoria nimănui. Cu privirea şi mai înnegurată, continuă: A fost oroarea acvatică? Monstruozitatea aceea cu mucozităţi şi dinţi ascuţiţi, forma de viaţă extraterestră? Vă rog, spuneţi-mi; trebuie să ştim.

Respira agitat, cu efort, cu pieptul urcând şi coborând sub impermeabil; Chien se pomeni urmărindu-i ritmul.

— Am văzut o maşinărie, spuse.

— O! făcu ea, dând din cap. Da, înţeleg; un organism mecanic fără nici o asemănare cu fiinţa umană. Nu un simulacru sau ceva conceput ca să aducă a om.

— Nu arăta deloc a om, zise el. Şi adăugă pentru sine: Nici n-a reuşit – n-a încercat – să vorbească precum un om.

— Vă daţi seama că n-a fost o halucinaţie.

— Mi s-a comunicat oficial că am luat o fenotiazină. Asta e tot ce ştiu.

Spusese cât mai puţin cu putinţă; nu voia să vorbească, ci să audă. Să audă ce avea de spus fata.

— Ei bine, domnule Chien..., spuse ea inspirând adânc, întretăiat, dacă nu a fost halucinaţie, atunci ce a fost? Ce ar mai rămâne? Ceea ce se numeşte „extraconştient”? Asta să fie?

Chien nu-i răspunse. Întorcându-se, luă fără grabă cele două lucrări de examen şi începu să le răsfoiască, ignorând-o. Aşteptând următoarea ei mutare.

Ea apăru brusc lângă umărul său, mirosind a ploaie de primăvară, a delicii şi a nelinişte, frumoasă în felul în care mirosea, şi arăta, şi, gândi el, vorbea. Atât de diferit de vorbirea aspră şi plată pe care o auzim la televizor – pe care am auzit-o de când eram mic copil.

— Unii din ei, rosti ea cu glas înecat, unii dintre cei care iau stelazină – stelazină aţi luat, domnule Chien – văd o arătare, alţii o alta. Dar s-au detaşat câteva categorii distincte; diversitatea nu este infinită. Unii văd ce aţi văzut dumneavoastră; noi îi spunem Zornăitorul. Alţii, oroarea acvatică – Înfulecătorul. Mai sunt Pasărea şi Tubul Căţărător şi... Se opri. Dar alte reacţii vă spun prea puţin. Ne spun prea puţin. Ezită, apoi continuă năvalnic: Acum, că aţi trecut prin asta, domnule Chien, am vrea să veniţi alături de noi. Să vă alăturaţi grupului din care faceţi parte, al celor care văd ce aţi văzut dumneavoastră. Grupul Roşu. Vrem să aflăm ce este cu adevărat şi... Îşi flutură degetele fine, ca nişte lumânărele. Nu poate fi toate aceste manifestări.

Tonul ei era pătimaş, dar de o manieră naivă. Chien îşi simţi prudenţa slăbind – un pic.

— Ce vezi? Tu adică.

— Eu sunt din Grupul Galben. Văd... O furtună. O trombă şuierătoare, cumplită. Care dezrădăcinează tot, culcă la pământ blocuri de locuinţe construite să dăinuiască un secol. Zâmbi trist. Nimicitorul. Sunt douăsprezece grupuri cu totul, domnule Chien. Douăsprezece experienţe complet diferite, toate de la aceleaşi fenotiazine, toate atunci când Conducătorul vorbeşte la televizor. Sau, mai degrabă, când arătarea vorbeşte.

Îi zâmbi, ridicând ochii... cu gene lungi – probabil artificiale – cu o privire încurajatoare, încrezătoare chiar. Ca şi când ar fi gândit că el ştia ceva sau putea face ceva.

— Ar trebui să cer să fii arestată, spuse el brusc.

— Nu există nici o lege referitoare la asta. Am studiat legislaţia sovietică înainte de a... găsi oameni care să distribuie stelazina. Nu mai avem prea multă; trebuie să avem mare grijă cui o dăm. Ni s-a părut că sunteţi o alegere potrivită... un tânăr bine cunoscut, devotat, cu o carieră postbelică în plină ascensiune. Luă din mâinile lui lucrările de examen. V-au cerut o politolectură? îl întrebă.

— Politolectură?

Nu cunoştea termenul.

— Studierea unor idei exprimate oral sau în scris pentru a stabili dacă se încadrează în actuala concepţie despre lume a partidului. La nivelul dumneavoastră ierarhic o numiţi doar „lectură”, nu-i aşa? Zâmbi din nou. Când veţi accede la o treaptă superioară, la nivelul domnului Tso-pin, veţi mai auzi această denumire. Adăugă, încruntându-se: Sau la nivelul domnului Pethel. El e foarte sus. Domnule Chien, nu există nici o şcoală ideologică la San Fernando; acestea sunt false lucrări de examen, menite să le furnizeze lor o analiză amănunţită a ideilor dumneavoastră politice. Şi? Aţi reuşit să distingeţi care lucrare e ortodoxă şi care-i eretică? Avea un glas ca de spiriduş, cu o notă de maliţie amuzată. Alegeţi-o pe cea care nu trebuie şi cariera dumneavoastră promiţătoare se va curma brusc, în plin avânt. Alegeţi-o pe cea bună…

— Ştii tu care cum e? întrebă el.

— Da, răspunse ea, dând din cap cu seriozitate. Avem microfoane în birourile private ale domnului Tso-pin; i-am interceptat discuţia cu domnul Pethel… care nu e domnul Pethel, ci Inspectorul Suprem al Polsec-ului, Judd Craine. Probabil că aţi auzit de el; a fost asistentul principal al judecătorului Vorlavski la procesul crimelor de război de la Zurich, în ‘98.

— Am… priceput, rosti el anevoie.

Aşadar, aşa se explica…

— Numele meu este Tanya Lee, spuse fata.

El nu zise nimic; dădu doar din cap, prea tulburat pentru a putea să se concentreze.

— Din punct de vedere tehnic, continuă domnişoara Lee, sunt o funcţionară măruntă în ministerul dumneavoastră. Totuşi, nu ne-am văzut niciodată, cel puţin din câte îmi amintesc. Încercăm să ocupăm posturi oriunde putem. Şi cât mai sus cu putinţă. Şeful meu direct…

— E bine să-mi spui toate astea? întrebă el, arătând spre televizorul care rămăsese deschis. Nu ne interceptează?

— Am introdus un factor de zgomot în recepţia audiovizuală a blocului; le va trebui aproape o oră ca să localizeze dispozitivul. Aşa că mai avem… se uită la micul ceas de la încheietura ei fină… Încă cincisprezece minute în care putem vorbi în siguranţă.

— Spune-mi care lucrare este corectă.

— Asta vă preocupă? Într-adevăr?

— Ce ar trebui să mă preocupe?

— Nu înţelegeţi, domnule Chien? Aţi aflat ceva. Conducătorul nu este Conducătorul; e altceva, dar nu ne dăm seama ce anume. Nu încă. Domnule Chien, cu tot respectul cuvenit, aţi dus vreodată la analiză apa pe care o beţi? Ştiu că sună paranoic, dar aţi făcut-o?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse el, bănuind ce avea să-i spună.

Domnişoara Lee vorbi repede:

— Analizele noastre arată că este saturată cu halucinogene. Este, a fost şi va continua să fie. Nu din cele folosite în timpul războiului; nu din cele dezorientatoare, ci un derivat sintetic dintr-o varietate de cornul secarei, numit Datrox-3. Îl beţi aici, în apartamentul dumneavoastră, din clipa în care vă treziţi din somn; îl beţi în restaurante şi în apartamentele pe care le vizitaţi, îl beţi la minister. E pompat de la o sursă centrală, comună. Tonul ei era glacial şi tăios. Problema asta am rezolvat-o; ştiam, de cum l-am descoperit, că orice fenotiazină bună îl va contracara. Ceea ce nu ştiam, fireşte, era asta: că există o diversitate de experienţe autentice; asta e aberant, ilogic. Halucinaţia e cea care ar trebui să difere de la o persoană la alta, iar realitatea ar trebui să fie cea omniprezentă. Totul e dat peste cap. Nu putem emite nici o teorie pertinentă care să justifice asta, oricât ne-am frământa mintea. Douăsprezece halucinaţii reciproc exclusive – asta ar fi uşor de înţeles. Dar o halucinaţie şi douăsprezece realităţi…. Tăcu brusc şi examină cele două lucrări de examen, încreţindu-şi fruntea. Cea cu poemul arab e cea ortodoxă, îi spuse. Dacă o să le ziceţi asta, le veţi câştiga

încrederea şi vă vor oferi un post mai înalt. Veţi urca încă o treaptă în ierarhia birocraţiei de partid. Zâmbind – avea o dantură perfectă, încântătoare – încheie: Iată ce aţi primit în schimbul investiţiei pe care aţi făcut-o azi dimineaţă. Cariera dumneavoastră este girată pentru o vreme. De noi.

— Nu te cred, replică el.

Prudenţa acţiona întotdeauna înăuntrul lui în mod instinctiv – prudenţa din viaţa dusă printre trepăduşii organizaţiei din Hanoi a Partidului Comunist de Est. Aceştia cunoşteau o infinitate de căi pentru a scoate din joc un rival. Unele le folosise el însuşi; pe altele le simţise pe pielea lui sau le văzuse aplicate altora. Asta putea fi una nouă, una pe care n-o cunoştea. Orice era posibil, oricând.

— În cuvântarea sa din această seară, spuse domnişoara Lee, Conducătorul vi s-a adresat personal. Nu v-a frapat acest lucru? Dintre toţi cetăţenii, tocmai dumneavoastră? Un mărunt şef de birou dintr-un minister de o importanţă minoră...

— De acord, încuviinţă el. M-a frapat, într-adevăr.

— Faptul are o justificare. Excelenţa Sa vrea să formeze o elită de cadre mai tinere, aparţinând epocii de după război, prin care speră să dea un nou suflu ierarhiei mărginite, muribunde, a conservatorilor şi a vechilor cai de povară ai partidului. Excelenţa Sa v-a remarcat din acelaşi motiv pentru care v-am remarcat şi noi; dacă va fi condusă cum trebuie, cariera dumneavoastră vă va duce până în vârf. Cel puţin pentru un timp... după cum ştim. Aşa merg lucrurile.

Aşadar, gândi el, de fapt toată lumea are încredere în mine. Cu excepţia mea; şi în orice caz, nu după experienţa asta cu substanţa antihalucinogenă. Zdruncinase ani de încredere, şi pe bună dreptate. Cu toate acestea, începea să-şi recapete siguranţa de sine. O simţi revenind, mai întâi un pic, apoi năvalnic.

Apropiindu-se de videofon, ridică receptorul şi începu, pentru a doua oară în acea seară, să formeze numărul Polsec-ului.

— Dacă mă denunţaţi, spuse domnişoara Lee, ar fi a doua mare decizie regresivă pe care aţi putea să o luaţi. Le voi spune că m-aţi adus aici ca să mă mituiţi; deoarece v-aţi închipuit, dată fiind munca mea la minister, că voi şti ce lucrare de examen trebuie să alegeţi.

— Şi care ar fi prima mare decizie regresivă? întrebă el.

— Să nu luaţi încă o doză de stelazină, răspunse calmă domnişoara Lee.

Lăsând jos receptorul, Tung Chien îşi spuse: Nu înţeleg ce mi se întâmplă. Două forţe: partidul şi Excelenţa Sa, pe de o parte, fata cu pretinsul ei grup, pe de alta. Una vrea să urc cât mai sus cu putinţă în ierarhia partidului; cealaltă... Ce voia Tanya Lee? În spatele cuvintelor, dincolo de membrana unui dispreţ aproape bagatelizator faţă de partid, de Conducător, de normele etice ale Frontului Democrat Unit al Poporului... ce urmărea în ceea ce îl privea pe el?

Întrebă, curios:

— Eşti împotriva partidului?

— Nu.

— Dar... Asta e tot ce există: cu partidul sau împotriva partidului. Înseamnă că eşti cu partidul. O privi fix, consternat; ea îi întoarse cu seninătate privirea. Aveţi o organizaţie, reluă el, şi vă întâlniţi. Ce vreţi să distrugeţi? Funcţionarea normală a guvernului? Sunteţi ca studenţii trădători din Statele Unite care, pe vremea Războiului din Vietnam, opreau trenurile care transportau trupe, făceau demonstraţii...

— N-a fost aşa, îl contrazise plictisită domnişoara Lee. Dar să lăsăm asta; nu asta-i problema. Vrem să ştim cine sau ce ne conduce. Trebuie să pătrundem destul de adânc în structurile partidului pentru a recruta pe cineva, vreun tânăr teoretician în plină ascensiune, care ar putea avea şansa de a fi invitat la o întâlnire în particular cu Conducătorul... înţelegeţi?

Ridicase glasul. Îşi consultă ceasul, în mod evident nerăbdătoare să plece: cele cincisprezece minute aproape trecuseră.

— După cum ştiţi, reluă ea, foarte puţine persoane ajung să-l vadă, de fapt, pe Conducător. Vreau să zic, să-l vadă cu adevărat.

— Trăieşte retras, spuse el. Din cauza vârstei sale înaintate.

— Sperăm că, dacă veţi trece testul fictiv la care v-au supus – şi cu ajutorul meu îl veţi trece – o să fiţi invitat la una dintre petrecerile pe care Conducătorul le organizează din când în când şi despre care, fireşte, presa nu suflă nici un cuvânt. Acum înţelegeţi? Vocea îi deveni dintr-o dată stridentă, plină de disperare. Atunci vom şti! Dacă dumneavoastră aţi putea ajunge acolo sub influenţa drogului antihalucinogen, dacă i-aţi putea vedea faţa, aşa cum este în realitate…

Gândind cu voce tare, Chien spuse:

— Aş pune capăt carierei mele în serviciul public. Dacă nu şi vieţii.

— Ne sunteţi dator, izbucni Tanya Lee, albindu-se la faţă. Dacă nu v-aş fi spus pe care dintre lucrările de examen s-o alegeţi, aţi fi ales-o pe cea care nu trebuie şi devotata dumneavoastră carieră în serviciul public ar fi fost oricum terminată; aţi fi dat greş… aţi fi dat greş la un test la care nici măcar nu ştiaţi că sunteţi supus.

— Aveam şanse egale, rosti el blajin.

Ea îşi scutură violent capul.

— Nu. Cea eretică e împănată din plin cu jargonul partidului; au conceput anume cele două texte ca să cădeţi în cursă. Voiau să greşiţi!

El examină încă o dată cele două lucrări, descumpănit. Avea Tanya Lee dreptate? Posibil. Probabil. Părea verosimil, aşa cum îi cunoştea pe funcţionarii partidului, şi pe Tso-pin, şeful său, în special. În momentul acela, se simţi obosit. Învins. Într-un târziu, spuse:

— Ceea ce încerci să obţii de la mine este ceva de genul serviciu contra serviciu. Ai făcut ceva pentru mine: mi-ai oferit, sau pretinzi că mi-ai oferit, răspunsul la această anchetă a partidului. Dar tu ţi-ai îndeplinit deja partea ta. Ce mă poate împiedica să te dau afară de aici chiar în momentul ăsta?

Îşi auzi propriul glas, inexpresiv, cu acea lipsă a oricărei urme de emotivitate, atât de obişnuită în cercurile partidului.

Domnişoara Lee zise:

— Vor fi şi alte teste, pe măsură ce veţi urca pe scară ierarhică. Şi o să le monitorizăm pentru dumneavoastră şi pe acelea.

Vorbise liniştit; era limpede că prevăzuse reacţia lui.

— Cât timp am ca să mă gândesc? o întrebă.

— Eu am să plec acum. Nu-i nici o grabă, e puţin probabil să primiţi o invitaţie la vila Conducătorului, de pe malul fluviului Yangtze, în decurs de o săptămână sau chiar o lună. Se îndreptă spre uşă, o deschise şi se opri. Când vi se vor mai prezenta teste de evaluare disimulate vă vom contacta, furnizându-vă răspunsurile – aşa că s-ar putea să vă întâlniţi cu unul sau mai mulţi dintre noi cu aceste ocazii. Probabil că nu voi fi eu; foile cu răspunsurile corecte vi le va vinde invalidul acela, după ce plecaţi de la minister. Îi adresă un surâs fugar, ca o părere. Dar într-una din zile, şi cu siguranţă pe neaşteptate, veţi primi o invitaţie ornamentată, oficială, la vilă, iar când veţi merge acolo veţi fi sub influenţa unei doze masive de stelazină… poate ultima din provizia noastră tot mai săracă. Noapte bună.

Uşa se închise în urma ei; plecase.

Dumnezeule! gândi el. Pot să mă şantajeze. Pentru ceea ce am făcut. Iar ea nici măcar nu s-a ostenit să mi-o spună; având în vedere în ce sunt ei implicaţi, nici nu merita să se obosească.

Dar, în definitiv, pentru ce anume să-l şantajeze? Le spusese deja agenţilor de la Polsec că i se vânduse un drog, care se dovedise a fi o fenotiazină. Prin urmare ei ştiu, realiză. Mă vor supraveghea; sunt puşi în gardă. Tehnic, n-am încălcat nici o lege, dar… tot vor fi cu ochii pe mine.

Pe de altă parte, oricum supravegheau tot timpul. Gândul îl făcu să se mai destindă un pic. De-a lungul anilor, se obişnuise cu asta, ca toată lumea.

Îl voi vedea pe Binefăcătorul Absolut al Poporului aşa cum este, îşi spuse. Ceea ce probabil că nu mai făcuse nimeni. Ce va fi? Care dintre categoriile ne-halucinatorii? Categorii despre care nici măcar n-aveam habar… S-ar putea să văd ceva care mă va năuci. Cum voi putea fi în stare să rezist o seară întreagă, să-mi păstrez stăpânirea de sine, dacă va fi ca arătarea pe care am văzut-o la televizor? Zdrobitorul, Zornăitorul, Pasărea, Tubul Căţărător, Înfulecătorul… sau mai rău.

Se întrebă cum vor fi fost celelalte arătări… apoi renunţă la acest gen de speculaţii; erau sterile. Şi prea neliniştitoare.

În dimineaţa următoare, domnii Tso-pin şi Darius Pethel veniră în biroul său, amândoi calmi, dar în expectativă. Fără nici un cuvânt, le întinse una dintre cele două „lucrări de examen” – cea ortodoxă, cu scurtul, dar emoţionantul ei poem arab.

— Aceasta, rosti apoi cu solemnitate, este concepţia unui membru de partid devotat sau al unui candidat la calitatea de membru. Cealaltă… Lovi cu palma foile rămase pe birou. Gunoi reacţionar. Începu, furios: În ciuda unei aparente…

— E-n regulă, domnule Chien, îl întrerupse Pethel, dând din cap. Nu e nevoie să analizăm fiecare detaliu; concluzia dumneavoastră este corectă. Aţi auzit menţiunea referitoare la dumneavoastră din discursul Conducătorului transmis aseară la televizor?

— Desigur, răspunse Chien.

— Atunci fără îndoială că aţi dedus cât de important este ceea ce încercăm să facem aici. Conducătorul vă urmăreşte cu interes; asta e limpede. De fapt, a şi discutat cu mine în legătură cu dumneavoastră. Deschise servieta sa burduşită şi scotoci în ea. Am rătăcit-o pe undeva, fir-ar să fie. În orice caz... Îi aruncă o privire lui Tso-pin, care dădu uşor din cap. Excelenţa Sa doreşte să participaţi la un dineu, la ferma de la Yangtze, joia viitoare. Doamna Fletcher, mai cu seamă, apreciază...

— Doamna Fletcher? se miră Chen. Cine e doamna Fletcher?

După o scurtă pauză, Tso-pin spuse sec:

— Soţia Binefăcătorului Absolut. Numele lui – pe care, bineînţeles, nu l-ai auzit niciodată – este Thomas Fletcher.

— E occidental, explică Pethel. Provine din Partidul Comunist Neozeelandez; a participat la dificila preluare a puterii de acolo. Informaţia nu este secretă în adevăratul sens al cuvântului, dar nu s-a făcut vâlvă în jurul ei. Ezită, jucându-se cu lanţul de la ceas. Probabil că ar fi mai bine s-o uitaţi. Fireşte, de îndată ce vă veţi întâlni faţă în faţă vă veţi da seama, veţi vedea că este occidental. Ca şi mine. Ca mulţi dintre noi.

— Rasa, interveni Tso-pin, nu are nimic de-a face cu loialitatea faţă de Conducător şi partid. Dovada vie, domnul Pethel, aici de faţă.

Dar... Excelenţa Sa! gândi Chien, şocat. Pe ecranul televizorului nu arăta deloc a occidental.

— La televizor... începu el.

— Imaginea, îl întrerupse Tso-pin, este obiectul unei serii de prelucrări iscusite. În scopuri ideologice. Mai toţi cei care deţin funcţii înalte cunosc acest lucru.

Îl fixă pe Chien cu o privire profund dezaprobatoare.

Vasăzică toată lumea e de acord, gândi Chien. Ce vedem în fiecare seară nu e real. Întrebarea este: cât e de ireal? Parţial? Sau... total?

— Voi fi pregătit, rosti el încordat.

Şi gândi: S-au încurcat lucrurile. Ei – cei pe care îi reprezintă Tanya Lee – nu erau pregătiţi să primesc invitaţia atât de curând. Unde e antihalucinogenul? Pot să-l facă să ajungă la mine sau nu? Probabil că nu, într-un răstimp atât de scurt.

În mod ciudat, simţi o uşurare. Va ajunge în prezenţa Excelenţei Sale într-o situaţie care îi va permite să-l vadă ca o fiinţă umană, aşa cum l-a văzut – şi cum l-a văzut toată lumea – la televizor. Va fi o petrecere stimulativă şi voioasă, alături de unii dintre cei mai influenţi membri ai partidului din Asia. Cred că mă pot lipsi de fenotiazină, îşi spuse. Şi senzaţia de uşurare crescu.

— Ah, am găsit-o până la urmă, spuse brusc Pethel, scoţând din servietă un plic alb. Invitaţia dumneavoastră. O cursă a companiei Sino-Rocket vă va duce la vila Conducătorului joi dimineaţă; acolo, şeful protocolului o să vă dea indicaţii cu privire la felul în care trebuie să procedaţi. Ţinuta va fi cea oficială – cravată albă şi frac – dar atmosfera va fi cordială. Se rostesc întotdeauna o mulţime de toasturi. Adăugă: Am participat la două asemenea dineuri. Domnului Tso-pin – zâmbi crispat – nu i s-a acordat încă această onoare. Dar, cum se zice, toate se vor împlini pentru cel ce aşteaptă. Ben Franklin a spus asta.

— În cazul domnului Chien e oarecum prematur, aş zice, comentă Tso-pin, apoi ridică filozofic din umeri. Dar mie nu mi s-a cerut niciodată părerea.

— Mai e ceva, îi spuse Pethel lui Chien. Este posibil ca atunci când îl veţi vedea pe Conducător în persoană să fiţi dezamăgit în anumite privinţe. Dacă vi se va întâmpla acest lucru, aveţi grijă să nu lăsaţi să se vadă. Cu toţii am avut întotdeauna tendinţa – aşa am fost educaţi – să-l considerăm mai mult decât un om. Dar la masă este… – gesticulă – … un om ca toţi oamenii. În anumite privinţe, ca şi noi. S-ar putea, de pildă, să se dedea, moderat, la manifestări omeneşti orale mai mult sau mai puţin agresive; nu-i exclus să spună o glumă vulgară sau să

exagereze cu băutura... Sincer vorbind, nimeni nu poate şti dinainte cum vor decurge lucrurile, însă asemenea petreceri durează de obicei până a doua zi dimineaţa. Încât ar fi înţelept să acceptaţi doza de amfetamine pe care v-o va da şeful protocolului.

— Poftim? făcu Chien.

Asta era ceva nou pentru el, ceva interesant.

— Ca să rezistaţi la oboseală. Şi ca să contrabalansaţi efectele alcoolului. Excelenţa Sa are o rezistenţă uimitoare; adesea e încă în picioare şi nerăbdător să continue, când toţi ceilalţi sunt sub masă.

— Un om deosebit, îi ţinu isonul Tso-pin. Eu cred că aceste... excese ale sale nu fac decât să demonstreze că e un excelent tovarăş. Unul desăvârşit. E ca omul ideal din epoca Renaşterii; ca Lorenzo de Medici, de exemplu.

— Într-adevăr, întări Pethel.

Îl privi pe Chien cu o asemenea intensitate, încât îi redeşteptă frământările din noaptea trecută. Sunt atras dintr-o cursă într-alta? se întrebă el. Fata aceea... era de fapt o agentă a Polsec-ului trimisă să mă pună la încercare, să încerce să depisteze vreo tendinţă neloială, antipartinică?

Cred că am să mă asigur ca vânzătorul ăla olog de remedii naturiste să nu mă prindă în laţ când ies de la lucru; o s-o iau pe alt drum la întoarcerea acasă.

Şi reuşi. În ziua aceea îl evită pe vânzătorul ambulant, iar a doua zi la fel şi tot aşa, până joi.

Joi dimineaţă vânzătorul ambulant apăru brusc de lângă un camion parcat la marginea trotuarului şi-i aţinu calea.

— Doctoria mea? se interesă el. A ajutat? Sunt sigur că da; reţeta datează din epoca dinastiei Sung... Pot să jur că a ajutat. Este?

— Lasă-mă în pace, spuse Chien.

— Vreţi să aveţi amabilitatea de a-mi răspunde?

Tonul lui nu era previzibila, obişnuita tânguială a unui vânzător stradal care abia îşi câştigă existenţa. Chien îl

auzi tare şi clar... cum obişnuiau să spună cândva mercenarii imperialişti.

— Ştiu ce mi-ai dat, răspunse. Dar nu mai vreau. Dacă mă răzgândesc, pot să cumpăr de la farmacie. Mulţumesc.

O luă din loc, dar căruciorul, cu ocupantul său invalid, îl urmă.

— Am vorbit cu domnişoara Lee, spuse cu glas răsunător vânzătorul.

— Hm, făcu Chien şi grăbi în mod automat pasul; zări un taxi pe pernă de aer şi începu să-i facă semne.

— Diseară mergeţi la dineul de la vila de lângă Yangtze, spuse vânzătorul, gâfâind în timp ce se străduia să se ţină după el. Luaţi doctoria – acum! Îi întinse rugător un pacheţel plat. Vă rog, tovarăşe membru de partid Chien. Pentru binele dumneavoastră, pentru binele nostru, al tuturor. Ca să ştim cu ce avem de-a face. Doamne Dumnezeule, s-ar putea să fie un extraterestru! De asta ne temem cel mai mult. Nu pricepi, Chien? Ce contează afurisita ta de carieră în comparaţie cu asta? Dacă nu reuşim să aflăm...

Taxiul se opri lângă bordură, iar uşa culisă lateral. Chien dădu să urce.

Pacheţelul zbură pe lângă el şi ateriză pe pragul taxiului, apoi se rostogoli pe podeaua încă umedă după ploaia din zori.

— Te rog, zise vânzătorul. Şi nu te costă nimic; azi e gratis. Ia-l doar şi foloseşte-l înainte de dineu. Şi nu lua amfetamine; sunt un stimulent talamic, contraindicat în cazul administrării unui neutralizator al adrenalinei ca fenotiazina, care...

Uşa taxiului se închise în spatele lui Chien.

— Unde mergem, tovarăşe? se interesă mecanismul robot de pilotare.

Îi indică numărul de cod al blocului său.

— Imbecilul ăla de vânzător ambulant a reuşit să introducă marfa lui infectă în interiorul meu curat, spuse taxiul. Aveţi grijă, e la picioarele dumneavoastră.

Se uită. Un plic, un plic cât se poate de obişnuit. Presupun, gândi, că aşa ajungi să iei droguri; te trezeşti cu ele din senin. Câteva clipe nu se mişcă de pe banchetă, apoi se apleacă şi ridică plicul.

Ca şi data trecută, „doctoria” era însoţită de un text, doar că acum textul era pe un bileţel scris de mână. Un scris de femeie – al domnişoarei Lee:

Ne-a uluit cât de iute s-a întâmplat. Dar, slavă Domnului, eram pregătiţi. Unde aţi fost marţi şi miercuri? În fine, iat-o, şi succes. O să iau legătura cu dumneavoastră la sfârşitul săptămânii; nu încercaţi să mă căutaţi.

Dădu foc biletului, lăsându-l să ardă complet în scrumiera taxiului. Şi păstră minusculele granule negre. În tot acest timp, gândi. Halucinogene în apa noastră potabilă. Ani de-a rândul. Decenii. Şi nu pe timp de război, ci pe timp de pace. Şi nu în tabăra inamicului, ci chiar aici, la noi. Ce ticăloşi! Poate că ar trebui să iau asta; poate că ar trebui să descopăr cine e el sau ce este şi să le dau de ştire celor din grupul Tanyei. Am s-o fac, hotărî el. În plus… era şi curios. Un sentiment periculos, ştia asta. Curiozitatea, mai cu seamă în activităţile de partid, era adesea un stadiu terminal din punctul de vedere al carierei.

Un stadiu care, în momentul de faţă, pusese stăpânire pe el. Se întrebă dacă avea să-l ţină până la ora dineului, dacă avea să inhaleze într-adevăr drogul.

Timpul va arăta. Va arăta asta şi tot restul. Cum spunea poemul arab: suntem flori pe întinsul câmpiei, pe care moartea le culege. Încercă să-şi amintească restul poemului, dar nu izbuti. Cu atât mai bine, probabil.

Şeful protocolului de la vilă, un japonez cu numele Kimo Okubara, o huidumă, fără doar şi poate un fost luptător, îl iscodi cu o ostilitate înnăscută, chiar şi după ce-i arătase invitaţia aurită şi reuşise să-şi dovedească identitatea.

— Mir că osteneşti să vii, mormăi Okubara. De ce nu stai acasă şi te uiţi la televizor? Nimeni nu duce lipsa ta. Noi am descurcat bine fără tine până acum.

— M-am uitat deja la televizor, răspunse plat Chien.

Şi, oricum, dineurile de acest fel se televizau rareori; erau prea destrăbălate.

Oamenii lui Okubara îl percheziţionară până la piele, căutând arme şi un posibil supozitor anal, apoi îi înapoiară hainele. Stelazina, însă, nu o găsiră. Pentru că o luase deja. Efectele drogului, ştia asta, durau aproximativ patru ore; avea să fie mai mult decât suficient. Şi, cum spusese Tanya, era o doză mare; se simţea moleşit şi ameţit, iar limba îi tresălta cu spasme ca de Parkinson – un efect secundar neplăcut pe care nu putuse să-l prevadă.

O fată, goală de la brâu în sus, cu păr lung, roşcat, care-i acoperea umerii şi spatele, trecu pe lângă el. Interesant.

Venind din direcţie opusă, îşi făcu apariţia o altă fată, goală de la fese în sus. Şi mai interesant. Fetele păreau libere, plictisite şi perfect stăpâne pe sine.

— Intri şi tu aşa, îl informă Okubara pe Chien.

Tresărind, Chien spuse:

— Mi s-a spus cravată albă şi frac.

— Glumă, rosti Okubara. Pe seama ta. Numai fetele poartă goale; ca să placi pe ele, dacă nu cumva tu homosexual.

Păi, gândi Chien, presupun că e mai bine să-mi placă. Se amestecă printre ceilalţi invitaţi – care, ca şi el, purtau cravată albă şi frac, iar femeile, rochii de seară – fără însă a se simţi în largul său, în ciuda efectului tranchilizant al stelazinei. De ce mă aflu aici? se întrebă. Ambiguitatea situaţiei nu-i scăpă. Se afla aici pentru a avansa în cadrul aparatului de partid, pentru a obţine gestul de aprobare intim şi personal al Excelenţei Sale... Pe de altă parte, se afla aici pentru a descoperi că Excelenţa Sa era un impostor. Nu ştia despre ce fel de impostură era vorba, dar asta era: impostură faţă de partid, faţă de toate popoarele

democrate iubitoare de pace de pe Terra. Ce ironie! gândi. Şi continuă să se plimbe printre invitaţi.

O fată cu sâni mici, luminiscenţi, îi ceru un foc. Scoase cu un gest distrat bricheta.

— De ce-ţi strălucesc sânii? o întrebă. Injecţii radioactive?

Fata ridică din umeri fără să spună nimic şi trecu mai departe, lăsându-l singur. Era clar că reacţia lui nu fusese cea potrivită.

O fi vreo mutaţie de pe vremea războiului, cugetă el.

— Ceva de băut, domnule?

Un servitor îi întinse cu deferenţă o tavă. Luă un martini – care era moftul la modă în sferele cadrelor superioare ale partidului din China Populară – şi sorbi din băutura aromată, rece ca gheaţa. Gin bun, englezesc, îşi spuse. Sau poate ingredientul olandez original, ienupăr sau ce mai puneau ei. Nu-i rău. Continuă să se plimbe, simţindu-se mai bine; de fapt, găsea plăcută atmosfera care domnea aici. Oamenii din jur erau indivizi siguri de ei; avuseseră succes şi acum puteau să se relaxeze. Era în mod evident un mit că apropierea Excelenţei Sale producea o anxietate nevrotică. Nu vedea nici urmă de aşa ceva, aici cel puţin, şi nici el nu avea această senzaţie.

Un bărbat mai vârstnic, corpolent şi chel, îl opri proptindu-i pur şi simplu paharul în piept.

— Fătuca blazată care ţi-a cerut un foc, spuse bărbatul, râzând înfundat, aia cu ţâţele ca un pom de Crăciun... era un băiat, travestit. Chicoti. Trebuie să fii cu băgare de seamă pe aici.

— Unde pot să găsesc femei adevărate, dacă există? Sub cravate albe şi fracuri?

— Eşti pe aproape, replică bărbatul şi se îndepărtă cu o ceată de oaspeţi hiperactivi, lăsându-l pe Chien singur cu băutura lui.

O femeie frumoasă, înaltă, elegantă, care stătea lângă Chien, îi puse brusc mâna pe braţ. Îi simţi degetele încordate, apoi o auzi spunând:

— Vine, Excelenţa Sa. E prima oară când am ocazia să-l văd; mi-e puţin frică. Coafura mea e în regulă?

— Perfectă, rosti Chien în mod reflex şi-i urmări privirea, pentru a-l zări, şi el pentru prima oară, pe Binefăcătorul Absolut.

Ceea ce traversă sala către masa din centru nu era om.

Şi nu era, realiză Chien, nici o structură metalică; nu era ce văzuse la televizor. Arătarea aceea fusese, în mod clar, doar un mecanism de ţinut discursuri, aşa cum Mussolini folosise cândva un braţ artificial pentru a saluta defilări lungi şi plictisitoare.

Dumnezeule! gândi, şi simţi că i se face rău. Asta era forma pe care Tanya Lee o numise „oroarea acvatică”? Dar nu avea formă. Nici pseudopode, din carne sau metal. Într-un fel, nici nu era. Când reuşi s-o privească fix, arătarea dispăru; vedea prin ea, vedea oamenii din partea cealaltă a sălii, dar nu pe ea. Însă dacă întorcea puţin capul, dacă se uita pieziş, putea să-i desluşească oarecum conturul.

Era înfiorător; îl copleşea cu prezenţa sa. În timp ce înainta, drena viaţa din fiecare persoană, rând pe rând; devora oamenii strânşi împrejur, trecea mai departe, iar devora, devora tot mai mult, cu o poftă insaţiabilă. Ura; îi simţea ura. Detesta; îi simţea aversiunea pentru fiecare dintre cei de faţă – de fapt, îi împărtăşea aversiunea. Dintr-o dată, el şi toţi cei din interiorul vilei erau, fiecare, un limax strivit, iar în timp ce trecea peste stârvurile lor creatura se delecta, zăbovea, dar tot timpul venea drept spre el – sau era o iluzie? Dacă e o halucinaţie, gândi Chien, e cea mai oribilă pe care am avut o vreodată. Dacă nu e, atunci e o realitate malefică; e ceva hain, care chinuieşte şi ucide. Privi dâra de oameni striviţi, terciuiţi, rămasă în urma arătării; văzu oamenii încercând să se reconstituie, să-şi mişte trupurile schilodite; îi auzi chinuindu-se să vorbească.

Ştiu cine eşti, gândi Tung Chien. Tu, conducătorul suprem al structurii mondiale a partidului. Tu, care nimiceşti orice fiinţă pe care o atingi. Acum înţeleg acel

poem arab. Culegi florile vieţii pentru a le devora. Te văd colindând câmpia întinsă care e pentru tine Pământul, câmpie fără dealuri, fără văi. Mergi oriunde, apari oricând, devorezi orice; creezi viaţă, iar apoi te ghiftuieşti cu ea, şi îţi place asta.

— Domnule Chien, rosti vocea, dar ea îi parveni dinăuntrul capului său, nu de la năluca fără gură aflată acum chiar în faţa lui. E bine că te văd din nou. Nu ştii nimic. Pleacă. Nu mă interesezi. De ce mi-ar păsa de nişte mâzgă? Mâzgă... Sunt înglodat în ea, o excretez, şi asta e alegerea mea. Aş putea să te distrug; aş putea să mă distrug chiar şi pe mine însumi. Sub mine sunt pietre ascuţite; eu sunt cel care răspândeşte lucruri tăioase, ascuţite, prin mocirlă. Eu fac ca ascunzişurile, tainiţele adânci să fiarbă ca un cazan. Pentru mine, oceanul este ca un imens vas cu pomadă. Particulele cărnii mele se contopesc cu tot ce există. Tu eşti eu. Eu sunt tu. Nu are nici o importanţă, aşa cum nu are nici o importanţă dacă creatura cu sâni incandescenţi e fată sau băiat; ai putea învăţa să-ţi placă amândoi.

Râse.

Lui Chien nu-i venea să creadă că vorbeşte cu el; nu putea să-şi închipuie – era prea hidos – că îl alesese pe el.

— Am ales pe toată lumea, spuse arătarea. Nimeni nu-i prea mărunt. Fiecare cade şi moare, iar eu sunt aici ca să contemplu. Nu trebuie să fac nimic, decât să contemplu. E ceva automat. Aşa a fost dat.

Apoi încetă să-i vorbească; se dezintegră. Dar el continua s-o vadă. Îi simţea prezenţa multiplă. Era un glob care atârna în sală, cu cincizeci de mii de ochi, milioane de ochi... miliarde: un ochi pentru fiecare fiinţă, aşteptând-o pe fiecare să cadă, ca apoi s-o strivească în timp ce zăcea neputincioasă. Pentru că în acest scop le crease, Chien era sigur de asta. Acum înţelegea. Ceea ce în poemul arab părea a fi moartea nu era moartea, ci Dumnezeu. Sau, mai degrabă, Dumnezeu era moartea, era o forţă, un culegător, o entitate canibală, care greşea iar şi iar, dar, având la

dispoziţie eternitatea, îşi putea permite să greşească. Ambele poeme, îşi dădu el seama. Şi al lui Dryden. Sărbătoarea spulberată; e lumea noastră, pe care tu o spulberi. Deformând-o, ca să-ţi fie mai uşor. Încovoindu-ne.

Dar, cel puţin, mi-am păstrat demnitatea, gândi. Cu demnitate, lăsă jos paharul, se întoarse şi se îndreptă spre uşa mare a sălii. Dincolo de uşă, parcurse un culoar lung, acoperit cu un covor. Un servitor înveşmântat în purpuriu îi deschise uşa de la capătul culoarului. Se pomeni în întunericul nopţii, pe o terasă, singur.

Nu singur.

Îl urmărise. Sau fusese deja aici înaintea lui. Da, îl aşteptase. Încă nu terminase cu el.

— M-am dus, spuse el şi se repezi spre balustradă.

Erau şase etaje până jos, unde scânteiau fluviul şi moartea, nu ce văzuse poemul arab.

În timp ce încăleca balustrada, îl prinse de umăr cu o prelungire a sa.

— De ce? întrebă el.

Dar, de fapt, se opri. Mirându-se. Neînţelegând câtuşi de puţin.

— Nu te prăbuşi în contul meu, îi spuse.

Nu-l vedea pentru că se deplasase în spatele lui. Dar prelungirea cu care îl prinsese de umăr... Începuse să arate ca o mână de om.

Apoi îl auzi râzând.

— Ce-i de râs? întrebă, în timp ce se balansa pe balustradă, reţinut de pseudomâna lui.

— Faci treaba mea, zise. Nu aştepţi. N-ai timp să aştepţi? Te-am ales dintre ceilalţi; nu e nevoie să grăbeşti procesul.

— Şi ce-o să se întâmple dacă o fac? Fiindcă mi-e silă de tine?

El râse. Dar nu răspunse.

— Nici măcar nu-mi spui, zise Chien.

Din nou, nu primi nici un răspuns. Începuse să alunece înapoi, pe terasă. Şi dintr-o dată, pseudomâna se desprinse.

— Tu ai întemeiat partidul? întrebă Chien.

— Eu am întemeiat totul. Am întemeiat anti-partidul şi partidul care nu e un partid, i-am creat pe cei care sunt cu el şi pe cei care sunt împotriva lui, cei pe care voi îi numiţi imperialişti yankei, cei din tabăra reacţionară şi aşa mai departe, la nesfârşit. Eu i-am creat pe toţi. Ca şi când ar fi fire de iarbă.

— Şi te afli aici ca să te bucuri de asta?

— Ceea ce vreau eu este să mă vezi aşa cum sunt, aşa cum m-ai văzut, şi apoi să te încrezi în mine.

— Ce? întrebă el cu glas tremurător. Să mă încred în ce privinţă?

— Crezi în mine?

— Da, rosti el. Te pot vedea.

— Atunci întoarce-te la munca ta de la minister. Spune-i Tanyei Lee că ai văzut un om bătrân, supraponderal, extenuat, care bea prea mult şi căruia îi place să ciupească de fund fetele tinere.

— Iisuse!

— Pe măsură ce îţi vei duce viaţa, incapabil să-i pui capăt, te voi chinui. Te voi lipsi, rând pe rând, de tot ce ai şi de tot ce doreşti. Iar când vei fi strivit, în pragul morţii, îţi voi dezvălui un mister.

— Ce mister?

— Cei vii muri-vor, cei morţi vor învia. Eu ucid ce e viu, salvez ce a murit. Şi îţi mai spun aşa: există lucruri mai rele decât mine. Dar nu le vei cunoaşte fiindcă între timp te voi fi ucis. Acum întoarce-te în sală şi pregăteşte-te de petrecere. Nu pune la îndoială ce fac eu. Am făcut-o cu mult înainte de a fi existat un Tung Chien şi o voi face încă mult timp.

Chien îl lovi cu toată puterea.

Şi simţi o durere violentă în craniu.

Şi se trezi în întuneric, cu o senzaţie de cădere.

După aceea, iar întuneric. O să-ţi vin eu de hac, gândi. Voi avea grijă să mori şi tu. Şi să suferi. Vei suferi, exact ca şi noi, în fiecare privinţă în care suferim noi. Te voi răstigni; jur pe Dumnezeu că te voi pironi undeva, sus. Şi te va durea. La fel de mult cum mă doare pe mine acum.

Închise ochii.

Se simţi scuturat cu brutalitate. Şi auzi vocea domnului Kimo Okubara:

— Să te ridici, beţiv ordinar. Hai!

Fără să deschidă ochii, spuse:

— Cheamă-mi un taxi.

— Taxi aşteaptă deja. Te cară acasă. Ruşine. Ai dat în spectacol.

Ridicându-se nesigur pe picioare, deschise ochii şi îşi examină trupul. Conducătorul nostru, pe care îl urmăm orbeşte, este Dumnezeu Unul şi Adevărat. Şi duşmanul împotriva căruia luptăm şi am luptat este, şi el, Dumnezeu. E aşa cum se spune: el e pretutindeni. Dar eu nu înţelegeam ce înseamnă asta. Uitându-se lung la şeful protocolului, gândi: Şi tu eşti Dumnezeu. Prin urmare, nu există cale de scăpare, probabil nici sărind în gol. Cum mi-a venit să fac în mod instinctiv. Se cutremură.

— Amesteci băutură cu droguri, îl apostrofă, nimicitor, Okubara. Ruinezi carieră. Am văzut asta multe ori. Te cară!

Şovăitor, se îndreptă spre marea poartă centrală a vilei. Doi servitori în costume de cavaleri medievali, cu panaş, îi deschiseră ceremonios poarta, iar unul dintre ei spuse:

— Noapte bună, domnule.

— Pe mă-ta! replică Chien şi ieşi în noapte.

La ora 2.45, în timp ce şedea fără a-şi găsi somnul în apartamentul său, fumând un Cuesta Rey Astoria după altul, se auzi o bătaie în uşă.

Când deschise, se trezi faţă în faţă cu Tanya Lee, în impermeabilul ei, cu obrajii îmbujoraţi de frig. Îl privea cu ochi arzători, întrebători.

— Nu te uita aşa la mine, spuse el răstit. Trabucul i se stinsese; îl reaprinse. Mi-ajunge cât am fost contemplat, adăugă.

— L-ai văzut, zise ea.

El dădu din cap.

Tanya se aşează pe braţul canapelei şi, într-un târziu, întrebă:

— Vrei să-mi povesteşti şi mie?

— Să pleci cât vei putea mai departe, spuse el. Să baţi cale lungă. Apoi îşi aminti: nici o cale nu era îndeajuns de lungă. Îşi aminti că şi pe asta o citise undeva. Uită ce am spus, îi zise şi, ridicându-se, merse şovăitor în bucătărie să pună de cafea.

Urmându-l, Tanya întrebă:

— A fost… chiar atât de rău?

— Nu putem câştiga, spuse el. Adică voi nu puteţi câştiga. Nu mă includ şi pe mine. Eu nu-s implicat. Eu vreau doar să-mi văd de slujba mea de la minister şi să uit. Să uit toată blestemăţia asta.

— E extraterestru?

— Da.

— Ne e ostil?

— Da. Nu. Şi una, şi alta. Mai mult ostil.

— Atunci trebuie să…

— Du-te acasă şi culcă-te.

O privi cu atenţie. Cât timp fusese singur se tot gândise. La o mulţime de lucruri.

— Eşti căsătorită? o întrebă.

— Nu. Acum nu. Am fost.

El spuse:

— Rămâi cu mine în noaptea asta. Adică, restul nopţii. Până răsare soarele. Adăugă: Noaptea e cumplit.

— O să rămân, zise ea, desfăcându-şi cordonul impermeabilului, dar vreau nişte răspunsuri.

— Ce a vrut să spună Dryden cu muzica dezacordând cerul? întrebă el. Nu pricep asta. Ce-i face cerului muzica?

— Toată orânduiala celestă a universului ia sfârşit, răspunse ea în timp ce îşi atârna impermeabilul în dulapul dormitorului; sub el purta un pulover cu dungi portocalii şi pantaloni colanţi.

— Şi asta e rău?

Ea se opri şi reflectă.

— Nu ştiu. Cred că da.

— Cam multă putere conferită muzicii.

— Ei, cunoşti vechea idee pitagoreică despre „muzica sferelor”, zise ea, aşezându-se pe marginea patului şi scoţându-şi pantofii ca nişte conduri.

— Crezi în asta? Sau crezi în Dumnezeu?

— „Dumnezeu”! râse ea. Chestia asta a dispărut odată cu motorul cu abur. Despre ce vorbeşti, de fapt? Ce fel de Dumnezeu?

Se apropie de el, privindu-l în ochi.

— Nu mă privi atât de aproape, spuse el tăios, dându-se înapoi. Nu vreau să mai fiu privit niciodată.

Se depărtă, iritat.

— Cred, spuse Tanya, că dacă există un Dumnezeu, îl interesează foarte puţin treburile oamenilor. În orice caz, asta e teoria mea. Vreau să zic, lui nu pare să-i pese dacă până la urmă învinge răul sau dacă oamenii ori animalele suferă şi mor. Sincer vorbind, nu-l văd nicăieri prin preajmă. Iar partidul a negat întotdeauna orice formă de...

— Dar l-ai văzut vreodată? În copilărie?

— O, în copilărie, fireşte. Dar credeam şi că...

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că binele şi răul sunt două cuvinte care desemnează acelaşi lucru? Că Dumnezeu ar putea fi în acelaşi timp bun şi rău?

— Am să-ţi torn ceva de băut, spuse Tanya şi se duse desculţă în bucătărie.

— Zdrobitorul, rosti Chien. Zornăitorul. Înfulecătorul, Pasărea, Tubul Căţărător... plus alte nume, forme, habar n-am. Am avut o halucinaţie. La dineul ăla. Una înspăimântătoare.

— Dar stelazina...

— A înrăutăţit lucrurile.

— Există vreo cale prin care să luptăm împotriva a ceea ce ai văzut? întrebă ea, posomorâtă. Împotriva acelei arătări pe care tu o numeşti halucinaţie, dar care de bună seamă că nu era?

— Să credem în ea.

— Ce realizăm cu asta?

— Nimic, răspunse el obosit. Absolut nimic. Sunt obosit. Nu vreau să beau... Hai să ne culcăm.

— Bine, zise ea.

Se întoarse în dormitor şi începu să-şi scoată puloverul, trăgându-l peste cap.

— O halucinaţie, spuse Chien, e îndurătoare. Aş vrea să fi avut una. O vreau înapoi pe a mea. Vreau să fiu cum eram înainte ca vânzătorul vostru să mă fi agăţat cu fenotiazina aia.

— Vino în pat. O să fie bine. Cald şi bine.

El îşi scoase cravata, cămaşa... şi văzu, pe umărul drept, semnul, stigmatul pe care i-l lăsase când îl împiedicase să sară. Urme albe, care arătau de parcă n-aveau să dispară niciodată. Îmbrăcă bluza de pijama; ascundea urmele.

— În orice caz, spuse Tanya, urcând în pat, lângă el, cariera ta a făcut un salt incomensurabil. Nu te bucuri?

— Ba da, zise el, dând vag din cap în întuneric. Foarte mult.

— Lipeşte-te de mine, spuse Tanya, cuprinzându-l cu braţele. Şi uită de orice altceva. Cel puţin în clipa asta.

O strânse la piept, făcând precum îi ceruse, precum dorea şi el. Era îndemânatică. Era activă, eficientă. Îşi interpreta admirabil partitura. Nu rostiră nici o vorbă, până când, în cele din urmă, ea şopti „Oh!...” şi se destinse.

— Aş vrea, zise el, să dureze o veşnicie.

— A durat, spuse Tanya. E ceva în afara timpului; ceva nemărginit, ca oceanul. E cum eram în Cambrian, înainte de a migra pe uscat. Cum eram în oceanul primordial. E singurul moment când putem să ne întoarcem. Atunci când facem asta. De aceea înseamnă atât de mult. Iar în

vremurile acelea nu eram izolaţi; eram ca o gelatină imensă, ca băşicuţele de aer care plutesc până ajung pe plajă.

— Plutesc până ajung pe plajă şi se sparg, murmură el.

— Îmi dai un prosop? îi ceru ea. Sau un şervet? Am nevoie.

El se duse în baie să ia un prosop. Acolo – şi era gol acum – îşi văzu din nou umărul, văzu locul în care îl înşfăcase şi îl reţinuse, trăgându-l înapoi, poate pentru a se mai juca un pic cu el.

Semnele, în mod inexplicabil, sângerau.

Şterse sângele cu buretele. Imediat, sângele apăru iar şi, văzându-l, se întrebă cât timp îi mai rămăsese. Probabil, doar câteva ore.

Reîntorcându-se în pat, întrebă:

— Ai putea să continui?

— Sigur. Dacă mai ai energie. Tu hotărăşti.

Îl privea fix, fără să clipească, cu trăsăturile abia desluşite în lumina difuză a nopţii.

— Am, spuse el.

Şi o strânse în braţe.

[„Faith of Our Fathers”: Originally published in „Dangerous Visions”
ed. Harlan Ellison, Garden City, NY: Doubleday 1967]

Furnica electrică

La ora 16.15, Garson Poole se trezi în patul de spital, îşi dădu seama că se afla într-un pat de spital dintr-un salon cu trei paturi şi îşi mai dădu seama de alte două lucruri: că nu mai avea mâna dreaptă şi că nu simţea nici o durere.

Mi-au dat un analgezic puternic, îşi spuse în timp ce privea spre peretele de la capătul salonului, cu fereastra prin care se vedea centrul New-Yorkului. Păienjenişul reţelelor de circulaţie, animat de vânzoleala vehiculelor şi a pietonilor, şi lumina crepusculară îi făcură plăcere. Încă nu s-a dus, gândi. Şi nici eu.

Pe noptiera de lângă pat era un videofon. Şovăi, apoi ridică receptorul şi formă un număr din oraş. O clipă mai târziu îi apăru pe ecran chipul lui Louis Danceman, care conducea activitatea Tri-Planului când el, Garson Poole, nu era la firmă.

— Slavă Domnului că sunteţi în viaţă, spuse Danceman, văzându-l. Faţa lui mare, dolofană, pe care ciupiturile de vărsat o făceau să semene cu discul lunar, avea o expresie de uşurare. V-am căutat toată...

— Doar că nu mai am mâna dreaptă, spuse Poole.

— Asta nu i-o problemă. Vreau să zic, o să vă grefeze alta.

— De cât timp sunt aici? se interesă Poole.

Se întrebă unde erau infirmierele şi medicii, de ce nu apăreau să facă tărăboi fiindcă nu stătea liniştit.

— De patru zile, răspunse Danceman. Dar aici, la firmă, treburile merg strună. Ne-am ales cu comenzi de la trei organe de poliţie diferite, de aici, de pe Terra. Două din Ohio şi unul din Wyoming. Comenzi sănătoase, ferme, cu o treime avans şi obişnuita opţiune de concesionare pe trei ani.

— Vino să mă iei.

— Până nu vă pun altă mână nu pot să…

— Mai vorbim despre asta.

Abia aştepta să se întoarcă într-un mediu familiar. Amintirea transportorului comercial crescând hidos pe ecranul de pilotare nu-i dădea pace; dacă închidea ochii, se vedea iar în maşina lui, aruncat dintr-un vehicul în altul, provocând dezastru pe unde era proiectat. Senzaţiile cinetice… Se înfioră, amintindu-şi le. Cred c-am avut noroc, îşi spuse.

— Sarah Benton e acolo? întrebă Danceman.

— Nu.

Fireşte, ar fi fost de aşteptat, măcar din considerente profesionale, ca secretara lui particulară să se afle prin preajmă, ogoindu-l în stilul ei mămos, copilăresc şi plicticos. Toate femeile trupeşe adoră să-şi manifeste calităţile materne, gândi el. Mai sunt şi periculoase; dacă se întâmplă cumva să cadă pe tine, te pot omorî.

— Poate că asta s-a şi întâmplat, spuse cu voce tare. Poate că o fi căzut Sarah peste maşina mea.

— Nu, nu. Un lonjeron de la eleronul de direcţie s-a fisurat la ora de vârf a traficului rutier şi aţi…

— Îmi amintesc.

Se răsuci în pat când auzi uşa salonului deschizându-se; un medic în halat alb şi două infirmiere în uniforme albastre se apropiară de patul lui.

— Vorbim mai târziu, spuse Poole şi închise receptorul.

Trase adânc aer în piept, aşteptând.

— N-ar fi trebuit să telefonaţi chiar atât de curând, spuse doctorul în timp ce-i studia fişa. Domnul Garson Poole, proprietarul firmei Tri-Plan Electronics. Producătoare de săgeţi identificatoare aleatorii, care îşi urmăresc ţinta pe un cerc cu raza de o mie şase sute de kilometri, orientându-se după caracteristicile specifice undelor encefalice. Sunteţi un om de afaceri prosper, domnule Poole. Numai că, domnule Poole, nu sunteţi om. Sunteţi o furnică electrică.

— Iisuse! exclamă Poole năucit.

— Aşa că acum, după ce-am stabilit acest lucru, nu mai avem cu ce să vă ajutăm, aici. Fireşte, am bănuit ceva când am examinat mâna rănită; am văzut componentele electronice şi atunci am făcut radiografii ale toracelui, care ne-au confirmat ipoteza.

— Ce este o furnică electrică? întrebă Poole.

Dar ştia; putea decripta termenul.

Una dintre infirmiere răspunse:

— Un robot organic.

— Înţeleg, zise Poole.

O sudoare rece îi acoperi pielea, pe tot corpul.

— Nu ştiaţi, spuse medicul.

— Nu, zise Poole, clătinând din cap.

— Aproape în fiecare săptămână ne pomenim cu câte o furnică electrică. Fie în urma unui accident de maşină, ca în cazul dumneavoastră, fie venind să se interneze din proprie iniţiativă – una căreia, tot ca în cazul dumneavoastră, nu i s-a spus niciodată, care a lucrat alături de oameni, crezându-se fiinţă umană. Cât despre mână...

Făcu o pauză.

— Lăsaţi asta, spuse brutal Poole.

— Calmează-te. Doctorul se apleacă deasupra lui, privindu-l în ochi. Una din maşinile noastre te va conduce la un service unde ţi se va putea repara sau înlocui mâna la un preţ rezonabil, fie pentru tine însuţi, dacă eşti independent, fie pentru proprietarii tăi, dacă există vreunii. În orice caz, te vei putea întoarce la biroul tău de la Tri-Plan, funcţionând ca mai înainte.

— Cu excepţia faptului că acum ştiu, spuse Poole.

Se întrebă dacă Danceman sau Sarah sau vreunii dintre ceilalţi de la firmă ştiau. Oare fusese achiziţionat de vreunul din ei... sau de toţi, în comun? Fusese anume conceput? O marionetă, îşi spuse; asta e tot ce-am fost. Probabil că n-am condus niciodată cu adevărat compania; a fost o iluzie care mi-a fost implantată când am fost construit... Odată cu aceea că duc viaţa unei fiinţe umane.

— Înainte de a pleca la centrul de reparaţii, spuse medicul, v-aş ruga să achitaţi nota de plată la biroul de recepţie.

Poole replică incisiv:

— Ce notă de plată, dacă aici nu vă ocupaţi de furnici?

— Pentru serviciile prestate de noi, îi explică infirmiera. Până când am aflat.

— O să plătesc, răspunse Poole furios. Sau va plăti firma. Cu un efort considerabil reuşi să se ridice în capul oaselor; încă năuc, coborî şovăielnic din pat. Mă bucur să plec de aici, zise, în timp ce se ridica în picioare. Şi mulţumesc pentru omenia de care aţi dat dovadă.

— Mulţumim şi noi, domnule Poole, spuse doctorul. Sau poate ar trebui să-ţi spun doar Poole.

La centrul de reparaţii i se înlocui mâna lipsă.

Găsi fascinantă mâna aceea; o examină îndelung înainte ca tehnicienii să i-o monteze. La suprafaţă părea organică – de fapt, la suprafaţă aşa şi era. O epidermă naturală care acoperea ţesuturi naturale, vene şi capilare în care circula sânge adevărat. Dar, sub acestea, luceau cablaje şi circuite, componente miniaturizate… Studiind cu atenţie încheietura, observă contacte de supratensiune, motoraşe, vane cu trepte multiple, toate, minuscule. Complicat. Iar mâna costa patruzeci de brotaci. Salariul pe o săptămână, după cum figura pe statul de plată al companiei.

— Are garanţie? îi întrebă pe tehnicieni în timp ce-i ajustau „osatura” mâinii pentru a-i echilibra corpul.

— Nouăzeci de zile, piese şi manoperă, răspunse unul din tehnicieni. Dacă nu o deteriorezi printr-o utilizare anormală sau în mod intenţionat.

— Sună ca o aluzie, observă Poole.

Tehnicianul, un om – toţi erau oameni – îl iscodi cu privirea şi întrebă:

— Pozai?

— Fără voia mea, răspunse Poole.

— Iar acum o faci în cunoştinţă de cauză?

— Exact.

— Ştii de ce nu ţi-ai dat seama până acum? Căci trebuie să fi existat nişte semne... ţăcănituri sau zumzete care răzbăteau când şi când dinăuntrul tău. Nu ţi-ai dat niciodată seama fiindcă ai fost programat să nu le observi. La fel de greu îţi va fi acum să afli de ce ai fost construit şi pentru cine lucrai.

— Un sclav, rosti Poole. Un sclav mecanic.

— Dar ţi-a făcut plăcere.

— Am dus o viaţă bună, recunoscu Poole. Am şi trudit din greu.

După ce plăti, strânse şi desfăcu de câteva ori noile degete, le încercă apucând câteva monede şi alte obiecte mărunte, apoi părăsi centrul de reparaţii. Zece minute mai târziu se afla într-un transportor public, în drum spre casă. Îi fusese îndeajuns pentru ziua aceea.

În garsoniera sa, îşi turnă un pahar de Jack Daniel’s Purple Label – vechi de şaizeci de ani – şi se aşeză, sorbind din el, cu privirea la blocul de peste drum, care se vedea prin unica fereastră a încăperii. Să mă duc la firmă? se întrebă. Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce? Hotărăşte-te. Iisuse, cum poate să te submineze o descoperire ca asta! Sunt un monstru, îşi spuse apoi. O creatură neînsufleţită care maimuţăreşte una însufleţită. Dar... se simţea viu. Cu toate acestea... Îl încercau alte sentimente. Faţă de sine şi faţă de ceilalţi, în special de Danceman, de Sarah şi de toţi cei de la Tri-Plan.

Îmi vine să mă sinucid, îşi spuse. Dar probabil că sunt programat să n-o fac. Ar însemna pierderea unei investiţii costisitoare pentru proprietarul meu. Ceea ce nu i-ar conveni.

Programat. Undeva, înăuntrul meu, se află o matrice, o grilă de ecranare care îmi interzice anumite gânduri, anumite acţiuni. Şi îmi impune altele. Nu sunt liber. N-am fost niciodată, dar acum ştiu, şi asta schimbă totul.

Acoperi fereastra, aprinse lumina şi începu să se dezbrace cu grijă, scoţând hainele rând pe rând. Îi urmărise atent pe tehnicienii de la centrul de reparaţii în timp ce îi montau noua mână; avea acum o idee destul de clară despre modul în care îi fusese asamblat corpul. Două plăci mari, câte una pe fiecare coapsă; tehnicienii le demontaseră pentru a controla circuitele complexe de dedesubt. Dacă sunt programat, hotărî el, probabil că acolo se găseşte matricea.

Labirintul circuitelor îl puse în încurcătură. Am nevoie de ajutor, îşi spuse. Ia să vedem.... care e codul telefonic al calculatorului din clasa BBB pe care-l folosim la firmă?

Ridică receptorul şi introduse codul calculatorului, de la sediul său permanent din Boise, Idaho.

— Folosirea acestui calculator se taxează cu cinci brotaci pe minut, anunţă o voce mecanică. Vă rugăm să ţineţi cardul dumneavoastră în faţa ecranului.

Se conformă.

— La semnalul sonor, veţi fi conectat la calculator, continuă vocea. Vă rugăm să formulaţi solicitarea dumneavoastră cât mai rapid cu putinţă, având în vedere faptul că răspunsul este dat în mai puţin de o milisecundă, în timp ce întrebările...

Reduse volumul videofonului, dar îl restabili imediat după aceea, când ecranul îi indică stabilirea conexiunii cu intrarea audio a calculatorului. În clipa aceea computerul devenise o ureche gigantică, pregătită să-l asculte pe el... şi pe alţi cincizeci de mii de solicitanţi de pe tot cuprinsul Pământului.

— Scanează-mă vizual, ceru Poole. Şi spune-mi unde e amplasat dispozitivul de programare care îmi dirijează gândurile şi comportamentul.

Aşteptă. Pe ecranul videofonului apăru un ochi imens, cu o mulţime de faţete mobile. Poole se lăsă examinat, stând nemişcat în faţa ecranului.

Calculatorul spuse:

— Demontaţi placa toracică. Apăsaţi pe stern, apoi împingeţi uşor în faţă.

Făcu precum i se spusese. O bucată din pieptul său se desprinse; zăpăcit, o depuse pe podea.

— Pot să disting module de control, spuse computerul, dar nu văd care… Făcu o pauză, în timp ce faţetele ochiului său se roteau pe ecran. Văd o rolă de bandă perforată, montată deasupra dispozitivului cardiac. O vedeţi?

Poole puse bărbia în piept şi privi în jos. O văzu.

— Întrerup acum, spuse calculatorul. După ce voi prelucra datele de care dispun, vă voi contacta şi vă voi da un răspuns. La revedere. Ecranul se stinse.

O să scot banda, gândi Poole. Mecanismul era foarte mic – două role nu mai mari decât nişte mosorele de aţă, cu un scanner între tamburul debitor şi tamburul motor. Nu desluşea nici o mişcare; tambururile păreau inerte. Probabil că intră în acţiune numai în anumite situaţii, reflectă el. Pentru a-mi anula anumite procese cerebrale. Şi am avut parte de asta de când sunt!

Atinse cu degetul tamburul debitor. Tot ce am de făcut e să-l smulg pe ăsta de aici şi…

Ecranul videofonului se reaprinse.

— Cardul numărul 3-BNX-882-HQR446-T, se auzi vocea calculatorului. Aici BBB-307DR, cu răspunsul la solicitarea dumneavoastră cu durata de şaisprezece secunde, din 4 noiembrie 1992. Banda perforată de deasupra dispozitivului cardiac nu este o unitate de programare, ci un generator de realitate. Toţi stimulii senzoriali pe care îi recepţionează sistemul nervos central provin de la acest generator şi orice intervenţie asupra lui e riscantă, dacă nu chiar fatală. Adăugă: Se pare că nu aveţi nici o unitate de programare. Răspuns la solicitare furnizat. La revedere. Ecranul se stinse.

Fără a se mişca din loc, atent, cu extremă prudenţă, Poole atinse din nou tamburul pe care era înfăşurată banda. Înţeleg, gândi el deodată. Sau mi se pare că înţeleg? Dispozitivul ăsta...

Dacă tai banda, lumea mea o să dispară. Realitatea va continua pentru alţii, dar nu şi pentru mine. Pentru că realitatea mea, universul meu îmi parvin de la acest modul minuscul. Preluate de scanner şi apoi transmise sistemului meu nervos central pe măsură ce banda se derulează cu încetineală de melc.

Se derulează de ani de zile, realiză el. Îşi adună hainele şi, după ce se îmbrăcă, se aşeză în fotoliul mare luxos – adus în garsoniera sa de la birourile centrale ale Tri-Planului – şi îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau când puse jos bricheta cu monograma lui; lăsându-se pe spate, suflă un inel de fum, care se înălţă ca un nimb cenuşiu.

Trebuie s-o iau cu încetul, îşi spuse. Ce vreau să fac? Să-mi anulez programarea? Dar computerul n-a găsit nici o unitate de programare. Vreau să intervin asupra benzii de realitate? Şi dacă da, de ce?

Deoarece, gândi, dacă reuşesc să controlez asta, controlez realitatea. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Realitatea mea subiectivă… Dar asta e tot ce există. Realitatea obiectivă este un concept sintetic, bazat pe generalizarea ipotetică a unei multitudini de realităţi subiective.

Propriul meu univers se află în mâinile mele, înţelese deodată. Numai să-mi dau seama cum funcţionează drăcia asta. Tot ce am intenţionat iniţial a fost să descopăr unde se află unitatea mea de programare, ca să pot obţine o funcţionare homeostatică reală: să mă controlez pe mine însumi. Dar cu această nouă descoperire…

Cu această nouă descoperire nu dobândea doar controlul asupra lui însuşi; putea controla totul.

Iar asta mă deosebeşte de orice fiinţă umană care a existat vreodată, gândi el, mohorât.

Întorcându-se la videofon, formă numărul biroului său. Când Danceman apăru pe ecran, spuse autoritar:

— Vreau să trimiţi la mine acasă un set de microinstrumente şi un ecran microscopic. Am de lucrat la nişte microcircuite.

După care întrerupse legătura, ca să nu mai aibă de dat şi alte explicaţii.

Peste o jumătate de oră răsună o bătaie în uşă. Când deschise, îl recunoscu pe unul dintre şefii de atelier, încărcat cu o mulţime de truse.

— N-aţi spus exact ce anume doriţi, zise omul, intrând în vestibulul garsonierei. Aşa că domnul Danceman m-a pus să aduc tot ce avem.

— Şi ecranul microscopic?

— E în camionetă, sus, pe acoperiş.

Poate că ceea ce doresc, gândi Poole, este să-mi găsesc moartea. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă, fumând, ca şeful de atelier să coboare cu ecranul microscopic, bancul său de alimentare şi panoul de comandă. Ceea ce fac în momentul ăsta e sinucidere. Se cutremură.

— Nu vă simţiţi bine, domnule Poole? îl întrebă şeful de atelier, ridicându-se după ce pusese în mijlocul camerei masivul ecran microscopic. Cred că sunteţi încă slăbit după accident.

— Da, rosti cu voce joasă Poole.

Aşteptă încordat ca şeful de echipă să plece.

Sub grosismentul ecranului microscopic, banda din plastic căpătă un alt aspect: o pistă lată, pe care se vedeau sute de mii de perforaţii. Mi-am închipuit eu, îşi spuse. Nu înregistrări magnetice pe un strat de oxid feros, ci orificii şi fante microscopice.

Imaginea mărită de pe ecran arăta că banda se derula. Înainta încet, extrem de încet şi cu viteză constantă, spre scanner.

Aşa cum văd eu lucrurile, gândi, perforaţiile sunt intrări. Funcţionează ca la un pian mecanic: plinul e nu, golul e da. Cum pot verifica asta?

Evident, obturând câteva orificii.

Estimă cantitatea de bandă rămasă pe tamburul debitor, calculă – cu multă trudă – viteza de derulare a benzii şi obţinu o cifră. Dacă modifica banda pe porţiunea aflată pe

punctul de a pătrunde în scanner, aveau să se scurgă între cinci şi şapte ore până în momentul scanării. Astfel ar fi anulat stimulii pe care urma să-i primească peste câteva ore.

Cu ajutorul unei micropensule, acoperi o fâşie lată – relativ lată – de bandă, cu un lac opac pe care-l descoperi în trusa de ingrediente. Am şters stimuli pentru vreo jumătate de oră, aprecie el.

Abia aştepta să vadă ce se va schimba – dacă avea să se schimbe ceva – în realitatea din jurul său, peste şase ore.

Cinci ore şi jumătate mai târziu, era împreună cu Danceman la Krakter’s, un somptuos bar din Manhattan.

— Nu arătaţi prea bine, spuse Danceman.

— Nici nu mă simt bine, răspunse Poole.

Goli paharul, un scotch cu lămâie, apoi mai comandă unul.

— Din cauza accidentului?

— Într-un fel, da.

Danceman şovăi:

— E ceva... Aţi aflat ceva despre dumneavoastră?

Ridicând capul, Poole îl privi fix în lumina difuză din bar.

— Ştii deci.

— Ştiu, rosti Danceman, că ar trebui să vă spun „Poole” în loc de „domnule Poole”. Însă prefer a doua formă de adresare şi voi continua să o folosesc.

— De când ştii?

— De când aţi preluat conducerea companiei. Mi s-a spus că adevăraţii proprietari ai Tri-Planului, care locuiesc în sistemul Proxima, au vrut ca la conducerea firmei să fie o furnică electrică, pe care s-o poată controla. Doreau un conducător competent şi eficace, care...

— Adevăraţii proprietari? se miră Poole. Era prima oară când auzea de aşa ceva. Avem două mii de acţionari. Răspândiţi pretutindeni.

— Marvis Bey şi soţul ei, Ernan, de pe Prox 4, deţin cincizeci şi unu la sută din acţiuni. Aşa a fost de la bun început.

— Eu de ce n-am ştiut?

— Mi s-a cerut să nu vă spun. Trebuia să credeţi că dumneavoastră sunteţi cel care stabileşte strategia companiei. Cu ajutorul meu. În realitate, vă sugeram ceea ce îmi transmiteau soţii Bey.

— Sunt o marionetă, spuse Poole.

— Într-un anumit sens, da, admise Danceman. Pentru mine însă veţi fi întotdeauna „domnul Poole".

O bucată din peretele din fundul barului dispăru. Şi, odată cu ea, mai multe persoane de la mesele din apropiere. Iar...

Dincolo de uriaşul geam lateral al localului, în depărtare, siluetele profilate pe cer ale zgârie norilor newyorkezi dispărură.

Observându-i expresia feţei, Danceman întrebă:

— Ce este?

Poole răspunse cu glas spart:

— Priveşte în jur. Vezi vreo schimbare?

După ce îşi roti privirea prin sală, Danceman spuse:

— Nu. Ce schimbare?

— Mai vezi linia zgârie norilor?

— Sigur că da. În ciuda smogului. Licărul luminilor...

— Acum ştiu, rosti Poole.

Nu se înşelase; fiecare perforaţie obturată însemna dispariţia unui obiect din lumea realităţii sale. Ridicându-se, spuse:

— Pe curând, Danceman. Trebuie să mă întorc acasă; mai am încă de lucru. Noapte bună.

Ieşi în grabă din bar şi coborî în stradă, căutând un taxi.

Nu existau taxiuri.

Şi astea, gândi. Mă întreb ce am mai obturat. Prostituate? Flori? Închisori?

Zări, în parcarea barului, maşina lui Danceman. O s-o iau, hotărî el. În lumea lui Danceman mai sunt încă taxiuri;

poate găsi unul, la plecare. Oricum, e maşina firmei şi am dublura cheii.

O clipă mai târziu, se ridica în aer şi pornea către casă.

Centrul New Yorkului nu reapăruse. În stânga şi în dreapta, vehicule, clădiri, străzi, pietoni, reclame..., iar în mijloc nimic. Cum să zbor într-acolo? se întrebă. Aş dispărea.

Sau nu?

Se îndreptă spre neant.

Fumând ţigară după ţigară, zbură în cerc vreme de cincisprezece minute... când brusc, pe tăcute, oraşul reapăru. Putea să-şi continue drumul. Strivi ţigara pe jumătate fumată – o adevărată risipă la ce preţ avea – şi porni în direcţia cartierului său.

Dacă aş insera o fâşie îngustă de bandă opacă, gândi în timp ce deschidea uşa garsonierei, aş putea să...

Şirul gândurilor sale se întrerupse. Cineva stătea în fotoliu, urmărind un serial SF la televizor.

— Sarah, rosti el, iritat.

Femeia se ridică – grăsană, dar graţioasă.

— Nu mai erai la spital, aşa că am venit aici. Mai am cheia pe care mi-ai dat-o înapoi în martie, după cearta aia îngrozitoare. Dar... pari atât de abătut. Se apropie de el şi îl privi cu o expresie îngrijorată. Doare chiar atât de rău rana aceea?

— Nu-i vorba de asta.

Îşi scoase haina, cravata, cămaşa, apoi placa toracică şi, lăsându-se în genunchi, începu să-şi tragă pe mâini mănuşile de telecomandă pentru microinstrumente. Apoi se opri, ridică ochii spre ea şi spuse:

— Am aflat că sunt o furnică electrică. Ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, deschide o serie de posibilităţi, pe care vreau acum să le explorez.

Îndoi degetele şi luă o microşurubelniţă, a cărei imagine mărită apăru pe ecranul microscopic.

— Poţi să te uiţi, mormăi. Dacă ai chef.

Sarah începu să plângă.

— Ce ai? întrebă el nervos, fără a-şi lua ochii de la ceea ce făcea.

— E… e tare trist. Ai fost un şef atât de bun cu noi toţi, cei de la Tri-Plan. Te respectăm atât de mult. Iar acum, totul s-a schimbat.

Sus şi jos, banda avea o bordură neperforată; decupă o fâşie orizontală, foarte îngustă, apoi, după un moment de maximă concentrare, reteză transversal toată banda la vreo patru ore distanţă de scaner. Roti fâşia decupată astfel încât să cadă în unghi drept cu scanerul, o fixă cu un termofuzibil, apoi lipi la loc cele două capete retezate ale benzii. Introdusese astfel un timp mort de douăzeci de minute în cursul continuu al realităţii sale. Efectul avea să se producă – conform calculelor sale – la câteva minute după miezul nopţii.

— Te repari? întrebă timid Sarah.

— Mă eliberez, replică Poole.

În afară de ceea ce făcuse, mai avea în gând câteva modificări. Dar mai întâi trebuia să-şi verifice teoria; banda neperforată însemna absenţa oricăror stimuli, iar în cazul acesta lipsa benzii…

— Ceea ce ţi se citeşte pe faţă…, începu Sarah. Apoi începu să-şi adune lucrurile, geanta, jacheta, revista audiovizuală. Plec; am remarcat cum ai reacţionat găsindu-mă aici.

— Rămâi, spuse el. O să ne uităm împreună la serialul ăla. Îşi puse cămaşa. Mai ţii minte când erau – câte? – douăzeci, douăzeci şi ceva de canale? Înainte ca guvernul să desfiinţeze posturile independente?

Sarah dădu din cap.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă pe ecranul televizorului s-ar fi transmis simultan toate canalele? Oare am fi putut distinge ceva din toată amestecătura?

— Nu cred.

— Poate că am fi putut învăţa s-o facem. Am fi putut învăţa să devenim selectivi, să percepem numai ce-am fi vrut noi. Gândeşte-te ce posibilităţi ar exista dacă creierul

nostru ar putea să prelucreze simultan douăzeci de imagini; imaginează-ţi volumul de cunoştinţe care ar putea fi dobândit într-un anumit interval de timp. Mă întreb dacă creierul, creierul uman... Se întrerupse. Nu, creierul uman n-ar putea face faţă, rosti apoi, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Dar, teoretic, un creier cvasiorganic ar putea.

— Asta ai tu? întrebă Sarah.

— Da, răspunse el.

Urmăriră serialul până la sfârşit, apoi se băgară în pat. Poole însă rămase cu spatele sprijinit de perne, fumând îngândurat. Lângă el, Sarah se foia nervoasă, întrebându-se de ce nu stingea lumina.

23.50. De acum, se putea întâmpla în orice moment.

— Sarah, rosti el deodată. Am nevoie de ajutorul tău. Peste câteva minute, mi se va întâmpla ceva neobişnuit. N-o să dureze mult, însă vreau să mă observi cu toată atenţia. Să vezi dacă... – făcu un gest vag – apare vreo schimbare. Dacă adorm sau dacă vorbesc aiurea, sau... Voise să spună „dacă dispar”, dar se abţinu. N-o să-ţi fac nici un rău, dar cred că ar fi bine să ai la îndemână o armă. Ai la tine pistolul defensiv?

— În poşetă.

Sarah se trezise de-a binelea; se ridică în coate, dând la iveală umerii ei rotunzi, arşi de soare şi plini de pistrui, şi-l privi lung, speriată.

El îi aduse pistolul.

Încăperea şi tot ce era în ea încremeniră brusc. Culorile începură să se spălăcească. Obiectele se subţiară până când, ca fumul de ţigară, dispărură încet în penumbră. Camera se întunecă pe măsură ce contururile deveneau din ce în ce mai neclare.

Dispar ultimii stimuli, realiză Poole. Strânse din pleoape şi privi printre gene, încercând să vadă ceva. O desluşi pe Sarah Benton, în pat: o siluetă bidimensională, proptită acolo ca o păpuşă, care se micşoră şi dispăru. Răbufniri de substanţă dematerializată se învolburau la întâmplare ca

nişte nori spulberaţi de vânt; elementele se contopeau, se dezintegrau, apoi iar se contopeau. În cele din urmă, căldura, energia, lumina dispărură; odaia se închise şi se prăbuşi în ea însăşi, ca şi cum s-ar fi izolat de realitate. Şi, în momentul acela, o beznă totală înlocui totul – nu întuneric nocturn, ci spaţiu încremenit şi impenetrabil.

Întinse mâna, încercând să atingă ceva. Dar nu avea cu ce să atingă. Propriul său corp părea să fi dispărut, odată cu tot ce mai exista în univers. Nu avea mâini şi, chiar dacă ar mai fi avut, nu avea ce să atingă cu ele.

Am deci perfectă dreptate în privinţa felului în care funcţionează banda, îşi spuse, folosind o gură inexistentă pentru a emite un mesaj inexprimabil.

Se va termina în zece minute? se întrebă. Să nu mă fi înşelat nici în privinţa asta? Aşteptă… dar ştia intuitiv că şi simţul timpului dispăruse odată cu toate. Nu pot decât să aştept, îşi spuse. Sper să nu dureze prea mult.

Ca să se calmeze, se gândi să alcătuiască un dicţionar. Voi încerca să găsesc toate cuvintele care încep cu „a”, îşi zise. Ia să vedem. Îşi frământă mintea. Aromă, automobil, aksetron, atmosferă, Atlantic, aspic, anunţ… Continuă să înşire, fără noimă, termeni care îi veneau în mintea bântuită de teamă.

Dintr-o dată, se făcu lumină. Era întins pe canapea şi prin fereastră se revărsa lumina blândă a soarelui. Deasupra lui erau aplecaţi doi oameni, cu unelte în mâini. Tehnicieni de la centrul de reparaţii, realiză el. Au intervenit înăuntrul meu.

— E conştient acum, spuse unul din tehnicieni.

Îşi îndreptă corpul şi se dădu la o parte. În locul lui apăru Sarah Benton, tremurând de îngrijorare.

— Slavă Domnului! izbucni ea, răsuflând greu şi umed în urechea lui Poole. M-am speriat îngrozitor! Până la urmă a trebuit să-l anunţ pe domnul Danceman că…

— Ce s-a întâmplat? îi tăie vorba Poole. Ia-o de la început şi, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte rar, ca să pot pricepe ceva.

Sarah încercă să se stăpânească, făcu o pauză pentru a-şi şterge nasul, apoi începu agitată:

— Ai leşinat. Zăceai, aşa, ca un mort. Am aşteptat până la 2.30, dar nu ţi-ai mai revenit. L-am sunat pe domnul Danceman, din păcate l-am trezit din somn, iar el a telefonat la service-ul pentru furnici elec... adică pentru roboţi organici, şi pe la 4.45 au venit dumnealor, care de atunci au tot lucrat la tine. Acum e 6.15. Mi-e foarte frig şi vreau să mă bag sub plapumă. N-am să pot merge la lucru astăzi; chiar n-am să pot.

Se întoarse cu spatele, suspinând. Sunetul îl enervă pe Poole.

Unul dintre tehnicieni îmbrăcat în salopeta centrului de reparaţii spuse:

— Ai umblat la banda de realitate.

— Da, recunoscu Poole. De ce ar fi negat? Era limpede că găsiseră blancul pe care-l lipise. N-ar fi trebuit să rămân dus atât de mult timp, spuse. Am inserat doar un blanc pentru zece minute.

— Ai oprit mecanismul de derulare, îi explică tehnicianul. Banda n-a mai avansat; inserţia ta a blocat-o, iar mecanismul s-a decuplat automat ca să evite ruperea benzii. Ce te-a apucat să te joci cu aşa ceva? Nu ştiai ce putea să se-ntâmple?

— Nu eram sigur, răspunse Poole.

— Dar îţi cam închipuiai.

Poole replică muşcător:

— De asta am şi făcut-o.

— O să te coste nouăzeci şi cinci de brotaci, îl anunţă tehnicianul. Dacă doreşti, poţi plăti în rate.

— Bine, încuviinţă el.

Se ridică în şezut, ameţit, şi îşi frecă ochii, strâmbându-se. Îl durea capul şi îşi simţea stomacul gol.

— Altă dată să răzui uşor suprafaţa benzii, îl sfătui primul tehnician. Aşa, nu se va mai bloca. Nu ţi-a trecut prin cap că are un dispozitiv de siguranţă? În aşa fel încât mai bine să se oprească, decât...

— Ce s-ar întâmpla, îl întrerupse Poole cu voce joasă, încordată, dacă pe sub scanner n-ar trece nimic? Nici o bandă... nimic. Dacă celula fotoelectrică ar funcţiona fără impedanţă?

Tehnicienii schimbară o privire. Unul dintre ei îi răspunse:

— Toate circuitele neuronale ar sări peste goluri şi s-ar produce un scurtcircuit.

— Adică?

— Adică distrugerea mecanismului.

Poole spuse:

— Am examinat circuitul. Nu are o tensiune destul de mare pentru a provoca aşa ceva. Metalul nu se topeşte la un curent atât de slab, chiar dacă intră în contact terminalele. E vorba de o milionime de watt într-un conductor cu cesiu de vreo doi milimetri lungime. Să presupunem că la un moment dat ar exista un miliard de combinaţii posibile generate de orificiile benzii. Curentul de ieşire nu este cumulativ; intensitatea lui depinde de debitul bateriei pentru acest modul şi el nu e mare. Cu puzderia aia de circuite în funcţiune.

— De ce te-am minţi? îl întrebă plictisit unul din tehnicieni.

— De ce nu? replică Poole. În felul ăsta aş putea percepe totul. Simultan. Să cunosc universul în întregime, să fiu, pentru o clipă, în contact cu întreaga realitate. Ceva ce nu poate face nici o fiinţă umană. O partitură simfonică pătrunzându-mi în creier fără a ţine seamă de factorul timp – cu toate notele tuturor instrumentelor răsunând simultan. Şi cu toate simfoniile. Pricepeţi?

— Te-ar arde, rostiră într-un glas cei doi tehnicieni.

— Nu cred, spuse Poole.

— Doriţi o cafea, domnule Poole? interveni Sarah.

— Da, zise el.

Coborî picioarele de pe canapea şi la contactul tălpilor cu podeaua rece avu un frison. Apoi se ridică în picioare. Îl durea tot trupul. M-au ţinut toată noaptea pe canapea, îşi dădu seama. La urma urmei, puteau să se descurce mai bine.

Aşezat în faţa lui Sarah, la masa din bucătărioara de la capătul încăperii, Garson Poole sorbea din cafea. Tehnicienii plecaseră de mult.

— Sper că n-ai de gând să te mai supui la alte experienţe, da? îl iscodi ea, cu o privire melancolică.

Poole vorbi printre dinţi:

— Mi-ar plăcea să pot controla timpul. Să-l inversez.

O să tai o bucată de bandă, gândi, şi am s-o lipesc cu susul în jos. În felul ăsta secvenţele cauzale se vor desfăşura invers. Deci: cobor cu spatele treptele de la parcarea de pe acoperiş, merg cu spatele până la uşa mea, deschid uşa încuiată, mă îndrept cu spatele spre chiuvetă, din care scot farfuriile şi tacâmurile murdare. Mă aşez la masa asta, cu ele în faţă, şi umplu fiecare farfurie cu mâncare produsă de stomacul meu... Pe urmă pun mâncarea în frigider. A doua zi scot mâncarea din frigider, o pun în pungi. Mă duc cu pungile la magazinul alimentar şi le depun conţinutul pe diferite rafturi. Ajuns în cele din urmă la casă, mi se dau bani scoşi din sertarul de încasări. Produsele mele alimentare vor fi împachetate împreună cu altele în lăzi mari din plastic şi vor fi transportate pe mare până la fabricile hidroponice din Atlantic, unde se vor întoarce în arbori şi arbuşti, sau în corpuri de animale sacrificate, sau în adâncul pământului. Dar ce ar dovedi toate astea? N-ar fi decât o bandă video derulată invers... N-aş afla mai mult decât ştiu în clipa de faţă, ceea ce nu-i de ajuns.

Ceea ce vreau eu, îşi dădu seama, e percepţia realităţii absolute, autentice, timp de o microsecundă. După aceea

nu va mai conta, pentru că voi şti totul; nu va mai rămâne nimic de văzut sau de înţeles.

Aş mai putea încerca o schimbare, îşi spuse. Înainte de a tăia banda. S-o perforez în câteva locuri şi să văd ce sentâmplă. Ar fi interesant, fiindcă n-aş şti ce ar putea rezulta din perforaţiile mele.

Se ridică de la masă.

O clipă mai târziu, cu vârful unei microscule, făcu mai multe găuri în bandă, la întâmplare, şi cât mai aproape de scanner putu... nu avea răbdare să aştepte.

— Mă întreb dacă ai să observi ceva, îi spuse lui Sarah.

Probabil că nu, pe cât putea el să prevadă.

— S-ar putea să apară ceva, adăugă. Vreau doar să te pun în gardă ca să nu te sperii.

— O, Doamne! şopti ea.

Poole se uită la ceas. Trecu un minut, încă unul şi încă unul.

Apoi...

În mijlocul camerei se ivi un cârd de raţe sălbatice, cu pene negre şi verzi. Măcăind zgomotos, îşi luară zborul de pe podea, înălţându-se spre tavan într-o învârtejire frenetică de aripi şi pene, în timp ce căutau instinctiv să părăsească odaia.

— Raţe, spuse Poole, minunându-se. Am făcut o gaură care a rezultat într-un stol de raţe sălbatice.

Dar imediat apăru altceva. O bancă dintr-un parc, pe care şedea un bătrân zdrenţăros, citind un ziar ferfeniţit. Bătrânul îşi ridică ochii, păru să-l întrezărească pe Poole şi-i zâmbi cu o dantură stricată, după care se întoarse la ziarul lui mototolit şi continuă să citească.

— Îl vezi? o întrebă Poole pe Sarah. Şi raţele.

Exact în momentul acela raţele şi vagabondul din parc dispărură. Nu mai rămase nici urmă din ei. Intervalul perforaţiilor care le corespundeau trecuse.

— N-a fost nimic real, spuse Sarah. Nu-i aşa? Atunci cum de...

— Tu nu eşti reală, rosti el. Eşti un stimul pe banda mea de realitate. Un orificiu care ar putea fi obturat. Oare exişti şi pe o altă bandă de realitate sau într-o realitate obiectivă?

N-avea de unde să ştie; nu-şi putea da seama. Poate că nici Sarah nu ştia. Poate că exista pe o mie de benzi de realitate, poate că era pe fiecare bandă care se fabricase vreodată.

— Dacă retez banda, zise, vei fi pretutindeni şi nicăieri. Ca tot ce există în univers. Cel puţin în măsura în care îl percep eu.

Sarah bâigui:

— Sunt reală.

— Vreau să te cunosc pe de-a întregul, spuse Poole. Pentru asta va trebui să tai banda. Dacă n-o fac acum, o s-o fac altă dată; o voi face cu siguranţă, e inevitabil.

Atunci de ce să mai aştept? se întrebă. Şi apoi, s-ar putea foarte bine ca Danceman să fi telefonat deja proprietarilor şi firmei care m-a fabricat, iar aceştia să fie pe cale să ia măsuri pentru a mă neutraliza. Fiindcă, probabil, le periclitez proprietatea – eu însumi.

— Până la urmă, ai să mă faci să cred că ar fi fost mai bine să mă duc la lucru, spuse Sarah, coborând comisurile pistruiate ale buzelor.

— Du-te.

— Nu vreau să te las singur.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Ba îmi fac. O să te deconectezi sau mai ştiu eu ce, o să te omori fiindcă ai descoperit că nu eşti fiinţă umană, ci doar o furnică electrică.

— Poate, replică el repezit.

Poate că, într-adevăr, la asta se reducea totul.

— Şi nu te-aş putea împiedica, rosti ea.

— Nu, confirmă el, dând din cap.

— Atunci o să rămân. Chiar dacă nu te pot împiedica. Pentru că, dacă plec şi te sinucizi, mă voi întreba tot restul vieţii ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi plecat, înţelegi?

El dădu din cap.

— Dă-i drumul, zise Sarah.

Poole se ridică.

— Nu voi simţi nici o durere, îi spuse. Chiar dacă ţie aşa o să ţi se pară. Nu uita că circuitele de durere ale roboţilor organici sunt reduse la minimum. Însă voi trăi cele mai intense...

— Nu mai vreau să aud nimic, îl întrerupse ea. Fă-o, dacă ai de gând s-o faci, sau n-o face, dacă nu vrei.

Cu mişcări şovăitoare – fiindcă îi era frică – Poole vârî mâinile în mănuşile de telecomandă şi alese o lamă minusculă.

— O să tai banda aflată în panoul meu toracic, spuse, cu ochii la ecranul microscopic. Atâta tot.

Mâna din mănuşă îi tremură când ridică lama. Într-o secundă se termină totul, gândi. Definitiv. Dar... voi avea timp să lipesc la loc cele două capete retezate. Cel puţin o jumătate de oră. Dacă mă răzgândesc.

Tăie banda.

Cu ochii la el, făcându-se mică, Sarah şopti:

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Mai am vreo treizeci patruzeci de minute.

Scoase mănuşile şi se reaşeză la masă. Îşi auzise tremurul vocii; de bună seamă că-l auzise şi Sarah şi se simţi furios pe el însuşi, ştiind că o alarmase.

— Îmi pare rău, rosti el absurd; voia să se scuze faţă de ea. Poate c-ar trebui să pleci, spuse, cuprins deodată de panică, şi se ridică în picioare.

Se ridică şi ea, imitându-l în mod reflex. Îl privea neliniştită, tremurând.

— Pleacă, spuse el cu voce joasă. Du-te la birou, unde ar trebui să fii. Unde ar trebui să fim amândoi.

O să lipesc la loc capetele benzii, îşi spuse; e prea mare tensiunea asta, n-o pot suporta.

Întinse mâinile spre mănuşi şi îşi vârî pe bâjbâite degetele încordate. Privind ecranul microscopic, văzu fasciculul celulei fotoelectrice aţintit în sus, direct în scaner; în aceeaşi clipă observă capătul benzii dispărând...

Îl văzu şi înţelese. E prea târziu, îşi dădu seama. Banda s-a dus. Doamne, gândi el, ajută-mă! Banda s-a derulat mai repede decât calculasem. Deci acum se va…

Văzu mere şi pietre de pavaj şi zebre. Simţea căldură, atingerea mătăsoasă a unei haine; simţea valurile oceanului clipocind la picioarele lui şi un vânt puternic, dinspre nord, împingându-l ca şi cum ar fi vrut să-l ducă undeva. Sarah era peste tot în jurul lui. Şi Danceman. New Yorkul sclipea în noapte şi maşinile din jur goneau şi ricoşau pe ceruri nocturne şi la lumina zilei, şi inundaţii, şi secetă. Pe limbă i se topea unt şi în acelaşi timp îl năpădeau miasme şi gusturi oribile: amărăciuni de otrăvuri şi lămâi şi fire de iarbă. Se îneca; se prăbuşea; stătea în braţele unei femei, într-un imens pat alb, care totodată îi ţiuia ascuţit în urechi: zgomotul alarmant al unui ascensor defect, într-unul dintre hotelurile vechi, degradate, din centrul oraşului. Trăiesc, am trăit, nu voi mai trăi niciodată, îşi spuse, şi odată cu gândurile sale percepea fiecare cuvânt, fiecare sunet; zumzet şi fojgăit de insecte, iar el era pe jumătate cufundat în măruntaiele unei instalaţii homeostatice complicate, aflate undeva în laboratoarele Tri-Planului.

Vru să-i spună ceva lui Sarah. Deschizând gura, încercă să pronunţe cuvinte – să pună cap la cap câteva din masa enormă şi strălucitoare de cuvinte care îi luminau mintea, mistuindu-l cu semnificaţiile lor absolute.

Îi ardea gura. Se întrebă de ce.

Încremenită lângă perete, Sarah Benton deschise ochii şi văzu un fir de fum care se înălţa, răsucindu-se, din gura întredeschisă a lui Poole. Apoi robotul se prăbuşi, mai întâi în genunchi şi în coate, pe urmă răsturnându-se moale pe podea, într-o poziţie frântă, chircită. Fără a fi nevoie să-l examineze de aproape, Sarah ştiu că „murise”.

Poole şi-a făcut seama, realiză ea. Dar fără a simţi vreo durere; a spus-o chiar el. Sau, cel puţin, fără prea multă

durere; doar un pic, poate. Oricum, în momentul ăsta totul s-a terminat.

Ar fi bine să-l sun pe domnul Danceman şi să-i spun ce s-a întâmplat, hotărî ea. Încă tremurând, se îndreptă spre videofon, ridică receptorul şi formă numărul.

Credea că sunt un stimul pe banda lui de realitate, gândi. De aceea îşi închipuia că eu voi muri când va „muri” el. Ce ciudat. De ce şi-a imaginat asta? N-a fost niciodată conectat la lumea reală; a „trăit” într-o lume electronică, numai a lui. Straniu.

— Domnule Danceman, rosti când avu legătura cu biroul acestuia, Poole nu mai e. S-a autodistrus sub ochii mei. Ar fi bine să veniţi aici.

— Va să zică am scăpat în sfârşit de el.

— Da. Nu credeţi că o să fie mai bine?

Danceman spuse:

— O să trimit doi oameni de la atelier. Privi pe lângă ea, la corpul lui Poole care zăcea lângă masa din bucătărie. Du-te acasă şi odihneşte te, o sfătui pe Sarah. Cred că eşti frântă, după povestea asta.

— Da, rosti ea. Mulţumesc, domnule Danceman.

Închise şi rămase pe loc, nehotărâtă.

Apoi observă ceva.

Mâinile mele. Le duse în faţa ochilor. De ce văd prin ele?

Pereţii încăperii deveniseră, şi ei, neclari.

Tremurând, se întoarse la robotul inert, se opri lângă el, neştiind ce să facă. Prin picioarele ei se vedea covorul. Apoi covorul se estompă şi, prin el, văzu straturi după straturi de materie care se dezintegra.

Poate că dacă lipesc la loc capetele benzii..., gândi ea. Dar nu ştia cum. Iar Poole începuse deja să se estompeze.

Vântul dimineţii îi bătea în faţă. Nu-l simţi; începuse, deja, să nu mai simtă.

Vânturile continuau să bată.

[„The Electric Ant": Originally published in „Fantasy & Science Fiction" Oct. 1969]